

Bạn Cùng Bàn

Contents

Bạn Cùng Bàn	2
1. Chương 1: Ân Ân, Gặp Cảnh Tuần Có Vui Không?	2
2. Chương 2: Về Nhà, Theo Tổ!	4
3. Chương 3: Chuyện Ở Trường	8
4. Chương 4:	11
5. Chương 5: Cửa Tổ Là Một Con Hổ!	15
6. Chương 6: Miếng Thịt Cá Khó Ăn	19
7. Chương 7: Em Gái Của Anh!	23
8. Chương 8: Sự Lợi Hại Của Tổng Nhã Ân	26
9. Chương 9: Chuẩn Bị Chu Đáo Cho Vũ Hội Của Trường	31
10. Chương 10: Vũ Hội Thường Niên Của Trường	36
11. Chương 11: Vũ Hội Thường Niên Của Trường-kết Cục Biến Thái Nhất	40
12. Chương 12: Quyền Lợi	45
13. Chương 13: Bị Bắt Nạt	50
14. Chương 14: Là Cậu Đang Thích Tổ Sao?	53
15. Chương 15: Bị Ăn Bơ	58
16. Chương 16: Tấn Công (1)	62
17. Chương 17: Tấn Công (2)	64
18. Chương 18: Đói Đâu	67
19. Chương 19: Chăm Sóc Bánh Trôi Cũng Là Bổn Phận Của Hổ	71
20. Chương 20: Cát Công Làm Giám(1)	74
21. Chương 21: Oan Ưc Của Nhã Ân	76
22. Chương 22: Chịu Đựng Ủy Khuất	79
23. Chương 23: Càng Ngày Càng Nghiêm Trọng	82
24. Chương 24: Anh Là Ai?	85
25. Chương 25: Giám Càng Ngày Càng Chua (1)	88
26. Chương 26: Giám Càng Ngày Càng Chua (2)	91
27. Chương 28- Trả Giá	94
28. Chương 28: Ủy Quyền	97
29. Chương 29- Bánh Trôi Nhỏ, Đừng Nháo!	101
30. Chương 30: Mất Tích	106
31. Chương 30: Cuối Cùng Cũng Biết Sợ!	110
32. Chương 32- Có Cậu Nuôi Tổ Rồi!	114
33. Chương 33- Tất Cả Đều Là Của Trịnh Cảnh Tuần	118
34. Chương 34: Bảo Bối!	122
35. Chương 35- Có Biến	127
36. Chương 36: Tạm Thời Chưa Nghĩ Ra Tên Chap	132
37. Chương 37: Tổ Thích Cậu, Tin Tưởng Cậu!	136
38. Ngoại Truyện 1: Thực Ra Không Đáng Ghét	142
39. Ngoại Truyện 2: Cách Xa Vạn Dặm	145

Bạn Cùng Bàn

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: Nam chính: Trịnh Cảnh Tuấn (17t) lớp 11, trường cấp 3 quốc tế Đại Vũ- một tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-ban>

1. Chương 1: Ân Ân, Gặp Cảnh Tuấn Có Vui Không?

“TỔNG NHÃ ÂN, cậu dậy ngay cho tớ, sắp muộn học rồi đấy, cậu có nghe tớ nói gì đấy không hả?” Giọng nói kiên đồng hồ báo thức của An Nhiên luôn mồm thúc giục, lật tung chăn gối của nó lên với một bộ dạng thê thảm, khổ sở đến khó coi. Trái lại, Nhã Ân thì ung dung nằm trên giường nhắm mắt một cách ngon lành, mơ tiếp giấc mơ dở dang của mình dù phải thay đổi tư thế liên tục do đòn kéo chăn liên hoàn chường của cô bạn thân.

Dưới nhà, nhị vị phụ huynh của Tổng gia vui vẻ làm bữa sáng cùng nhau. Đối với họ việc nghe đoạn hội thoại, nói đúng ra là độc thoại của An Nhiên để gọi cô con gái cưng của mình dậy đi học vào mỗi sáng là một điều không thể thiếu đối với Tổng gia, hơn thế, điều này còn được mẹ Nhã Ân- Hạo Hiên điền vào lịch làm việc mỗi ngày của mình.

Đúng ba mươi phút sau, Nhã Ân xuống nhà với bộ quần áo xộc xệch, tóc tai có chút giống tổ quạ miệng luôn mồm nói: “Chết tớ rồi, chết tớ rồi”. An Nhiên đi đằng sau cũng không kém phần khấn trương. Hai đứa cấp tốc chạy ra ngoài để bắt kịp xe buýt đến trường, Nhã Ân cũng không quên nhiệm vụ quen thuộc mỗi sáng của mình, tay vẫy vẫy, nó cười tươi nói:

-Ba, mẹ con yêu ba, mẹ!

Tám giờ mười lăm phút, Nhã Ân và An Nhiên đã đến trường. Nhìn hai cô bạn lúc này chẳng khác gì vận động viên chạy maratong thời gian. An Nhiên cạnh bên thở hồng hộc, lộ vẻ tức bực. Nhã Ân quay lại nhìn An Nhiên mà cười trù, nói như chẳng có gì xảy ra:

- Tiểu An, cậu thấy chưa, vẫn còn sớm mà.- Nó vừa nói vừa chớp chớp mắt, ra vẻ dễ thương, ngây thơ vô số tội nhìn lớp trưởng lớp trưởng của mình.

- Cậu có biết vì mỗi sáng gọi cậu đi học mà tớ đã giảm bao nhiêu cân rồi không?

- An Nhiên, chơi với cậu bao nhiêu năm nay, tớ biết cậu là một người rộng lượng có một lòng ...

Tiểu An biết trước được rằng sắp có một bài thuyết trình dài 10 phút do Ân Ân chuẩn bị để diễn thuyết, nó xen vào, cắt lời cô bạn:

- Thôi, được rồi. Vào lớp thôi, tớ còn phải điểm danh trước khi cô vào nữa.- An Nhiên rộng lượng kết luận.

Không chần chừ chút nào, Ân Ân nhanh lẹ chạy theo cô bạn của mình mà trong lòng không khỏi cảm kích ba mẹ đã ban ỉnh sự gan dạ để có thể đàm thoại với cô bạn mỗi buổi sáng chậm học.

Đối với Nhã Ân mà nói, mỗi ngày đến trường với nó là một ngày vui vì nó có thể trêu chọc mọi người tùy ý. Nó nghĩ đây chính là một đặc ân đối với bạn học của nó. Và nó cũng nghĩ chẳng ai có thể trêu người khác đến phát tức được như nó, nhưng sự việc đã đi hướng khác kể từ khi Cảnh Tuấn chuyển đến trường Đại Vũ này.

Bước vào lớp, Nhã Ân mệt mỏi nằm gục xuống bàn vì sau một đêm ngủ muộn ôn bài, hai mắt nó giờ đã sụp xuống đến nỗi không thể mở ra được nữa. Cắm tai phone lên, Ân Ân chọn bài Ngắm trăng dần lên cao của Dịch Dương Thiên Tử nghe và ngủ thiếp đi, nó bây giờ chẳng muốn trêu ai nữa cho nên tâm tình trong lòng có chút buồn. Nhưng đối với bạn bè nó: Na Na, Nhược Minh, Chính Lâm và cả An Nhiên, đó quả là một điều may mắn đối với những con người này riêng ngày hôm nay.

Tập đoàn người vượt tiến hóa của 11A từ sáng nay đã bàn tán sôi nổi về việc một cậu học sinh chuẩn bị chuyển đến lớp này. Qua thông tin trên weibo được các giáo viên bộ môn chia sẻ thì đây chính là một nam thần với bằng thành tích học tập đáng nể, và chính là “con nhà người ta” trong truyền thuyết: Đẹp trai, cầm- kì- thi-họa đều biết, đặc biệt nhảy rất đẹp, thực sự đã đồn ngả rất nhiều trái tim nữ sinh. Đối với bọn con gái lớp 11A trừ Ân Ân ra thì đều ngồi bàn tán sôi nổi, đều cảm giác hôm nay chính là ngày đẹp trời nhất.

“Reng, reng, reng”- tiếng chuông báo vào lớp, cả cái lớp ồn ào như cái chợ vỡ như thế bỗng chốc im lặng hết sức đợi chờ phút giây mỹ nam xuất hiện. Riêng lúc này, chỉ có Nhã Ân là vẫn một mực trung thành với cái tai nghe, úp mặt xuống bàn mà không hay giáo viên chủ nhiệm đã vào lớp cùng với học sinh mới.

Cả bấy vườn cái 11A vừa nhìn thấy học sinh mới liền không thể cầm nín mà gào rú ầm trời. Tất cả chỉ kết thúc khi cô Như đẹp trật tự. Vén mái tóc thần thánh qua một bên, cô nói:

-Chắc chúng ta cũng biết, hôm nay có một học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta, đề nghị các em cho dành một tràng pháo tay cho thành viên mới .

Chưa kịp nói hết câu, cả bấy vườn chẳng ai bảo ai mà vỗ tay một cách kịch liệt như đã có kịch bản từ trước. Nhã Ân lúc này vẫn đang say giấc nồng bỗng nghe thấy tiếng động to, chẳng chần chừ mà ngược mặt lên ném vào cái lũ gây ra tiếng động kia một câu:

-Mấy người định khôn...g ch...cho ...t...ôi....

-Ngủ sao?- Cô Như tiếp lời, giọng có chút trêu đùa

Cả lớp chỉ đợi có thế, cười một trận đã đời (nói cả lớp trong đó cũng có cả tên học sinh mới chuyển vào kia) chỉ có điều cậu ta không cười một cách khoái chí như cái lũ này mà chỉ nâng nhẹ khóe môi lộ ra chiếc răng khểnh cực kì đẹp mà nhìn nó. Nhã Ân lúc này đã tỉnh hẳn, vỡ lẽ ra là đã đến giờ học. Chính Lâm bàn bên, quay sang, giọng giễu cợt:

- Chẳng lẽ.... cậu muốn gây ấn tượng sao?

Mặt Ân Ân bỗng chốc ửng đỏ, ngại đến mức chỉ muốn đào ngay một cái lỗ để chui xuống. Nó quay sang trách An Nhiên sao không gọi nó dậy, nhưng kết quả là nó bị cô bạn lườm một cái làm hồn bay phách lạc.

Chấm dứt tràng cười, cả lớp bao gồm cả nó trở về với thực tại, cả một trăm linh hai cặp mắt hướng lên bảng, cậu học sinh lúc này mới cất tiếng nói:

-Chào mọi người. Tổ tên là Trịnh Cảnh Tuấn, là học sinh mới chuyển về nên còn nhiều thiếu sót ,xin mọi người giúp đỡ.- Cảnh Tuấn nói với tông giọng trầm ấm dịu dàng thực sự rất êm tai

Cũng giống như vườn cái 11A, Mẫn Tiên không khỏi xúc động khi có nam thần đến lớp mình. Bất chợt ngẩng đầu lên trời mà gào rú: ” Cảm ơn người đã mang thiên sứ xuống trần”.

Cô Như lúc này mới kịp lên tiếng để đẹp trật tự, nói:

- Chúng ta bắt đầu giờ học. Tuấn Tuấn, em có thể tìm chỗ ngồi không?

Cảnh Tuấn vẫn giữ cái mặt lạnh lùng không chút biểu cảm ấy, di chuyển đến bàn của Chính Lâm vẫn còn một chỗ trống mà ngồi xuống. Chính Lâm và Cảnh Tuấn nhìn nhau thì cười khểnh, đập tay, nói:“Huynh đệ tốt, gặp lại rồi.”

Nhã Ân lúc này chính là không thể rời mắt khỏi Cảnh Tuấn, vừa nhìn chăm chăm, nó vừa lẩm bẩm: " Ông trời à, rốt cục thì tại sao ông có thể tạo nên một công trình tuyệt mỹ như thế này chứ?"

Cảnh Tuấn từ nãy giờ thấy Ân Ân luôn chăm chú nhìn mình, bèn nhìn thẳng lại vào mắt nó, lên tiếng: "Có chuyện gì?" . Ân Ân xấu hổ tự giác quay lên, cốc vào đầu mình một cái mà trách rằng chẳng thể bỏ được cái tật mê trai ấy. Cùng lúc đó, An Nhiên ghé sát tai Ân Ân, phán: " Cơ bản là không bỏ được đâu Ân Ân. Dù có thế nào, xin giữ tự trọng."

Giờ ra chơi, cả lớp chỉ chờ lúc cô chủ nhiệm ra khỏi lớp mà bu lại chỗ Cảnh Tuấn. Nhã Ân không mấy hứng thú, tìm đường len lỏi qua đám đông kia mà thoát ra ngoài, tay không quên kéo theo An Nhiên đang mồm mép liên láo bắt chuyện . Thấy Nhã Ân bước ra ngoài, Cảnh Tuấn lòng có chút tò mò, liền đưa mắt dõi theo Ân Ân.

Nhã Ân tưởng rằng ra khỏi lớp sẽ thoát khỏi cái không khí ngột ngạt, ai ngờ một hội nữ sinh khối 11 thi nhau chạy tới chỗ Nhã Ân hỏi những chuyện trên trời dưới biển về Tuấn Tuấn: "Ân Ân của tớ cậu có thể nói cho tớ ngày sinh của cậu ấy được không?, Nhã Ân tớ nhất định sẽ tặng cho cậu thẻ ăn miễn phí của canteen? Ân Ân, Ân Ân Đám học sinh cứ thế bu đến nhiều đến nỗi nếu có mở một chương trình ca nhạc cũng đủ.

Phịch- Nhã Ân ngã một cú đau điếng cửa lớp vì bị đám đông xô mạnh.

Cùng lúc đó tiếng reo hò ầm ĩ nổi lên thành từng đám mãi không dứt, ngôi trường bỗng chốc trở thành một cái triển lãm huyền ảo mà vật trưng bày là Tuấn Tuấn :

- Trời ơi! Thật là soái khí bức người nha!!!

-Không khí... tôi cần không khí. Tại sao lại có người đẹp trai vậy chứ?

-Tại sao, tại sao không phải là lớp tôi chứ? Ông trời a~~ tôi không thiết sống nữa!

Nhã Ân ngược lên, là Tuấn Tuấn đang nhìn cô mà bất giác cười làm lộ hai cái răng khểnh của mình. Nhã Ân lúc này không cảm thấy đau mà chính ra là cảm thấy xấu hổ : Tại sao lại ngã lúc này chứ? Tại sao lại ngã trước mặt hắn cơ chứ? Mặt cô lại bắt đầu ửng đỏ, mắt rưng rưng như sắp khóc. Đột nhiên, Cảnh Tuấn đưa tay ra:

-Không muốn đứng lên? Muốn ngồi thế sao?

Ân Ân chưa kịp nói gì, Tuấn Tuấn đã kéo cô lên. Tim nó bỗng đập rộn ràng, tâm tình tự nhiên có gì đó vui vui mà không thể diễn tả thành lời.

Theo lẽ thường, cuộc vui nào cũng có hồi kết thì sự việc ngày hôm đó cũng thế, sau chuông báo reo vào giờ học, tất cả mọi người đều vào lớp của mình. Nhã Ân vào lớp nhưng trong suốt những tiết học còn lại của ngày hôm ấy, nó không thể nào tập trung được, thi thoảng quay sang chỗ Tuấn Tuấn đang ngồi mà liếc trộm một cái: Lông mi dài, đôi mắt đen, đôi môi mím chặt khi ghi bài, tất cả, tất cả Nhã Ân đều theo dõi rất kĩ lưỡng hầu như không sót một động tác nào. Nó thậm tự cười mình: Nhã Ân, con người này làm sao thể này chứ?

2. Chương 2: Về Nhà, Theo Tớ!

Nhã Ân chia tay An Nhiên ở bến xe buýt bởi lẽ hôm nay nhị vị phụ huynh của Tổng gia có một cuộc họp ngoài dự kiến của công ty, với lại cô giúp việc hôm nay đã xin nghỉ phép một ngày thế nên Nhã Ân đành bắt chuyến xe buýt khác để về nhà chị họ- Vương Mịch ở gần khu trung tâm(thực sự thì nữ chính nhà ta nấu ăn rất tệ nên mới phải đi ăn ké đó ợ).

Vì đường từ trường đến nhà Mịch tỷ còn khá xa cộng với giấc ngủ dở dang của nó sáng nay. Không chán chừ, Ân Ân liền nhắm mắt gục xuống cửa sổ mà ngủ. Nhưng có một điều nó không biết, từ lúc lên xe đến giờ vẫn có một cặp mắt nhìn nó thực sự chăm chú, đắm chiều.

Có thể nói, Nhã Ân bây giờ chính là một con lợn ham ngủ trên xe buýt. Dù xe lắc, xe rung đến đâu hai mắt của nó vẫn nhắm nghiền, mơ mơ màng màng. Cảnh Tuấn ngồi cách nó hai ba hàng ghế, thấy vậy lại bất giác cười để lộ hai chiếc răng hổ, nụ cười được ánh nắng rọi từ ô kính vào quả thực rất đẹp, khiến ai nhìn thấy cũng không thể rời mắt đi: băng lãnh, nhưng vẫn hiền dịu, thư sinh, rất khó mà có thể nhìn thấu được tâm can.

” Cốp ” . Chiếc xe sóc mạnh lên làm cho Nhã Ân chấn mạnh vào thành cửa sổ. Tuấn Tuấn lúc này cả người không theo lí trí mà dịch chuyển đến chỗ Nhã Ân, lấy tay mình mà đỡ lấy người nó đang gần trườn hết xuống hàng ghế. Cảnh Tuấn lúng túng, cuối cùng cũng quyết định ngồi bên cạnh Nhã Ân, cố gắng hạ thấp hai vai xuống để nó có thể dựa vào vai mình cho đỡ mỏi. Ngược lại với Cảnh Tuấn, Nhã Ân chỉ sờ tay lên đầu, xuýt xoa mấy tiếng rồi lại tiếp tục giấc mộng ” thiên thu ” của mình. (thật là tình thú quá đi mờ)

Cảnh Tuấn lúc này trong lòng chính là có chút vui vẻ nhưng bên ngoài thì vẫn chăm chỉ giữ hình tượng mỹ nam an tĩnh, cậu ta nhìn Nhã Ân một cách chăm chú từ đầu đến cuối, nhất là đôi lông mày thỉnh thoảng nhăn nhó vì bị làm ồn. Quả thực, đây là lần thứ en nờ nó ngồi gần con gái như vậy(xin lỗi vì cắt mạch văn của mấy người, nhưng nó không phải biến thái mà là bị người khác cố tình) nên trong lòng cũng không có gì bối rối hay xao động chỉ là có chút gì đó lạ lẫm khi lần đầu tiên mình chủ động tiến đến gần thế này.

” Chuẩn bị đến bến số 29, xin mời hành khách chuẩn bị ”

Một lúc sau, Nhã Ân mới bừng tỉnh. Cảm giác có hơi thở âm ẩm, rất gần, rất gần, theo bản năng mà quay sang. Im lặng.... Im lặng.... Im lặng. Nhã Ân lúc này chính là có một loại cảm giác hoang mang tột độ. Đang mất chữ A mồm chữ O, Cảnh Tuấn quay sang, hỏi nó:

- Dậy rồi?

Gật gật

- Đầu không sao chứ?

Gật gật

” Chuẩn bị đến bến số 32, xin mời hành khách chuẩn bị ”

- Tổ xuống bến này, cậu cũng xuống bến này?

Gật gật. ” Hử, 3...2?. Không phải, không phải a ”

Cuối cùng, vì tình thế bất đắc dĩ trên nên Ân Ân đành phải xuống bến 32 cùng Cảnh Tuấn. Tâm tình bây giờ đang vô cùng náo loạn, vừa nghĩ xem làm thế nào để lết cái thân này về đến nhà Mịch Tỷ, vừa lo cho cái bụng đói meo của mình, Ân Ân chỉ biết nhìn người đằng trước mà thở dài đau đớn.

Cảnh Tuấn đi đằng trước, đột nhiên quay lại nói:

- Trưa nay..... về nhà tớ!

Khác xa với tưởng tượng của Ân Ân, ngôi nhà mà nó bày vẽ trong đầu khác nhau một trời một vực: Đó là một tòa nhà biệt thự to giữa một thảm cỏ ba lá nhưng màu sắc thì vô cùng âm đạm, lạnh lẽo. Tường nhà được ốp thạch cao rất cầu kì, cánh cổng ra vào còn có người đứng canh, hề nhìn thấy cậu chủ từ xa thì cả đám người hầu đứng thành một hàng dài cúi đầu chào lịch sự.

Nhã Ân ngây ngô lễ phép cúi đầu chào từng người một:

- Xin chào!

- Buổi trưa mát mẻ!
- Xin chào!
- Rất vui được gặp!

.....

- Cậu, có thôi đi không?- Cảnh Tuấn lên tiếng

Im lặng...

Nói rồi, Cảnh Tuấn quay sang nói với người đàn ông mặc đồ đen đứng cạnh bên:

- Quản gia Trương, chuẩn bị cho tiểu thư đây một phòng, được không?
- Tất nhiên rồi, thưa cậu chủ- Quản gia Trương đáp lời bằng một câu nói cửa miệng của mình. Lại tiếp: Nếu tôi nhìn không nhầm thì đây chẳng là....con dâu tương lai của nhà họ Trịnh sao?
- Tất nhiên là không, thưa bác Trương- Cảnh Tuấn nói như gần từng chữ một

Nói rồi cậu ta đi trước, dáng vẻ vẫn điềm tĩnh, thư sinh như thế.

Ấn Ấn lúc này theo cô hầu lên phòng của mình, vừa đi vừa dòm ngó hết thứ này đến thứ nọ: Từ cái bình hoa, khung ảnh cho đến cả cái thùng rác đặt ngoài hành lang, thứ gì cũng hỏi, thứ gì cũng nghịch ngợm. Làm cô hầu đi đằng trước cảm giác đường đi đến tầng 3 hôm nay thật là xa xôi, khó lòng mà đến nổi.

- Cuối cùng cũng đến rồi, tiểu thư, mời vào!

Nhã Ấn vào phòng, nhìn quanh nhìn quất chỉ thấy độc nhất cái giường đập vào mắt mình, cả gian phòng hầu như trống trơn chỉ có một vài đồ gia dụng . Vỡ mộng, Ấn Ấn xù lông mà mặt nhăn như khỉ, chán chường nói:

- Lẽ ra phải có ti vi chứ!
- Lẽ ra phải có điều hòa chứ!
- Lẽ ra phải có gương chứ!
- Lẽ ra...
- Lẽ ra làm sao?- Cảnh Tuấn đột ngột xuất hiện

Con tim mỏng manh, long lanh dễ vỡ của Nhã Ấn lúc này đã không còn tự chủ, đập thình thịch vì sợ, mồm mấp máy:

- Không Không có gì! Oa, oa! Thật là thoải mái tiện nghi nha. Thế này chẳng phải đã tiết kiệm được điện năng sao? Nhà biệt thự có khác - Nói xong, Nhã Ấn ném ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn Tuấn Tuấn.

Cảnh Tuấn chỉ cười nhẹ, không có ý muốn phản kháng. Quay người đi xuống lầu một cách thoải mái.

Lúc này Ấn Ấn mới nhớ gọi điện cho Mịch tỷ, đầu dây bên kia chỉ nghe toàn tiếng trách móc vì phải chờ cơm, Ấn Ấn chỉ dám nói gọn lẹ, có ý biết lỗi để dập nhanh cuộc trò chuyện này, cứu rỗi cho cái dạ dày đang trong tình trạng trống không của mình. Xong xuôi đầu vào đấy, Ấn Ấn nhảy chân sáo đi xuống nhà trong lòng vui vẻ, không dừng nghĩ đến những cái đĩa đầy thức ăn đang chờ sẵn mình ở dưới bếp.

Trên bàn ăn bây giờ chỉ còn lại là đồng hoang tàn,xung quanh là ánh mắt kinh ngạc tội độ của mọi người. Đĩa thịt bò hầm rượu vang, đĩa hoành thánh đầy ắp, bát mì lạnh ngon tuyệt,... tất cả đã biến mất một cách nhanh chóng bởi tốc độ ăn uống ánh sáng của này đứng ở góc phòng chỉ dám cười thầm bởi tình huống khôi hài của đôi bạn trẻ.

Hình tượng một cô gái nhẹ nhàng của Ấn Ấn trong mắt Cảnh Tuấn giờ đã đổ sập một cách phũ phàng. Thay vào đó là hình tượng một con lợn nằm ngủ say sưa trên ghế sofa, không biết trời không biết đất. Cảnh Tuấn lại nhăn mày một cách khó hiểu mà nhìn Nhã Ấn.

” Bánh trôi, bánh trôi, bánh trôi nhỏ. Bánh trôi, bánh trôi, bánh trôi nhỏ dễ thương. Tôi là một cái bánh trôi nhỏ dễ thương lalala...”- Tiếng nhạc điện thoại của Nhã Ân vang lên. Đồng tử của Cảnh Tuấn lúc này đang giãn hết cỡ, chẳng nhận được mà phì cười, thực sự lâu lắm rồi cậu đã không cười như thế này, trong lòng có chút không quen.

Là An Nhiên gọi. Cảnh Tuấn lại lần nữa nhíu mày để lục lục soát trong trí nhớ sáng nay có ai tên là An Nhiên hay không. Chuông điện thoại vẫn reo.

À! Là cô bạn lớp trưởng. Cảnh Tuấn nhấc điện thoại, giọng trầm ấm nhỏ nhẹ: “A lô”

“A lô, Nhã Ân à? Tớ đang ở shop bán quần áo đợt trước, theo cậu thì tớ nên mua áo size S hay size M. Nếu size M thì không ôm được hết vòng ngực nhưng mặc rất dễ chịu, tớ có thể mặc lúc đi ngủ, còn cỡ S thì vừa với tớ rồi. Hay là tớ mua cả hai, cả hai nhé?”

Trong lòng Cảnh Tuấn bất chợt hoang mang tột độ trước đoạn độc thoại khó hiểu của An Nhiên. Thực sự việc Cảnh Tuấn muốn làm lúc này là im lặng, nhưng dù sao, giữ phép lịch sự trước:

- Là tớ, Cảnh Tuấn.

Câm nín.....

Im lặng...

Bàng hoàng...

- Cảnh Tuấn? Sao cậu lại cầm máy điện thoại của Nhã Ân? Có chuyện gì xảy ra sao?

- Không. Chỉ là tớ đang trực tiếp vỗ béo ột con lợn ở nhà tớ thôi. Không có chuyện gì - Cảnh Tuấn vừa nói, vừa từ tốn nâng nhẹ khóe môi, cười một nụ cười mãn nguyện tột độ (Đm, thằng này ác vờ)

- Hớ... hớ... hớ. Không sao, không sao. Vậy thì cậu cứ... tiếp tục làm việc đi. Với lại nhờ cậu giúp tớ nhắn với Nhã Ân là nhớ ăn no ngủ say trước khi về chuồng nhé!

-

- À, quên! Nếu Nhã Ân đang ở nhà cậu thì ai sẽ đưa Nhã Ân về? Vậy thì cho tớ địa chỉ nhà cậu để tớ đến đón Nhã Ân, nhé!- An Nhiên nói giọng đầy hy vọng

- Không cần. Tớ sẽ đưa Nhã Ân về

- Ok. Phiền cậu rồi. Cảm ơn!

” Tút, tut, tut“. An Nhiên tắt máy trước để lại Cảnh Tuấn trước tình huống dở khóc, dở cười này. Cảnh Tuấn thở dài: ” Nhã Ân, cậu..... thật là rắc rối”. Nói rồi, theo thói quen dứt hai tay vào túi quần mà đi lên phòng.

Ba giờ, bốn ba phút chiều.

Nhã Ân tỉnh dậy, ngáp ngắn ngáp dài, ngáp đến tít cả mắt chẳng thấy Tổ quốc đâu. Cơ mặt sau một hồi luyện tập trở về tư thế ban đầu. Cả gian phòng rất yên tĩnh, vắng lặng. Nhã Ân quay trái, na thành. Nhã Ân quay phải, na thính. Nhã Ân quay sau:

- Mẹ ơi! Cứu con!

“Phịch” Ân Ân lại ngã thêm cái nữa từ ghế sofa xuống dưới đất. Dùng hết tất cả lí trí để hỏi Cảnh Tuấn:

- Cậu... đã làm gì tớ rồi, có phải không?

Im lặng, gật đầu.

- Cậu... cậu đã làm gì? NÓI

- Tớ chỉ là thực thi nhiệm vụ của mình thôi

- Trịnh Cảnh Tuấn cậu là đồ dễ dãi, biến thái, súc sinh bla bla...blô...

- Theo tớ thấy, thì là cậu là người dễ dãi trước đây Tổng tiểu thư. Cậu xem, có đứa con gái nào về nhà bạn trai mới chuyển về mà chưa quen thân hay không? Tổng Nhã Ân, tớ thấy chính cậu là người phất cờ báo hiệu trước đấy!!!

- Bộ cái này lỗi của tớ à? Là... là....là....là....là do cái xe buýt.

Cảnh Tuấn nhếch môi cười nhìn gương mặt đau khổ của Nhã Ân. Nói:

- Chuẩn bị đồ. Tớ cho người đưa cậu về!

- Cậu chưa gì đã muốn tống tớ ra khỏi nhà sao?

- Tớ là đồ biến thái mà? Đúng không?

Nhã Ân nóng mặt, ngoan ngoãn nghe theo lời của kẻ biến thái kia mà lết chân lên tầng chuẩn bị đồ để ra về, trong lòng trào lên một nỗi ảm ức không thể nào nguôi được.

3. Chương 3: Chuyện Ở Trường

Nhã Ân cảm giác sáng nay có điều gì đó thật sự không bình thường tẹo nào. An Nhiên hôm nay không còn dùng vũ lực để gọi nó dậy mà thay vào đó là cái giọng dịu dàng, ngọt như kẹo Chupa Chups. Điều này khiến nó cảm thấy thột mà tỉnh táo sớm hơn thường ngày. Nó ngồi phất dậy đi ra cửa sổ xem tình hình thời tiết hôm nay thế nào. Nhưng không, tuyệt nhiên, tất cả mọi thứ vẫn bình thường. Chỉ có An Nhiên hôm nay là khác lạ. Bỗng dưng nó sồn hết gai ốc, chạy thẳng vào phòng vệ sinh khóa chặt cửa lại để cố trấn tĩnh mình hôm nay chỉ là một ngày bình thường trước ánh mắt đầy sự triu mến của Tiểu An.

“Nhã Ân của tớ à, chơi với cậu lâu như thế này, đến bây giờ tớ mới biết cậu thật sự là có trình độ để lừa trai đó nha”- An Nhiên nói với giọng đầy thán phục không quên gửi vào đó ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Cậu, cậu là đang nói gì vậy?” Tớ? Lừa trai? Trình độ?”- Nhã Ân nhú mày hỏi lại tưởng như mình nghe nhầm.

“Thôi, đừng chối tớ nữa. Tớ biết hết cả rồi. Là cậu bỏ tớ đi mua quần áo một mình để về nhà Trịnh Cảnh Tuấn. Đúng không?”

Chưa để Nhã Ân trả lời, An Nhiên tốt bụng nhanh nhẩu trả lời luôn hộ cô bạn: “Đúng rồi, quá đúng í chứ”

Nhã Ân lúc này chỉ biết chôn chân giữa bến xe buýt đông người này mà mặt mày mếu dở khóc dở. Nó lên tiếng minh oan ình;

- An Nhiên, là cậu hiểu nhầm rồi. Tớ thực sự không có như vậy. Về nhà cậu ta chỉ nằm ngoài tiên đoán của tớ thôi mà

- Nằm ngoài tiên đoán của cậu sao? Thế dự đoán của cậu là gì vậy? – An Nhiên hào hứng hỏi

- Triệu An Nhiên, tớ ...tớ thực sự không có

- Thôi không cần giải thích nữa, lên xe thôi, hết chỗ bây giờ.- Vừa nói An Nhiên vừa đẩy Nhã Ân lên xe.

Cứ như thế chiếc xe bon bon đi trên đường, cảnh vật vẫn y chang như tạo hóa của nó. Chỉ có trong đầu Nhã Ân lúc này là đang rối bời như một mối tơ vò. Đối với nó, chuyện ngày hôm qua chỉ muốn quên đi càng sớm càng tốt, bởi lẽ... bởi lẽ... bởi lẽ. Là gì nhỉ? Là nhiệt độ của con người kia khi sát gần? Là những cái nhếch mép cười của người kia hay là những cái nhăn trán của cậu ta khi nhìn mình? Những câu hỏi này cứ bám theo Nhã Ân suốt cả đường đi, làm nó cảm thấy ngày hôm nay sẽ trôi qua thật là dài!

Ngày hôm nay của tập đoàn vượn tiến hóa 11A sẽ được bắt đầu với tiết của thầy lí- giáo sư tiến sĩ Dương Minh Mông. Thực sự, bầy vượn của 11A này rất có ấn tượng với chó điên- cách gọi thân mật và triu mến của bọn trẻ lớp này. Không chỉ dừng lại đến đó, thầy lí còn được nhiều học sinh của mình yêu mến mà đặt

thêm rất nhiều biệt danh như: Mông Mê Mẩn, Mông Mập Mờ, Mông Mập Mập, Mông Méo Mó bla.... Blô....

Nhã Ân và An Nhiên cũng không phải ngoại lệ. Việc mỗi buổi sáng thứ Tư phải sợ sệt chờ tiết lí của thầy Mông chẳng khác gì chờ chết. Vì vậy vào mỗi sáng thứ tư, bọn vườn này chỉ mong muốn một điều ước nhỏ nhoi và rất đơn giản dị: Thầy nghỉ tiết. Tuy nhiên, ước mơ chỉ là ước mơ thôi. Không may cho tụi nó thầy Mông là một người thầy hết mực thương yêu học sinh. Nên dù có ốm có đau thể nào thì cũng cố lết bằng được cả cái Mông đến trường.

“Cạch, cạch”- tiếng động phát ra từ cánh cửa lớp làm bọn vườn giật mình mà rủ nhau về tổ, chờ lúc bị Mông hành quyết. Nhưng, hỡi ôi! Thầy Mông của chúng ta hôm nay đã không thể lết cả cái mông tới đây do gặp phải Tào Tháo trên đường đến trường:

- Các em trật tự. Hôm nay thầy Dương không đến được nên cô tạm cho phép các em hoạt động tự do ngoài trời- Cô hiệu trưởng lên trường lên tiếng. Nói xong, không chần chừ mà bước nhanh ra ngoài.

Cả bảy vườn tỏ rõ vẻ mặt xót xa, đau đớn đến tột cùng:

“ Thầy à, sao thầy có thể bỏ chúng em mà đi với anh Tào chứ?”, “ Thầy à, chúng em yêu thầy như chó yêu mèo, sao thầy nỡ lòng nào mà bỏ đi như vậy?”, “ Ôi mông ơi là mông” Cứ như thế hàng loạt những câu cảm thán được bảy vườn sử dụng triệt để, làm người nghe cũng phải đau ruột nát gan theo.

Hai giây...

Ba giây.....

Năm giây.....

Tổ của lũ vườn vừa rồi đã không còn một ai trừ Cảnh Tuấn. Cả lớp học vắng tanh, lạnh ngắt chẳng giống như một phút trước đây nữa! Cảnh Tuấn khó hiểu nhìn lũ bạn đang chạy tán loạn ra canteen, cuối cùng cậu cũng lết cái chân ra khỏi lớp.

Trong sân trường, một người con trai với đồng phục thể thao mồ hôi ướt đầm áo, tay liên tục đập quả bóng rổ trên tay, chuyển bóng qua lại khéo léo, nhanh nhẹn. Ánh nắng xuyên qua người con trai ấy nhìn rõ đến tận chiếc lông mi dài, sống mũi dọc dừa nhưng bất luận được cả ánh nắng rực rỡ kia chiếu rọi người đó vẫn thực chỉ như là ảo ảnh.

Xung quanh sân là một đồng nữ sinh gào hét, đọc khẩu hiệu cổ vũ. Tất cả như không có chặt tự gì bởi người con trai ấy, tất cả như chìm đắm vào thế giới ảo mộng mà người ấy tạo ra, rồi cứ thế không dứt ra được. Có điều, ánh nắng kia đẹp thật đấy nhưng người con trai ấy không cười, mặt không chút biểu lộ mà có gì đó đượm buồn, dăm chiêu lại có gì đó cảm tưởng như muốn che giấu tất cả bởi khuôn mặt lạnh tanh của mình, mọi thứ lần đầu tiên nhìn vào thì thật khó lòng mà trả lời.

Nhã Ân ngồi trên ghế đá cạnh hàng rào sân bóng rổ, tay cầm cốc cà phê Americano, vừa uống nhâm nhi lại vừa nhìn Cảnh Tuấn chơi bóng.

À, thì ra lúc cậu ta chơi bóng, cậu ta thật soái!

À, thì ra trước mặt mọi người cậu ta ra vẻ mình là mĩ nam an tĩnh!

À, thì ra mình là đang nhìn cậu ta chơi bóng say sưa!- Nhã Ân tỉnh hẳn rồi cốc vào đầu mình từng cái rõ đau.

Nhưng...

Nhưng thực sự cậu ta thật là đẹp trai nha!- Nhã Ân thốt lên nhẹ nhàng trong miệng.

Lại nghĩ đến ngày mình về nhà Cảnh Tuấn.

Thực sự thì từ hôm đó đến giờ, nó có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Cảnh Tuấn:

- Bố, mẹ của cậu đâu?

- Sao cậu lại ở một mình?

- Là tại sao cậu lại quyết định cho tôi về nhà cậu?

Vân vân và vân vân.

Đang thơ thẩn miên man trong suy nghĩ của mình, bỗng nhiên:

- Bộp!- An Nhiên đập mạnh tay vào người Nhã Ân

- Là cậu đang nghĩ chuyện gì vậy, Tiểu Ân?

- Không, không có gì! Chỉ là cà phê ngon quá!

An Nhiên ngồi xuống cạnh Ân Ân, nói:

- Cậu và Cảnh Tuấn, hai người khi nào định công khai đây, tớ sốt ruột quá!- An Nhiên nói với vẻ mặt đầy đam trọc, thách đố

- Không có chuyện đó đâu!

- Cái gì cơ chứ? Cậu còn chối là tớ sẽ hét lên cho cả cái trường này biết luôn đấy. 1...2...3 này... TRỊNH CẢNH TUẤN VÀ.....

- Ừm... ừm... bỏ miệng tớ ra- Nhã Ân dùng tay bịt miệng An Nhiên lại

- Triệu An Nhiên, cái này, cái này là cậu trêu tớ trước.....

- Ừ, là tớ, là tớ đấy. Sao nào?

Nhã Ân lúc này thở tức tối, gian manh nói:

- Được. An Nhiên vậy là cậu quên chuyện hôm trước rồi!

- Quên?

- Xem nào, chiều thứ bảy hôm ấy là ai không đến đúng hẹn với Chính Lâm chỉ vì đi theo xin chữ kí của hot boy khối 12 đó nhỉ?

-

- Triệu An Nhiên, lần này thì tớ không thể làm gì được rồi. Tớ biết là cậu rất khó khăn mới xin được chữ kí nhưng mà tớ nghĩ là nó không còn trong ngăn bàn cậu đâu. Muahaaa.....- Nhã Ân cười đắc ý, nhìn cô bạn với một ánh mắt hả hê

An Nhiên biết mình đã cùng đường, vừa tức tối, vừa giậm giậm bỏ đi. Ân Ân nhìn theo cô bạn của mình đang đến chỗ Chính Lâm giờ trò trẻ con mà mách tội cô. Cái mặt đáng thương dễ sợ- nó phì cười nhủ thầm trong lòng.

Nó nhìn vào sân bóng, lúc này vẫn chưa hết các nữ sinh vây quanh chỉ để đưa cốc nước, cái khăn lau hoặc chỉ là để có thể chạm vào người cậu ta. Cảnh Tuấn hình như đã quen với cảnh này, bản mặt vẫn giữ nguyên cái vẻ lạnh lùng, nghiêm túc đó mà không hề quan tâm hay trả lời bất cứ câu hỏi nào của đám nữ sinh vây quanh cậu.

Nhã Ân ngán ngẩm bỏ đi, bởi lẽ nó vẫn luôn luôn không có ấn tượng với những mấy thứ chuyện rảnh rỗi sinh nông nổi này. Nó không tin vào phim điện ảnh hàn, không tin vào thứ tình cảm đẹp đẽ của thời học sinh mà họ vẫn hay nói. Vì nó luôn sợ cái cảm giác bị chia ly, tách rời bởi những thứ tình cảm đấy.

Phải nói là từ ngày, à không, là cái khoảnh khắc mà nó ra khỏi cổng nhà Cảnh Tuấn cho đến nay. Nó và Cảnh Tuấn vẫn chưa hề nói với nhau một lời nào. Điều này làm nó có hơi khó hiểu dù biết cậu ta là một người kiệm lời hay theo chân lí sống của nó là tự kỷ. Nhưng dù sao cũng là biết nhà cậu ta rồi. Chẳng phải đã là bạn tốt rồi sao? Hay là lúc ở nhà cậu ta, mình đã làm gì đắc tội?

Nó liền đảo mắt một vòng quanh lớp tìm xem Cảnh Tuấn ở đâu.

Bên này, không có a

~~ Bên này, cũng không có nốt.

Rốt cục là ở đâu cơ chứ.

- Á! Mẹ ơi! Cái gì chứ?- Nhã Ân giật bắn mình

Là Cảnh Tuấn đang đứng sau lưng nó nhẹ nhàng, im lặng và mặt lạnh như một hồn ma

- Nhã Ân, sao cậu lúc nào cũng bắt mẹ đến trường vậy?- Chính Lâm đứng cạnh Cảnh Tuấn nói đùa

- Bộ các cậu là cô hồn sao?- Nó xù lông tức giận

Cảnh Tuấn vẫn im lặng phải nói là hoàn toàn im lặng, gương cặp mắt lên nhìn Chính Lâm đối thoại với con lợn kia hộ mình.

“Các người chính là đã phạm thời gian tìm kiếm của bốn cung, hừ, bốn cung ta không chấp hai tên tội nhân nhà ngươi”- Vừa nghĩ nó vừa hất mũi quay phắt người đi bỏ mặc hai tên tội nhân kia ở lại, lòng đầy ngao ngán.

- Tổng Nhã Ân, đi vui vẻ!- Chính Lâm vừa đùa vừa cười toét miệng.

4. Chương 4:

Hỡi các thần dân...! Á, nhầm! Hỡi... Mà thôi, nói luôn cho nó khỏe --, còn làm bộ nửa độ, hehe. Từ nay cho tiện xưng hô, các nàng cứ gọi ta là Rơm nhá, (Straw trong tiếng anh có nghĩa là rơm mà) *vui vẻ*. Được rồi, kể từ ngày Rơm post truyện cho đến nay đã được 1K lượt đọc rồi, thật sự phải cảm ơn mọi người rất rất nhiều nha! *cúi cúi*. Chẳng là dạo này nhà ta ốm liên miên: bố, mẹ rồi bây giờ là Rơm tadây*buồn tủi*! Cho nên có thể nói, chương này chính là tất cả những đêm hôm hiến máu tình nguyện uối của ta, vậy nên nếu mọi người thương Rơm thì đi qua vote chơ Rơm thay việc mua thuốc, hỏi thăm nhá!

Rồi, đến đây hết rồi, đi đọc truyện đi. --

Theo bản năng của Nhã Ân sáng nay thì sẽ không có An Nhiên gọi nó dậy. Nên nó cứ nằm bẹp trên giường, ngủ được đến lúc nào thì ngủ.

6h20'. Dập báo thức, đặt lại

6h35'. Dập báo thức, đặt lại tiếp.

7h10'. Tắt luôn báo thức. Trùm chăn ngủ

Và....

7h25' nó bừng tỉnh. Chẳng phải nói, nó cuống như thế nào, cả cái cà vạt cũng quên thắt. Lỡ gặp phải thầy giám thị thì phải làm sao? Lỡ mình phải chống đỡ thì làm sao?- Lúc này trong đầu nó chỉ hiện lên hình ảnh thầy giám thị tay cầm thước, thông dong và nhẹ nhàng đi véo tai nó. Cứ như thế, xong xuôi phần vệ sinh cá nhân, nó phi một mạch từ trên nhà xuống dưới bếp chào bố mẹ xong lại tiếp tục phi nhanh ra bên xe buýt trước con mắt không mấy ngạc nhiên của nhị vị phụ huynh.

—Cấp 3 Đại Vũ, 7h40', 5' trước giờ vào học—

Tiếng gào rú gầm trời mỗi buổi sáng của nữ sinh Đại Vũ đã trở nên rất đều đặn từ ngày Cảnh Tuấn chuyển về. Mà xét về nhiều khía cạnh khác, các cô giáo lẫn giáo viên thực tập cũng không phải là đối tượng ngoại lệ. Nhưng, đã là giáo viên thì phải làm theo cách khác:

Thứ nhất, có thể nhờ Cảnh Tuấn bê đồ đồ giúp mình đến văn phòng. Đây được coi là cách dễ nhất.

Thứ hai, có thể nhờ cậu ta đi lên đi xuống văn phòng để nhờ mua cho cốc cà phê hoặc cái bánh ở căng tin. Quy ước: Cách này chỉ có thể dùng cho giáo viên nữ. Được coi là cách thực dụng nhất

Thứ ba và cũng là cuối cùng, nếu muốn chụp được cậu ta, hãy mời cậu ta ở lại lớp cùng chuyên tâm nghiên cứu một số đề thi khó. Trong lúc cậu ta đang miệt mài, cần mẫn chúng ta hãy tận dụng hết dung lượng thẻ nhớ của mình để chụp ảnh. Đây được coi là cách vô dụng nhất và không thể nào áp dụng cho con người không-thích-chụp-ảnh này.

Chung quy lại thì tất cả các cách này đều không khả thi cho lắm nên các giáo viên thực tập chỉ còn cách trà trộn vào đám học sinh của mình, trùm mặt kín mít như ép-bi-ai và góp một phần cổ họng của mình vào đám đông lộn xộn mỗi buổi sáng khi cậu ta đến trường.

(À, quên bég đi mất! Từ nãy giờ nói chuyện, tớ quên Nhã Ân mất rồi!!! ^^ . Nhã Ân, thực lòng xin lỗi.
>.<)

“Học, học”- Nhã Ân đang cố điều chỉnh lại nhịp thở của mình sau khi chạy trốn sự truy đuổi của bác bảo vệ khi đang cố trèo qua hàng rào trường. Nó quen việc này lắm rồi, nên đối với nó từng đó chỉ là một chút vận động buổi sáng mà thôi.

Nó đi lối sau vào trường, theo bản năng của nó, thầy giám thị đang rất có thể đang ở tầng 3. Sau khi suy nghĩ thông thoáng xong, nó quyết định luồn lách đến nhà vệ sinh để giấu cặp sách ở đó và sẽ diễn cảnh vừa đi vệ sinh trở về với lớp.

Chắc chắn như vậy, chắc chắn kế hoạch sẽ thành công!- Vừa nói nó vừa đưa hai tay ra trước mặt, nắm chặt, lấy hết dũng khí bắt đầu di chuyển đến cuối hành lang.

Có thể nói, nếu không chỉ vì cái mồm hay ti toe của nó thì chắc nó đã có thể xin vào FBI lâu rồi. Cả cái người di chuyển nhanh thoăn thoắt, uyển chuyển, lại rất khéo léo diễn trò khi gặp giáo viên của mình. Nó có thể là một đặc vụ giỏi, nó luôn nghĩ thế.

Cảnh Tuấn được thầy sử tín nhiệm giao cho trọng trách vô cùng to lớn: mang tập tài liệu+ đề thi đến phòng thầy hiệu trưởng.

Tất nhiên là cậu ta nhận lời rồi, tại sao lại không chứ. Dù sao thì ngồi trong lớp sinh hoạt 15’ với chủ đề ca hát cũng chẳng có gì là thú vị cả. Ra ngoài một chút để thay đổi không khí có phải là hay hơn không?

Theo thói quen, tay cậu ta lại dút vào túi quần mà thông dong bước đi. Mỗi lần đi qua lớp nào là nữ sinh lớp đó hét âm lên, cả bao nhiêu ánh mắt đều đổ vào Cảnh Tuấn và không ngoại trừ giáo viên -.-

Đến cầu thang, cậu ta đứng lại. Cái dừng chân này không phải theo bản năng mà là do tác động bên ngoài nên trong lòng Cảnh Tuấn có chút tò mò mà chân bước có phần thêm nhanh tiến đến.

sột soạt

nhẹ nhàng

sốt sắng

Và....

Là Tổng Nhã Ân sao?- Vừa nghĩ nó vừa nhìn xung quanh xem có điều gì làm Nhã Ân phải sợ sệt đến như vậy trước con mắt đầy kinh hãi của cô bạn.

Thầy giám thị ở kia...

Nó ở đây.... Và đang trong trạng thái hoảng sợ.

À, hóa ra là vậy. Nó nhếch mép nhìn cô bạn của mình, nói một cách thản nhiên:

- Đi học chậm?...

Chưa để nó nói hết câu, Nhã Ân đưa tay ra bịt miệng nó, ném cho nó một cái lườm như để cảnh cáo. Tuy nhiên, nghe tiếng bước chân thầy giám thị đến gần nó tức tốc đẩy Cảnh Tuấn ra trước để nó nấp đằng sau, lòng vô cùng lo sợ mà bất giác nắm chặt áo Cảnh Tuấn lúc nào không rõ. Kể ra nó cũng thông minh đấy,

lấy người Cảnh Tuấn làm bức tường thành thì đến trời mới biết nó ở đâu, dù gì thì cậu ta cũng khá cao: 1m80, còn, nó.... 1m65- thấp nhất hội con gái. Cảnh Tuấn nhếch nhẹ khóe môi, để lộ hai chiếc răng khểnh giết người của mình.

Thầy giám thị bước đến, nhìn thấy cậu học trò mới chuyển từ Mĩ về, mặt mày khôi ngô tuấn tú, lại được biết cậu ta học vô cùng giỏi. Tắt chế độ giám thị xuống, hỏi:

- Cảnh Tuấn, em làm gì ở đây bây giờ vậy, chẳng phải đang là giờ sinh hoạt sao?

- Thầy Lưu nhờ em mang cái này lên phòng hiệu trưởng, thưa thầy.

- Vậy sao, vậy thì tốt quá, tôi cũng đang định đến phòng thầy hiệu trưởng đây.

- Vậy thì...Trùng hợp quá. Chúng ta đi chứ ạ?

- Được, được, đi ngay nào!- Nói rồi thầy giám thị hồ hởi đi trước, Cảnh Tuấn lúc này mới quay ra sau, nhìn Nhã Ân như ra hiệu, rồi tức khắc quay đi hoàn thành nốt nghĩa vụ của mình.

Nhã Ân nhướn mày nhìn Cảnh Tuấn một cách khó hiểu: " Đúng là làm màu, thật là thiếu tố chất!" (Ừa, thế cậu cũng đủ tố chất đấy cơ à?)

Chỉnh trang lại đồng phục cho chỉnh tề, nó ung dung đi vào lớp trong lòng vui vẻ, tràn đầy hứng khởi. Vừa đi vừa nhảy chân sáo. Tuy nhiên, lại một lần nữa: "Phịch" *trượt dài*, mặt nó lại méo xệch lại, thẳm nhủ hôm nay là một ngày thực xui xẻo. Nhưng nó đâu biết, giờ này Cảnh Tuấn còn xui xẻo hơn nó gấp trăm lần.

- Em đã có bạn gái chưa?

Im bắt...

- Vậy em có muốn có bạn gái không?

Im ắng.....

- Mẫu bạn gái của em như thế nào? (Tuổi sẽ để trí tưởng tượng của mấy thím bay cao, bay xa *mặt ngoan hiền*)

Nhăn mặt.....

- Thưa thầy, mấy câu này thực khó trả lời!- Cảnh Tuấn đáp ngắn gọn, có chút miễn cưỡng.

Thầy giám thị mặt gở khóc gở cười, chẳng biết phải nói gì thêm trong tình huống này, bắt đầu tua một mạch như muốn kết thúc cái vấn đề không- mấy- thích- hợp này tại đây:

- À! Là tôi hỏi vậy thôi! Tại dạo này tôi thấy làn sóng tình trường nổi lên nhiều quá, cảm giác có chút không thích hợp- Nói xong thầy khụ khụ mấy tiếng để hắng giọng lại.

" Chứ không phải tại thầy thường xuyên bị lực hấp dẫn của Trái Đất hút xuống lúc nửa đêm khi nằm ngủ với vợ sao?". Cậu ta vừa nghĩ, vừa thẳm cười trong bụng.

Xét về mấy thể loại chuyện nhà, chuyện vườn của giáo viên, cậu ta không hẳn là có hứng thú. Chỉ là do hội An Nhiên, Ân hay suốt ngày oang oang kể lể, cậu ta không nghe cũng không được, đành nuốt trôi vào bên trong để cái bộ óc của mình mất đi thêm một ít dung lượng nữa. Tuy nhiên, chuyện hôm nay làm cậu ta thấy có chút buồn cười mà tâm trạng hứng thú lên hẳn.

Từ lúc vào lớp đến giờ, An Nhiên vẫn chẳng thềm nói chuyện với Nhã Ân. Giờ ra chơi, Nhã Ân mới lăm le quay sang bắt chuyện với cô bạn của mình, nhưng tốn công vô ích thôi, An Nhiên mồm câm như hến, tuyệt nhiên, cả cái ánh mắt cũng chẳng thềm đưa sang cô bạn. Nhã Ân bấy giờ mới biết sức mạnh to lớn của Tiểu An, đành ngồi yên nghĩ cách.

Nó nghĩ mọi chuyện chỉ dừng lại ở đấy thôi. Nhưng... có một điều nó đâu có ngờ...

Giờ của cô Như, An Nhiên đột ngột đứng dậy, nói:

- Thưa cô, xin cô cho chúng em một chút thời gian để sắp xếp lại chỗ

- Được rồi, em làm đi

An Nhiên lúc này mới quay mặt nhìn Nhã Ân một cách đầy gian manh, vừa nói vừa nhấn mạnh từng chữ, sợ Nhã Ân không nghe rõ:

- Cảnh Tuấn, cậu chuyển sang ngồi với Ân Ân. Tớ sẽ qua bàn Chính Lâm ngồi để thỉnh thoảng kèm cậu ta, cậu xuống đi!

Bọn con gái trong lớp lúc mới đầu biết Cảnh Tuấn chuyển chỗ, đều đồng loạt vỗ tay lên nhìn An Nhiên một cách thành khẩn, cầu xin. Tuy nhiên, việc Cảnh Tuấn được chuyển chỗ ngồi cạnh Nhã Ân đã làm cho bọn nó thất vọng tràn trề, như vừa rơi xuống vực. Quả thật rất đau lòng!

Không khí u ám dày đặc bao phủ xung quanh lớp, Nhã Ân bây giờ vẫn chưa hết sốc bởi sự việc chuyển chỗ vừa rồi! Nó quay sang nhìn bàn của An Nhiên, chẳng có gì gọi là cái không khí u ám cả, thay vào đó là một màu hương ngọt khé cả miệng, thanh mai trúc mã có khác! Nó chép miệng, đập đầu xuống bàn từng cái rõ đau.

- Tổng Nhã Ân, để yên cho tớ viết bài!- Cảnh Tuấn vừa nói vừa cằm cúi viết, giọng không chút cảm xúc.

Ân Ân liền làm theo mệnh lệnh, ngoan ngoãn hết như một con cún con. Nó cũng chẳng hiểu nổi tại sao nữa. Nhưng mà, kệ đi!

Một tiết cuối cùng nữa thôi là nó có thể về. Tâm trạng hôm nay có chút không vui, nó vẫn nằm ì ra bàn dù đã đến giờ ra chơi.

Theo thói quen, nó lại gục xuống bàn ngẫm và nghĩ, nói cách khác là tự hành hạ cái bộ óc nhỏ bé của nó.

“Là sáng nay, mình đã mắc nợ cậu ta sao?”

” Mình phải làm gì để hậu tạ nhỉ?”

” Không, không phải. Việc gì phải hậu tạ chứ? Là tự cậu ta tìm đến mình trước!?”

” Rốt cục là nên làm thế nào cơ chứ? An Nhiên ơi là An Nhiên, sao cậu có thể cho tớ ngồi với tên biến thái không hoàn toàn này cơ chứ?” - Nó bứt rứt trong lòng.

Đột nhiên, cái bóng đèn trên đầu Ân Ân bỗng lóe sáng phiên bản phim hoạt hình. Nó nghĩ ra cách rồi.

Nói là làm, nó cầm ngay chiếc bút đánh dấu, miết một đường thật thẳng chia đôi cái bàn ra rồi tự mình cảm phục mình: ” Tổng Nhã Ân quả là lợi hại, hahahahah”- Nó cười sáng khoái, không quan tâm đến những con mắt tròn xoe, thương cảm cho nó: Chắc tại sáng chưa uống thuốc! Đắng ruột!

Vào học, Cảnh Tuấn cầm một xấp lá thư trên tay, chủ yếu là màu hồng, sắc mùi nước hoa bỏ vào ngăn bàn. Nhã Ân liếc mắt đầy khinh bỉ nhìn đồng thư tình kia, nói:

“Nếu đã không đồng ý thì thôi, tại sao còn mang vào tận đây để người ta thêm mong ngóng cơ chứ? Sở thích của cậu đó à?”

Im lặng...

” Đây, là tớ đang nói chuyện với cậu đấy”- *Bực bội*

” Không phải sở thích, mà là tôn trọng người khác, hiểu chưa?”- Cảnh Tuấn lười nhác đáp trả

” Cái gì mà tôn trọng cơ chứ?”- Nó hỏi một cách tỉnh bơ, đúng với tính chất không hiểu chuyện

” Trong này chính là có tình cảm, tấm lòng của người ta. Lẽ nào lại coi như giấy loại bỏ đi?”- Cảnh Tuấn nghiêm túc trả lời

” Hờ, vậy sao? Trịnh thiếu gia cậu thật tốt bụng quá đi mà”- Nói xong, nó quay đi, nhếch môi lên một cái tỏ rõ sự khinh miệt.

Cảnh Tuấn không chú ý, gương mặt mặt cũng không chút cảm xúc, làm Nhã Ân có chút mất hứng, quay xuống nói chuyện với Lôi Vĩ.

Cảnh Tuấn nhìn lên trên bàn, phát giác ra có đường kẻ ngay ngắn, thẳng tắp, hình như là dấu mực mới. Không nghi ngờ gì cả, chắc chắn là Tống Nhã Ân làm. Chia đôi bàn sao? Trẻ con- chính là hai chữ lúc này cậu ta ám chỉ Nhã Ân. Trong lòng tự nhiên có chút khoái hoạt mà muốn trêu Ân Ân, lấy tay gõ gõ lên bàn, làm bộ làm tịch: ” Cậu sợ tớ?”- Cậu ta hỏi một cách ngắn gọn nhất.

” Tất... tất nhiên là không. Nhã Ân tớ đây chỉ là đề phòng kẻ biến thái như Trịnh thiếu thôi”- Vừa nói nó vừa héch mũi lên, ra vẻ ta đây đi guốc trong bụng nhà người.

” Được lắm!” Cậu ta... lại cười, nụ cười đẹp hơn nắng mai!!!

5. Chương 5: Cửa Tờ Là Một Con Hổ!

Hề nhô các nàng thân yêu của Rơm! Ta phải nói là mấy ngày nay ta không ăn không ngủ nhưng tăng động như điên. Các nàng không biết là gì đúng hơn? Để ta nói cho nhé: Rơm ta bị “cảm nắng” rồi!!! Vì vậy mấy ngày nay ta cứ ngập trong hưởng phần mà viết truyện, cho nên chắc chắn những chương tiếp theo sẽ đầy những phân đoạn ngọt như mía lùi ấy nàng thưởng thức. Với cả, Rơm đang nổi hứng đọc ngôn tình SE, các nàng có biết thì share cho Rơm với nha!!! Chào thân ái và chẳng có méo gì để quyết thắng!

Nắng sớm chan hòa khắp mọi nơi. Hoa trong vườn vẫn còn đọng lại những hạt sương trong veo, tinh khiết như những viên kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời ấm áp. Bốn bề không gian yên lặng, chỉ có mấy bóng người đi tản bộ buổi sớm phía hồ Lớn, tất cả đều có một chút gì đó rất yên bình, làm lòng người thanh thản đến lạ!

Căn biệt thự của Trịnh gia lúc nào cũng rất im ắng, không khí không phải lúc nào cũng sôi động, từng bừng. Ai đi qua ngôi biệt thự này hầu hết đều giữ ý tứ, không hay ồn ào chỉ sợ náo động đến sự tĩnh lặng lạ lùng của nó.

Trong nhà, người làm đang tất bật chuẩn bị bữa sáng cho cậu chủ, không khí có phần nhanh chóng, khẩn trương bởi người hầu trong nhà ai cũng biết cậu chủ là một người luôn tuân thủ nghiêm ngặt thời gian.

Đúng sáu giờ ba mươi, Trịnh Cảnh Tuấn bước xuống nhà. Khuôn mặt Cảnh Tuấn lạnh băng, cậu cất giọng lạnh lạnh: “Lấy cho tôi một cốc nước lọc”. Nói rồi Cảnh Tuấn điềm nhiên ngồi xuống, hai đan vào nhau đặt trên bàn, lưng hơi dựa ra sau, đôi mắt đen láy vô thức nhìn về nơi nào đó, khuôn mặt lạnh lùng hơi tựa ra sau, ánh mặt trời cũng vì thế mà ngoan ngoãn chiếu lên gương mặt tuấn tú, tất thấy đều không dễ nóng chảy mà vẫn tỏa ra cái cảm giác lạnh nhạt. Không gian gần như đọng lại trên khóe môi cong cong dễ nhìn. Người con trai anh tuấn đến thế này, một hai từ làm sao nói hết được!

Hôm nay Cảnh Tuấn vận đồ đồng phục của trường: áo sơ mi trắng có thắt một chiếc cà vạt màu đen bên trong, bên ngoài khoác chiếc áo khoác đồng màu. Làm cho cậu không chỉ có phần lãnh đạm, nghiêm túc mà còn hiện lên nét gì đó cực kì anh tuấn, điển trai làm ai cũng không thể rời mắt khỏi. (Rơm: Tớ cũng muốn học với nam thần nữa!).

Có thể nói, mỗi buổi sáng ở căn biệt thự của Trịnh thiếu luôn luôn rất thanh bình hoàn toàn trái ngược lại với tình cảnh ở Tống gia.

Vẫn là tiếng quản giáo, đốc thúc của An Nhiên gọi Nhã Ân thức dậy.

Vẫn là cuộc chạy Ma-ra-tông đến trường.

Có điều Nhã Ân hôm nay đặc biệt vui vẻ. Bởi vì hôm nay An Nhiên đã đến gọi nó đi học, thì ắt hẳn mọi thứ đều đã bình thường rồi.

Tuy nhiên, nó sai rồi. Bởi khi kim giây và kim phút gặp nhau tại số nhà 12 trên đường đồng hồ, bi kịch của nó sẽ bắt đầu với con người mang tên Trịnh Cảnh Tuấn kia.

Nhã Ân bước những bước nhanh nhẹn vào lớp. Tâm tình nó lúc này cực kỳ vui, đó là một tin tốt cho Nhã Ân. Cũng là một tin xấu cho bạn bè của nó. Người ta hay nói “Ngựa quen đường cũ”. Ất hẳn hôm nay Tổng tiểu thư sẽ có một màn “chào hỏi” bạn bè thật linh đình thay ấy ngày qua sống luôn trong trạng thái lo lắng.

Cảnh Tuấn cũng vừa bước đến lớp. Hôm nay cậu không đi xe buýt nên quần áo tương đối sạch sẽ, không có nhiều bụi bẩn. Cảnh Tuấn một mình một đường bước vào chỗ ngồi của mình, tay vẫn theo thói quen mà đút tay vào quần, mặt lạnh lùng.

Trong khi đó, Nhã Ân vẫn mê mết với trò trêu ghẹo quen thuộc mà không biết chán:

” Nhược Minh à, cậu xem hôm nay hình như cậu mặc cái áo này hơi chật rồi này”

” Chính Lâm, cậu có biết không? Cậu đứng với An Nhiên chẳng khác gì số mười cả”

” Jenny, thử nhìn tấm ảnh hồi bé của cậu xem. Haha, đáng lòng bé gái bị mẹ cho ăn thiếu i-ốt”(Rơm: Bạn Rơm thân yêu của các bạn cũng từng bị trêu thế này này *vậy sịp*)

Jenny: *lửa cháy ngàn ngút*

” Mark, hôm qua tớ vừa thấy Shannon đi chơi với một anh bạn hot boy đấy”

“Lố bịch”- một giọng nói lạnh lùng bất ngờ cất lên từ đằng sau - Là giọng của Trịnh Cảnh Tuấn

Nhã Ân quay lại nhìn cậu ta, văng vẳng đằng sau là tiếng cười đắc chí của mấy nạn nhân vừa rồi.

Nó giậm giậm đi về chỗ: ” Đồ con hổ phá đám”. Vừa nói, nó vừa lê chân về chỗ không thềm ném xỉa đến Cảnh Tuấn đang ngồi ôn bài, ngồi xuống lẩm nhẩm mấy câu linh tinh chẳng ra đầu ra đuôi, giả trò con mèo.

“Trẻ con”-Cảnh Tuấn vừa nói mắt vừa dính chặt vào đồng sách vở trên bàn, tỏ vẻ không quan tâm.

Nhã Ân quay người sang lườm Cảnh Tuấn một cái, cảm giác chán chường lại ủa về, tiếp tục lăm bằm một mình: “Cậu tưởng cậu người lớn sao?”, ” Thực ra tôi cũng đã rất chín chắn rồi, đủ để biết cậu chính là một con hổ đấy, Trịnh thiếu gia!”

Cảnh Tuấn: “Vậy sao?”

Hãy ya!! Con người này, thật đúng là.....

Giờ ra chơi

Nơi nơi tràn ngập tiếng cười, không khí thoải mái, dễ chịu vô cùng. Đám con trai đùa thì chơi bóng rổ. Đùa thì đá bóng hoặc chơi bóng bàn, cả một vùng tỏa ra soái khí bức người. Có thể nói, nam sinh Đại Vũ đều rất tuấn tú, dễ nhìn. Nhưng nếu xét về một góc độ nào đó, Trịnh Cảnh Tuấn đương nhiên nổi bật nhất: Làn da trắng nhưng không ủy mị, cánh môi mỏng, đỏ, đôi mắt của cậu ta sâu và đen láy, lông mi dài, nhìn rất đẹp. Cậu ta tuy cao 1m80- không phải là chiều cao nổi bật nhất trường nhưng dáng người rất cân đối, vững chãi. Còn một điều đặc biệt, nam sinh ở đây hầu hết đều rất ga lăng. Nhưng xét về một góc độ nào đó, Trịnh Cảnh Tuấn..... đương nhiên không có trong đó. Chắc bạn đang tự hỏi tại sao lại thế ư? Bởi vì xung quanh cậu ta bao giờ cũng tỏa ra một cảm giác rất lạnh lùng, ai cũng không dám đến gần, vậy thì làm sao mà có cơ hội ga lăng với người ta được?

Được rồi, chúng ta trở về với chủ đề nữ sinh Đại Vũ.

Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên đâu. Bọn hám trai này đang bu xung quanh sân bóng rổ chứ đâu. Nhưng Tống Nhã Ân đương nhiên không có ở đấy. Mà nó đang ngồi tự kỉ một mình ở góc căng tin từ từ uống cốc coca đầy đá. (Rơm: Được rồi! Được rồi! Tui biết nó là lợn mà)

Nhã Ân ngồi nhíu mày suy nghĩ, bắt chước điệu bộ nghiêm túc vừa rồi của Trịnh Cảnh Tuấn. Nhưng mà xem ra không được rồi! Bất lực! Nó ngán ngẩm rời căng tin đến thư viện, trên đường suy nghĩ nhiều đến nỗi trông khác gì người mất hồn.

” Tại sao cậu ta lại đối xử như thế với mình? Mình có làm gì đắc tội với cậu ta không nhỉ? Không! Chắc chắn là không! Nhưng tại sao cậu ta còn giữ điệu bộ lạnh nhạt?”- Nhã Ân suy nghĩ trong đầu khổ

” Đồ con hổ băng lãnh. Biến thái! Đại biến thái!”- Nó lẩm bẩm trong miệng.

“Ọc, ọc”- Bụng Nhã Ân lúc này tự nhiên đau nhói lên từng hồi, rồi tiếp theo cảm giác chóng mặt quay cuồng. Nó ngồi xuống chỗ ghế đá, mặt mày bỗng chốc trở nên nhần nhó khó coi. Cũng dễ hiểu thôi, vừa sáng ra nó đã chạy phăng ra khỏi nhà vì sợ muộn, còn chưa kịp ăn sáng, lúc này lại còn tự kỉ gần hết cốc coca lạnh ở căng tin nữa. Thì hồi không đau bụng mới lạ!

Nhã Ân quay đi quay lại một vòng.

“Hay quá! Chẳng có ai hết cả! Chỉ có mỗi một mình mình thôi”- Vừa nói nó vừa lấy tay ôm cái bụng đang đau thắt lên từng hồi, bước từng bước chậm rãi về phía phòng y tế cách đó tầm chín trăm mét (Rơm: Xin lỗi con gái của mẹ! Mẹ chỉ có thể tốt bụng đến thế thôi *chớp chớp*)

Nhưng mà xem ra, ông trời vẫn chưa tiết đường sống của nó. Có một cậu bạn tên Vũ Quang học lớp bên cạnh cũng thích thăm Nhã Ân từ hồi lớp 8. Đang ngồi nghỉ ngơi ở sân bóng, thấy cô bạn mặt nhần mày nhó ôm bụng không ngừng than vãn. Cậu ta chớp lấy luôn thời cơ, bỏ cả đội ở đấy chạy lên phía hàng ghế đá gần thư viện.

” Nhã Ân, Nhã Ân, cậu bị đau bụng sao?”

” A, may quá! Vũ Quang! Tớ.. tớ..”

Chưa để Nhã Ân nói hết câu, Vũ Quang liền bế nó lên ngang người mình, làm cả người Nhã Ân mất cân bằng mà phải lấy hai tay ôm vòng cổ cậu ta, chiếc vòng tay cũng vì thế mà rớt vào mũ áo của Vũ Quang, tuy nhiên nó cũng chẳng hay biết. Nó chỉ có biết tròn mắt nhìn Vũ Quang, nhìn cậu bạn nói với mình: ” Tớ bế cậu lên phòng y tế.”

Được rồi! Nó không nói được lời nào, đứng hình vì bất ngờ. Thôi thì.. kệ đi! Đỡ phải cuộc bộ!

An Nhiên chạy ục ịch xuống phòng y tế. Vừa chạy vừa thở dốc. Lúc đấy nó đang ở sân bóng, thấy bọn con trai lớp Vũ Quang nói, thế là nó bỏ luôn cả phong cảnh mỹ lệ nơi sân bóng rổ chạy đi tìm Nhã Ân. (Rơm: Thật là cảm động quá đi mà. Tớ mà đau bụng con bạn tớ bỏ rơi tớ ở phòng y tế một mình luôn. Cô đơn lắm! Lạnh lẽo lắm!. Con bạn của Rơm: Các bác cứ mặc kệ con bé nó điên đi ạ!)

” An Nhiên, tớ ở đây”- Nhã Ân vẫy tay An Nhiên về phía giường mình đang nằm.

An Nhiên bước đến. Vũ Quang đang ngồi bên giường của Nhã Ân, tay cầm cốc nước ấm. Bên cạnh là cô y tá đang kê đơn thuốc. Nhã Ân nằm trên giường, sắc mặt biểu hiện không được tốt cho lắm nhưng vẫn cố cười cho nó đỡ lo.

” Nhã Ân, tớ xin lỗi, là tại tớ. Cậu không sao chứ?”

” Không sao, không sao. Tớ vẫn khỏe như con lợn đây này.”

An Nhiên cảm thấy lòng mình tự nhiên xót quá! Lúc đấy mà mình đi cùng với Nhã Ân, thì chắc nó đã đưa Nhã Ân đến phòng y tế sớm hơn. Nó quay sang Vũ Quang, nói:

- Cảm ơn cậu, Vũ Quang. May mà có cậu ở đấy!

- Không có gì. Cô y tá bảo Nhã Ân bị tụt huyết áp do không ăn sáng, uống thuốc nghỉ ngơi một tí là sẽ đỡ thôi. Cậu đừng lo quá!

- Ủ. Vậy thì cậu về lớp đi, có tớ ở đây rồi!

- Vậy thì tớ đi đây- Nói xong nó tươi cười nhìn Nhã Ân đầy hân diện, trên đường về lớp huyết sáo vui vẻ.

" An Nhiên, cậu khóc vì ăn năn đó hả?"- Đợi Vũ Quang khuất ra sau cánh cửa, Nhã Ân quay sang hỏi

" Mơ đi, Tổng tiểu thư. An Nhiên tớ mà phải khóc vì một con lợn như cậu sao?"

" A...a! Từ khi nào cậu lại định nghĩa Tổng tiểu thư tớ đây là một con lợn vậy hả?" - Nhã Ân khoái chí cù An Nhiên đến phát cười.

" Tớ chưa rồi. Hahahaha"-

Hai cô bạn làm cả một góc phòng y tế náo động lên hẳn. Tiếng cười át hẳn cái không khí tĩnh mịch ở dãy phòng. Làm mấy cô y tá trực thêm ca tuy mệt mỏi cũng phải mỉm cười nhìn hai đứa đầy trêu mếu.

"An Nhiên, cậu không còn giận tớ đấy chứ?"

" Chuyện gì?"

" Thì là chuyện chữ kí của Tử Nguyên í."

" Tưởng gì! Cậu nghĩ tớ là loại người gì mà vì những chuyện cỏn con đó bỏ rơi bạn bè. Tớ quên lâu rồi."

" Vậy thì tốt quá."

Dừng lại một lúc nó nói tiếp- " Thực ra thì đợt trước đến nhà cậu, tớ thấy tờ giấy bị rơi ra, đều đã cất lên gác sách rồi. Cậu về tìm sẽ thấy"- Nhã Ân cười mỉm

An Nhiên cảm động vô cùng, chính là cảm giác nụ cười này của Nhã Ân chẳng khác gì thiên sứ. Quả thật không uống công những ngày tháng nó chạy đi chạy lại xin xỏ chữ kí. Dù sao thì có còn hơn là không, đúng không nào?

" Tổng Nhã Ân, tớ yêu cậu vô cùng!"- An Nhiên hét to lên

" Được rồi. Tớ biết tớ là người tốt mà. Haha"

Có An Nhiên đến, quả nhiên Nhã Ân thấy vui hơn hẳn, tâm tình cũng như thế mà phấn khởi, thoải mái hơn nhiều. Chẳng bù cho tên Trịnh Cảnh Tuấn kia. Ở mà! Ấy ya! Tại sao mình lại nghĩ đến cậu ta lúc này cơ chứ?

Cảnh Tuấn rút tay vào túi quần đi về phía ngăn tủ của mình. Cậu thuận tay mở cửa để lấy quần áo thay. Một đồng thư tình từ đâu bay ra, rơi tung tóe trên mặt sàn. Cảnh Tuấn chậm rãi cúi xuống, nhặt từng cái một. (Mày làm thế này, bọn nó không đổ mới lạ)

"From: Tuấn Ti Toe- 10B"-

"From: Tóc vàng hoe-10I"

"From: Bụng đầy mỡ-11I"

Vân vân và vân vân.... (Rơm: Chú ý! Đây là tên nick weibo. Mấy người thử ghép mấy cái tên đấy lại xem. Hay lắm đấy!)

Cảnh Tuấn gộp đồng thư lại thành một tập, mặt vẫn không chút biểu cảm. Mồ hôi trên trán vẫn không ngừng chảy ra, cậu lấy nhanh đồ, bước nhanh vào dãy phòng tắm.

-Phân cảnh nhà tắm- (Rơm là Rơm thích cái này nha)

Tiếng nước trong phòng vệ sinh gần như đã tắt, chỉ còn mấy nam sinh vừa vào thay đồ trong phòng. Cảnh Tuấn cũng bước ra, tóc vẫn còn đọng nước. Thân trên vẫn chưa mặc gì để lộ ra một thân người cực cân đối, dễ nhìn. Cảnh Tuấn vớ lấy chiếc áo sơ mi trắng mặc vào, từ tốn cài từng khuy áo tiếp đến là thắt cà vạt. Nhìn cậu trong trạng thái này, chính là có cảm giác vô cùng "chân thực" mà để trái tim đập lệch đi mấy nhịp (Rơm: Các chế cứ nghĩ trong sáng cho tuổi) . Cảnh Tuấn thuận tay lấy luôn chiếc khăn treo trên mắc

vừa lau đầu vừa theo bản năng mà lắc qua lắc lại cho ráo nước. Cậu tiến lại về phía gương. Bỗng cảm thấy dưới chân mình lúc này tự nhiên có gì đó cộm cộm lên.

Là một chiếc vòng tay!!!

Của con gái?

Biến thái!

Nhặt chiếc vòng tay lên, Cảnh Tuấn bước nhanh ra khỏi phòng tắm. Tay đút vào túi mà nghênh ngang bước đi.

Thực ra, trong lòng nó cũng không biết tại sao mình lại bắt giặc cầm cái lắc tay ấy lên như thế, chỉ là thấy có gì đó hay ho liền tiện tay cầm lên thôi.

Bất tri bất giác, Cảnh Tuấn nắm chặt chiếc vòng tay rồi đút vào túi quần như không muốn để cho ai biết!

6. Chương 6: Miếng Thịt Cá Khó Ăn

Moa, moa, moa! Ta không ngờ là lượt view+vote lại “nhanh” đến thế kia nhá :3! Đùa thôi! Mấy ngày này Rơm cực kì buồn luôn. Chẳng là nhà Rơm có nuôi một con chó được một thời gian dài rồi, cả nhà Rơm ai cũng thương nó luôn (Trừ Rơm... Đùa í mà). Thế mà buổi trưa hờ ra một tí là nó bị bắt luôn rồi. Bây giờ nhìn đâu trong nhà lẫn ngoài sân đều thấy nó hết, nhớ mà không biết phải làm thế nào cả!!! Nhân tiện đây, Rơm lên tiếng đả đảo việc ăn thịt chó dưới mọi hình thức. Cho một xã hội ngày càng văn minh hơn và tràn đầy những tiếng sủa!!!

Hỏi ngu tham (time): Ở chương trước chắc Rơm cũng đề cập đến vấn đề “cảm nắng và cảm nóng” của Rơm. Vậy cho Rơm hỏi làm thế nào để bắt chuyện và “cưa đổ” một thằng mặt lạnh, học giỏi, đập troai như Trịnh Cảnh Tuấn với điều kiện là Rơm eo có đẹp bằng Tiểu Ân đây? Ai trả lời cho Rơm biết đi mà! #Ban_Rom_dau_dau_dien_cuong_nghi_cach_tan_trai#

Lắm nhảm đến đây đủ rồi! Mấy nàng đọc truyện đi nhớ! Ta đi giải quyết nỗi buồn áp ủ bấy lâu nay đây! Bái bai...*giờ tay chào* *mặt nghiêm túc*

Giờ ra chơi.

Dãy hành lang bỗng chốc náo nhiệt lên hẳn. Tiếng cười rộ lên ở khắp nơi. Nhưng tất nhiên ở cái bàn chật chội của Nhã Ân thì chẳng có tí gì vui vẻ, không khí ảm đạm nối tiếp không khí ảm đạm.

Chẳng là từ lúc nó truyền nước ở phòng y tế xong, sờ lên tay đã chẳng thấy cái vòng đâu. Chẳng lẽ cái vòng tay lại không cánh mà bay? Thế là nó lật tung chăn gối lên, đào bới như một con chuột. Nhưng cuối cùng tất cả đều là công cốc. Vòng thì không thấy lại còn bị chỉ giáo một đồng thứ từ trên xuống dưới về đức tính ngăn nắp bởi thầy giám thị. Trời mới đâu còn đang hứng nắng, bỗng mây đen ùn ùn kéo đến, thật chẳng khác gì tâm tình của Nhã Ân lúc đó.

Được rồi, bây giờ thì nó đã biết, không ai khác, Cảnh Tuấn chính là khắc tinh của nó! Đi học muộn, ngã, mất vòng, đau bụng,... đều là từ cái con hổ lạc vườn thú mang tên Trịnh Cảnh Tuấn kia ám nó!

Nhưng dù sao thì, en ni vậy, nó vẫn đang phải ngồi với cậu ta.

Cảnh Tuấn ngày hôm nay đến lớp mặc bộ đồng phục học sinh. Chẳng phải nói nhiều, trời vẫn xanh và cậu ta vẫn cứ đẹp trai như bình thường.

Cảnh Tuấn có chút khó chịu khi từ sáng đến giờ bởi vì không biết tại sao Nhã Ân hôm nay không thèm quay sang gây sự với cậu ta nữa thay vào đó là cái miệng câm như hến thế kia. Chẳng lẽ loài vẹt đã tiến hóa rồi sao? Nhưng mà nói gì thì nói, dù có nghĩ gì đi chăng nữa Cảnh Tuấn cũng không hề biểu lộ bất cứ điều gì trên khuôn mặt của cậu ta mà thay vào đó là thái độ hờ hững trời phú bấy lâu nay mà lấy làm biểu tình ra bên ngoài.

Cứ như thế, năm tiết học buổi sáng diễn ra vô cùng êm đẹp mà không cần Nhã Ân lên tiếng. Cuối giờ hai người ra về, mỗi người một ngã, không ai nói với ai một lời nào. Nhưng kết quả là ra cửa lớp, Cảnh Tuấn ‘vô tình’ đi sượt qua Nhã Ân. Cái sượt tuy chỉ nhẹ thôi nhưng đủ lực để nó phải bổ nhào về phía trước. Được lắm! Được lắm! Tuy nhiên, lão bà bà ta là người tốt, bà bà ta sẽ không để bụng với nhà người đâu! (Rơm: Con bé nó bị ảo tưởng phim cổ trang quá nhiều. Mọi người thông cảm cho nó nhé)

“Nhã Ân, Nhã Ân à”. Tiếng Nhược Minh gọi í ới từ đằng sau, làm ồn ào cả dãy hành lang

“ Sao vậy?”

“ Cậu biết tin gì chưa?”

“ Cậu trông mặt tớ giống biết lắm à?”. Nhã Ân mặt nghệt ra

“ Để tớ nói cậu nghe. Con gái ông tổng giám đốc công ty Hoàng Phong- con bé Thái Tiên đấy í, nó sẽ công khai gửi thư tình cho nam thần lớp ta đấy. Ngày mai có chuyện hay để đợi rồi!!”

“ Cậu nhìn mặt tớ trông giống quan tâm lắm không?”

“ Kệ cậu. Tớ về trước đây”- Nói rồi Nhược Minh chạy vút đi, mái tóc bay bay theo chiều gió. Dưới ánh nắng, cô bạn nhìn thật dễ thương, có chút nghịch ngợm, làm cho người ta thật có cảm tình khi gặp mặt.

Nhã Ân lúi thủ lên dãy phòng đa chức năng để chờ An Nhiên đang ở phòng hội đồng bàn bạc một số chuyện với cô giáo. Theo thói quen, nó đi hết từ phòng này sang phòng khác, đi hết phòng này sang phòng khác, nó lại đi bộ dưới hàng cây gần đó, vừa đi vừa lẩm nhẩm mấy câu không rõ hành tung. Nhưng vẫn không thể phủ nhận một điều, trông Nhã Ân lúc này thật đẹp!

Mái tóc của của nó buông thông xuống ngang vai, tuy không dài nhưng đen nhánh, lại còn có một mùi hương rất đặc biệt. Nó không làm tóc xoắn hay nhuộm, nó chỉ trung thành với mái tóc đen dài duy nhất, cho nên dù nó có đứng bất cứ đâu thì mọi người đều nhận ra nó. Khuôn mặt nó hình trái xoan, trắng trẻo, sáng sủa đặc biệt là khi cười, nụ cười của nó không khác gì ánh nắng ban mai. Đôi mắt tuy không to, tròn nhưng đều rất đẹp với hàng lông mi cong và dài rất hợp. Nhất là khi diện đồ đồng phục trắng, cả người nó đều toát lên một thứ cảm nhận gì đó hết sức dễ thương, đáng yêu. Ồ, nhưng mấy người dừng để vẽ bề ngoài của nó đánh gục nhoe. Tổng Nhã Ân tiểu thư đây chính là một con người không biết vô sỉ là gì. Tuy nhiên, bản chất này chỉ khi gặp cạ mới bùng phát thôi. Tổng tiểu thư tuy vẻ ngoài hiền thực là thế nhưng khi mà nổi quạu thì chắc chắn không bao giờ quan tâm đến sống chết của ai thế nào!

Nhã Ân đi đi lại lại không biết chán, cái nắng ngày càng gắt hơn, mồ hôi nó giờ không chỉ lấm tấm trên trán nữa mà ướt hết cả lưng áo. Nhưng rốt cục nó vẫn chờ An Nhiên ra cho bằng được.

“Meo, meo..”. Tiếng một con mèo ở đâu đó kêu nghe rất rõ

Nhã Ân đang đi dưới tán cây, bất chợt nghe thấy, liền đứng lại ngẩng đầu lên tìm kiếm, dò xét. Ở đây không có, ở đây cũng không có,...

Tiếng con mèo kêu ngày càng thảm thiết hơn

Nhã Ân cuống cuống chạy ngang chạy dọc tìm nơi phát ra tiếng động.

A! Đây rồi. Sau một hồi nhìn ngó cuối cùng nó cũng thấy một con mèo đang ở trên chiếc cây cao đằng kia.

Nó kêu to như thế, chắc là nó sợ. Khoảng cách để nó tiếp đất rất cao, mà nó lại là một con mèo con. Làm cách nào...?

“Chẳng lẽ, mình lại phải dịch cái ghế đá ra đằng này rồi đứng lên đó?”. Nhã Ân nhăn óc suy nghĩ. “Cái váy ngắn như thế này, trèo lên chắc chắn là một việc không thể xảy ra!”. Lúc này Nhã Ân mới biết lùn cũng là một cái tội, cái tội mà bây giờ nó mới biết nó nghiêm trọng đến mức nào, cũng là vì ngày xưa không chịu uống sữa mỗi buổi sáng mà bây giờ thành ra được một mẫu thế này? Nó không tin!

Thôi thì, cũng chẳng còn cách nào, Nhã Ân chỉ phải hy sinh bản thân mình cho em thôi, cục bông không quen! (Rơm: Trời ơi! Con gái dễ thương của tôi yêu động vật đến thế này, nam chính băng lãnh đạ biết chưa?)

Cả sân trường không một bóng người, chỉ có đằng xa kia là phòng hội đồng đang có mấy giáo viên và lớp trưởng các lớp đang phổ biến kế hoạch tuần tiếp theo. Nhã Ân chặt vật kéo chiếc ghế đá cách cái cây con mèo đang đứng tầm hai, ba mét. Kiểu thể dục thể thao này quả là cực hình đối với Nhã Ân!

Loay hoay một hồi, Nhã Ân cuối cùng cũng di chuyển được cái ghế đá đến dưới gốc cây. Nó đổ mồ hôi nhiều đến nỗi trông như nó vừa mới đi xông hơi trong mấy đờ ra ma Hàn xẻng. (Rơm:Lạy Đức Phật, thiện tai thiện tai!)

“Cục bông không quen à, em có biết là chị đang mệt lắm không? Cục bông không quen à, em chắc chắn phải trả ơn chị đây!”- Nhã Ân vừa nói vừa nhìn “cục bông không quen” vẻ mặt đầy nghiêm trọng

Con mèo vẫn không hề đả động gì, đôi mắt to tròn, con ngươi đen mở to hết cỡ nhìn Nhã Ân, mặt vẫn cầu khẩn.

Nhã Ân bụm miệng cười. “ Thôi, chị không cần gì to tát đâu, chỉ cần em mang đến cho chị một miếng thịt cá là được rồi!”- Nhã Ân nói, lại có ý nghịch ngợm, trêu đùa. Khuôn mặt nó cười rạng rỡ nhìn “cục bông không quen”.

“Chị đến đây”. Vừa nói nó vừa bước lên ghế đá, rồi từ từ đặt từng chân một lên chân thành ghế.

“Oái, mình không ngờ là nó lại bấp bênh thế này.”. Nhã Ân nói có chút sợ, nhưng vẫn đưa hai cánh tay của nó ra đỡ con mèo đang ở trên đó.

“ O, sao em vẫn không xuống vậy? Hay là bị mắc gì ở chân sao?”. Chân sau của con mèo đúng là có bị mắc một cái dây gần giống như một cái dải ruy băng, không may, dải ruy băng này lại bị thân câu gồ ghề làm vật cản, khiến cho con mèo tội nghiệp không thể xuống.

“Hóa ra vấn đề là vậy. Lại đây, để chị gỡ ra cho nào”Lúc này nó không sợ gì, chỉ sợ... ngã. Mà ngã thì làm sao?

A: Nó sẽ phải lết cái xác này về nhà trong tình trạng cái vảy rách tả tơi

B: Nó sẽ bị trầy đầu gối, bị gãy xương, bị xinh đẹp,....

Tuy nhiên, theo quan điểm của nó thì nó sẽ chọn đáp án B làm câu trả lời cuối cùng của mình (Hội thoại giữa Rơm và Tiểu Ân: Bạn có chắc chắn với câu trả lời của mình? Tôi vẫn chưa chắc chắn lắm. Bạn có thể dùng quyền dùng cuộc chơi tại đây. Ok, tôi xin được dùng cuộc chơi tại đây..... Rơm: Tỉnh đi chúng mày ei)

Nhã Ân gắng hết sức vươn lên trên tháo cái dây ra .Kết quả, “cục bông vừa quen” đã chạm đất an toàn bai(by) Nhã Ân. Chỉ có điều, giờ nó đang mệt bỏ hơi tai, toàn thân vẫn còn hơi sợ. Nó không ngồi xuống ghế đá mà lấy tay phũ phũ đi dấu giày vừa rồi. Nó quay đi quay lại, không thấy con mèo đâu.

“Cục bông vừa quen à, sao em nữ vô tình như vậy chứ? Không mang cho chị miếng thịt cá thì cũng phải cho chị vuốt ve một tí đi chứ!

“Meo, meo,...”. Có tiếng con mèo như đang rảo bước đến. Nhã Ân nghe thấy liền lấy làm vui mừng.

Nhã Ân: “Cục bông vừa quen, cuối cùng em cũng mang về cho chị thịt cá rồi!”

Cảnh Tuấn: “Miếng thịt cá?”

Nhã Ân: “...”- Trịnh.... Trịnh Cảnh Tuấn, tại sao cậu ta lại ở đây?

“Cậu quan tâm tới chuyện của tớ làm gì? Tránh ra”- Nhã Ân nói, giọng có chút mất bình tĩnh. Nhưng cuối cùng nó đủ can đảm để đi qua Cảnh Tuấn. Cả người toát mồ hôi, lạnh cả sống lưng.

“ Cục bông vừa quen, chị đã nói chỉ cần miếng thịt cá nhỏ thôi mà”- Nhã Ân nói nhỏ nhẹ, đi lướt qua Cảnh Tuấn coi như không có cậu ta ở đó.

Nhã Ân cau mặt nhìn con mèo rồi đảo mắt qua Cảnh Tuấn đang đứng như pho tượng ở đấy. À! Giờ nó đã hiểu ra. Trịnh Cảnh Tuấn cực kì biến thái, biến thái đến mức đến con mèo con cũng không tha!

Vừa mới cách mặt cậu ta không được lâu. Bất ngờ từ phía sau có chút động tĩnh như có ai đang đi theo mình với tốc độ “ánh sáng”. Nhã Ân giật mình, cả hai chi dưới càng lúc càng bước những bước dài hơn. Nhã Ân bây giờ không hề nghĩ đến việc sẽ chờ An Nhiên về cùng nó nữa. Nó chỉ muốn chuồn về, tránh xa Trịnh Cảnh Tuấn ra càng xa càng tốt.

Trời càng lúc càng nắng gay gắt, Nhã Ân mồ hôi vã ra như tắm, nhưng nó cũng không vì thế mà dừng bước chân.

“Tổng Nhã Ân, đứng lại!”- Từ đằng sau vang giọng nói trầm ấm, điềm đạm của Cảnh Tuấn

“Người nghĩ bốn cung ta không có não hay sao mà đứng lại? Ta xin người, bốn cung ta nóng lắm rồi, ít nói cho ta nhờ”- Nhã Ân cười trong đau đớn

“Không đứng lại thì đừng có trách tôi”.Vẫn thế, vẫn cái giọng ra vẻ ta là mĩ nam tử an tĩnh. Bình tĩnh, trầm ấm nhưng lại có sức thuyết phục thần kì đối với bất kì ai nghe thấy.

“Được! Được! Nhà người chính là đang ra lệnh cho bốn cung ta sao?”- Nhã Ân vừa nghĩ, trong lòng vừa căm ghét cái con người này. Cái gì mà con nhà người ta trong truyền thuyết? Cái gì mà hot-boy mới chuyển trường: âm áp, ga lăng? Tin đồn thì mãi mãi chỉ là tin đồn mà thôi. “Tôi có nhiều thời gian”. Nhã Ân nói rồi cứ đi thẳng tiến về phía cổng trường đứng ở đấy

Đầu cổng trường có tầm một tá người đang đứng ở đấy. Chủ yếu là nam sinh Đại Vũ cùng với trường cạnh bên đang tán gẫu sau trận giao hữu bóng rổ vừa lúc này (Rơm: Ta không nói chắc mấy người cũng biết đội nào thắng đúng không? Đúng rồi, thông minh lắm chính là trường bên cạnh đấy!*chóp chóp*).

Nhã Ân vẫn bước đi những bước thật đều, từ chỗ nó lúc này đến chỗ tốp nam sinh đằng kia khoảng tầm ba trăm, bốn trăm mét nữa thôi. Mô Phạt! Ánh sáng nơi cuối con đường này có thể cứu rỗi cho cái tâm hồn bé nhỏ non nớt của con, xin người phù hộ cho con qua khỏi kiếp nạn lúc này!

“Bộp...bộp”- Tiếng dày của Cảnh Tuấn bất ngờ kêu lên đều đặn sau lưng Nhã Ân

Không để cho nó kịp phản ứng, Cảnh Tuấn bất ngờ ôm nó từ sau lưng, cả người cậu ta đều đồng thời chạm nhẹ vào lưng Nhã Ân.(Rơm: Em lạy các chế, các chế suy nghĩ linh tinh gì cả! Đầu óc em chong xáng như “sữa Milo”, các chế đừng có mà làm tâm hồn này bị nhuộm mực. Chúng ta đều coi như không nhìn thấy cái cảnh hường phần này của đôi bạn trẻ. Ok?)

Oắt đờ f*ck? Cậu ta làm cái méo gì thế này- Bị chạm vào người đột ngột, Nhã Ân giật mình định quay ra sau như phản ứng tự vệ nhưng cả hai cánh tay đều bị cậu ta giữ chặt. Nó tức tối hét to: “ Trịnh Cảnh Tuấn, đồ biến thái nhà cậu, bỏ tôi ra ngay!”

Cảnh Tuấn: Im lặng...

Nhã Ân tiếp tục dẩy dụa. “Trịnh Cảnh Tuấn bỏ tớ ra ngay”(Rơm: Bạn Nhã Ân tâm tình đang bất bình thường cho nên xưng hô lẫn lộn hết cả lên. Tội nghiệp con bé!Mô Phạt!)

Cảnh Tuấn dường như mất bình tĩnh, lúc này mới lên tiếng: “Nếu cậu không muốn cho bọn con trai trường bên biết nữ sinh Đại Vũ này ăn mặc rách rưới thì đừng có dẩy dụa mà đi đi”

Cái gì mà rách rưới? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...Ồ mô.... man tíc, mẹ ơi, cái váy của con. Chắc chắn là cái váy của con rồi.

“Tôi rồi”- Nhã Ân nói trong đau khổ

Cứ giữ nguyên tình trạng như thế, Cảnh Tuấn đưa Nhã Ân đi qua cổng trường trước những ánh mắt đầy khâm phục của hội con trai. Trong đó có cả Chính Lâm, nhìn vào mặt cậu ta chắc ai cũng đọc rõ được hai chữ “Chúc phúc” to đùng đoàng.

Nhã Ân hoảng hồn không muốn quay đầu lại. Toàn thân lúc này cứ như rô bốt, làm theo sự điều hành của Cảnh Tuấn một cách ngoan ngoãn lạ!

Ra khỏi cổng trường, có một chiếc ô tô đen trước mặt bọn họ, cách khoảng mười mấy bước chân xuất hiện một cô gái vô cùng xinh xắn. Thoáng nhìn cũng biết cô gái ấy là tiểu thư con nhà giàu rồi: ăn mặc sành điệu, bên cạnh lại có một người đi theo sau. Cô cười tươi rồi nhìn về phía Cảnh Tuấn, gọi bằng một cách

thân mật: “Tuần TuầnTuần Tuần”.Vừa nói cô vừa đưa hai tay lên vẫy vẫy cậu ta đồng thời liếc mắt nhìn Nhã Ân một cách mơ hồ.

Bạn gái sao?- Nhã Ân bây giờ suy nghĩ đang vô cùng mông lung. Nếu mà là bạn gái thì cái trạng thái giữa nó và cậu ta thế này không phải là đã gây hiểm hiểm ư? Mặt Nhã Ân mỗi lúc một nóng bừng lên, nhưng suy cho cùng thì bây giờ nó vẫn phải bắt đầu đi theo Cảnh Tuấn đến chỗ cô gái kia đang đứng.

“Cảnh Tuấn... em về rồi đây”- Cô gái ấy vừa nói vừa khoác tay nhìn Cảnh Tuấn một cách chăm chú mà không hề quan tâm đến sắc mặt Nhã Ân bây giờ đang rất đau khổ: “Mình chính là kỳ đà cản mũi!!!”

Các nàng thân mến của Rơm! Chuẩn bị đây sẽ là ngày thi học sinh giỏi+học kì. Vì bốn phận con ngoan trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ, con chó đại của bạn bè, chủ bệnh của chó mèo,... Rơm xin tạm thời nghỉ ôn thi một thời gian “ngắn ” để dùi mài kinh sử! Tuy nhiên, các nàng yên tâm, Rơm ngày nào cũng sẽ lên Wattpad kiểm tra lượt view, lượt vote, lượt mần” trả lời câu hỏi của Rơm of các nàng, và nếu có rảnh rỗi ít nhiều thì Rơm sẽ cố gắng viết thêm một chương nữa trước ngày nghỉ lễ!

Thân!

7. Chương 7: Em Gái Của Anh!

Để ta xem, bây giờ là.....bây giờ là 12h:45’ đêm đây! Thế mà ta vẫn tiếp tục cày Word viết chương mới cho các nàng. Các nàng xem ta có thương các nàng không nào? Ta chỉ nói nhầm một tí thôi, thực ra là đối với ta cũng chẳng có nhầm đâu. Để ta nói cho nhanh gọn, có hai vấn đề như sau:

Vấn đề thứ nhất: Câu hỏi đặt trước ta hỏi các nàng, các nàng vẫn chưa trả lời ta. Các nàng nghĩ xem làm sao để ta sống tiếp mà viết chương mới cho các nàng trong khi đang quần cmn quéo vì trai đây? Các nàng thật là nhẫn tâm nha....

Vấn đề thứ hai: Lượt view và ment trong BCB thật là có tiến triển nha. Ta vui quá quên ăn quên ngủ nên cứ tăng cân vùn vụt đây này *cười*

Thật ra thì mỗi khi viết chương mới ta đều rất muốn có một đoạn ngắn để đọc thoại với các nàng. Hê hê! Chương lần này thật là kỷ lúc đó nhớ, ta chỉ viết trong một ngày thôi. Tại sao? Tại ta thương các nàng chờ lâu ọ. Nên ta đành vứt bỏ trách nhiệm học sinh giỏi văn gương mẫu của trường để ném sách sang một bên viết chương mới cho các nàng. Hô hô! Các nàng có phải đang ngồi trước màn hình lau nước miếng à nhầm nước mắt không? Ta biết, ta biết mà, không cần phải cảm động vì ta đâu *tung bay tà áo tung bay*.

Chung quy lại thì, càng đăng chương mới, ta lại có cảm giác rất thích ngắm ment của các nàng nha. Các nàng cứ tha hồ mà ment đi, ta vui, ta lại đăng chương mới suốt ngày luôn ọ!

Được rồi, được rồi, ta lẩm mồm quạ, bảo nói ngắn gọn mà dài dòng đến đây luôn! Ta xin lỗi, các nàng đọc chương mới đi nha, coi như là quà hậu tạ công các nàng chờ truyện của ta mấy ngày tiếp đây. Lại nói nhiều *tự bép*

#Con_bé_ngày_càng_ác_độc_thích_xả_hàng_nửa_đêm#

Biệt thự Trịnh gia vào một ngày nắng đẹp....

Quản gia Trương bước vào phòng khách. Ông không khỏi sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt mình. Trương Tịnh Văn cả người như được ai ra lệnh, lập tức cúi gập người trước một người đàn bà phía trước, lắp bắp nói:

- Bà chủ, bà... về từ khi nào? Sao không gọi tôi sai người ra đón?

Người phụ nữ vận đồ đen, tóc xoăn để buông thông xuống, điệu bộ vô cùng cao sang. Bà ta nhìn quần gia Trương một hồi, rồi lấy hai tay đỡ ông ta đứng dậy ngay ngắn, nói:

- Đừng làm vậy, đứng dậy đi! Tôi vừa về từ sáng nay thôi, mọi việc tốt đẹp cả, ông không cần phải áy náy!-
Dừng một lúc, bà ta lại tiếp: “Cảnh Tuấn.... giờ thế nào?”

- Thưa bà chủ, cậu chủ sống vẫn tốt!

- Thế thì được!- Dừng một lúc bà ta thở dài: “Đáng tiếc... người làm mẹ như ta chẳng làm gì được cho nó. Quần gia Trương, bấy lâu nay thật vất vả cho ông quá!”- Bà ta nói nói, giọng đượm buồn, ra vẻ vô cùng cảm kích mà nhìn người đứng trước mặt mình.

Cả hai người bất chợt im lặng trong chốc lát

Cuối cùng, bà ta cũng lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh mịch này:

-“Dao Y, con bé cũng lại về. Phiên ông chuẩn bị phòng cho cả ta và nó”

-” Bà chủ, cô chủ nhỏ tháng này tổng cộng đã về nước năm lần, đi đi lại lại vất vả, huống chi lần này cứ để cô chủ nhỏ ở đây một thời gian rồi hẵng về”

-“Thế cũng được”

Quần gia Trương đứng sau cúi gập, nói: “Vâng, bà chủ... Phước tiên sinh có về không?”

“Ông ấy còn đang phải hoàn thành một dự án lớn ở Mỹ, tạm thời chưa về được”- Nói rồi bà ta bước từng bước chậm rãi về phía ngôi vườn sau nhà

Quần gia Trương nhìn theo sau dáng người phụ nữ đang xa dần:“Ông chủ, bà ấy đã về rồi! Bà ấy chắc chắn đã về với Cảnh Tuấn rồi. Ông ở trên cao linh thiêng, cuối cùng cũng cho hai mẹ con họ trở về bên cạnh nhau”- Khóe mắt quần gia Trương lúc này đã bắt đầu ướt, ông không ngừng nghĩ đến những tháng năm trước đây. Nghĩ đến cái khoảng thời gian khi tai họa giáng xuống ngôi nhà này mười năm trước, làm mỗi người một ngã, để lại Cảnh Tuấn một mình thiếu đi tình thương cha, mẹ, một mình sống trong ngôi biệt thự rộng lớn này cùng với ông. Những tháng ngày ấy, phải chăng bây giờ sẽ kết thúc tại đây?

Trong một quán café hạng sang bậc nhất cái đô thị phồn hoa này, có một tình cảnh đang diễn ra làm người ta giật khóc giở cười.

Cạnh cái bàn gần cửa sổ có ba người, hai gái, một nam đang ngồi chọn đồ uống. Một bên là một người con gái ngồi một mình, mặc bộ đồ khá đơn giản: áo sơ mi sọc với một chiếc quần jean. Vẻ mặt hiện lên những nét vô cùng e sợ, rụt rè. Bên còn lại thì vô cùng đối lập, là một nam một nữ đang ngồi cạnh nhau, người con gái liên tục có những biểu hiện thân mật đối với người con trai ngồi cạnh y như những cặp đôi đang hẹn hò. Tuy nhiên, điều kỳ lạ ở đây là tại sao cô gái kia lại làm kì đà cản mũi đi theo đôi tình nhân này? Muốn biết thì hãy cùng đến thành phố Hóc Búa, đất nước Nan Giải để tìm hiểu xem sao.

Dao Y ngồi vắt chéo chân, tư thế hơi dựa và Cảnh Tuấn. Nó mở lời trước, nói với Nhã Ân:

-“Chuyện này, là thế nào? Tại sao chị lại cặp kè với người yêu của tôi trong thời gian tôi đi Mỹ chứ?”

Nhã Ân cúi gằm mặt xuống: “Tất cả không phải như em nghĩ đâu. Là hiểu lầm, chị hứa”

-” Chị hứa? Tôi chẳng có gì để đảm bảo lời hứa của chị cả. Chị....”

-” Em gái của anh! Đủ rồi! Tổng Nhã Ân, cậu ngẩng mặt lên đi”- Cảnh Tuấn bất thành linh lên tiếng, cắt ngang lời của Dao Y.

Chẳng cần phải chờ hiệu lệnh của Cảnh Tuấn, từ lúc nghe bốn chữ: “Em gái của anh!” Nhã Ân đã ngược cái mặt của mình lên, từ cái trạng thái tội nghiệp lúc này, cơ mặt của nó giãn ra hết cỡ, đôi mắt mở to không rõ cái tình huống này như thế nào.

Bị phát hiện, Trịnh Dao Y sa sầm mặt, giãy nảy: “Anh trai, sao lúc nào anh cũng phá đám em hết vậy?”

Cảnh Tuấn không nói gì. Bởi lẽ cậu ta cũng quá quen với mấy trò trẻ con của Dao Y rồi. Từ ngày nhỏ, nghĩa là từ cái lúc nhà họ Trịnh còn đang rất hạnh phúc, đầm ấm ấy. Ngày nào, Cảnh Tuấn cũng bị đem ra làm chuyện cười cho cả nhà, đều là từ cái mồm của cô em gái liên tục kêu mình là “mặt đơ” ấy. Từ cái thuở mà, hai anh em họ suốt ngày chỉ chọi với nhau như chó với mèo nhưng thật tâm trong họ mỗi người đều có thứ tình cảm vô cùng mãnh liệt, luôn muốn bao bọc, bảo vệ nhau. Nhưng rồi cũng bởi cuộc hôn nhân đã bắt đầu rạn nứt của bố mẹ, bởi bao nhiêu đêm diễn ra cuộc tranh cãi không rõ điểm dừng của hai người lúc đó nên không mấy lâu sau bố cũng vì căn bệnh trầm cảm mà tự tử. Thế là từ đó mỗi người một ngã, hai anh em cũng vì thế mà không được ở cạnh nhau, Dao Y đành phải đi Mỹ cùng mẹ đến ở với bố dượng. Còn Cảnh Tuấn bởi cái tính tự trọng cao ngút trời ấy nên dứt khoát không muốn đi, đành phải nhờ quản gia Trương chăm sóc. Tuy nói vậy, nhưng thực ra bố dượng của Cảnh Tuấn- Phí Thiên Phước không chỉ là một người thành công bên ngoài xã hội, mà là một người rất chu đáo với gia đình. Ông cũng vì nghĩ đến hai đứa con riêng của vợ mà quyết định không muốn thêm con nữa, ông chỉ muốn bù đắp những mất mát mà hai đứa trẻ này phải nhận. Ông còn sắp xếp cho Dao Y mỗi tháng được về nước thăm anh trai, còn mình thì sẽ nhường lại toàn bộ tập đoàn Phí Thiên cho Cảnh Tuấn sau này. Người đàn ông tốt như vậy, trên đời thật không có nhiều.

Cảnh Tuấn vẫn ngồi lấy tay đặt lên cằm, vẻ mặt vô cùng an tĩnh, nói bằng giọng lạnh bơ:

– “Bà ấy... cũng về sao?”

– “Anh nói mẹ sao? Mẹ cũng về cùng em, lần này sẽ về nhà một thời gian khá lâu đấy. Anh nhất định phải dẫn em đi chơi khắp cái Bắc Kinh này”. - Nói rồi Dao Y quay sang Nhã Ân vẫn đang ngồi đờ như cái tảng băng ở đó:

“Chị gái à, em xin lỗi. Em chỉ muốn đùa một tí thôi, không ngờ chị lại tưởng thật.”- Dừng một lúc, nó lại nói tiếp: “Vậy chị với anh trai là quan hệ gì vậy? Bạn gái sao? Vợ sắp cưới sao? Hay là anh đã lấy vợ mà không cho em biết?”

“Đây là Tống Nhã Ân, bạn học của anh, hoàn toàn không có quan hệ gì như em nghĩ. Đừng có suy diễn cái kiểu trẻ con ấy nữa!”

Dao Y bĩu môi làm nũng: “Anh trai à, trái tim em mong manh long lanh dễ vỡ. Sao anh có thể nói những lời tuyệt tình như thế với em cơ chứ?”

Cảnh Tuấn im lặng.

Nhã Ân nhún bụng nín cười: “Haha, từ trước đến nay ta cứ tưởng Trịnh thiếu gia trong thiên hạ là người vô địch cơ chứ. Hóa ra là cũng dập lửa bởi mấy chiêu này sao? Em gái à, em quả là lợi hại, quá lợi hại”.

Cảnh Tuấn nhìn chăm chú vào biểu tình của Nhã Ân lúc này. Tống tiểu thư đang cười sao? Chẳng lẽ Trịnh thiếu gia ta lại bị nữ nhân cười thâm bởi mấy trò trẻ con của em gái? Thật mất mặt, mất mặt quá đi mà!

Cảnh Tuấn đứng lên, ẩng Dao Y ra khỏi người mình trước hai cặp mắt đang nhìn mình chăm chú: “Đứng dậy, đến giờ ăn trưa rồi”- Nói rồi cậu ta bước từng bước chậm rãi ra khỏi cửa, mặt không chút biểu tình gì.

Dao Y ngồi đối diện vừa hoàn hồn. Nó chắc đã quen cái cảnh bị ăn “bơ” thế này nhiều rồi. Nên nhanh như chớp nó vớ luôn lấy cái túi xách không quên kéo luôn Nhã Ân đi theo Trịnh Cảnh Tuấn ra ngoài cửa.

Lên xe đi được một đoạn đường, Nhã Ân mới nhớ đến An Nhiên đang chờ mình ở trường. Đã hơn mười hai giờ rồi. Ôi! Tống Nhã Ân ơ là Tống Nhã Ân. Triệu An Nhiên mà tức lên thì mày chỉ có nước đào huyệt tự chôn mình thôi. Nhã Ân cầm vội cái máy điện thoại lên, bấm số gọi cho An Nhiên:

– “Alo, Nhã Ân à. Nếu cậu còn đang ở trường thì về luôn đi. Hôm nay tớ hẹn Chính Lâm về nhà cậu í ăn rồi, quên nói với cậu. Hi hi. Thế nhé, bye bye!”. An Nhiên nói xong một lèo liền nhấn tâm đập luôn máy để lại Nhã Ân với cái đầu đang xoay như chong chóng. Tuy nhiên, cũng may bởi có cuộc hẹn ấy mà nó không phải đào huyệt tự chôn mình như nó nghĩ. Lạy Phật! Hôm nay nhờ có người chiếu sáng cho con!

Nhà hàng Hương Thiên vào một ngày éo có đẹp.....

Trên một cái bàn hạng sang, trong một căn phòng hạng sang có hai con lợn cái đang ị ạch chén hết thức ăn trong đĩa. Ngồi ngoài cùng là một con hổ đực đang ăn uống từ tốn, chờ khi hai con lợn cái kia vỗ béo mình

xong, cậu ta sẽ..... lòi cả hai về.

Hóa đơn thanh toán tiền tổng cộng gồm chín con số. Nhã Ân hết nhìn cái hóa đơn, lại há hốc mồm nhìn lên hai cái con người kia. Trong cái suy nghĩ non nớt và háu ăn của nó nghĩ dù có ăn nhiều đến mấy thì cũng không đến nỗi phải chi từng ấy tiền. Bình thường mỗi lần nó xông vào càn quét bàn ăn cũng không đến nỗi hóa đơn lại nhảy tanh tách chín chữ số như thế này. Trịnh thiếu gia đúng là người có đẳng cấp, đến biến thái cũng có đẳng cấp!

Ra xe, Dao Y nắm lấy tay Nhã Ân rồi dắt nó đi y như các mẹ sợ lạc mất con, không hề rời nửa bước. Nhã Ân lần đầu tiên cứ nghĩ rằng thiên kim tiểu thư của Trịnh gia là một người có tính tình kiêu ngạo, lạnh lùng như Hồ Đại Nhân cơ chứ. Nhưng mà, thật là khác nhau một trời một vực đó nha!

Dao Y đang định dắt Nhã Ân vào trong xe, Cảnh Tuấn bỗng giật phăng tay nó từ tay Dao Y còn đang nắm chặt, nói: “Mỗi người đều có một nhà. Không tùy tiện về nhà người khác thế này được. Cô ấy may mắn có đủ chân, tay, cô ấy đương nhiên may mắn có thể tự về nhà một mình”.- Không chờ phản ứng của Dao Y, Cảnh Tuấn liền ấn nó vào trong xe, đóng cửa lại. Cậu ta quay sang nói với Nhã Ân:

“Để tớ bắt taxi cho cậu, cậu cũng không cần phải trả tiền đâu”

“Không cần”- Nhã Ân quay phắt người đi. Cái gì mà không thể tùy tiện? Cái gì mà may mắn đủ tay chân? Đột trước là ai dẫn tôi về nhà cậu đó hả? Hay ya

Trịnh Cảnh Tuấn, tôi thật không ngờ nha, cái đồ khẩu phật tâm xà, bên ngoài thì ra vẻ mình là người tốt, bên trong thì lại là một con hổ xấu xa, cực kì xấu xa!

Nhã Ân dậm giật bỏ đi, đi được mấy bước bỗng nhớ ra bộ quần áo trên người mình đều là của Dao Y, nó quay người lại vẫy vẫy Dao Y đang ở trong xe ô tô, hét to:

“Dao Y, khi nào rảnh chị sẽ lại đến thăm em... tiện thể trả luôn bộ quần áo! Cảm ơn!”

Có tiếng đáp lại: “Chị Nhã Ân, chị hứa đấy. Nhớ đến thăm em sớm.”

Nhã Ân định quay đầu lại tiếp tục trả lời Dao Y liền nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của Cảnh Tuấn, đột nhiên chẳng muốn nói gì, nó đi nhanh ra vẫy xe, tiện thể nhắn tin rủ An Nhiên tối đến công viên giải trí chơi một thể cho hết uất ức.

“Hai người thật chẳng khác gì nhau. Ầm ỉ”

Dao Y quay sang Cảnh Tuấn đang ngồi đặt hai tay ra đằng sau đầu, vẻ điềm đạm khiến người ta đến phát tức, nó bổ nhào vào người Cảnh Tuấn hét to: “Anh thật là biết bắt nạt người khác. Chị ấy là con gái, anh lại đường đường chính chính là một nam tử hán, sao lại để người ta tự bắt taxi về được? Dù sao, bao nhiêu lần về nước, em đều không có ai bầu bạn, đều phải ngồi trong thư phòng nghiên cứu mấy cái thể loại sách kinh tế- xã hội của anh. Anh xem, anh có phải là anh quá đáng lắm rồi không, hả, hả, hả?”

Cảnh Tuấn lạnh lùng: “Về nhà, chúng ta còn có việc. Không phải lần này bà ấy cũng phải về nước sao? Dù sao thì cũng mười năm rồi không gặp lại, anh phải đón tiếp thật nhiệt tình chứ!”

“Ờ, ờ. Trịnh Cảnh Tuấn anh ăn nói như thế đấy hả? Anh nhớ, bà ấy là mẹ anh đấy, là mẹ anh đấy, nghe chưa? Đừng có mà giở trò, anh chết với em.”

“Đi cả sáng rồi, ngủ đi”- Cảnh Tuấn nói với Dao Y đang thao thao bất tuyệt bên cạnh mình. Biểu cảm trên mặt chẳng có gì thay đổi, từ từ nhắm mắt lại, giả vờ như mình đã ngủ, thực chất chỉ là đang ngụy biện cho những suy nghĩ đang rối mòng mòng trong đầu mình lúc này.

8. Chương 8: Sự Lợi Hại Của Tổng Nhã Ân

Các nàng thân yêu của Rơm. Rơm cảm giác Rơm càng nghỉ học ôn thi, Rơm lại càng muốn viết truyện cho các nàng đọc. Chương này lại là một kỳ tích của Rơm: Viết trong đúng nửa ngày thôi đọc. Ta dạo này là ức chế với mạng mẽo vô cùng, chỉ muốn đập cmn cái ổ wifi thôi, có ai như ta không, mạng chậm như ta lết chương mới ý. Còn nữa, dạo này dùng wattpad sao mà cũng ức chế quạ, ức chế v' cả ra, đăng chương mới còn nuốt chữ nữa cơ, làm gì cũng mày mọ mòm.Haizz, thật là khổ cho cái số mù công nghệ như ta.

Còn một việc nữa cảm ơn các nàng đã chúc ta thi tốt nha, mai ta thi rồi, không nghỉ học nữa, ta lại lết chương mới *cười đều*. Thực ra trước khi viết cái mục độc thoại này, ta nghĩ ra nhiều thứ để nói với các nàng lắm, nhưng xong rồi khi viết lại quên hết luôn. Lần này ta không đăng muộn nữa, ta đăng sớm hơn, ai chưa ngủ mà đọc chuyện của ta thì đọc xong ngủ luôn luôn đi nhớ! Ta yêu các nàng như chó yêu mèo ấy. Ngủ ngon, mơ thấy ác mộng nha *mặt gian*

Tại biệt thự Trịnh gia.....

Ngô Di ngồi trên ghế sofa, thấy bóng dáng Cảnh Tuấn từ cửa đi vào, bà liền vội vàng đứng dậy: “Cảnh Tuấn... con đã về rồi”

“Tôi còn nơi nào để đi hay sao?”- Cảnh Tuấn bước vào ghế ngồi, khuôn mặt lạnh băng, không chú ý đến bà Ngô vẫn đang nhìn cậu ta chăm chú từ nãy đến giờ.

“Mẹ chờ con lâu rồi, vào ăn cơm đi. Nào!”- Vừa nói bà vừa tiến đến ghế, định đỡ Cảnh Tuấn dậy.

Cảnh Tuấn theo phản xạ gạt tay bà ra: “Làm ơn, đừng chạm vào người tôi”- Rồi lại theo thói quen dút hai tay vào túi quần, bước từ từ lên phòng.

Bà Ngô Di hoàn toàn rơi vào thế bị động. Có suy nghĩ bao nhiêu lần đi nữa nhưng bà vẫn không hề nghĩ đến việc Cảnh Tuấn lại có thái độ hờ hững ấy.

Cảnh Tuấn của ngày xưa đã không còn. Cậu bé ấm áp của mẹ ngày xưa cũng không còn nữa. Cảnh Tuấn, là tại mẹ, là tại mẹ! -Bà đau đớn ngồi sụp xuống ghế sofa.

Dao Y trấn tĩnh: “Mẹ, là anh ấy nhất thời không kiểm soát được thái độ thôi, mẹ đừng buồn”

Bà im lặng. Không nói gì....

Vừa bước đến cửa phòng, Cảnh Tuấn liền chốt chặt cửa lại, thả lỏng người rồi dơi tự do xuống giường: “Nực cười! Cứ tưởng gặp bà ta thì mình sẽ bình tĩnh được chứ. Hóa ra... lại mất bình tĩnh đến mức đấy!”. Cảnh Tuấn bắt chợt cười, một nụ cười đau khổ: “Mẹ, chào mừng trở về nhà”.

Bây giờ đã là sáu giờ kém mười phút tối. Cảnh Tuấn không định ăn cơm ở nhà mà đi đến lớp tự học ở trường. Dù sao, không tiếp xúc nhiều với bà ấy thì vẫn tốt hơn cho cậu, cho cả hai người.

“Bác Trương, tối nay cháu không ăn cơm ở nhà.”. Nói rồi cậu ta đi ra cửa

“Cậu chủ, cậu đi đâu vậy?”- Quản gia Trương bước nhanh theo bóng Cảnh Tuấn đang tiến dần ra cửa

“Bác Trương, bác không cần phải lo, cháu sẽ ăn cơm tối đầy đủ, được không?”- Cảnh Tuấn dứt khoát đóng cửa xe. Cái gì chứ quản gia Trương mà biết cậu không ăn tối đầy đủ, ông ấy lo đến ốm mất. Rốt cục như thế nào, quản gia Trương cũng như một người cha của cậu. Cậu không muốn ông ấy vì mình mà lo lắng.

“Cậu chủ, cậu nhớ về sớm”- Quản gia Trương mắt tràn đầy tia lo âu nhìn theo chiếc xe đang dần đi ra cổng.

Cảnh Tuấn lên xe định chớp mắt ngủ một tí, dù sao thì cả sáng nay cũng chưa được nghỉ ngơi tí nào. Nhưng rốt cục mọi hoạch định của cậu đều bị Dao Y phá vỡ. Dao Y gọi điện đến, nghe giọng của nó trong máy hình như là giọng bỏ rống chứ không phải là của cô gái cô thân hình mảnh mai sáng nay nữa. (Rơm: Ta nghĩ phải là bỏ bị chọc tiết mới đúng chứ *cười mỉa mai*) Thật là bất hạnh cho đứa nào lấy phải em gái ông, nếu mà có lỡ chén với bạn bè mà ngủ ngoài đường, nó mà nửa đêm gọi đến, chắc tỉnh rượu mà tâm thần bất ổn mất:

“Trịnh Cảnh Tuấn, em thật là thất vọng về anh... lẽ ra trước khi đi anh cũng phải cho em biết pass ipad chứ!”

“Không phải em cũng có một cái sao?”

Nó nghe xong định đập máy, nhưng mà hình như sợ nhớ đến chuyện quan trọng hơn, nó hạ giọng xuống: “Anh không định ăn tối với mẹ một bữa sao?”

Cảnh Tuấn mệt mỏi: “Tôi nay anh phải đến lớp tự học, không kịp thời gian nữa. Em và mẹ ăn đi”- Nói rồi cậu ta vội cúp máy.

Cảnh Tuấn lấy hai tay đặt sau đầu, cố gắng nhắm mắt lại. Tình cảnh bây giờ thật quá rõ rồi. Cậu ta không ngủ được nữa. Mắt ngủ rồi, em gái của anh!

Bởi vì tối nay có lớp tự học ở trường. Nhã Ân đành phải hoãn kế hoạch đi chơi công viên với An Nhiên lại. Sức học của nó coi như cũng khá là ổn, tuy nhiên cũng phải thường xuyên học tập thì mới đạt được mục đích của nó: đứng vào Top 5 của khối. Các buổi tự học buổi tối ở trường kể ra cũng không phải là bắt buộc, nhưng đơn giản nó bây giờ như là thói quen của Nhã Ân. Không đi không được. Cũng đáng phải suy nghĩ đến thành tích học tập của Cảnh Tuấn nữa chứ. Cậu ta đích thực là một học bá rồi. Vừa mới chuyển về được một, hai tháng thôi mà thành tích học tập đã dẫn đầu khối. Đây quả nhiên là một người khiến người ta bái phục. Ghét cậu ta ở điểm nào thì ghét, nhưng nó cũng phải công nhận một điều: Nơi nào có sách, nơi đâu có Trịnh Cảnh Tuấn.

Nhã Ân hôm nay không đi cùng An Nhiên đến trường. Kể ra cũng khó hiểu, bạn thân đến mấy rồi cũng có ngày nó phải đi học một mình như thế này. Triệu An Nhiên, cậu thật là nhẫn tâm!

Cách cổng trường tầm năm trăm mét nữa, Nhã Ân nghe thấy có tiếng nói thì thầm ám hiệu mình, tiếng bước chân đang ngày một đến gần. Nhã Ân liền quay ra đằng sau. Là hội con gái của Hoàng Thái Tiên- chủ tịch hội học sinh của trường Đại Vũ. Mấy người này chơi với nhau cũng chỉ vì chút tiếng tăm trong trường, thực không có gì khiến Nhã Ân chú ý lắm, nó cũng chưa bao giờ quan tâm. Nhưng hôm nay tự nhiên tìm đến như thế này, nó có chút tò mò.

Một đứa con gái trong đám nhìn Nhã Ân với vẻ mặt khinh bỉ, nói giọng chua ngoa: “Hóa ra là cậu Nhã Ân. Tôi thật không ngờ thô non như cậu mà cũng muốn trèo cao.”- Nói rồi nó tiến đến Nhã Ân đang đứng ngây ngốc một chỗ, nói tiếp: “Cậu phải biết, Trịnh Cảnh Tuấn sinh ra đã là cho Hoàng Thái Tiên, hiểu không?”

Nhã Ân khó chịu nhìn Xảo Huyền: “Cậu nói gì, tôi thật không rõ.”

Hoàng Thái Tiên từ nãy giờ đứng một nơi, nghe thấy Nhã Ân cất tiếng thanh minh mình không biết gì. Nó nở một nụ cười giả tạo: “Cậu thật không biết gì?”

Nhã Ân không nói gì, trong người đột nhiên có cảm giác khó chịu, mở mắt to nhìn thẳng vào Hoàng Thái Tiên xem nó định làm gì. Hoàng Thái Tiên chắc cũng nhìn được biểu tình của Nhã Ân lúc ấy, nói tiếp: “Cả cái trường này giờ đều biết tôi công khai tình cảm của mình với Cảnh Tuấn, vậy mà cậu lại còn muốn tìm thêm cơ hội ỉn sao? Tổng Nhã Ân, tôi nói cho cậu biết. Tôi đường đường là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Hoàng Phong nổi tiếng lẫy lừng, còn cậu thì sao? Bố mẹ cậu chẳng qua cũng chỉ có một cái công ty nhỏ bé, làm sao sánh với cả một tập đoàn của bố tôi được. Nói ra thì ngại, nhưng chỉ trong một đêm, tôi có thể dẹp được cái công ty Tổng thị của nhà cậu đấy. Chỉ có tôi, chỉ có tôi mới xứng với Trịnh Cảnh Tuấn. Tôi nói đến đây, cậu hiểu chưa?”

Nhã Ân từ nãy đến giờ đã cảm thấy khó chịu bởi cái hành động này của Hoàng Thái Tiên, bây giờ nghe những lời này xong, nó càng nóng máu: “Cậu ăn nói cho cẩn thận Hoàng Thái Tiên. Cậu đừng có dựa dẫm vào cái chức chủ tịch hội học sinh mà nói gì thì nói. Tôi không kiếm cơ hội gì cả. Còn nếu cậu nhìn thấy chuyện sáng nay mà hiểu lầm, tôi không có gì phải giải thích vòng vo, tôi không có tình cảm với Trịnh Cảnh Tuấn.”

Hoàng Thái Tiên bây giờ thực tình như một con thú dữ, nó quát Xảo Huyền đang đứng cạnh mình: “Còn đứng đờ người ra đây làm gì? Cho cô ta biết thế nào là bài học của tao đi”

Ba đứa con gái đứng quanh Thái Tiên như chỉ chờ có thế, xông vào xô Nhã Ân ngã dúi. Hoàng Thái Tiên không nói gì nữa, chỉ quay người đi.

Nhã Ân bất ngờ bị ba đứa con gái xông vào. Nó định đánh trả lại bằng ba năm học Karatedo của nó, nhưng mà nhẫn nại một tí thì vẫn hơn.

Bọn con gái thấy Nhã Ân nằm một chỗ ỉn đánh, tát đủ thứ. Càng thêm nước lửa, Diễm Tuyết túm lấy tóc của Nhã Ân kéo ngược lên cho bõ tức.

Nhã Ân bây giờ đã không còn kiểm soát được nữa. Gì chứ? Đánh nó đến đâu nó cũng chịu. Nhưng đứa nào mà kéo tóc nó, nó nguyện không tha. Nhã Ân bất chợt khua tay làm ba đứa con gái kia giật mình, nó đứng dậy: “Các cậu quá đáng thế này, tôi không ột bài học, tôi không phải là người”. Nói rồi chẳng chờ phản ứng của ba đứa, Nhã Ân một tay túm lấy tóc Điềm Tuyết kéo mạnh, một tay thì xốc cổ áo của Xảo Huyền lên chân còn lại đá Kiều Thư ngã xuống trước con mắt đầy sợ hãi của Thái Tiên.

“Cậu, cậu, cậu... đang làm gì đấy?”- Thái Tiên hoảng sợ nhìn lũ bạn của mình cũng đang chết khiếp

“Bài học kiểu này sao?”- Nhã Ân cười cười. Nói rồi nó lại thả hai tay ra, tát vào mặt mỗi đứa kia đủ cái tát mà bọn nó vừa làm tương tự với nó. Điềm Tuyết, Xảo Huyền và cả Kiều Thư đều hốt hoảng, cứng đờ người nhìn Nhã Ân. Bọn nó thực sự là lần đầu tiên thấy có người dám chống lại hung hăng như thế này. Đứa nào đứa nấy đều không rủ nhau mà đều đứng ra sau lưng Thái Tiên đứng num núp. Bọn nó tuy vẻ ngoài hung hăng là thế, nhưng thực sự chỉ là mấy chiêu trò trẻ con để bắt nạt người khác thôi. Nhã Ân cũng biết, nhưng không muốn nói. Nhã Ân đứng lên chỉnh trang lại đồng phục: “Hoàng Thái Tiên, tôi nói cậu nghe, nếu cậu cứ tiếp tục làm thế này không chỉ với riêng tôi mà với người khác, với bạn học của tôi. Tôi chắc chắn sẽ đem chuyện này trình báo lên nhà trường.”- Nói rồi Nhã Ân thông dong cất bước.

Cả hai tay Thái Tiên đều bóp chặt lại vào nhau, môi mím lại đầy giận dữ. Có nằm mơ nó cũng không thể tưởng tượng ra nổi cảnh này. Từ trước đến giờ, vẫn chưa ai dám đe dọa nó. Từ trước đến giờ, chưa ai dám chống lại bài học của nó. Vậy mà hôm nay, Tổng Nhã Ân lại làm như vậy. Nó đứng bất động một chỗ, không phải vì nó sợ lời đe dọa của Nhã Ân mà nó sợ cái thái độ của Nhã Ân vừa này.

Nhã Ân bước qua đám Hoàng Thái Tiên liền nhảy chân sáo, vừa đi vừa hít lấy hít để không khí trong lành từ những cơn gió thổi qua. Nó cứ vui mãi vì cái cảnh rút lui của mình y như cách các diễn viên chính trong các bộ phim cổ trang có lòng thương nghĩa, kể ra cũng rất thú vị!!! (Rơm: Con bé nó lại lên cơn tự luyện rồi! Mạ thấy mày đi trong gió trông giống diễn viên phụ bị hất hủi í con ạ!)

Lớp tự học hôm nay cũng không có quá nhiều người. Chắc tại vì trời cũng sắp mưa đến nơi. May mà nó có mang một cái ô ở đây. Ngồi vào bàn, nó lại quên bémng mất rằng mình để quên tập ngữ văn ở nhà, đành qua thư viện mượn tạm về vậy.

Thư viện cách đó không xa cho lắm, nó cũng không cần vội mà bước từ từ. Đưa xong thẻ học sinh cho thầy giám thị, nó đến chỗ mượn sách giáo khoa tìm kiếm. Mò mẫm một hồi nó cũng tìm được, Nhã Ân đang định rút cuốn sách ra khỏi giá thì cảm giác quyển sách lại bị giằng lại. Dích thị bên kia có người. Đứng hòng mà lấy được sách của Tổng Nhã Ân ta!

Hở? Là Trịnh Cảnh Tuấn?- Nhã Ân vừa nhìn thấy cậu ta là máu mặt bắt đầu muốn học ra rồi. Nó là Cự Giải đấy, nó thù giai lắm, cho nên nhất định nó sẽ không bao giờ tha cho tội lỗi mà Trịnh Cảnh Tuấn vừa làm với nó hồi chiều đầu. Không bao giờ! Không bao giờ! (Rơm: Ta cảm giác như là con bé bị Cảnh Tuấn ấy. Lạy Phật! Tha cho những đầu óc tối tăm. Chấm chấm chấm của ta có nghĩa là hất hủi ó)

“Là sách của tớ. Tớ lấy trước, cậu có thể mượn hôm khác”- Nhã Ân nói với Cảnh Tuấn cũng đang nhìn mình. Tuy không lộ vẻ bất bình tĩnh như nó nhưng cậu ta vẫn cứ lấy tay giằng lấy quyển sách.

Cảnh Tuấn vẫn không nói gì. Nhã Ân càng tức muốn học máu, nó hét to: “Của tớ, của tớ”- Nói rồi mặt nó bất chợt trắng bệch lại mất mấy giây, chỉ sợ thầy giám thị mà biết nó làm kinh thiên động địa ở cái “thánh địa tri thức” này, nó chỉ có nước đi dọn nhà vệ sinh một tuần. Cảnh Tuấn thấy Nhã Ân lơ là liền rút luôn tập ngữ văn xuống, ung dung bước đi. Nhã Ân đuổi theo, nói giọng tí tê:

“Trịnh Cảnh Tuấn, nếu tối nay không có quyển sách này, tớ không thể học được gì cả.”

Cảnh Tuấn không thêm chú ý đến nó, bước nhanh ra ngoài: “Học môn khác”- Ba chữ ngắn gọn, xúc tích quá! Nỗi lòng của Nhã Ân đau đớn quá!

Nó vẫn không chịu chùn bước, đuổi theo sau: “Nếu cậu cho tớ mượn quyển sách này, tớ sẽ không giận cậu chuyện hồi chiều nữa, coi như là cậu không đắc tội với tớ. Hợp lý chưa?”

“Cậu giận hay không. Không liên quan gì đến tớ”- Cảnh Tuấn nhếch mép cười. Suy nghĩ của Nhã Ân cũng thật là trẻ con, chẳng khác gì Dao Y cả. To xác mà cứ như trẻ con!

Nhã Ân tức tối. Kể ra cậu ta nói cũng đúng, mình giận hay không cũng không liên quan đến sống chết cậu ta cả. Nhưng mà từ khi nào mình lại phải đi xin xỏ cậu ta như thế này? Là mình lấy được trước. Quyền sách đương nhiên là của mình! Nhã Ân không giữ nổi bình tĩnh, trợn mắt nhìn Cảnh Tuấn đồng thời lấy luôn chân đá vào bụng của cậu ta.

Cảnh Tuấn bất chợt bị đá vào bụng, liền gập mình xuống vì đau. Nhã Ân cầm luôn quyển sách chạy như bay để lại Cảnh Tuấn một mình nhăn nhó! Nó đắc chí cười khì. Từ sáng đến giờ nó đã bị người ta đàn áp bao nhiêu lần rồi, nó tức, nó tức đến không thể nhẫn nại được thêm nữa. Coi như cước vào bụng lúc này là việc thiện cuối cùng nó làm cho đời đi. Nam Mô A Di Đà Phật!

Cảnh Tuấn nhìn theo bóng lưng đang tung tăng đi trước của Nhã Ân, mặt mày sa sầm lại. Cậu ta định đuổi theo thì ra đến cửa gặp phải thầy giám thị:

“Cảnh Tuấn! Trời ơi! Sao áo em bẩn thế này, rốt cục ai đá vào bụng em vậy?”- Thầy giám thị nhìn thấy mình vàng thân ngọc của Cảnh Tuấn bị ai “nhấn tâm” chà đạp mà lòng “đau như cắt”.

Cảnh Tuấn giật bắn mình trước thái độ quá khích của thầy giám thị, nói lặc giọng: “Em không sao cả. Cảm ơn thầy!”

“Không sao là không sao thế nào! Mẹ em đã nhờ chúng tôi phải chăm sóc em thật tốt. Em bị như thế này thật chẳng khác gì chúng tôi nuốt lời hứa cả. Nào! Tôi đưa em lên phòng y tế!”

Cảnh Tuấn đơ người. Mẹ ư? Rốt cục là bà ấy nghĩ đây là cái nhà trẻ và cậu ta là đứa con nít ba, bốn tuổi hay sao? Thật không còn gì để nói. Cảnh Tuấn đứng thẳng dậy nói với thầy: “Em thực sự không sao. Em đi trước. Chào thầy!”- Cảnh Tuấn nói xong chạy một mạch vào lớp để lại thầy giám thị đứng trơ trơ ra đấy. Khuôn mặt nhăn nhó, lo lắng chẳng khác gì vịt con lạc mẹ! (Rơm: Các bạn cứ chèn cái bản mặt của thầy giám thị trường mình vào đây tự nhiên đi!)

Nhã Ân dành được sách ngoan ngoan ngồi học. Cảnh Tuấn ngồi cạnh nó, im lặng, không bực tức, không vui vẻ, không đau đớn, nói chung là không cảm xúc. Lớp tự học cứ thế rồi cũng trôi qua hai tiếng đồng hồ. Mọi người đều chuẩn bị đi về. Trời bây giờ đã trở mưa to, Nhã Ân sắp xếp sách vở xong liền thu dọn đồng lộn xộn trên bàn, cầm lấy cái ô treo ở góc để đồ, ung dung đi về.

Cảnh Tuấn thấy Nhã Ân đi trước. Cũng nhanh chóng dọn đồ, đi theo sau, nghĩ cách trả thù cho thật hợp lý và “nhẹ nhàng” cho cái hành động cướp giật ấy của Nhã Ân. Nhưng thực ra thì... nam tử hán đại trượng phu trả thù mười năm chưa muộn. Trước hết cũng phải lo cho cái thân mình làm sao thoát khỏi cái màn mưa này mà lên được xe ô tô đã.

Nhã Ân thấy Cảnh Tuấn đứng sau ngập ngừng. Nó cười thầm trong bụng rồi bắt đầu hành động bung ô cực kỳ phô trương. Lòng thầm cầu xin ông trời sai Thiên Lôi thêm mấy đợt sấm sét nữa để dọa cậu ta cho hết hồn. Đương nhiên, lời nói của Nhã Ân rất linh nghiệm. Vừa mới dứt lời, cả một loạt tiếng sấm rền vang trời. Tuy nhiên, dự tính của Nhã Ân sai rồi, Cảnh Tuấn không chỉ không sợ mà còn mở mắt to ra, nhìn trời nhìn đất. Còn nó thì... vút ô chạy thực mạng vào trong.

Cảnh Tuấn nhìn Nhã Ân hớt hơ hớt hải, bỗng nhiên cười lớn, cậu ta cuối cùng cũng biết cách trả thù rồi.

Trình Cảnh Tuấn đang cười sao? Nhã Ân tròn mắt nhìn. Chuyện gì không lạ chứ chuyện Trình Cảnh Tuấn biết cười lớn thì thật là lạ!

Trần tình lại một lúc, Nhã Ân bây giờ mới biết là mình co giò bỏ chạy trước, liền bước ra ho mấy cái lấy lại thể diện. Nhưng đến cuối cùng thì nó vẫn phải mở lời “mời” Cảnh Tuấn đi ô cùng ra đến trạm bắt xe buýt. Cảnh Tuấn không thấy lạ lắm, mưa còn to, sấm còn nhiều, nếu không cùng cậu ta đi chung ô, nó còn phải đợi dài dài.

Chuyện kể rằng, dưới trời mưa to, có một cái bánh trôi nhỏ nhỏ, đi cùng với một con hồ to to dưới một cái ô nhỏ nhỏ giữa cả vạn vật to to. Bởi vì thế, bánh trôi nhỏ nhỏ không những không được che đủ ô mà còn bị con hồ to to bắt nạt, bánh trôi nhỏ nhỏ sẵn tiện có một vũng nước to to liền lấy cái chân nho nhỏ té lên người con hồ to to. Cuối cùng, cái bánh trôi nhỏ nhỏ và con hồ to to có một vụ xô xát nho nhỏ và gây thương tích to to. (Rơm:Các chế đừng quan tâm đến nó! Cứ đến giờ là em đây lại tăng động ý mà)

#Rơm nhỏ bé biết được một sự thật vĩ đại rằng nhiều đứa đọc xong mà không chịu
ment chuyển với Rơm#

9. Chương 9: Chuẩn Bị Chu Đáo Cho Vũ Hội Của Trường

Ta đây! Rơm siêu nhân đây! Ồ nhé. Hôm nay ta xả hàng muộn. Nàng nào may thì giặt được tem trước đây nhỏ. À, giờ ta mới biết, độc giả của ta cũng toàn là thể loại cú đêm như ta, thật trùng hợp. Với lại từ nay, các nàng cứ gọi cái đứa ta bị cảm nắng là anh rể cho gần gũi tí đi, dù sao thì mai sau hần cũng sẽ về làm rể nhà Rơm thôi mà* mặt vô sỉ*.

À, à còn một điều cuối cùng, dạo này ta toàn ngồi đánh máy ấy nàng, mỡ bụng lại tiếp tục tấn công ta rồi. Các nàng ai tốt bụng, ra chợ hỏi mấy bà bán thịt xem một cân mỡ bao nhiêu tiền rồi mua giúp ta mấy kí nhé. Thân!

Không khí của trường cấp 3 Đại Vũ mấy ngày nay đều rất nhộn nhịp. Chẳng là thể này, mấy ngày nữa thôi là sẽ đến vũ hội thường niên của trường cho nên ai ai cũng háo hức đi mời bạn nhảy trong đêm vũ hội hôm ấy. Không chỉ có học sinh trường Đại Vũ mà còn có sự góp mặt của học sinh trường cấp 3 Vũ Hán- một sự may mắn đến không ngờ đối với nữ sinh Đại Vũ.

Trường cấp 3 Vũ Hán cũng giống như trường Đại Vũ: là một trường quốc tế nổi tiếng ở Bắc Kinh. Ở đây không chỉ có nữ sinh thánh thiện, ngây thơ mà còn có cả nam sinh đẹp trai, học giỏi, chiếm nhiều tỉ lệ phần trăm hotboy học đường nhiều nhất. Cho nên như vậy mới là một điều may mắn đối với nữ sinh Đại Vũ. Tuy nhiên suy cho cùng đây không phải cơ hội ngàn năm có một để thoát kiếp F.A của con dân Đại Vũ hay sao? Câu trả lời đương nhiên là có. Cho nên bây giờ người người, nhà nhà đều đang nhanh tay viết thiệp mời để gửi cho “người trong mộng” của mình ở ngôi trường kia. Tổng Nhã Ân cũng không phải ngoại lệ.

Nhã Ân từ lâu lắm rồi đã ngầm thích một anh chàng tên Lý Tử Phong ở Vũ Hán. Đây quả là một cơ hội tốt để làm quen. Không chừng còn có thể kết bạn với Tử Phong rồi sau đó có thể công khai hẹn hò với cậu ấy nữa.- Nhã Ân chỉ nghĩ đến đây thôi là đã cười híp cả mắt, nó cứ thần thờ tưởng tượng ra cảnh Tử Phong cầm tay nó và khiêu vũ giữa những con mắt ghen tỵ của đám bạn. Nó sẽ mặc một bộ đồ thật đẹp, sẽ đi một đôi giày ưng ý nhất để tham gia vũ hội. “Tổng Nhã Ân sẽ là người tỏa sáng nhất”- Nó hét to trong mơ tưởng

Cảnh Tuấn ngồi bên cạnh đang đeo tai nghe nên đều không để ý đến cái thái độ khác người của nó lúc này. Chỉ có hàng loạt con mắt còn lại đều nhìn nó chăm chú. Đáng lòng bé gái không được mẹ cho uống thuốc trước khi đến vườn thú (Rơm: Đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm! Mẹ đã cho nó uống thuốc trước khi đi rồi nhưng mà bệnh nó càng ngày càng nặng, 1 tấn thuốc vẫn chưa thối tháp gì. Thôi thì các con bỏ qua, mai mẹ cho nó uống hẳn 2 cái xe tải thuốc chống thần kinh luôn vậy!)

Nhã Ân quay sang nhìn Cảnh Tuấn: “Cậu không định viết thiệp mời cho ai sao?”

Cảnh Tuấn không trả lời. Nhã Ân lúc này mới để ý đến cái tai nghe, liền lấy tay giật phăng xuống. Cảnh Tuấn khó chịu nhìn nó: “Cậu hết việc để làm rồi à?”

“Tất nhiên là không. Tổ hỏi cậu đã viết thiệp mời cho ai chưa?”

“Cậu thấy tổ cần viết thiệp mời lắm sao?”- Vừa nói cậu ta vừa chỉ đồng hồ tay dưới ngăn bàn, mặt không chút biểu cảm.

Nhã Ân bĩu môi: “Được rồi. Tổ biết Trịnh thiếu gia lợi hại rồi. Nhưng mà, chẳng lẽ cậu định nhảy với từng ấy người luôn sao?”

Cảnh Tuấn không trả lời.

Nhã Ân lại tiếp tục màn độc thoại của mình: “Cậu nói xem từ lúc đó đến bây giờ tớ đều rất rảnh rỗi. Hay là tớ nên đi tu sửa sắc đẹp của mình một lúc? Hay là tớ nên đi mua thêm mấy bộ quần áo nữa? Đêm vũ hội ấy rất quan trọng với tớ, cậu là con trai, cậu xem cậu thích con gái mặc bộ đồ gì nhất?”

“Áo tắm hai mảnh. Quan trọng là số đo ba vòng nữa, tắm Hoàng Thái Tiên là được”- Chính Lâm đang ngồi bần bần hết lớn, tay còn lại đặt lên cằm vẻ dăm chiêu.

Nhã Ân đỏ mặt: “Đồ không biết vô duyên nhà cậu, tớ hỏi cậu chắc?”

Chính Lâm cười nhếch mép: “Tổng Nhã Ân, cậu hỏi thừa rồi, tớ thích gì, tất nhiên Cảnh Tuấn thích cái nấy. Đúng không?”

Cảnh Tuấn thấy bộ dạng bị trêu đến đỏ mặt tía tai của Nhã Ân thì không nín được cười. Cũng muốn hòa với Chính Lâm, liền trả lời luôn không cần suy nghĩ: “Đúng”

Nhã Ân quay mặt đi: “Biến thái!”. Nó lấy lại tâm trạng, mặt nguy hiểm nhìn Chính Lâm: “Tắm Hoàng Thái Tiên là được? Vậy cậu không thấy An Nhiên đã là quá hợp rồi à? Chắc tớ phải nói An Nhiên tập luyện nhiều rồi.”

Chính Lâm đóng băng: “Bạn Nhã Ân à, tớ biết lỗi rồi. Kem hạnh nhân hay gà rán đây?”

Nhã Ân đột nhiên nghe đến thức ăn liền vui vẻ: “Tất nhiên là kem hạnh nhân.”

“Không vấn đề gì.”- Chính Lâm giải quyết được vấn đề to đùng trước mắt, thở phào nhẹ nhõm. Coi như đã bịt mồm được đầu mối, cậu đương nhiên sẽ không ăn “bơ” cả tháng. Gì chứ đối với An Nhiên, cậu mà chỉ cần lảng nhảng thôi thì An Nhiên sẽ đốt được cả đồng calo của cậu vì run.

Nhã Ân không chú ý đến Chính Lâm nữa quay lại hỏi Cảnh Tuấn: “Cảnh Tuấn cậu xem tớ nên mặc thế nào?”

“Không phải cậu có An Nhiên sao?”

“Nhưng mà cậu là con trai mà. Nếu mà là con trai thì sẽ biết con gái mặc gì thì mình thích, phải không? ”

“Tại sao con trai phải làm việc đấy?”

“Vì một tương lai Tổng Nhã Ân tớ không bị ế đến già”

Cảnh Tuấn lạnh lùng: “Không liên quan đến tớ”

Nó hừ mũi: “Vậy thôi, tớ sẽ rủ thêm Dao Y đi với tớ và An Nhiên”

Cảnh Tuấn không nói gì, mặt lạnh băng. Nó thấy vậy cũng quay phắt người đi, viết nốt cái thiệp mời. Viết xong, nó gói gém cẩn thận trong cái ba phong bì màu hồng. Còn chu toàn xịt thêm nước hoa mùi oải hương thơm nồng. Vô cùng hoàn mỹ- Nó hét lên

Cảnh Tuấn cười nhạt, quay sang nhìn chủ nhân của chiếc thiệp mời đang vô cùng vô sỉ ngồi tự luyện một mình.

Nhã Ân về nhà đã hơn năm giờ chiều. Bố mẹ vẫn chưa về, nó đi thẳng lên phòng nằm thụp xuống giường, lấy máy điện thoại ra gọi cho An Nhiên, An Nhiên đồng ý hẹn nó ba giờ chiều mai ở trung tâm thương mại gần nhà. Chân chờ một chút nó bấm máy cho Dao Y, đầu máy bên kia có tiếng lanh lảnh: “Alô, ai đây.”

“Là chị Nhã Ân đây. Đợt trước lấy số điện thoại em chưa lưu à?”

Dao Y xấu hổ: “A. Chị Nhã Ân. Em quên mất. Chị gọi em có việc gì ạ?”

“Trường chị chuẩn bị tổ chức một buổi vũ hội. Chị chưa biết mặc gì, mai em đi chọn cùng chị đi.”

Dao Y hớn hờ ra mặt: “Quá tuyệt. Em sẽ đến nhà chị, chị cứ chờ ở nhà nhé. À, nhắn cho em cái đại chị nhà sau nhé”

Nhã Ân và Dao Y đều cười toe toét. Nó cúp máy, cười thỏa mãn.

Dưới nhà có tiếng mở cửa, chắc bố mẹ đã về. Nó hồ hởi chạy xuống xách túi ẹ. Bà Hạo Hiên nhìn nó, mắng yêu: “Con gái mà lúc nào cũng như con bò tót, chạy cứ uỳnh ạch như thế. Mai sau định lấy chồng kiểu gì hả con.”

Bố nó- Tổng Dịch Phong cười: “Con gái chúng ta xinh đẹp như mẹ nó thế này. Kiểu gì mai sau chẳng lấy được chồng.”

Bà Hạo Hiên lấy tay huých vào người ông, cười tủm tỉm: “Ông thì chỉ có được cái mồm.”

Nhã Ân cười không mấy tự nhiên nhìn bố mẹ. Hay ya, số nó thật là khổ mà. Mới chỉ có mười bảy tuổi đầu thôi, mười bảy tuổi đầu thôi đấy mà suốt ngày mẹ nó cứ lo mai sau nó ế tới già. Thật là bất hạnh!

Bà Hạo Hiên đi vào nhà bếp, cười nói với bố nó: “Ngô Hi vừa mới về nước. Tối nay cô ấy hẹn cả nhà ta đi ăn cơm. Anh chuẩn bị mà đi đi.” Nói rồi, bà quay sang Nhã Ân: “Con cũng chuẩn bị đi.”

Nhã Ân nhăn mặt: “Con không muốn đi đâu. Là bạn bố mẹ chứ có phải bạn con đâu.”

Bà Hạo Hiên có vẻ không vui: “Bà ấy là bạn thân của mẹ. Dù sao bà ấy cũng đích thân mời cả nhà rồi”

Ông Phong lên tiếng nói giúp Nhã Ân: “Con nó không đi cũng được. Bà bắt ép nó làm gì. Dù sao thì nó cũng là lứa trẻ, đi với mấy ông bà già như chúng ta có gì vui không?”

Nhã Ân chạy sà vào bố, thơm lấy thơm để. Ông Phong gạt nó ra, mắng yêu: “Nhờ chị để yên cho tôi làm việc.”

“Vâng, thưa sếp”- Nó ngoan ngoãn đứng dậy, chạy thẳng lên nhà.

Bà Hạo Hiên nhìn hai bố con ngán ngẩm không nói gì.

Dao Y thở dài thườn thượt: “Anh trai, khi nào mới tới nơi vậy?”

“Sao lại hỏi anh? Mấy việc này đều là em tự chuốc lấy mà.”

Nó lườm Cảnh Tuấn một cái rồi lại tiếp tục thở. Cảnh Tuấn đi sau mặt lạnh tanh, hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, mặc quần bò được sắn ống quần cẩn thận. Cả người toát lên một luồng khí vô cùng thanh tao, nhã nhặn. Thực ra thì cậu ta cũng không muốn dấn thân vào cái hội ba con vẹt này đâu nhưng bởi vì Dao Y cứ khẳng khẳng muốn đến nhà Nhã Ân bằng xe buýt, khổ nỗi nó hay về nước nhưng toàn bị cậu nhốt trong phòng, thành ra không biết đường xá tí nào cả. Đạo này nó còn hay xem phim hành động tâm lý Mỹ nữa, nó sợ mình là tiểu thư đài các có kẻ lại muốn lợi dụng. Sau một buổi sáng khùng bố điện thoại cộng thêm thái độ không quan tâm của nó với cậu. Cảnh Tuấn đành ậm ừ chiều ý.

Sau một hồi dò la địa chỉ thì cuối cùng thì đến bốn giờ, Cảnh Tuấn và Dao Y mới tọa lạc ở nhà Nhã Ân- một căn nhà ở gần khu trung tâm.

Nhã Ân đang ngồi chơi ván Audition với An Nhiên, nghe thấy tiếng chuông ngoài cửa liền bật dậy. Nó mở cửa, giọng Dao Y lạnh lạnh ở ngoài: “Chị Nhã Ân”- Nói rồi nó ôm chầm lấy Nhã Ân, xong xuôi rồi xông thẳng vào nhà như đã làm xong nhiệm vụ

Nhã Ân hơi bất ngờ trước hành động của Dao Y, đang định thần lại để đóng cửa thì nó còn bất ngờ hơn nữa. Trịnh Cảnh Tuấn ở cuối hành lang, đang đi từ từ cầm thêm một đồng hồ hình như là hoa quả, bánh kẹo gì gì đó. Nhìn là nó biết không phải Trịnh Cảnh Tuấn mua rồi.

Trịnh Cảnh Tuấn ngược đầu lên thấy Nhã Ân đang nhìn mình, cậu ta cũng mặt dày nhìn lại. Nhã Ân không nhìn nữa, mở sẵn cửa cho cậu ta rồi lảng lạng đi vào.

Ba con vẹt gặp nhau vui khỏi biết, An Nhiên tuy chưa lần nào gặp Dao Y nhưng cũng chẳng nề hà gì. Ba phút sau hai người đã quàng vai bá cổ nhau, bạn thân như Nhã Ân còn chưa đến nỗi. Ba đứa chuẩn bị xong liền ra khỏi phòng, đứa nào đứa ấy đều tít ta tít, vui như đi hội.

Ở ngoài, Trịnh Xử Nữ đang phát huy cái đức tính gọn gàng, ngăn nắp của mình. Cậu ta ung dung lấy hết đồ trong túi ra, xếp ngay ngắn đồ vào giá, vào tủ lạnh như đang ở nhà của mình. Nhã Ân và An Nhiên mắt chữ A, mồm chữ O nhìn cậu ta. Xong xuôi, cậu ta gấp hai cái bao bóng to dùng thật cẩn thận lại rồi vứt vào thùng rác (Rơm: Được cái con nó giống mẹ. Đến vứt đồ vào thùng rác cũng xếp như xếp quần áo. Nói đùa thôi, thực ra giống bố nó. Mẹ nó cái bàn học thì như cái nhà vệ sinh ý *ngại ngừng*)

Cảnh Tuấn nhìn thấy ba người, không nói gì, xong việc thì ngoan ngoãn đứng chờ ngoài cửa. An Nhiên bầu vai Nhã Ân, nói khẽ: “Tớ không viết là có thêm một nhân vật nữa. Tổng Nhã Ân, cậu thật là đặc biệt mà, hô hô hô”

Nhã Ân chẳng buồn giải thích, lấy vội chùm chìa khóa rồi khóa cửa lại. Theo ý muốn của Dao Y thì hôm nay cả bốn đứa sẽ phượt bằng... xe buýt. (Nhã Ân: Số tui là số gắn liền với phương tiện công cộng. Chẳng lẽ mai sau chồng tui cũng là người của “công cộng” hay sao? Rơm: Đúng rồi đọ con gái)

Xe buýt hôm nay không đông lắm nên lên xe không phải chen chúc chật chội như mấy ngày đi học. Ít nhất thì vẫn có đủ ghế cho cả bốn đứa ngồi Ỗ, nhưng mà Nhã Ân vẫn thấy chật lắm, chỉ vì hai cái con người kia mà nó phải ngồi cạnh Trịnh Cảnh Tuấn. Cậu ta vào trước ngồi bên trong, không hề quan tâm đến biểu tình của nó, mặt quay ra ngoài. Thế cũng tốt thôi!

Nhã Ân liếc qua Cảnh Tuấn. Ánh nắng chiều còn len lỏi yếu ớt qua chiếc cửa kính, dừng lại bên hàng mi cong của cậu ta. Con trai mà lông mi vừa dài vừa cong như vậy, thật là bất công với phái nữ mà, nó gào khóc trong thâm tâm. Làn da của cậu ta vô cùng trắng lại có chút hồng hồng như đánh phấn, rớt cục kiếp trước cậu ta là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành hay sao vậy? Nó lại nhìn đi nhìn lại, nhìn tới nhìn lui, nhìn một cách say mê như thể cậu ta là cây thuốc phiện vậy. Nó thốt lên nhẹ nhàng trong đầu: Trịnh Cảnh Tuấn.... thật là soái. Thật luôn đấy, ẻo đùa đâu! Nhất là khi cười, cậu ta... tỏa sáng nhất!

Cảnh Tuấn bất chợt lên tiếng: “Đừng nhìn nữa”

Nhã Ân giật mình, đỏ mặt quay đi.

Địa điểm là khu trung tâm mua sắm XX Plaza- khu thương mại sầm uất nhất cái Bắc Kinh này. Nhã Ân cũng chưa bao giờ đến nơi như thế này, dù sao thì đây cũng chỉ dành cho tầng lớp trung lưu, con nhà tài phiệt, không có đất cho nó dung nạp. Hôm nay được tận mắt chứng kiến các mặt hàng trong này, lòng nó không khỏi ngưỡng mộ.

An Nhiên với Dao Y nắm tay nhau đi vui vẻ để mặc nó một mình tự kỷ với Cảnh Tuấn. Đi đi lại lại một hồi, nó mới biết là mình bị mất dấu hai cái con người ấy. Nó gầm gừ: “Mấy người định để ta mua quần áo với tên biến thái này sao?”

Nó cứ nghĩ thêu thào nhỏ thế thôi sẽ không ai nghe được, nào ngờ: “Tổng Nhã Ân, tớ đánh chính lại cho cậu, tớ không phải biến thái mà là đại biến thái.”

Nhã Ân quay mặt đi, mặt lại đỏ.

Tầng một đều là hàng hóa mỹ phẩm, vừa vào một cái quần áo chẳng khác gì được xịt nước hoa, tóc tai cũng thơm ngát. XX Plaza có khác!- Nó reo vui trong lòng.

Nhã Ân bấm thang máy lên tầng hai, cửa thang máy vừa mở nó liền vào luôn. Nó chờ mãi, chờ mãi mà không thấy Trịnh Cảnh Tuấn đâu, ngó đầu ra xem mới thấy cậu ta đang hốt hoảng nhìn mình. Nhã Ân ra khỏi thang máy. Cảnh Tuấn liền đề nghị: “Đi cầu thang bộ đi”

Nhã Ân bấm bụng nín cười. Không phải là cậu ta sợ cầu thang máy đó chứ? Ơi trời ơi! Trịnh Cảnh Tuấn ời là Trịnh Cảnh Tuấn. Đường đường là người thừa kế tập đoàn Phí Thiên mà lại đi sợ một cái thang máy. Nhã Ân cố nín cười hỏi tại sao. Cảnh Tuấn trả lời thiếu tự nhiên: “Đi cầu thang bộ.... tốt cho sức khỏe hơn.”

Nhã Ân giờ không thể nhịn cười được nữa. Nó cười sặc sụa, cứ thế dựa người vào tường mà cười. Nó cười cho đến khi không còn sức nữa mới thôi. Cảnh Tuấn liếc nó khó chịu: “Sao cười?”

Nhã Ân lau nước mắt: “Thấy buồn thì cười” (Rơm: Ý con nó là thấy buồn cười đấy à)

Cảnh Tuấn không nói gì dứt tay vào túi quần đi lên, Nhã Ân tùm tùm theo sau.

Nhã Ân thuộc tuýp người dễ mặc quần áo, tuy nhiên, Cảnh Tuấn lại ra sức chê lên chê xuống, làm nó thay hết bao nhiêu bộ đồ rồi. Tầng này đã là tầng thứ chín rồi, nghĩa là nó phải leo tận sáu tầng, rồi còn phải thay đồ lên thay đồ xuống mà chưa được nghỉ. Trịnh Cảnh Tuấn đúng là biến thái, đến chọn quần áo cũng rất biến thái nữa!(Rơm: Mẹ đánh giá cao sự hư cấu của mày)

Tầng thứ mười sáu, cửa hàng quần áo thời trang SS....

“Trịnh Cảnh Tuấn cậu thấy bộ này thế nào?”- Nhã Ân mở tấm rèm, bước ra khỏi phòng thay đồ đi ra ngoài gương nơi Cảnh Tuấn đang đứng. Để nó tính xem, đây là bộ số... bảy mươi hai nó thay rồi, cái này mà không vừa ý nữa, thì nó cũng chẳng tha thiết gì nữa đâu. Nó về luôn, thật đấy!

Thực ra bộ váy này rất đẹp. Nó không phải là váy ôm mà mọi người hay mặc trong đêm vũ hội mà là một chiếc váy xuong màu trắng nhưng kiểu dáng và hoa văn vô cùng nhã nhặn. Lại nhờ da dễ trắng sáng, nó mặc chiếc váy vào làm nổi cả khuôn mặt bầu bĩnh của nó. Trông rất đẹp!

Cảnh Tuấn quay lại nhìn Nhã Ân một hồi lâu, đặt tay lên cằm suy nghĩ. Một lúc sau, cậu ta bước ra ngoài mà không nói một câu nào. Nhã Ân dậm dật. Kệ Trịnh Cảnh Tuấn. Nó quyết sẽ không thay bộ quần váy nào nữa đâu. Nói là làm, nó vào thay đồ rồi mang chiếc váy trở ra.

Nó nhìn chị bán hàng xinh đẹp đang đứng gần Cảnh Tuấn như muốn bắt chuyện, cười đau khổ: “Chị thanh toán cho em cái váy này.”

Chị bán hàng đang định lấy cái thẻ từ trong tay Nhã Ân, Cảnh Tuấn giật lại, rút từ trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng: “Thanh toán bằng thẻ này cũng được”

Nhã Ân đứng sững người: “Không được, không được! Cái váy này là tớ mua mà”

Chị bán hàng bỗng nức nở khen: “Bạn gái em thật là tâm lý, đến cái váy mà cũng không muốn để bạn trai trả. Đây người đến đây chỉ muốn lợi dụng bạn trai, cầm thẻ quẹt bình thường”

Nhã Ân câm nín. Chị bán hàng xinh đẹp à! Chị trông mặt em có giống đang muốn ăn tươi nuốt sống chị không? Chị nghĩ sao mà lại bảo cậu ta là bạn trai em? Em là người tốt, em xin nhận. Nhưng mà cái này có hơi quá đáng quá không?- Nhã Ân gào khóc rồi lại nhìn Cảnh Tuấn. Cậu ta trông cũng không có ý gì muốn giải thích, mặt lạnh băng, cứ như sự việc nên như thế.

Lấy xong hàng, nó đi ra ngoài. Liếc nhìn Cảnh Tuấn, nó nói: “Tại sao lúc này cậu không giải thích đi?”

“Tại cái này”- Vừa nói, cậu ta vừa chỉ vào tấm bảng “Giảm giá 20% cho các cặp đôi nhân ngày khai trương” được đặt trước cửa hàng mà lúc vào Nhã Ân không để ý.

Hóa ra là thế. Hờ, Trịnh Cảnh Tuấn thật là tốt bụng quá đi mà!

Nó lại cầm đồ đi về, leo từ tầng mười sáu xuống tầng một, mệt thở không ra hơi. Vây mà Trịnh Cảnh Tuấn vẫn chẳng có chút biểu tình gì mà đi theo nó. Nhã Ân thở dài: “Quen rồi có khác”

Bây giờ đã là sáu giờ hơn, nó quên bémng mất phải gửi thư mời đến nhà Tử Phong, liền quỳnh quáng vội hét cả lên. Chẳng kịp ra địa điểm hẹn của tụi An Nhiên với Dao Y, nó vội vàng mắt trước mắt sau bắt một chiếc xe buýt đến nhà cậu ta, đương nhiên là có Trịnh Cảnh Tuấn.

Nhà của Lý Tử Phong....

Nhã Ân bấm chuông. Là Tử Phong ra mở cửa. Nó mừng quỳnh, quên cả điều cần nói, cứ lấp ba lấp báp: “T...ử Phong, đây..y là thiệp mời của t..ó”. Nói rồi nó đột nhiên xấu hổ, đưa vội chiếc phong thư cho Tử Phong rồi chạy một mạch ra chỗ Cảnh Tuấn đang ngồi ở hàng ghế đá.

Cảnh Tuấn hỏi: “Xong chưa?”

Nhã Ân vẫn còn run, trả lời không liền mạch: “Xong.. rồi”

“Cậu ta ăn thịt cậu đấy à?”- Nhìn bộ dạng của Nhã Ân, Cảnh Tuấn không khỏi bật cười.

Nhã Ân không để ý đến thái độ của cậu ta, giục: “Về thôi”

“Về thì về” -Cảnh Tuấn đứng lên đi theo sau Nhã Ân, im lặng không nói gì

10. Chương 10: Vũ Hội Thường Niên Của Trường

Các nàng đã ngủ chưa? Ta đây hôm nay chăm chỉ cày Word từ lúc ăn xong cho đến bây giờ 10h:50 để viết chương mới cho các nàng đây này. Nhưng mà ta không thấy mệt mà chỉ thấy vui thôi vì các nàng đều rất quan tâm đến truyện của ta, còn quan tâm đến ta nữa. Ta vui lắm! Ta khóc đây! Ta đùa đây.

Các nàng ạ! Tình hình là anh rể của chúng ta lại tiếp tục cho ta ăn “bơ” rồi. Nhưng mà ta đã quyết thì chắc chắn phải “cưa” được hẳn để về ra mắt với các nàng rồi. Ta sẽ không ngại khó khăn mưa gió mà chỉ sợ buổi sáng phải dậy sớm thì mới thấy hẳn được! *cười đau khổ* À, à, các nàng ạ, ta chẳng qua là Cỏ, đợt Phong Vân bảng, Dịch thiếu của ta lên nhảy Good Boy, “sơ ý” lộ bụng (sắp) sáu múi, thế là ta tải một đồng ảnh ấy xuống làm màn hình điện thoại, cho ta hỏi bệnh của ta là bệnh gì vậy? Có chữa được không? *mặt vô sĩ*

Chương này bạn Nhã Ân bị ngược đau đớn, chắc cũng tại tâm tình của ta sau khi bị anh rể đối đãi như vậy nữa, nên ta viết cảm xúc lắm đó. Hề hề. Để xem hôm nay ai giật được tem nhá! Các nàng ngu ngon, mơ éo có đẹp. Ta đi soạn bài ngày mai đây. Bai Bai! *hôn gió tốc độ thần chương*

Bảy giờ ba mươi phút tại Tổng gia....

Nhã Ân có mặt nhanh chóng dưới phòng khách. An Nhiên nhìn nó từ trên xuống dưới, cười tủm tỉm: “Vậy... đây là cái váy tình nhân buổi chiều hôm đó à?”

Nhã Ân quau mặt lại: “Ăn nói lung tung, đây là váy của tớ, chứ không phải váy tình nhân”

An Nhiên vẫn tiếp tục công việc của mình: “Váy của cậu mà do Trịnh Cảnh Tuấn trả tiền. Thế không phải là váy tình nhân thì là váy gì?”

Nhã Ân sa sầm mặt, tức tối quay vào trong. Nó mà đứng đấy thêm chút nữa, thì mặt nó không cần phải đánh má hồng mất thôi! (Rơm: Bác và con! Chúng ta là hai đứa nhây của thế kỉ)

Bà Hạo Hiên thấy Tiểu Ân bước vào bàn trang điểm lại mà mặt mày nhăn nhó. Bà hỏi: “Chưa tìm được bạn nhảy hay sao?”

“Không, thưa mẹ. Con gái mẹ đã tìm được một người bạn nhảy trên cả tuyệt vời rồi.”

Bà Hạo Hiên vẫn thắc mắc: “Vậy giải thích ẹ tại sao cái mặt con lại như thế kia?”

“Tại cái váy tình nhân...”- Nói xong bỗng nhiên nó bịt mồm lại, trong mắt nhìn mình trong gương. Trời ạ! Cái con người này, máu vô sỉ lại bùng phát lại. Ta xé người, ta xé người cái váy này...!

Bà Hạo Hiên thấy con gái thần kinh không ổn định đi vô điên cuồng cái váy đang mặc, hoảng hốt kêu thất thanh để... cứu cái váy (Rơm: Thực ra chuyện này éo có gì bất bình thường cả. Cơ bản là con nó ngày nào chẳng thế). An Nhiên từ ngoài phòng nghe thấy tiếng kêu của mẹ Nhã Ân, ngằm ngằm hiểu được, chạy vào phòng nó với tốc độ ánh sáng. Nó turn on từ bi mode vào nói: “Bác yên tâm, dù sao thì Tiểu Ân cũng chỉ có một cái váy này để đi vũ hội thôi.”

Nhã Ân lập tức dừng lại, không nói cũng chẳng giằng, cầm chiếc túi xách lên rồi phóng thẳng một mạch ra ngoài nhà. Khuôn mặt phân nửa đều đen sì khói. An Nhiên cười hả hê, cúi đầu chào bà Hạo Hiên xong lập tức đuổi theo Nhã Ân. Nhìn An Nhiên khác nó một trời một vực. Một bên thì nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng vô cùng thâm hiểm. Một bên thì hùng hục phóng như bay nhưng vô sỉ gấp bội phần. (Rơm: Ta cũng không rõ nó là con gái mặc váy hay con trai mặc váy nữa *đau lòng*)

Lúc An Nhiên bắt kịp nó ra ngoài cửa thì Nhã Ân cũng đã bước lên xe của Chính Lâm đợi sẵn trước cửa. An Nhiên cũng vào theo, mặt đầy “vui vẻ” nhìn thẳng bạn trai “số đo ba vòng” của mình. Chính Lâm gỡ bộ mặt chó con ngoan ngoãn nhìn An Nhiên, một đằng thì nhìn Nhã Ân ngồi đằng trước hàng ghế lái, mặt

đầy tội nghiệp. Cũng chỉ vì chiều hôm đó phải về nhà sớm để đăng nhập game đánh boss lớn, dù sao thì cậu cũng là bang chủ của bang, lí do gì mà không về PK boss cùng anh em?

Nhưng bây giờ thì cậu ta biết, cậu ta sai thật rồi! Bây giờ chỉ có phép thần tiên mới cứu cậu ta khỏi bài “quốc ca số đo ba vòng” sau khi kết thúc vũ hội thôi!

Hội trường X, tòa nhà Xview nổi tiếng, Bắc Kinh về đêm....

Tiếng nhạc xập xình, người qua người lại không đếm xuể, không khí của vũ hội tưởng chừng như đã mở màn nhưng thực sự màn biểu diễn hay nhất vẫn chưa bắt đầu. Nam thanh nữ tú trường Vũ Hán lần lượt xuất hiện trong những bộ đồ vô cùng sang trọng, quý phái. Chắc hẳn trường Đại Vũ cũng không lép vế mà thay vào những bộ đồng phục trắng thường ngày, nữ sinh lẫn nam sinh Đại Vũ đêm nay đẹp không cần bàn. Thực sự, ai cũng có điểm mạnh điểm yếu riêng nhưng chung quy lại họ đều là con nhà tài phiệt, gia đình có đẳng cấp ngoài xã hội nên trong gương mặt ai cũng ưu tú, nhã nhặn, rất dễ nhìn!

Nói sơ qua về buổi vũ hội. Thực ra đây là truyền thống của nhà trường kể từ hiệu trưởng Bạc nhậm chức, những năm đầu vũ hội được tổ chức đơn giản không cầu kỳ, nhưng dần dần những năm về sau, nhận được nhiều sự chú ý của các phụ huynh- nhà tài trợ hơn, đêm vũ hội dường như đã trở thành một lễ trao giải hạng sang nhất trong các trường học của Bắc Kinh mà học sinh trường nào cũng mơ ước! Cũng không thể không nhắc đến độ chịu chơi của giáo viên ở Đại Vũ :Có rượu, có hoa, có đồ ăn lại còn được tổ chức ở những nơi nổi tiếng, đất đỏ chẳng khác gì những buổi trao giải, lớn luôn có một sức cuốn hút không thể nào địch nổi với những ai thích sự náo nhiệt ở đây.

Nhã Ân bước vào hội trường một mình. Dù sao thì An Nhiên và Chính Lâm cũng là một cặp, nó đi với bọn họ cũng không phải là chuyện hay gì. Nó đảo mắt ba, bốn vòng tìm kiếm Lý Tử Phong nhưng xem ra cậu ta vẫn chưa đến. Nó đành lẳng lẳng đến bàn thức ăn trước mặt, lấy ba bốn chiếc bánh macaroon, một chai Rio rồi tìm một cái bàn trên tầng hai ngồi ngấu nghiến đồ ăn ngọt mà không quan tâm đến thế giới xung quanh. (Rơm: Mạ có một ước mơ, ước mơ ăn nhiều như mây mà hồng có béo *gào*)

Không khí trong hội trường đã sấn náo nhiệt, ồn ào bởi tiếng nhạc nên hầu như muốn nói chuyện với nhau đều phải đứng sát lại để nói chuyện, rất khó mà có thể nói chuyện bình thường với nhau. Nhã Ân nhìn xuống đám người đang ở trên sàn kia mà cứ như xem phim kịch câm phiên bản Đại Vũ+Vũ Hán có free thêm nhạc, nó cười tủm tỉm rồi lại tiếp tục tiến trình bánh Macaroon. (Rơm: Con lợn chứ cái bánh trôi nhỏ gì mà này!)

Từ phía cửa ra vào, tiếng hét rõ mồn một nổi lên từng đám, Nhã Ân không khỏi giật mình nhòm dậy nhòm ngó xem là nhân vật nào mà lại dành được nhiều sự quan tâm đến thế kia. Bên dưới bắt đầu có tiếng hét lớn: “Phát thiếu gia! Em yêu anh!”, “Phát Tứ, là Phát thiếu gia của Vũ Hán”, “Trời sinh đẹp trai, tài giỏi lại giàu có, Phát Tứ quả đúng như lời đồn.”

Nhã Ân nghe thấy liền ngồi phịch xuống ghế, đầu môi lên không thèm quan tâm nữa. Nó còn nhớ năm học cấp hai cùng với Phát Tứ, cậu ta chẳng khác gì giai cấp thống trị còn nó thuộc tầng lớp bị trị, luôn bị cậu ta bắt nạt không thôi. Thực ra nó cũng từng nhiều lần đứng lên khởi nghĩa nhiều rồi, nhưng đều bị cậu ta dập tắt cả. Nó đành ngậm ngùi tiếc thương cho cuộc đời mình, mãi không thoát kiếp nô trời ban. Cũng may lên đến cấp 3, nó lại vào quốc tế Đại Vũ, còn cậu ta thì tiến thẳng vào Vũ Hán. Nó còn nhớ cái cảm giác của mình lúc ấy chẳng khác gì còn chim bồ câu được bay tự do trên không trung và mất cánh ngã phịch xuống đất do lâu ngày không bay. (Rơm: Mạ troll mà một tí)

Tuy nhiên, tiếng hét ấy vẫn chưa có dấu hiệu lắng xuống mà ngày một to hơn, điên cuồng hơn. Nó cảm giác bây giờ con gái dưới kia không phải là người kêu nữa àm giống như con lợn bị chọc tiết, nó đau đầu khó chịu ỉn ỉn nhưng rồi cục vẫn quay xuống nhìn.

Trịnh Cảnh Tuấn bước vào, tất cả mọi người kể cả nam sinh đều im lặng nhìn cậu sải bước. Trịnh Cảnh Tuấn hôm nay không đơn thuần chỉ đẹp như bình thường mà là quá đẹp so với mức quy định, cậu mặc một chiếc quần tây màu sữa kiểu dáng Hàn Quốc kết hợp với chiếc áo sơ mi đồng màu bên trong, bên ngoài kết

hợp chiếc áo vest dài tay ôm trọn dáng người cao to. Đầu đó vang lên tiếng cảm thán như mắc nghẹn trong cổ họng của nữ sinh: “Tiểu Tiêu, từ hôm nay cậu ấy chính là tín ngưỡng của tớ”.

Nhã Ân nghe xong liền cười khi khi. Cái gì mà tín ngưỡng cơ chứ? Các người muốn đi theo biến thái đáng của cậu ta hay sao?

Dưới ánh đèn, người ta nhìn thấy một người con trai mặc một bộ quần áo màu sữa lịch lãm nhưng không kém phần trẻ trung. Khuôn mặt lạnh lùng nhưng không hề cứng nhắc. Mỗi lần cậu ta nhếch nhẹ khóe môi lên cười, tất cả vạn vật xung quanh như đều chìm vào giấc mộng chỉ thoáng qua, nhẹ nhàng nhưng vô cùng sâu sắc. Từ giây phút ấy, không nam sinh nào không biết, bọn họ đứng đấy chẳng qua chỉ làm nền cho Trịnh Cảnh Tuấn, còn cậu ta mới là nhân vật chính.

Cảnh Tuấn tiến đến bàn của Chính Lâm, An Nhiên còn có Nhược Minh, Na Na, Hải Kỳ đang ngồi đó tán chuyện với nhau. Chính Lâm từ nãy đã nhìn thấy sự thay đổi rõ rệt của không khí trong hội trường, cậu ta nhìn Cảnh Tuấn nhếch mép cười:

“Cảm giác được làm nhân vật chính thế nào Trịnh đại thiếu gia?”

Cảnh Tuấn lấy ly rượu nho, cười nhếch mép: “Cũng không có gì đáng nói. Không có gì đặc sắc”

Chính Lâm không nói gì, quay sang hỏi An Nhiên: “Cậu ăn gì để tớ đi lấy”

“Một Tart trứng, làm ơn!”- An Nhiên trả lời cậu hỏi của bạn trai “số đo ba vòng” (Rơm: Ta cũng éo có hiểu nổi thằng bạn trai “số đo ba vòng này” làm thế nào để An Nhiên hết giận. Tuy nhiên, khi nào đó ta sẽ viết ngoại truyện về sự việc “số đo ba vòng” của hai con)

Chính Lâm nghe xong lời An Nhiên lập tức rời ghế, nhanh chóng đi lấy thức ăn một cách ngoan ngoãn. Cảnh Tuấn vẫn ngồi như thế, mặt không chút biểu cảm mà chỉ chú ý đến ly rượu trên tay đang sóng sa sóng sánh. An Nhiên như nhớ ra cái gì, hỏi: “Nhã Ân không đi với cậu sao?”

Cảnh Tuấn vẫn không rời mắt: “Tất nhiên là không”

“Chắc lại ngồi bẹp dí ở xó xỉnh nào làm động vật ăn tạp rồi”- An Nhiên thở dài thườn thượt. Có chết, Nhã Ân cũng không thể bỏ được cái thói quen mỗi khi đi tiệc là lại ngồi tự kỷ một mình ăn và ngốn hết thức ăn hộ người khác. Thật khiến nó phải cảm phục vì ăn thế mà nó vẫn chẳng tăng được cân nào!

Cảnh Tuấn đột nhiên đặt chiếc ly xuống bàn, khoát tay đứng dậy mà không nói lời nào. An Nhiên cũng không quan tâm lắm chỉ biết dò mắt tìm kiếm Nhã Ân.

Cảnh Tuấn bước lên lầu hai, tiến đến cái bàn Nhã Ân đang ngồi. Nhã Ân vẫn ngồi thừ ra, không chú ý đến Cảnh Tuấn. Cậu ta kéo ghế ngồi xuống đối diện với nó, lưng hơi dựa ra sau, hai tay đặt trên bàn. Nhã Ân giật mình ngược lên, lấy không có gì làm ngạc nhiên, đầu lại hơi cúi xuống.

Cảnh Tuấn lên tiếng: “Sao không xuống mà ngồi trên này làm gì?”. Cậu ta cũng quen Nhã Ân được một thời gian, cũng vì thế mà ngữ điệu thân mật hơn trước.

Nhã Ân lại thở dài, đầu vẫn cúi xuống: “Cậu ấy vẫn chưa đến”

Cảnh Tuấn nhú mày: “Vậy nên mới buồn”

Nhã Ân gật đầu.

“Nếu vậy thì cứ nạp thêm calo từ mấy cái bánh ngọt này đi. Tí nữa cậu ta mà có đến, cậu sẽ phát phì đấy.”

“Cậu muốn nhảy với tớ à?”

“Tất nhiên là không, cô Tổng”- Cảnh Tuấn nói giọng hơi trêu đùa. Nói rồi cậu ta không kịp nhìn biểu tình của Nhã Ân mà đứng lên rời đi ngay.

Nhã Ân ngồi thừ người ra một chút, rồi lập tức cầm chiếc túi xách chạy theo Cảnh Tuấn xuống tầng một. Cậu ta vừa mới bước xuống cầu thang đã có mấy nữ sinh Vũ Hán mời nhảy, chủ yếu là nữ sinh người nước ngoài. Nhưng rồi đều bị cậu ta từ chối. Nhã Ân chạy vội xuống bên cạnh cậu ta, thắc mắc: “Người ta mời nhảy, sao lại từ chối? Chẳng phải cậu nhảy giỏi lắm sao?”

“Tớ không thích nhảy ở những nơi như thế này”- Trịnh Cảnh Tuấn lạnh lùng trả lời

Nhã Ân không hỏi thêm gì nữa. Nó nhìn thấy An Nhiên đang ngồi ở bàn đối diện, liền chạy uỳnh uych đến đây. May thay, hội trường đang có tiếng nhạc át tiếng chạy của nó, không thì người ta cũng nháo nhác tưởng nhầm là có con bò tót nào trong này.

Cảnh Tuấn nhìn theo bóng Nhã Ân đang chạy trước mặt. Nhã Ân tối nay thực sự rất đẹp, tuy không nổi bật nhưng lại vô cùng cuốn hút, nhẹ nhàng, cậu ta không nói gì với nó nhưng cậu ta biết tối nay Nhã Ân rất đẹp, vô cùng đẹp! Tuy nhiên, dù có đẹp đến cỡ nào, Nhã Ân cũng không thể che dấu được cái tính tình trẻ con hay khóc, hay cười của mình. Trịnh Cảnh Tuấn miệng khê nhếch lên: “Lại trẻ con” rồi cũng tiến đến bàn của cặp đôi “số đo ba vòng” kia. (Rơm: Từ nay bọn trẻ lại có biệt danh cặp đôi “số đo ba vòng”. Sáng tạo, sáng tạo quá!)

Nhã Ân ngồi cạnh An Nhiên chơi trò đếm số người trong hội trường để chờ Tử Phong đến. Một tiếng... Một tiếng rưỡi... Hai tiếng. Cuối cùng cậu ta cũng đến!

Nhã Ân híp mắt cười tươi, nhìn thấy cậu ta như bắt được vàng. Nó chẳng nề hà mình đang mặc váy lại co cẳng chạy đến chỗ cậu ta đan đứng trước cửa. Ở...nhưng mà... sau cậu ta còn có một người con gái thân hình vô cùng gợi cảm. Lại còn nắm tay, ôm eo vô cùng thân mật nữa! Thế này... là sao đây?

Nhã Ân đứng sững lại trước Tử Phong mở to hai mắt to hết cỡ, cổ không nóng vội mà hỏi tới hỏi lui. Nó chỉ đứng lặng không nói gì.

Lý Tiểu Phong nhìn thấy nó, cũng bất ngờ, quay sang cô gái kia nói giọng nhỏ nhẹ: “Tiểu Khanh, em đi vào chờ anh trước đi”. Xong, cậu ta còn hôn nhẹ người con gái tên Tiểu Khanh kia rồi nhìn cho đến khi thấy cô gái ấy ngồi vào bàn.

Đoạn cậu ta quay sang nói với Nhã Ân đang đứng chết lặng: “Xin lỗi cậu, Nhã Ân. Tớ quên không viết thư trả lời không đồng ý”

Nhã Ân chớp mắt, hỏi: “Kia... bạn gái của cậu?”

Cậu ta cười ngọt ngào nhìn Tiểu Khanh: “Ừ, bạn gái của tớ”

Nhã Ân chưa biết trả lời thế nào. Cậu ta lại tiếp: “Nhã Ân, tớ thực sự không có hứng thú với cậu. Cậu không cần phải theo đuổi tớ đâu, dù sao thì đẳng cấp của chúng ta đều rất khác nhau, nếu tớ cũng thích cậu, chưa chắc mọi người đã ưng ý. Nhã Ân, từ sau tránh xa tớ ra, tớ không muốn nhìn thấy bất cứ ai không vừa ý tớ. Cậu hiểu mà, đúng không?”. Nói rồi cậu ta rời đi bỏ lại Nhã Ân đang đứng như trời trồng.

Hóa ra bao nhiêu năm nay mình đã theo đuổi một con người có lòng tự kiêu cao đến vậy! Thích nhau thì cần mọi người đồng ý ư? Thích nhau chỉ vì thân phận thấp hèn trong xã hội hay sao? Lý Tử Phong, mấy lâu nay tớ đã phí thời gian vì cậu. Tớ... hối hận rồi! Nhã Ân cố không cho nước mắt mình rơi nhưng nó không biết hai khóe mắt mình đã ngập trong nước mắt đắng xót từ lúc nào.

Cũng lúc ấy, phía sân khấu có tiếng thầy hiệu trưởng lên phát biểu đôi lời, mở màn vũ hội tối nay. Cũng lúc ấy, Nhã Ân nín khóc, chạy nhanh ra khỏi hội trường.

Cảnh Tuấn đi cầu thang bộ lên tầng thượng. Không gian ở tòa nhà này là không gian mở, mọi nơi đều thoáng và có thể nhìn toàn cảnh Bắc Kinh. Nhưng cậu vẫn không thích không khí đông đúc ở trong hội trường kia nên muốn ra ngoài kia hít thở không khí trong lành.

Nhã Ân ngồi bệt xuống đất, mặt úp xuống đầu gối khóc rưng rức. Nó cảm giác cực kỳ lạc lõng, cô đơn. Nó ngồi đó, một góc vườn hoa mười giờ đang ra hoa đỏ thắm cũng đang đỏ thắm như trái tim của nó.

Cảnh Tuấn hơi giật mình. Nhìn từ xa cũng đoán ra đó là An Nhiên bởi chiếc váy suông trắng với mái tóc dài xòa ngang lưng, đặc điểm riêng mỗi khi kiếm tìm Nhã Ân của Cảnh Tuấn (Rơm: Mẹ cảm thấy mày như đang nói về đặc điểm giống chó mày muốn nuôi ế)

Cảnh Tuấn tiến đến, nhớ đến lúc Nhã Ân gặp Tử Phong. Dựa vào kinh nghiệm mười bảy năm nhìn thấy cảnh thất tình của “con người” trên “hành tinh” này, cậu ta cho rằng Nhã Ân cũng đang gặp vấn đề tương

tự. Cậu ta cất tiếng, phá tan không khí tĩnh mịch: “Bắc Kinh về đêm, đẹp hơn tớ tưởng”

Nhã Ân nghe thấy tiếng Cảnh Tuấn thì ngừng khóc, cũng ngước mặt lên nhìn xung quanh: “Ừ, đẹp”- Giọng nó bỗng đột nhiên khàn khàn xen lẫn tiếng run.

Cảnh Tuấn cởi chiếc áo vest ngoài ra, khoác lên nó, trời đã hơi lạnh, giọng cậu ta còn lạnh hơn: “Muốn khóc cứ khóc”

Nhã Ân nghe như vậy, liền không kìm nổi mà khóc xối xả, tiếng khóc bị kìm nén giờ như được giải thoát ra hết những tâm sự trong lòng. Nó không còn biết làm gì ngoài khóc, khóc và khóc như một đứa trẻ con.

Cảnh Tuấn yên lặng nhìn nó một lát, liền cầm máy điện thoại ra nhắn tin. Một hồi sau, một nhân viên phục vụ mặc đồng phục của tòa nhà mang đến một xe thức ăn, rượu đầy đủ đến trước mặt Nhã Ân. Cảnh Tuấn ra phát tay ra hiệu rời đi. Người phục vụ mang xong liền cúi đầu đi xuống.

Cảnh Tuấn lấy chiếc ghế ngồi kê cạnh chiếc bàn. Vắt chéo chân, từ tốn nhắm nháp vị rượu Pháp đang ở trong miệng, im lặng, không nói gì.

Một lúc sau, Nhã Ân đứng dậy, ngừng khóc. Nó vớ lấy chai rượu trên chiếc xe, ngửa cổ lên mà uống. Đôi mắt còn đang hoen đỏ vì khóc nhiều giờ đây không còn khóc nữa mà đau khổ dày xéo bản thân mình. Cảnh Tuấn không bất ngờ bởi kết quả này, bởi lẽ những người thất tình mà cậu biết thường mượn rượu để giải sầu, cho quên đi những điều phiền muộn.

Nhã Ân uống hết chai này đến chai khác. Cảnh Tuấn cũng không ngờ tử lượng của nó lại khá thế, nhiều lúc cậu ta vớ lấy chai cocktail RIO giờ ra trước mặt nó, nhưng nó chỉ hất ra cười: “Không đủ”

Nó uống say, rồi lại khóc, uống say, rồi lại khóc. Nó cũng không ngờ nó lại đặt nhiều niềm tin vào cậu ta như thế, nó cũng khóc bởi từng ấy năm tháng chờ đợi của nó giờ đây chẳng có ý nghĩa gì. Chẳng lẽ đây là tình yêu đơn phương mà người ta nói đây sao? Nếu phải, thì cảm giác này thật không dễ chịu chút nào!

Cảnh Tuấn vẫn giữ im lặng không nói gì. Thi thoảng sau khi uống say, Nhã Ân lại lấy đầu tựa vào đùi cậu ta nửa ngủ nửa thức, có lúc lại khóc to như một đứa trẻ. Nhưng cậu biết, nếu bây giờ trút được hết những điều nên quên trong lòng bằng việc khóc như thế này thì sáng mai tỉnh dậy, mọi việc sẽ nhẹ nhàng hơn! Chỉ là Nhã Ân... uống nhiều quá!

Cậu ta nhìn Nhã Ân, trong lòng tự nhiên có một loại cảm giác rất lạ. Cảm giác chỉ muốn bảo vệ nó!

#Nhiều người lại xấu tính không chịu _ment_tán_muộn_với_Rom#

11. Chương 11: Vũ Hội Thường Niên Của Trường-kết Cục Biến Thái Nhất

Ngoáp... ngoáp.. các nàng thân mến! Các nàng ngủ hết chưa? Rơm đang ngồi chăm chỉ viết truyện cho các nàng đây. Thấy các nàng giục mãi, ta bắt buộc ngồi từ chiều muộn đến giờ để đăng chương mới. Mò mò mẫm mẫm, may không bị mẹ mắng. Haizz!

Tình hình là “anh rể” của chúng ta càng ngày càng lạnh. Ta nhìn hấn như nhìn thấy cái thùng kem di động. Kệ mọe nó chứ! Ta thích ăn kem, chừng nào ta chán, ta mới bỏ.

À, à,à đợt trước ta có để cái nick facebook ở trong phần giới thiệu đó. Đây không phải là nick của ta đâu, là của bạn ta đó. Ta chỉ là đợt trước lấy gmail của nó để lập thôi. Nàng nào add friend mà chưa được “rì quét” lại thì thông cảm nhớ. Rồi, các nàng đọc đi, để ta xem ai tối nay giật được tem này! Bai bai *vẫy sập*

Bây giờ đã là mười một giờ đêm, sương đêm đã bắt đầu tạo thành một lớp mỏng quanh tầng cao nhất của tòa nhà. Nhã Ân vẫn gục trên đùi Cảnh Tuấn, nó không khóc nữa. Cảnh Tuấn giờ tay xem đồng hồ, đoạn đỡ Nhã Ân dậy rồi đứng lên: “Đi về”.

Nhã Ân uể oải đứng lên, dù sao thì trời cũng đã trở lạnh nó không muốn chủ nhật ngày mai phải nằm ở nhà vì cảm. Uống từng ngụm rượu làm nó chóng mặt, hoa cả mắt đến nỗi nhìn thấy tận hai ba Cảnh Tuấn đang đứng trước nó. Nó cười: “Đồ mặt liệt”- Rồi chỉ thẳng vào mặt Cảnh Tuấn.

Cảnh Tuấn không chút biểu tình, lạnh lùng hỏi: “Ồ đây hay đi về?”

Nó không thèm quan tâm. Rượu như đã thấm hết vào người nó, nó bắt đầu ăn nói lung tung. Cuối cùng, như đã mệt lả, nó bỗng nhắm sập mắt lại rơi xuống sàn ngủ thiếp đi mặc kệ trời đang dần trở lạnh. (Rơm: Thực ra thì đoạn này ta cũng định cho thằng bé đỡ con bé, nhưng mà khổ nỗi ta lại thấy để con bé ngã thì hơn ”*mặt gian tà*)

Cảnh Tuấn thở dài, đoạn cúi xuống bế xốc nó lên trên lưng, bước xuống cầu thang một cách nhẹ nhàng. Người áp người, mặt áp mặt, hơi rượu nồng từ hơi thở của Nhã Ân đập vào má cậu ta, làm mặt Cảnh Tuấn bỗng nhiên đỏ bừng. Tim cậu ta không hiểu rõ nguyên nhân bỗng đập lỡ một nhịp. Cảnh Tuấn vô cùng khó hiểu, dừng lại thở ra thở vào cho bình tĩnh rồi đi tiếp.

Vũ hội đến giờ vẫn còn chưa khép lại, mọi người vẫn còn trong hội trường vui vẻ. Cảnh Tuấn vẫn không để ý đến những cặp mắt đang ở ngoài hành lang dò xét mình.

Hoàng Thái Tiên thoáng thấy mọi người nhắc đến tên Trịnh Cảnh Tuấn, liền liền thoáng nói với bọn Xảo Huyền: “Bọn mày ở đây, nhất định phải quay được cảnh mà tao đã nói.”

Chẳng là bữa tự học hôm trước, Hoàng Thái Tiên quyết định sẽ đưa cho Cảnh Tuấn bức thư tỏ tình của mình, nhưng cuối cùng gặp phải kẻ “chướng mắt” Tống Nhã Ân, liền cho bài học và kết cục vô cùng đau lòng, nó tức đến nỗi đỉnh đầu bốc nghi ngút khói đen sì. Lần này, lần này phải bắt cậu ta đồng ý với mình, dù sao thì nó cũng không thể chần chừ lâu được, nó sẽ quay lại giây phút ấy, sáng mai sẽ có bài giật tít trên diễn đàn trường!

“Trịnh Cảnh Tuấn”- Nó đi từng bước dài đến chỗ Cảnh Tuấn.

“Ồ!!!”- Hoàng Thái Tiên đứng sững lại. “Trịnh Cảnh Tuấn đang công cậu ta sao?”

Cảnh Tuấn dường như không quan tâm đến Hoàng Thái Tiên đang đứng bên cạnh. Cậu vẫn cứ đi qua nó, xuống đến cầu thang. Hoàng Thái Tiên ghì chặt tay cổ nuốt giận vào trong, đuổi theo Cảnh Tuấn: “Cảnh Tuấn, cậu cầm lấy cái này!”- Nói rồi nó lấy bức thư tỏ tình của mình ra, lại hỏi: “Cậu... đồng ý làm bạn trai tớ chứ?” Hoàng Thái Tiên mắt chớp chớp, kéo chiếc váy mặc trên người thành bó nhất có thể.

Cảnh Tuấn vẫn không quan tâm, diềm đạm công Nhã Ân vẫn còn đang say giấc trên lưng cậu ta. Hoàng Thái Tiên vẫn chưa bỏ cuộc, tiếp tục đi theo: “Cảnh Tuấn... trả lời tớ. Nếu cậu làm bạn trai tớ cậu có thể có tất cả ở cái trường này.”

Cảnh Tuấn khó chịu với câu nói này của Hoàng Thái Tiên, nhếch mép cười: “Trịnh đại thiếu gia tớ đây còn cái gì chưa có sao?”

Hoàng Thái Tiên cứng họng lại. Nó vẫn tiếp tục đi theo Cảnh Tuấn xuống đến tận cổng của tòa nhà. Khổ nỗi, nó đang đi giày cao gót, lại phải leo cầu thang đuổi theo cậu ta đến tận chục tầng, chân nó đau ê ẩm. Xém chút nữa là tụt chân. Nhưng rốt cục Trịnh Cảnh Tuấn vẫn không thèm liếc mắt nhìn nó.

Nhã Ân vẫn đang ngủ say, không hề biết rằng sau lưng mình đang có một cặp mắt nhìn nó đến phát lửa, ngập trong giận dữ. Nhưng nó biết làm sao, ngủ trên lưng cậu ta thực sự rất thoải mái, mùi hương vô cùng nam tính trên người cậu ta làm nó không thể nào tỉnh lại được, cứ như thế nó không tự chủ được mà xiết mạnh hai cánh tay của mình đang quàng qua cổ cậu ta. Chiếc gối ôm này, thực sự rất tốt!. (Rơm: Cảnh Tuấn con trai mẹ. Mẹ thực sự cảnh báo ày vào tương lai lưng mày sẽ còng xuống không thương tiếc.)

Chú Vệ- lái xe lâu năm cho Trịnh gia đã chờ sẵn trước cổng. Sau là một chiếc xe limo màu đen, đẹp mê người (Rơm: Con trai ta giàu quá! Giàu quá). Chú Vệ mở cửa xe, Cảnh Tuấn đặt nhẹ Nhã Ân xuống dưới ghế, nó khó chịu đập lung tung một lúc, lại quen hơi rồi thiếp đi. Lúc này Cảnh Tuấn mới quay ra chỗ Hoàng Thái Tiên đang đứng khổ sở trước cổng.

Hoàng Thái Tiên giả giọng yếu điệu đến rợn tóc gáy: “Tiểu Tuấn Tuấn”

Cảnh Tuấn khó chịu: “Đừng gọi tớ kiêu đấy.”- Nói rồi cậu ta theo thói quen lại bỏ tay vào túi quần, đứng thẳng, mắt đối mắt vào mắt nó khiến nó không thể nào thở nổi. Đôi mắt này... thực sự rất lạnh lùng, xuyên vào tận trái tim nó, nhìn thấu hết mọi tâm can của nó. Nó hơi sợ, lùi về phía sau mấy bước. Cảnh Tuấn tiếp tục lên tiếng, giọng có phần khó chịu: “Trời lạnh, lên đi”

Hoàng Thái Tiên vẫn cố chấp: “Cậu... phải làm bạn trai của tớ!”

Cảnh Tuấn dường như hết cách, cậu ta khó chịu không thêm nói gì nữa, quay gót vào trong xe. Hoàng Thái Tiên tức muốn học máu nhưng mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. NỐ- chưa từng một ai dám từ chối nó. NỐ- muốn gì đều có đó. NỐ- không ai có thể qua mắt nó. NỐ- không ai có thể cướp đi tình yêu của nó. Dưới không khí lạnh lẽo cầu Bắc Kinh đêm về, nó đứng đấy, lòng thất vọng tràn trề, phải chăng cái tôi trong nó quá cao? Khiến bây giờ nó lại cảm giác thất vọng thế này? Nó hừ lạnh một tiếng: “Tổng Nhã Ân, có đi có lại!” rồi trở mình vào trong.

Trên xe, không khí im lặng bao phủ hầu như tất cả. Chú Vệ dường như đã quen với điều này. Đi ra khỏi khu tòa nhà Xview, quay xuống hỏi Cảnh Tuấn bây giờ đi đâu.

“Khu trung tâm, gần công viên XX”- Cảnh Tuấn khó chịu trả lời. Bởi lẽ từ lúc lên trên xe đến giờ cậu đều phải làm cái gối cho Nhã Ân dựa đầu. Mặc dù đợt mới nhập học, ở trên xe buýt Nhã Ân cũng đã “vô tình” dựa vào nó, nhưng đây chỉ là vai thôi, bây giờ lại thân mật thế này, lại có chút không quen.

Nhã Ân đột nhiên dựng dậy, người lão đảo say vì rượu: “Chú gì dễ thương trên đó ơi... Ồ..ộc ộc”

Cảnh Tuấn mặt mày xanh mét, giục chú Vệ dừng xe ngay lập tức. Vừa xuống xe, Nhã Ân liền nôn thốc nôn tháo. Cảnh Tuấn đứng một bên, biểu cảm vô cùng bàng hoàng (Rơm: Cuối cùng mặt liệt đã không phải mặt liệt nữa). Chú Vệ xuống xe, cầm thêm chai nước lọc, toan đưa cho Nhã Ân, Cảnh Tuấn chớp lấy: “Cảm ơn chú” rồi uống một ngụm. Chú Vệ không quan tâm đến cậu ta, nhìn Nhã Ân mặt mày lo lắng: “May mà đưa con bé xuống sớm. Cảnh Tuấn à, chú quen biết cháu lâu vậy, chú khuyên cháu trân thành, hãy tha cho con bé đi. Dù sao nó cũng đang còn nhỏ, mai sau cháu lớn, đây người bám theo, đừng bắt con nhỏ phải vì nghề nghiệp mà tủi thân. Cứ đưa cho con bé dư dư tiền bo, tối nay cháu vẫn chưa làm gì đấy chứ?”

Cảnh Tuấn nghe xong sắc nước. Nước xông lên tận khoang mũi làm cả mặt đỏ lựng. Chú Vệ ơi, chú Vệ à, chú quen biết cháu bao nhiêu năm nay đáng lẽ ra chú phải biết, Trịnh Cảnh Tuấn cháu đây là con nhà gia giáo, đi học chỉ đúng một đường về nhà. CÁU- con là trai tân đấy! Cảnh Tuấn nói trong đau khổ: “Cháu tuyệt đối không đụng chạm gì vào cô ấy!”

“Chú chỉ biết nói có thể, con bé chắc cũng bằng tuổi con gái chú, chẳng biết như thế nào mà lại phải làm cái nghề dưới đáy xã hội này. Bây giờ, đừng đưa con bé đi đâu cả, đưa nó về ông chủ của nó mà chuộc nó về đi, coi như làm phước”- Chú Vệ nghiêm túc nói

Cảnh Tuấn dở khóc dở cười vẫn chưa biết nói gì Nhã Ân đã giải quyết xong, ngưỡng đầu lên vớ lấy chai nước trên tay cậu ta để súc miệng. Hai người vẫn chưa biết làm gì, nó lờ đờ nói, vừa nói vừa vịn vẹo đủ các tư thế dựa vào người Cảnh Tuấn: “Chú gì dễ thương à.... Chú à...”

Cảnh Tuấn hoảng hốt nhưng vẫn không để ra mặt: “Tổng Nhã Ân, đi về!”

Chú Vệ đứng một lúc rồi nói: “Cảnh Tuấn, đêm muộn thế này rồi, nó còn non dại chi bằng ta đưa về Trịnh gia đã, có gì rồi sáng mai tính sau”

Cảnh Tuấn đáp: “Chú à, cháu thật sự không phải người tốt, không thể để những người như thế này về nhà được. Cô ấy có nhà, có ấy phải về nhà”

Nhã Ân dựa vào Cảnh Tuấn, quay sang gắt: “Này, cho dù có là gái bo đi nữa, đêm muộn thế này cậu lại chẳng cho tôi về nhà cậu hả?” Đoạn quay sang chú Vệ đang đứng hình: “Ch..ú.. khục khục.. chú à... ta đi thôi... đi về Trịnh gia” (Rơm: Ủ! Đi thôi con! Phấn về nhà nó đi con)

Cảnh Tuấn vẫn chưa kịp hành động gì, nó liền cầm lấy cổ áo cậu ta mà lôi vào trong xe. Cảnh Tuấn sắc mặt cứng đờ, Tổng Nhã Ân khi say thật là nguy hiểm! Cảnh Tuấn lên xe liền chỉnh trang lại quần áo, đoạn quay sang nó: “Tổng Nhã Ân, là cậu nói cậu tự chịu, sáng mai đừng trách tớ” (Rơm: Sắc mặt đen rồi). Nhã Ân ngủ thiếp đi, không thêm nghe.

Chú Vệ đóng cửa xe lại, chiếc xe từ từ chuyển bánh về Trịnh gia....

Trịnh gia, mười hai giờ mười....

“Chị Nhã Ân, chị Nhã Ân”- Dao Y mừng quỳnh mừng quáng khi nhìn thấy Nhã Ân. Cảnh Tuấn chau mày lại: “Nói nhỏ một tí” .

Nó bĩu môi: “Không thèm nghe lời của anh”. Rồi hào hứng đỡ Nhã Ân đang quay cuồng xuống ghế sofa.

Cảnh Tuấn nhéo nó một cái, nó lại kêu oai oái, cậu ta hết cách, thôi thì cứ im lặng đi về phòng cho đời thanh thản! Cảnh Tuấn nói với quần gia Trương: “Chuẩn bị thêm một chiếc giường cho cô ấy trong phòng của Dao Y, bảo cả cô Dật thay quần áo cho cô ấy nữa”

Dao Y không thèm quan tâm đến Cảnh Tuấn, quay sang Nhã Ân thì ngửi thấy mùi rượu, nó xua tay, đứng bật lên đuổi theo Cảnh Tuấn đến cầu thang: “Trịnh Cảnh Tuấn, anh hoàn toàn phải có trách nhiệm với chị ấy. Phòng em là phòng em. Phòng anh là phòng chị. Em quen ngủ một mình rồi.”

Cảnh Tuấn biện minh: “Anh bảo quần gia Trương kê một giường đơn khác. Có việc gì không được sao?”

Nó sa sầm mặt, nói to hơn: “Em không chịu đâu”

Dù trong nhà có hệ thống cách âm cũng không nổi tòi, tuy nhiên giọng nó cũng chẳng hề chịu nhượng bộ, vang lên tận nhà trên làm bà Ngô Hi tỉnh giấc bật dậy, đi xuống tầng. Bà cuống quýt: “Có chuyện gì? Có chuyện gì? Anh em với nhau đừng to tiếng”

Dao Y làm nũng: “Mẹ à, anh ấy vô tâm lắm”

Cảnh Tuấn khó chịu định bước lên trên phòng, tránh bà Ngô Hi thì nghe thấy tiếng bà hét toáng lên. Dưới đất, Nhã Ân còn đang say ngủ, do ngã từ trên sofa xuống nên tóc tai rũ rượi. Bà Ngô Hi hết nhìn Cảnh Tuấn lại nhìn Nhã Ân, hết nhìn Nhã Ân rồi lại nhìn Cảnh Tuấn. Trời ơi! Cuối cùng cái thằng con-gái-cách-hai-mét của bà cuối cùng cũng biết đường dẫn bạn gái về nhà rồi. Bà đột nhiên thấy VÔ CÙNG cảm kích nhìn Nhã Ân, liền đỡ nó dậy, vén lại tóc tai. Mặt mũi sáng sủa trông lại giống con nhà lành. Quần gia Trương, tôi cuối cùng vẫn phải cảm kích ông vì đã dạy cho nó tuyệt chiêu tìm bạn gái!

Cảnh Tuấn không nói gì thêm, cũng không muốn giải thích gì cả, bước lên trên phòng đóng cửa lại. Cậu chính là rắc rối, đại rắc rối, Tổng Nhã Ân!

Bà Ngô Hi ở dưới nhà còn đang tắt bật gọi người đến lau mặt cho Nhã Ân, lại còn lấy nước, nấu cháo giải rượu cho nó. Mặc người nó sặc mùi rượu bà vẫn dứt cho nó từng miếng cháo một. Thật là quý hóa, quý hóa quá. (Rơm: Ta đang cảm giác được không khí gia đình đầm ấm, mẹ chồng chăm sóc con dâu đang kì dưỡng thai).

Dao Y tiến đến, vẫn không hiểu suy nghĩ của mẹ, cũng cùng tâm trạng hồ hởi theo, nói khéo: “Mẹ à, anh ấy định để chị ấy ở phòng con đây. Mẹ xem, lẽ ra bạn gái của anh ấy thì anh ấy phải chăm sóc chứ, đúng không?” Dao Y ở nước ngoài lâu năm, cách nhìn nhận cũng thoáng hơn một chút. Bà Ngô Hi cũng không hề có ý kiến phản bác: “Con nói đúng, đợi nó ăn xong, con dìu nó về phòng Cảnh Tuấn”. Nhưng một lát, bà quay sang hỏi nó: “Con bé tên là gì đó nhỉ?”

“Nhã Ân thưa mẹ”- Dao Y hào hứng

“Nhã Ân... tên hay, tên hay!”- Bà quay đi, vẫn miệt mài dứt cháo cho Nhã Ân. Nhã Ân cả một buổi tối chỉ được ăn mấy chiếc bánh Macaroon bụng vẫn đói, liền ăn nhiệt tình!

Gọi người làm lau rửa, thay quần áo cho nó xong, bà Ngô Hi dặn dò Dao Y mấy điều, rồi lên nhà nghỉ. Dao Y dìu Nhã Ân lên tầng, lúc này nó mới tỉnh rượu được đôi chút, liền lần mò lên cầu thang.

Dao Y đập cửa phòng Cảnh Tuấn: “Cạch, cạch, cạch” xong mở cửa liền ra trong khi vẫn chưa có sự đồng ý của cậu ta. Nó thở dốc, nói với Cảnh Tuấn như đang khoe thành tích: “Anh trai, em cực kỳ khỏe luôn đây” nói rồi nó đặt Nhã Ân xuống giường. Tiểu Ân ngây ngô tìm thấy giường êm chăn ấm liền vui vẻ chấp nhận, nằm cuộn mình ngoan ngoãn trong chăn. Dao Y ngồi phịch xuống giường Cảnh Tuấn, nó hỏi: “Hai người đã công khai chưa?”

Cảnh Tuấn nhìn Nhã Ân, nhăn mày rồi nói với Dao Y: “Trịnh Dao Y, nếu anh mà là bạn trai của cô ấy, em chắc chắn sẽ không được ngồi trong phòng này nữa đâu” (Rơm: Mẹ nó! Thằng biến thái)

Dao Y nghe xong liền giật mình, liền nhanh nhanh chuồn ra khỏi phòng, tiện tay khép luôn cánh cửa, đoạn chui đầu vào nói nhỏ: “Anh Cảnh Tuấn, anh đừng lo, bây giờ suy nghĩ của họ thoáng lắm! Em về phòng đây, chúc anh ngủ ngon, chúc chị ngủ ngon!”

Ngủ ngon à? Giường đã bị chiếm thì anh trai của em ngủ ngon cái kiểu gì?

Điện thoại của Nhã Ân bắt ngờ rung chuông, Cảnh Tuấn nhắc điện thoại lên, nói: “Alô”

Đầu dây bên kia vang lên giọng của An Nhiên: “Cảnh Tuấn?”

Cảnh Tuấn mệt mỏi đáp trả: “Ừ”

“Nhã Ân lại ở nhà cậu sao?”

“Ừ, Nhã Ân bị say”- Cảnh Tuấn giải thích (Rơm: Mày giải thích kiểu này thì chỉ có tổ rước họa vào thân)

“Vậy thì chăm sóc Nhã Ân tốt một chút. Tổ sẽ gọi điện về nói với bác gái. Sáng mai về bảo nó chuẩn bị sẵn tinh thần nghe mẹ mắng đi. Tổ cúp máy đây, cảm ơn cậu!”-An Nhiên dập máy. Cảnh Tuấn cũng đặt máy xuống bàn, thở dài.

Cảnh Tuấn nhìn Nhã Ân đang nằm vo tròn một cục trên giường, khoe miệng bắt giác nhếch lên. Cảnh Tuấn nhớ lại cái lúc ở tầng thượng ấy, thực sự là rất gần, rất gần rồi. Cậu không ngờ, từ trước đến nay vẫn chưa có ai có thể làm cậu thay đổi đến mức để lộ cả cảm xúc ra bên ngoài, vậy mà....

Nhưng mà tối nay... đành phải nằm trên cái ghế dựa đặt ngoài ban công thôi vậy!

Nhã Ân tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, nó lấy tay vò tóc tai đang rũ rượi trên mặt. Được một lúc sau thì nó tỉnh hẳn, nó hốt hoảng nhìn xung quanh. Đây.. không phải nhà mình! Nó cố nhớ lại chuyện gì tối qua nhưng lại quên hết sạch do rượu, nuốt nổi bâng hoàng vào trong nó bước xuống giường.

Ồ! Vòng tay của mình! Vòng tay của mình...sao lại ở trên kia. Nó không còn rụt rè nữa, bước ụp đến cái bàn nhỏ đặt ngoài ban công gần chỗ ghế dựa ấy. Tại sao lại ở đây? Tại sao... cả bộ đồ của mình cũng được thay?

Nó còn đang mông lung trong mấy cái suy nghĩ ấy thì từ đằng sau có tiếng đẩy cửa bước vào. Cảnh Tuấn vừa tắm xong, tóc còn hơi ướt. Cậu ta không ngạc nhiên nhìn nó.

Nhã Ân nhìn Cảnh Tuấn lấp ba lấp báp: “Cảnh Tuấn...n, đồ.. đồ biến thái!” Rồi nó cầm chiếc vòng chạy xuống nhà.

Dưới nhà, bà Ngô Hi đang cùng mấy cô người làm trò chuyện, làm điểm tâm sáng. Nhìn thấy Nhã Ân hốt hơ hốt hải chạy xuống, bà cũng chạy ra hỏi han, rồi đỡ nó xuống ghế mặc kệ mặt nó đang tái mét: “Nhã Ân, Nhã Ân, cháu ngồi xuống đây. Để bác đi lấy điểm tâm cho cháu”

Đây là.. mẹ của cậu ta sao? Nhìn thấy bà Ngô Hi, nỗi lo của Nhã Ân giảm đi một nửa, nhưng mặt nó vẫn mếu xệch. Bà Ngô Hi đặt bữa điểm tâm xuống: “Nhã Ân, cháu không sao chứ, mặt mày sao lại thế kia?”

Nhã Ân như một đứa trẻ con: “Bác gái, tối qua, tối qua... cậu ấy không ngủ cùng cháu đấy chứ?”

Bà Ngô Hi trả lời một cách khó hiểu: “Bác cũng không rõ. Có hai đứa trong phòng thôi mà”

Nhã Ân nghe xong chỉ muốn kêu trời bầm nát cậu ta ra. “Biến thái, súc sinh, ức hiếp con gái nhà lành”- Nó lẩm bầm trong miệng.

Cảnh Tuấn tiện thể qua gọi Dao Y dậy, rất nhanh, Dao Y liền bị dội cốc nước đá vào mặt, coi như việc gọi em gái dậy của Cảnh Tuấn thành công mỹ mãn. Hai anh em cùng đi xuống nhà ăn sáng, Dao Y chạy đến bàn ăn, kéo một cái ghế ngồi cạnh Nhã Ân: “Chị Nhã Ân, chị đỡ đau đầu không?”

Nhã Ân đang vò đầu, vò óc nhớ lại chuyện gì tối qua đến nỗi tung não nhưng vẫn trả lời: “Chị không sao”

Cảnh Tuấn nhìn thấy bà Ngô Hi vẫn không nói câu nào, ngồi xuống cái ghế dưới cùng, ăn sáng.

Nhã Ân nhìn chằm chằm vào cậu ta như muốn ăn tươi nuốt sống cái con người này. Cảnh Tuấn vẫn không chú ý, miệt mài ăn. Bà Ngô Hi bình thường sẽ phật lòng bởi thái độ của Cảnh Tuấn, tuy nhiên hôm nay thì không hề quan tâm, giục Nhã Ân ăn sáng.

Nó đau khổ nhai từng miếng bánh sandwich trên tay mà lệ chỉ muốn tuôn rơi.

Ăn xong, Cảnh Tuấn kéo nó ra ngoài, bà Ngô Hi thấy thái độ của Cảnh Tuấn, định kéo Nhã Ân lại nhưng bị Dao Y nhắc: “Mẹ, để anh chị ấy nói chuyện riêng với nhau”

Bà ậm ừ nói rồi sai người chuẩn bị xe để tí nữa đích thân đưa Nhã Ân về nhà. Dù sao thì con gái nhà lành như Nhã Ân đêm qua vì bị con trai mình chuốc rượu say đến không biết đường về nhà, bà cũng phải có lời xin lỗi, tiện thể mở lời cho hai đứa công khai. (Rơm: Bà mẹ tinh nhất của năm)

Cảnh Tuấn kéo Nhã Ân ra ngoài vườn, giọng lạnh tanh: “Đưa cái lắc tay ấy lại cho tớ”

Nhã Ân chu chéo hết cả lên: “Trình Cảnh Tuấn, tớ còn chưa xé xác cậu là tốt rồi. Nói cho cậu nghe, ĐÂY là cái vòng tay của tớ. Nghe chưa?”

Cảnh Tuấn nhăn mày không nói gì. Nó lại nói: “Cậu biến thái cũng phải có chừng thôi chứ. Hay là cậu muốn sưu tầm trang sức? Vậy thì mấy cái này nhằm nhò gì...”

Nó vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, Cảnh Tuấn lên tiếng: “Biến thái? Nói cho cậu nghe cái vòng tay này tớ thấy trong phòng vệ sinh nam. Cậu... thích vào đấy sao?”

Nhã Ân suýt nữa phụt máu mũi, lại cái chuyện gì nữa đây? Ông trời a~~, sao không cho con sống cuộc sống bình thường của những người bình thường được chứ, con là người lương thiện mà, công bằng ở đâu hết rồi?

Nó còn đang chưa biết nói gì, đã có cánh tay chộp lấy nó, kéo nó về đằng sau, suýt nữa ngã. Bà Ngô Hi tươi cười nhìn nó: “Để bác đưa cháu về”. Nói rồi nhìn Cảnh Tuấn cười ngọt ngào, rồi kéo Nhã Ân đi theo sau.

Nó bị nhấn vào xe một cách “nhẹ nhàng” vô cùng. Nó ngồi ngay ngắn vào trong, ổn định tinh thần lại, bỗng nhiên sực nhớ đến mẹ. Thôi rồi! Chết thật rồi! Chiếc xe mang theo nỗi lo lắng của nó hòa dần vào dòng người đông đúc.

Cảnh Tuấn nhìn theo chiếc xe, thở dài rồi ho khan mấy tiếng. Chắc hôm qua nằm lạnh, lại cảm rồi! Cậu ta đút tay vào túi quần, trình trọng bước vào nhà.

Dưới ánh nắng ban mai, Cảnh Tuấn bắt giắc nở nụ cười làm lộ ra hai chiếc răng khểnh vô cùng đẹp. Ta nói: Ánh nắng ban mai chưa chắc đã ngọt ngào bằng nụ cười ôn nhu đó!

12. Chương 12: Quyền Lợi

Mai dà hu... Mài dà hú hu!!!! Các nàng đã có ai đi chơi trong mấy ngày nghỉ lễ chưa? Tối nay ta được đi độ, vui quạ, vui quạ! Theo lịch thì nhà nước cho toàn bộ bà con nhân dân nghỉ lễ sáu ngày, ta cũng không phải ngoại lệ. Cho nên, ta thông báo, trong sáu ngày lễ, ta sẽ không hề động vào Word tí nào đâu. Qua đợt nghỉ lễ ta mới làm việc trở lại cơ. Hô hô! Xin lỗi các nàng, ta cũng là con người, chứ không phải máy móc!

Ta thông báo luôn một thể. Kể từ ngày hôm nay, à nhầm, kể từ sau nghỉ lễ trở đi. Ta sẽ không thèm bám đuôi hay nhìn trộm anh rể của chúng ta nữa. Ta có kế sách lâu dài: “đá chọi đá”. Ta phải vô cùng lạnh lùng thì mới cửa hần được. Nhưng mà về cơ bản là ta vẫn chưa biết làm cách nào để tỏ ra cool ngầu cả. Ai biết thì dạy ta, được không?

À, các nàng xem ý kiến của ta có được không này. Mỗi chương, ai mà lốt dép ngồi hóng, vô tình hay cố tình giật tem của ta (chú ý là có ment hoặc vote thì mới có trong thông báo mà ta xếp thứ tự) thì ta sẽ add người ấy vào chương sau. Ta lấy tầm ba người đầu tiên. Kiểu như “dành tặng cho...” í. Các nàng thấy được không? Thích thì ment phía dưới để ta biết nhớ!

Lời cuối cùng, Rơm xin chúc các bạn độc giả của Rơm một kỳ nghỉ lễ vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình, bạn bè, bạn trai, bạn gái, bạn vân vân.....! Chú ý: Đây là lời chúc tử tế đầu tiên của Rơm, mấy nàng thông cảm vì ta cũng không có quen!!!

Kể từ cái ngày “mẹ chồng tương lai” của nó - bà Ngô Hi đưa nó về đến nhà. Mọi chuyện trong Tổng gia hoàn toàn thay đổi, làm đảo lộn cả cuộc sống vốn “vô cùng” yên bình của Nhã Ân.

Bà Hạo Hiên và bà Ngô Hi kể từ lúc gặp nhau ở cửa nhà đã vô cùng hoảng hốt. Nó nhìn sắc mặt hai người mà lòng cứ hoang mang lộn hết cả ra mặt. Nào là lời hẹn thề vào ngày họp lớp, lời hứa hẹn mai mối con này con nọ, vân vân và vân vân... Mẹ của nó cứ suýt xoa về cái mối “nhân duyên trời định” này làm nó sờn hết cả da gà. Nếu đã đi ăn cùng nhau thì tại sao bây giờ mới kể, để lông gà lông lợn của nó bay tứ tung thế này? Ông trời à, ông đang ngủ quên đấy sao?

Bây giờ, nó chỉ có một ước ao nhỏ nhoi thôi: “Dần mặt Trịnh Cảnh Tuấn ra, trói cậu ta rồi để lên thớt, băm nhỏ ra như băm thịt, rồi viên từng viên lại, sốt với cà chua, cho thêm một tí giấm cũng được, rồi sẽ mang cho con mèo ăn”. Nhưng mà....đã là “con rể” của mẹ thì nó không làm gì được rồi...

À, cũng phải nói kể từ ngày “mẹ chồng tương lai” của nó đến, mọi người trong nhà, từ họ nội đến họ ngoại đều đối đáp với nó rất tốt, rất chu toàn. Nhất là cái hôm bà nội lên chơi, bà và mẹ ngồi tán chuyện với nhau đến tận đêm khuya trong phòng, trong cái đầu non nớt của nó chỉ có mang máng hình dung ra cái đề tài nói xấu chồng muôn thuở sẽ là vấn đề được bà và mẹ nói đến nhiều nhất. Nào ngờ, mười một giờ đêm bà bước ra khỏi phòng, liền lôi nó dậy, hai tay xoa xoa đầu nó mà âu yếm: “Tiểu Ân ngoan ngoan mau lấy chồng để bà mau có cháu bé”- Nói xong bà vội bước ra ngoài để mình nó trong phòng đang mơ màng đột nhiên mất tròn xoe không hiểu mô tê gì. Sáng ra, còn có một điều còn kinh dị hơn: Bà nội dậy sớm để nấu ăn cho nó. Đây... quả là một việc động trời. Một người chuyên cần dậy muộn cùng nó, chuyên cần ngủ muộn để xem phim cùng nó mà cũng có ngày dậy sớm nấu ăn cho nó. Trịnh Cảnh Tuấn, rốt cục người là yêu tinh phương nào đây?

Ăn xong bữa sáng, nó thất tha thất thểu bắt xe buýt đi một mình và chợt hiểu ra rằng: Triệu An Nhiên là đồ bỏ bạn theo trai. (Rơm: Con gái, sau này con cũng vậy đấy *chớp chớp*)

Buổi sáng, ngoài đường còn ít người, đường phố cũng vì thế mà vắng vẻ nhưng lại khiến nó cảm giác thích thú hơn bình thường. Đi qua tiệm tạp hóa, nó dừng lại mua mấy cái bút bi, nó vô tình nghe được tin tức trên thời sự: “Chủ tịch tập đoàn Phí Thiên- ông Phí Thiên Phước đã vinh dự nhận được giải thưởng doanh nhân giỏi KXOU...” thực ra, nói đến tập đoàn Phí Thiên thì không ai không biết, ở đâu cũng nổi như cồn, nó đang định quay gót rời đi thì chẳng biết bà phóng viên độc ác nào còn chèn thêm cái tin tức: “Ngoài ra, chúng tôi còn được biết, con riêng của vợ Phí Thiên Phước sẽ được thừa hưởng khối tài sản khổng lồ và quyền kinh doanh tập đoàn...” Nó không đi vội mà đứng lì một xó ngược lên ti. Đợi xem hết mục tin về tập đoàn Phí Thiên, nó trở ra rồi đi đến trường.

Cái bản tin mới ra lò sáng nay thôi mà trong trường lẫn ngoài trường đều rầm rộ cả lên. Nó ngồi trong lớp mà vô đầu nghe tiếng hét đình tai nhức óc ở ngoài cửa lớp đến bực cả mình.

Trịnh Cảnh Tuấn nghe thấy nữ sinh gọi tên mình mà vẫn điềm nhiên không nói gì. Những ngón tay thon, dài từ từ lật từng trang sách vô cùng chăm chú không hề để tâm đến bên ngoài. Nhã Ân từ buổi sáng đã thực hiện chế độ biến-thái-cách-hai-mét, cải cách dựa theo chế độ của Trịnh Cảnh Tuấn: con-gái-cách-hai-mét. Ngược lại, Trịnh Cảnh Tuấn cũng không hề quan tâm đến nó mà an phận ngồi yên một chỗ. Được rồi, coi như nhà người biết điều- Nhã Ân cũng không nói gì, lắc đầu ngán ngẩm.

Chuông vào học đã điểm, đồng lộn xộn ngoài kia trước mắt được dẹp bỏ. Tiết đầu tiên là tiết sử của thầy Hà hay còn được gọi là tiết ru ngủ của nhân dân. Nhã Ân không mong đợi mấy vào môn sử, nó quyết định nhắm mắt “nghỉ ngơi” sau một đêm bị bà nội đánh thức trong hoang mang.

“.....Như các em đã biết, nền văn minh Trung Quốc được cho là một trong những nền văn minh lâu đời nhất trên thế giới. Xuyên suốt hàng ngàn, hàng tỉ năm lịch sử...TỔNG NHÃ ÂN”

Nhã Ân giật mình tỉnh dậy, đang mơ mơ màng màng không hiểu chuyện gì thì thầy Hà tiến đến, mặt đỏ ửng: “Tổng Nhã Ân, em đứng dậy ngay cho tôi!”

Nó đang ngái ngủ, cũng chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện như thế nào cũng bằng lòng đứng dậy. Thầy Hà hỏi: “Em cho tôi biết, lúc này tôi vừa giảng cái gì?”

Nó vừa nói vừa cố che miệng khỏi ngáp: “Thầy giảng Trịnh Cảnh Tuấn là đồ mặt dày biến thái!”

Tất cả vụn vặt xung quanh nó, tính cả thầy Hà đều đứng yên không nhúc nhích trong mấy giây. Mấy giây sau, vụn vặt như vỡ òa, bao nhiêu cá thể vượn đực lẫn vượn cái đều cười như điên, cười đến không thể nào dứt được. Nó đứng ngây ngốc, dần hiểu ra có chuyện gì. Thôi rồi! Cái này thì khỏi phải suy nghĩ!

“Tổng Nhã Ân, em lên phòng giám thị ngay cho tôi”- Vừa nói thầy Hà vừa đặt quyển sách lên trên bàn, nhìn nó mặt giận dữ.

Nhã Ân không dám chống lại lệnh, ngoan ngoãn đi theo. Dù sao thì nó cũng chẳng làm gì được nữa, đã dám lờ lời kinh động đến “hoàng thượng” thì coi như kiếp thê nô của nó cũng chấm dứt. Nó quay lại nhìn Cảnh Tuấn, cậu ta không thèm nhìn nó, cắm cúi viết bài như không. Được rồi! Vẫn là nhà người thắng bốn cung!- Nó hừ mũi, chuồn nhanh ra khỏi lớp.

Nhã Ân mở cửa phòng ra, hít lấy hít để mùi của sự tự do mà nó không được thở trong cả tiếng đồng hồ qua. Chung quy lại, tội của nó dưới cái nhìn của thầy giám thị là vô cùng to lớn: ngủ gật trong lớp, có thái độ không nghiêm túc khi học bài, phá rối trật tự lớp học, có lời nói không tốt với bạn bè, bla...bla...

Mấy cái trước nó còn có thể ngậm ngùi cho qua, chứ cái điều “có lời nói không tốt đối với bạn bè” thì nó không chịu được rồi. Chính cậu ta là thủ phạm đã khiến tối qua “mộng vàng mộng ngọc” của nó biến thành ác mộng sáng hôm nay. Đã thế từ tuần sau, sáng nào nó cũng phải đến sớm quét lớp học, hình phạt dành cho nó là một tháng. Nó thở dài, nghĩ đến cái tương lai dài đằng đẵng phía trước, trả thù Trịnh Cảnh Tuấn bây giờ chỉ còn là 0,0111%, nó ỉu xiu: “Cơ bản là giai cấp bị trị bị đàn áp quá tàn nhẫn, không thể lùi không thể tiến, thật là tiến thoái lưỡng nan!”

An Nhiên từ đằng sau đập nhẹ vào vai nó, làm nó bừng tỉnh, không nghĩ ngợi lung tung nữa. Nó quay lại mắng: “Để cho tớ yên”

An Nhiên bĩu môi: “Cậu mà cũng biết yên lặng suy nghĩ đấy à? Trịnh Cảnh Tuấn, xem ra cậu không phải dạng vừa đâu!”- Nói xong nó lại suýt xoa

Nhã Ân phẫn nộ quay người đi không thèm nói năng gì cả. An Nhiên hoảng hốt đuổi theo nó nịnh nọt: “Nhã Ân, cậu thích ăn hamburger cỡ nào?”

Không cần phải nói, chắc cũng biết thái độ của nó ra sao! (Rơm: Nó đích thị là lợn biến thành tinh độ!)

Cũng may là chuyện sáng nay ở lớp bỏ, mẹ đều không biết gì. Thực ra thì họ có biết thì cũng không hề ảnh hưởng gì đến nền văn minh đang đà phát triển rực rỡ của nhân loại bây giờ, chỉ khổ nỗi là nó sẽ bị ăn mắng như chơi. Từ cái ngày mà bà Ngô Hi đưa nó về, Tổng gia được chia thành hai đảng phái: Đảng thứ nhất là Tiểu Tuấn Đảng gồm có bà nó, ông nó, bố nó, mẹ nó, còn mèo nhà nó (Rơm: Đến mèo cũng không tha!),...chủ trương được đề cao của Tiểu Tuấn Đảng đó chính là: “Đưa con về về nhà, đêm nào cũng là đêm động phòng hoa chúc, mọi người tuyệt đối sẽ không quấy rối!”. Công việc của các thành viên trong Tiểu Tuấn Đảng đó chính là hàng ngày lấy truyện của Trịnh Cảnh Tuấn ra kể để “bồi đắp tình cảm” mai sau. Đảng thứ hai đó chính là Từ Tuấn Đảng(1) do nó đứng đầu và không ai đứng sau, với chủ trương vô cùng quyết liệt: “Thà ế còn hơn rước về biến thái làm hại con dân”. Tuy chỉ có một mình nó làm chủ đảng phái, nó cũng không chịu lép vế, một mình nó luôn chống chọi với thế lực Tiểu Tuấn Đảng vô cùng gan dạ. Dần dà, nó cũng quen với sự phân hóa sâu sắc của xã hội, hiểu được ách bóc lột tinh thần tàn bạo của giai cấp thống trị, nó vẫn nhen nhóm kế hoạch một ngày nào đó sẽ vùng lên đấu tranh giành lại công bằng và chân lý ỉnh.

Bà Ngô Hi và Dao Y ngày càng đến nhà nó nhiều hơn. Nhiều lúc nó chỉ thấy ngại, nói với mọi người rằng tương lai của nó chỉ có một con đường duy nhất đấy chính là học hành, không ngờ lại bị bà Ngô Hi chặn họng: “Cầm cộc giữ người”. Nó hết nói, nuốt nước bọt về phòng mà trong lòng đau khổ.

Cho đến một ngày nắng vô cùng đẹp nhưng trong đầu nó không hề đẹp. Bố, mẹ nó đích thân mời Trịnh Cảnh Tuấn sang ăn bữa cơm tối “thân mật” (Rơm: Đông vui quá!). Đối với bố và mẹ bữa cơm ấy được coi như là gặp mặt con rể, còn đối với nó, bữa cơm này coi như là trả thù Trịnh Cảnh Tuấn vì những tháng ngày mọc kén ở lỗ tai để nghe chuyện về cậu ta. Chi tiết như thế nào, nó đều vạch sẵn ra một bản kế hoạch vô cùng công phu, chỉ đợi Trịnh Cảnh Tuấn đến nó sẽ bắt tay vào thực hiện. Pờ phếch, pờ phếch-Nó cười híp mắt

Chiếc xe màu đen từ từ tiến vào sân nhà nó rồi dừng lại. Trịnh Cảnh Tuấn bước ra ngoài đầu tiên, cúi người chào hỏi vợ chồng Tổng gia vô cùng lễ phép, ngoan ngoãn, đoạn quay sang nó cười chào làm lộ hai chiếc răng khểnh, làm nó vô cùng cảm động mà chỉ muốn đến ôm chặt lấy cậu ta, bẻ ngay và luôn hai cái răng ấy đi. Mọc nó chứ! Ngứa hết cả mắt.

Bữa tối hôm nay sẽ là do nó nấu. Thực ra cũng phải trải qua ba ngày đấu tranh tư tưởng thì tối nay nó mới được làm người chủ đạo nấu bữa cơm tối. Cả cái nhà này chắc chẳng ai không biết nó nấu ăn tới đến mức nào, cụ thể như là, khi nó nấu cơm thì sẽ thành nấu cháo, còn khi xào thịt thì sẽ thành một đồng tập nham sống dở chín dở ở trên đĩa. Nói chung thì cái việc nó hăng hái vào bếp tối nay vẫn làm mẹ nó lo lắng, bà huých tay nó, dặn dò: “Tiểu Ân, nấu ăn cho cẩn thận kéo người ta sợ mà chạy mất dép!”

Nó trong bụng thâm nghĩ thế thì lại càng tuyệt vời. Một mũi tên trúng hai đích! Nhưng bên ngoài vẫn chỉ giả vờ hiểu chuyện, nói: “Mẹ yên tâm, dạo này tay nghề của con khá lắm!”. Bà Hạo Hiên không nói gì thêm nhìn con gái trong bếp mà thở dài thườn thượt.

Riêng chỉ có bà Ngô Hi là nhìn nó mắt sáng trưng: “Chưa gì mà con bé đã biết vào bếp nấu ăn rồi. Con dâu đảm đang thế này thật là có phúc cho nhà mình, Hạo Hiên”

Bà Hạo Hiên vẫn đang còn lo lắng, cười có lệ. Ông Dịch Phong nhấp ly rượu trên tay, nói: “Ngô Hi, em quá khen rồi”

Nhã Ân soạn xong hết thức ăn lên khay rồi nhờ người bê hộ lên bàn ăn. Nó làm khá nhiều món, thoạt nhìn rất đẹp mắt, kỳ công vô cùng. Bà Ngô Hi cười nói vui vẻ nhìn nó, chỉ chỗ ngồi đang còn trống cạnh Cảnh Tuấn: “Tiểu Ân, cháu ngồi xuống đây.” rồi lại nhìn nó, cười nói: “Cháu vất vả rồi, ngồi xuống ăn thôi”.

Nhã Ân ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh cậu ta. Giả vờ như chợt nhớ ra cái gì, nó gọi cô người làm dưới bếp bưng lên một đĩa đầy ắp sủi cảo còn đang nóng, vừa nói nó vừa gấp vào bát Cảnh Tuấn một miếng, nói giọng ôn tồn: “Con làm thêm món này, mọi người ăn thử xem có vừa miệng không!”. Cảnh Tuấn đưa đôi mắt khó hiểu nhìn nó, rồi không nói cũng chẳng rằng gấp miếng sủi cảo đưa lên miệng. Nhã Ân ngồi cạnh cậu ta cố nấn bụng nín cười thành tiếng. Cảnh Tuấn cúi gằm xuống bàn ăn, ăn được nửa miếng sủi cảo thì ngẩng đầu lên, Dao Y hỏi: “Anh Cảnh Tuấn, ngon không?”. “Ngon, rất ngon!”- Cảnh Tuấn đáp. Bà Hạo Hiên lẫn ông Phong đều không tin được, nhìn nó vô cùng hoang mang. Nhã Ân mặt đỏ hết cả lên vì nhẹn cười, nó nói tiếp: “Ngon thì phải ăn nhiều vào chứ!”. Vừa nói, nó vừa gấp thêm hai ba miếng cho bà Ngô Hi và Dao Y, mồm miệng tươi cười, khua khoắng như tép nhảy. Cảnh Tuấn vẫn không hề nói gì thêm, tiếp tục ăn một cách chăm chỉ. (Rơm: Có chí hướng!)

Bà Ngô Hi và Dao Y phấn khích vô cùng, nói: “Hạo Hiên, Dịch Phong, hai người cũng ăn đi!”. Vợ chồng Tổng gia có vẻ e ngại, bà Hạo Hiên nhấp ly rượu trên tay: “Cậu cứ ăn tự nhiên!”. Nhã Ân nín thở chờ đợi cái khoảnh khắc mọi người cùng ăn miếng sủi cảo. Hai giây trước, mặt bà Ngô Hi và Dao Y đều sáng bừng sức sống. Hai giây sau, hai người họ chẳng khác gì cây hoa ngoài vườn héo chết rũ chết rụi. Dao Y lên tiếng đầu tiên, nó nhìn Nhã Ân rồi nói như không để nó phật lòng: “Anh Cảnh Tuấn, an..h nói kh..ô..ng sai, rất ngon!” rồi nó liếc mắt xuống nhà bếp, nói với người làm: “Làm ơn cho tôi cốc nước! Càng nhanh, càng tốt!”.

Bà Ngô Hi trên mặt không hề hiện lên thất vọng, thay vào đó là tình yêu thương vô bờ bến: “Con bé mới tí tuổi mà đã biết vào bếp là giỏi rồi. Từ từ chau dỗi, mai sau về Trịnh gia mình sẽ dạy thêm”. Nhã Ân đang uống dở hớp nước, quay mặt về chỗ bà Ngô Hi để nghe, nó không hề ngại ngừng mà phun cả một mồm đầy nước vào mặt Cảnh Tuấn. Cảnh Tuấn bất ngờ bị phun vào mặt, không kịp lấy tay che lại, kết quả là một

mặt toàn nước, ướt xuống tận áo. (Rơm: Mẹ nghĩ là còn có cả nước miếng nữa cơ! Mà mà liếm liếm môi một tí chẳng phải đã là hôn gián tiếp rồi hay sao? Nhã Ân, con cao tay quá!).

Cậu ta không nói gì, nhẹ nhàng lấy chiếc khăn lau đi lau lại. Nhã Ân tròn mắt nhìn, cố nín cười: “Ấy chết, để tớ lau cho!”. Nói rồi nó rút thêm tờ giấy lau cho Cảnh Tuấn. Cậu ta lại một lần nữa rơi vào thế bị động, bị Nhã Ân sờ sờ lên má để lau nước, cậu ta hất tay nó ra, nói giọng vô cùng bình tĩnh: “Tớ không sao!”

Ông Phong mặt thoáng qua vài tia lo lắng nhìn nó, rồi lại nhìn bà Hạo Hiên. Nhã Ân! Kiếp nạn này e rằng con khó vượt qua rồi!

Nhã Ân vẫn không quan tâm tới ánh nhìn đầy ái ngại của bố. Nó lại ra sức mời chào: “Nào, nào. Mọi người ăn đi! Đã đến đây ăn rồi thì đừng khách sáo nữa”. Nó lại gấp thêm vào bát của Dao Y thêm mấy miếng mực xào, gấp thêm vào bát của bà Ngô Hi thêm mấy miếng nem rán, cười thỏa mãn.

Phải nói là Cảnh Tuấn buổi tối hôm ấy đã uống vô cùng nhiều nước. Thực ra thì Nhã Ân thấy dùng từ “nốc” có vẻ hợp lý hơn. Nó hăng hái đi lấy nước cho cậu ta làm cả nhà cứ suýt xoa khen nó “biết quan tâm” đến Cảnh Tuấn. Ừ thì cứ để mọi người nghĩ thế đi, việc nó làm bây giờ chẳng phải là đang quan tâm cậu ta hay sao?

Cảnh Tuấn uống đến cốc nước thứ mười một thì nó cũng mỏi rã rời cả chân, dừng lại nói: “Cậu uống ít thôi, hông thận đấy!”

“Rốt cục là cậu cho bao nhiêu muối vào nhân sủi cảo vậy Tổng tiểu thư?”- Cảnh Tuấn liếc nhìn nó

Nhã Ân đáp lại bằng vẻ mặt vô cùng ngây thơ: “Để xem nào... hình như là non nửa túi muối...”

Cảnh Tuấn mặt vẫn không hề biến sắc: “Gần nửa túi muối?”

Nhã Ân trong lòng thầm cười ha hả, đắc chí vô cùng. Nó giả vờ tốt bụng: “Cậu muốn uống thêm không?”

“Muốn, rất muốn!”- Cảnh Tuấn đáp, trong lòng gần như đã hiểu được ngầm ý của Nhã Ân. Cậu ta vất tay lên thành sofa, khoe miệng nhếch lên nửa cười nửa không, khuôn mặt hiện lên vài tia ẩn ý đầy nguy hiểm mà nhìn nó.

Nhã Ân bung đến cốc thứ mười hai thì ngồi thụp xuống vì mệt lẫn khát. Không chịu được nữa, nó toan định cướp cốc nước trên tay Cảnh Tuấn thì bị cậu ta giữ lại. Cảnh Tuấn tiến sát vào người Nhã Ân, ép nó vào thành sofa. Khuôn mặt thanh tú bắt chộp áp sát mặt nó, làm nó chỉ biết nín thở không nói gì.

Phải nói nó lúc hoang mang đáng yêu vô cùng: “Đồ..đồ..d..ê xôm!” nó hăng giọng để bình tĩnh lại: “Tớ mà hét lên, mọi người sẽ xông vào đây đây. Đừng có mà thả dê, Trịnh thiếu gia!”

Cậu ta chống một tay lên thành sofa phía sau nó, nhếch miệng cười (Rơm: Thằng này nguy hiểm về lờ): “Tớ miễn nhiệm! Đây là quyền lợi của tớ!”. Nói rồi cậu ta xích vào gần hơn, gần đến nỗi nó có thể chạm vào cả hơi thở nồng ấm của cậu ta lúc ấy.

Nhã Ân hoang mang đến tột cực, đang định hét lớn thì bị Cảnh Tuấn lấy tay bịt miệng lại. Cậu ta giờ giờ cốc nước lên, cười tươi rói: “Cho cậu uống nước là quyền lợi của tớ!”

“Ồ...”Nó hoang mang, mắt mở tròn. Vậy hóa ra là mình tưởng bỏ à? (Rơm: Ừ, đúng rồi,mày tưởng bỏ)

Lúc này, khoảng cách của hai bọn họ với trở nên bình thường. Nhã Ân vẫn còn chưa hoàn hồn thì Cảnh Tuấn đã đứng lên, tay dứt vào túi quần, nói với nó: “Tổng Nhã Ân, lần sau qua nhà tớ ăn tối, tớ sẽ nấu!”

“Hừ... không thèm!”- Nó dẩu môi quay mặt ra chỗ khác

“Tớ có quyền thực thi nhiệm vụ của mình. Nếu cậu không muốn, hay là... để tớ hoàn thành nỗi quyền lợi của mình lúc này?”

Nhã Ân nghe xong mặt trắng bệch,dù sao thì nó cũng không thể để mất nụ hôn đầu đời của nó được. Nụ hôn đầu của nó sẽ phải diễn ra trong ánh nến, dưới ánh trăng, ngoài bãi biển cơ. Nhất quyết là không! Nhất quyết là không. “Thôi được, coi như bỏ cô nương ta cho nhà người một ân huệ đi”

Cảnh Tuấn nhìn dáng vẻ của nó mà bật cười. Cậu ta bước từ từ ra bên ngoài, để lại Nhã Ân một mình: “Hay là đợt sau cho hân hai túi luôn nhỉ?”

Cảnh Tuấn bước ra ngoài cửa, xe đã đợi sẵn, không theo lý trí mà hướng về phòng Nhã Ân đang ngồi, bắt giác cười tươi.

Chỉ là... có một người bình thường nhưng vô cùng đặc biệt với cậu ta trong đó. Tống Nhã Ân, tôi đừng mơ giấc đẹp viễn vông, mà hãy mơ thấy tớ! (Rơm: Mẹ già mơ thấy mày thì có được hơn?)

13. Chương 13: Bị Bắt Nạt

Lạy trời lạy đất cho ta vẫn còn mở được hai mắt để viết truyện cho các nàng. Các nàng có biết là hai ba ngày gần đây ta phải cật lực nghĩ ý tưởng rồi soạn Word hơn? Đã thế nghĩ lễ lại còn bị mắng là lười nữa! Hu hu, ta buồn lắm, ta đi tự tử đây..... Ô... sao không ai ngăn ta cả? *khóc một dòng sông*

Đùa thôi ta còn phải chờ anh rể chết cùng nữa chứ. À mà tiện thể tối nay ăn mừng đi các nàng, chuyện anh rể nhờ ta xông pha mà giờ có kết quả lắm, lại còn tiến triển tốt nữa chứ. Ô dê!v . Các nàng cũng phải học tinh thần chiến đấu anh dũng của ta đi nhớ! :3

Tiện thể, ta mấy ngày tới đây sẽ đăng truyện mới mà ta mới viết: Thiên thần của riêng anh. Mong các nàng lại quan tâm truyện mới của ta như Bạn Cùng Bàn nhớ. Ta nghĩ chắc là chương 1 của truyện mới sẽ là lần cuối ta đăng truyện..... cho tới hết tuần này :v. Các nàng bây giờ thử nghĩ dần ta nên tặng quà gì cho người giặt tem chương đầu tiên tác phẩm mới của ta đây? Ta nghĩ là phải thật đặc biệt luôn í. Nghĩ nhanh rồi ment cho ta nhớ!

Ta đầu tuần sau là thi rồi, các nàng chúc ta và anh rể thi tốt đi. Từ chương này trở đi là áp dụng ý tưởng dành tặng cho của ta nhé!

Mấy ngày nay Nhã Ân ở trường đều không thèm dă động đến Trịnh Cảnh Tuấn. Một phần vì nó bầm sinh đã thế, một phần cũng vì nó ngại cái chuyện “quyền lợi” tối hôm đó, ngoài An Nhiên ra, nó vẫn chưa nói cho ai biết chuyện đó cả. Việc gì có thể nói, chứ việc “được” ăn tối với Trịnh Cảnh Tuấn, thì dù cho nó có bị ung thư não dẫn tới dần dần thì nó cũng chẳng dại mà nói. Mọi chuyện cứ để tự nhiên mà diễn ra thôi. (Rơm: Mày đang nghĩ gì vậy con?)

Nó ngoài việc ăn, ngủ, chơi, học, chém gió, đi vệ sinh thì cả ngày cũng chỉ dán mắt vào cái màn hình máy điện thoại. Nhã Ân dạo gần đây rất thích đọc truyện ngôn tình trên mạng, nó có thể đọc quên ăn, đọc quên ngủ (Rơm: Nhưng mà ta chắc chắn rằng nó không thể đọc đến quên gâu tu rét rum được). Cũng may là nó vẫn chưa đến độ bị cận mà vác thêm hai cái mắt nữa trên mặt. Như thế xấu lắm! Nhưng mà cuối cùng thì nó vẫn không thể bỏ được niềm đam mê ngôn tình của mình. Cho nên mấy ngày gần đây, kể cả ở trường lẫn ở nhà, kể cả ngày lẫn đêm muộn, nó cũng mù mẫn đọc chăm chỉ nốt cuốn “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên” của Cố Mạn làm mỗi buổi sáng thức dậy soi gương nó không tin cái đứa mắt như mắt cú chính kia là nó. (Rơm: Giống ta rồi! Ta vừa mắt cận, vừa mắt cú). Đã thế lên lớp còn bị Trịnh Cảnh Tuấn cười nhạo, ra vẻ khinh thường mà nói đùa nó khiến nó đỏ bừng cả mặt: ” Tớ nhớ là Dao Y có đọc qua một lần rồi, nếu tớ nhớ không sai thì nó đã bị sốc tinh thần cả một tuần lễ sau khi đọc đoạn kết Vĩ Thanh ấy. Nhã Ân, chẳng lẽ cậu lại mong chờ cái kết giường chiếu của vợ chồng người ta sao? (Rơm: Mẹ nghĩ rằng mày cũng đọc thì mới biết chứ! À, ta nói luôn với các nàng, ta đọc đến đây là máu mũi xị ra vô cùng “tự nhiên”, ôi cái tâm hồn trong sáng của ta đã bị vấy đục bởi chị Mạn *gào thét*). Nhã Ân vẫn chưa đọc đến đoạn đấy, nghe Trịnh Cảnh Tuấn nói vậy, nó cũng hơi hoảng nhưng vẫn hỏi lại: “Có thật sao?”

“Có thật.”- Cảnh Tuấn nói mặt vô cùng nghiêm túc

Nó im lặng, không nói gì thêm nữa. Nó chắc về sẽ không đọc quyển ấy nữa đâu. Nhưng mà... như thế có phải là tổn tiền mua truyện hay không? Hay là mình cứ đọc đi nhỉ?

Cảnh Tuấn nhìn Nhã Ân đang tuyệt vọng, mắt đầy tia gian manh: “Nhưng mà tớ nghĩ là cậu cũng nên đọc đấy. Để ứng dụng vào cuộc sống vợ chồng mai sau!” (Rơm: Các má đã biết thiếu gia cao lãnh của các má phúc hắc thể này chưa? Ta thấy rồi, dê bỏ mẹ!)

Nhã Ân nhìn Trịnh Cảnh Tuấn đến ngạc nhiên, nó chỉ muốn hét lên vào mặt cậu ta ba chữ ĐỒ DÊ XỒM, nhưng cuối cùng cũng không đủ can đảm. Chỉ chửi rửa “nhẹ nhàng” vào mặt: “Đồ điên có máu dê trong người!” rồi quay phắt đi.

Nhã Ân lúc tức giận hay bối rối thường có những cử chỉ rất đáng yêu, làm mọi người xung quanh nhìn thấy có phần vô cùng thấy dễ thương. Mà Trịnh Cảnh Tuấn thì càng không phải ngoại lệ. Từ cái đêm vũ hội của trường, từ cái lúc mà cậu ta làm một điểm tựa cho nó tựa vào, làm nó cảm thấy bình yên, dễ chịu ngay tức khắc. Trịnh Cảnh Tuấn lúc bấy giờ gần như đã xác định được loại cảm giác mà mình dành cho Tống Nhã Ân. Cảnh Tuấn cũng không ngờ cậu ta lại đi thích một người con gái trong thời gian nhanh đến như vậy. Chỉ là Nhã Ân bây giờ vẫn chưa hề có loại tình cảm hay ấn tượng gì về cậu ta ngoài hai chữ BIẾN THÁI, SÚC SINH hay ĐỒ BỆNH. Điều này làm cậu ta có phần hơi không thích lắm. Nhưng mà từ từ thôi, Tống Nhã Ân sẽ phải thích Trịnh Cảnh Tuấn ta! (Rơm: Tinh thần chiếm giữ người của con nó lại bắt đầu phát tác!)

Cảnh Tuấn nhìn Nhã Ân đầy tia man rợ, mặt nửa cười nửa không. Nhã Ân lúc tức giận cũng khá là khả ái! Trịnh Cảnh Tuấn lòng nghĩ một đường, sắc mặt lại một nẻo, chẳng hề có vẻ gì quan tâm đến Nhã Ân. Nhưng điều này khiến Nhã Ân cảm giác dễ chịu hơn ít nhiều. Lạy Phật, phù hộ cho con tai qua nạn khỏi!

Nhã Ân đều thấy rất bất tiện mỗi khi ở gần Cảnh Tuấn. Nó cũng chẳng biết tại sao. Nhưng mà mỗi lần gặp cậu ta là chân tay nó lại bắt đầu lun run, bủn rủn. Điển hình nhất chính là lần ở căng tin, nó đang đứng xếp hàng để mua một cái burger cỡ lớn, một cốc cô ca, bởi vì đã phải xếp hàng khá lâu nên nó vô cùng sung sướng khi nhận đồ trên tay. Nó định quay lại mà ngưỡng ặt với những người phải xếp hàng sau nó. Nào ngờ, quay lại nó chỉ thấy một đám người đang xếp hàng đứng một bên, Trịnh Cảnh Tuấn thì đứng sau nó. Nó giật mình đến nỗi làm rơi luôn cái bánh burger, đã thế lại còn làm đổ coca trên áo đồng phục trắng của cậu ta nữa chứ! Nhưng công nhận là sức công phá của Trịnh Cảnh Tuấn của những nơi đông người thật là lớn, xếp hàng mua đồ cũng vô cùng nhanh! Nhã Ân nuốt nước bọt mà giở trog mắt con mèo nhìn cậu ta: “Cảnh Tuấn, cậu có sao không?”

Cảnh Tuấn vẫn dút tay vào túi quần, vì nó thấp nên cậu ta vừa có thể cúi đầu nhìn cả cái áo lẫn nhìn nó: “Mua xong rồi thì mời đứng sang bên, tí nữa tớ sẽ xử lí cậu sau!” (Rơm: Mà tính xử lí nó thế nào hả con?)

Nhã Ân cũng chỉ biết đứng qua một bên theo như mệnh lệnh của người ta. Con người này thật là!

Cuối giờ học, Trịnh Cảnh Tuấn đợi nó ở đầu cổng trường rồi kéo nó đi xềnh xệch đằng sau. Nó trong lòng thầm nhủ giờ chết của mình tới rồi, cái màn xử lí của Trịnh Cảnh Tuấn chắc chắn phải vô cùng độc ác, vô cùng là tàn bạo thì mới xứng cái cấp độ biến thái của cậu ta chứ. Tống Nhã Ân, rước họa vào thân thật là khổ quá mà! Nhưng mà nó cũng không ngờ là cậu ta lại dẫn nó vào một quán cà phê rồi gọi ra bao nhiêu bánh bày trước bàn. Nó nhìn thấy thức ăn thì mắt sáng như cái đèn pha ô tô, cầm cúi ăn một cách vô cùng ngon miệng. Nó cũng chẳng cần quan tâm cuộc sống xung quanh đang tươi đẹp thế nào, cũng chẳng biết Trịnh Cảnh Tuấn đang nhìn nó với ánh mắt vô cùng hân diện như kiểu ta đang vỗ béo một con lợn đấy! Nhưng mà thật may là nó không thấy, giả sử nếu nó mà thấy nó cũng ngất ngay tại chỗ, đi vào bệnh viện luôn là đằng khác. Lúc ra về, Trịnh Cảnh Tuấn còn cho nó đi nhờ về nhà. Làm nó không hiểu rốt cuộc sáng hôm nay bà Ngô Hi có cho cậu ta ăn nhầm viên chống ảm thay bằng Mentos hay không nữa? Thật quá là nan giải!

Từ ngày còn nhỏ, Nhã Ân đã được nghe bố mẹ dặn rằng nếu có ai đó giúp nó việc gì, nó nhất định phải trả ơn họ thật tốt. Bởi vì là một đứa con “ngoan”, hiếu thảo, biết vâng lời bố mẹ nên việc Vũ Quang giúp mình từ cái hôm ở phòng y tế làm nó vô cùng cảm động mà đêm đêm nước dãi cứ chảy dòng dòng. Thực ra thì cậu ta cũng khá được đấy chứ, quan trọng là cậu ta có tận sáu múi, đủ để cho vợ của cậu ta hưởng đến hết đời! (Rơm: Con điên!)

Nó lên mạng tìm hiểu mấy món đồ handmade dễ làm vì nếu có rắc rối nó cũng chẳng đời nào làm cho cậu ta cả. Bạn bè cũng chưa đến nỗi thân cận lắm. Cuối cùng nó cũng quyết định làm cho cậu ta cái bàn chải đánh răng đan bằng len, độn bằng bông. Cũng khá là nổi bật mà, đúng không? Nó bắt tay vào làm luôn tối hôm đấy. Sáng tới đều cần mẫn mà bỏ luôn ngôn tình mùi mẫn thường ngày mà cần mẫn làm việc. Bà Hạo Hiên thấy đứa con gái sáng ngày mấy móc của mình đột nhiên cần cù làm quà tặng thì lòng vô cùng

tự hào. Nhưng mà có một điều làm bà Hạo Hiên nhăm nhảm rằng nó chẳng rảnh hơi đâu mà làm cho Trịnh Cảnh Tuấn mà thay vào đó là ột thằng con trai khác ngoài “con rể” của bà. Thú thật thì nếu bà Hạo Hiên có biết thì nó cũng không được yên bình nằm trong phòng mà tỉ mỉ đan len thế này!

Nhã Ân vẫn đều không quan tâm đến tâm tình của mẹ thế nào. Và tất nhiên nó cũng chẳng quan tâm Trịnh Cảnh Tuấn nghĩ gì mỗi khi thấy nó mang lên trên lớp cần mẫn khâu với chỉ vá (Rơm: Mày chắc bị ảo tượng độ con trai)

Sau ba ngày bắt đầu từ lúc khởi công thì cuối cùng tối hôm đó nó cũng hoàn thành xong. Nó đặc biệt mua một cái hộp để đặt quà vào trong đấy. Đóng nắp hộp vào xong, nó hí hửng trèo lên giường chờ đến ngày mai.

Cả ngày nay tay chân Nhã Ân đều không tự chủ được mà khua khoắng loạn xạ. Nó cũng chưa nói với An Nhiên chuyện nó sẽ tặng quà cho Vũ Quang mà theo nó thấy thì nó cũng không nên nói. Nhã Ân cho đến thời điểm này vẫn chưa hề tặng quà ột bạn nam nào cả nên trong lòng có chút thấp thỏm.

Cảnh Tuấn ngồi cạnh nó, thì thoảng quay sang đều thấy nó cứ thậm thà thậm thụt thò tay vào ngăn bàn. Cậu ta cũng không quan tâm cho lắm vì bình thường đều thấy nó dấu đồ ăn dưới gầm bàn, thỉnh thoảng mò xuống rồi phốc một cái vào miệng, có khi giáo viên xuống đột xuất, nó còn phải nuốt chửng luôn cả một tá bim bim loại cay hảo hạng trong miệng, sau đó thì tất nhiên nó bắt đầu ho sù sụ, xuýt nữa là nhổ ra đống bim bim trong miệng. Cũng may mà có cậu ta đứng một bên cao to, che khuất tầm nhìn của giáo viên, xin phép cho nó ra ngoài để “nôn” không thì nó cũng bị lên phòng thầy giám thị thân thương lâu rồi.

Giờ ra chơi.....

Nhã Ân bình thường sẽ mọc rễ ở căng tin lâu nhất hội. Nhưng chỉ thấy lạ một điều là hôm nay nó cái gì đều cũng không chịu đi dạo đến đồ ăn mà còn bao bạn bạn cả một chầu to bực làm mấy đứa bạn mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau hoang mang tột độ. Chẳng lẽ hôm nay Tổng Nhã Ân ăn nhầm lọ thuốc chống ỉm thay bằng Mentos? (Rơm: Chết cười với chúng mày).

Nhìn đứa nào đứa đấy đều nhìn mình bằng ánh mắt đầy ý cảm ơn. Lòng nó đã vui nay lại càng thêm vui. Nó nhìn xuống hộp quà đã được thắt nơ cẩn thận, lòng vui vẻ đến điên loạn: Không ngờ cũng có ngày mình khéo tay đến mức này! Quá tuyệt!. Chờ một hồi bọn vượn tiến hóa ăn uống no nê, nó con dừng lại một chút để xem bọn nó bắt rận cho nhau rồi mới đi (Rơm: Ý con nó nghĩa là xỉa răng đấy ạ!).

Nó căn thời gian cũng khá chính xác, nó đứng trước hành lang đoạn căng tin để chờ Vũ Quang. Nhưng cũng quên khuấy mất là cậu ấy hay đi với cả đội đến ăn nên đó đành nuốt nước mắt vào trong mà đi chỗ khác. Dù gì thì Vũ Quang cũng là một người rất ưu tú chưa nói đến còn có nhiều người thích cậu ấy nữa, nếu nó tự nhiên xông đến tặng quà cho cậu ta, diễn đàn trường ngày mai lại là ổ sâu cho những con mọt sách chăm chỉ viết báo, bính luận linh tinh.

Trong lúc chờ Vũ Quang ăn xong, nó đành giết thời gian bằng cách đi dọc hành lang tòa nhà phía bên cạnh. Nó cứ thần thơ, mơ mộng như thế mà đi, nó cũng chẳng biết trong đầu mình đang có suy nghĩ gì nữa? Nó cũng chẳng biết là nó đang vui hay buồn. Nó cũng chỉ có thể đi như vậy thôi vì có xuống đi dạo vườn hoa thì cũng bị thầy giám thị xử què chân (Rơm: Lãng mạn vãi cả ra!)

Nói tha thần thực ra cũng không hẳn. Nó đang đi bộ với tâm trạng khá là thoải mái, lại gặp Hoàng Thái Tiên ở cầu thang làm cho tâm tình của nó không được tốt cho lắm! Hoàng Thái Tiên đi cùng với Xảo Huyền cùng với mấy anh chàng đẹp trai khối trên nữa. Nó cũng chẳng lạ gì chuyện này, định đi ra chỗ khác thì nghe thấy tiếng của Hoàng Thái Tiên: “Tổng Nhã Ân, đứng lại cho tôi”

Nó cười lạnh vẫn không quay lại nhìn Thái Tiên: “Tại sao tôi lại phải nghe lời cậu?”

“Vì tương lai của gia đình cậu thì hay đứng lại mà nghe cho rõ...”

Nhã Ân nghe xong trong lòng còn đang mơ hồ thì nghe Hoàng Thái Tiên kiêu căng đi đến trước mặt, tay khoanh trước ngực nói đầy khinh bỉ: “Phải nói thế nào nhỉ? Ừm... A, tôi biết rồi. Công ty Tổng thị các người hình như vừa mới bị hủy tận mấy bản hợp đồng quan trọng, nhìn qua thôi tôi cũng thấy xót tiền lắm

đấy. Nhưng vì không thể khoanh tay đứng nhìn mấy dự án quan trọng kia bị bỏ lỡ nên tôi đành phải năn nỉ bố cứu rồi đồ bỏ đi của Tổng gia các người....”

Nhã Ân tức tối nhìn Hoàng Thái Tiên, nắm tay phải đã nắm chặt đến mức nào nó cũng không rõ, chỉ biết là nó tức đến muốn tát cho cô ta đủ hai nghìn tám trăm mười một cái tát vào mặt. Hoàng Thái Tiên vẫn chưa cho nó cơ hội để mở miệng, cô ta đã nói: “Nào! Để tôi xem cậu có dám đánh tôi không?”- Giọng điệu của cô ta đầy ý muốn khiêu chiến làm nó nóng máu đến sôi người, chỉ muốn quăng cô ta xuống địa ngục cho đỡ chật đất. Đáng tiếc, lúc này dùng kế sách ấy thì không được, nó đành nuốt giận mà nói với Hoàng Thái Tiên: “Xinh đẹp đến mức nào mà tâm hồn ô uế thì cũng là đồ bỏ đi. Không đáng để tôi nói chuyện và thở chung một bầu không khí với cô.”

Hoàng Thái Tiên vẫn chưa chịu tha cho nó vẫn một mình kiêu căng: “Hay là để tôi rút thêm hai, ba bản hợp đồng nữa cho tròn chục chữ số luôn nhé?”

“Đừng có tự tin thái quá, Hoàng Thái Tiên”- Nhã Ân nhìn cô ta đầy sát khí

“Vậy thì quỳ xuống cầu xin tôi đi. Xin lỗi tôi vì đã cướp mất Trịnh Cảnh Tuấn của tôi đi. Nếu cậu không muốn cho cả nhà cậu ra ngoài đường hóng mát”- Hoàng Thái Tiên cười đầy ý khinh miệt.

Nhã Ân đang tính nhảy sổ vào cho cô ta biết thế nào là sự lợi hại của nó. Gì chứ dám động đến gia đình nó, nó tuyệt đối sẽ không tha.

Hoàng Thái Tiên đang nhìn nó tỏ vẻ đầy ý khiêu chiến bỗng tự nhiên chuyển đề tài, vuốt vuốt mấy cọng tóc nó thả hai bên vai, nói ngon nói ngọt làm nó giật cả mình: “À, Nhã Ân này, cậu cũng đắp thêm mặt nạ rong biển ở spa nhà mình đi”

Nó vẫn mắt tròn xoe không hiểu gì, cô ta lại nói tiếp: “Chúng ta là chỗ bạn bè thân thiết cậu còn ngại gì?”

À, giờ nó mới hiểu ra. Là Trịnh Cảnh Tuấn đang đến gần chỗ nó. Thảm nào....

“Tổng Nhã Ân, đi theo tớ ra ngoài này!”- Cảnh Tuấn không hề quan tâm đến Hoàng Thái Tiên, càng không hiểu tình cảnh hiện tại là như thế nào. Cầm lấy cánh tay nó, toan cầm đi thì bị nó đẩy ra: “Tớ không đi.”

Cảnh Tuấn ngạc nhiên, bình thường Tổng Nhã Ân đều nghe theo lời cậu ta mà: “Sao không đi?”

Nhã Ân bỗng nhiên tức giận, nó cũng chẳng hiểu tại sao lại đổ hết lên đầu Trịnh Cảnh Tuấn: “Cậu tưởng tớ là con chó của cậu sao mà cậu nói gì tớ phải nghe đấy. Tớ nói tớ không đi. Cậu nghe rõ chưa?”- Nhã Ân chạy đi thật nhanh ra khỏi đó, lòng không ít suy nghĩ cứ bám dai dẳng theo suốt dọc đường: “Là tại cậu ta. Tất cả đều tại cậu ta!”

Cảnh Tuấn nhìn theo bóng nó một hồi rồi quay sang nhìn Hoàng Thái Tiên đang nhìn cậu ta bằng một ánh mắt vô cùng đáng khinh bỉ. Cậu ta đuổi theo sau Nhã Ân từ từ, trong lòng không nghĩ ra được chuyện gì lại làm nó như vậy.

Hoàng Thái Tiên sung sướng nhìn phim hài kịch do Nhã Ân làm diễn viên chính mà cười lớn.... Tôi đã nói trước rồi! Có đi thì có lại, không ai có thể làm trái với lời của thiên kim Hoàng gia được. Kể cả cậu, Tổng Nhã Ân.

14. Chương 14: Là Cậu Đang Thích Tớ Sao?

Các nàng thân mến của ta. Ta đã thi xong học kỳ và bây giờ đang lười hết mình không chịu viết chương mới cho các nàng. Có một sự thực là ta ngồi máy cả sáng mà chẳng nặn ra được chữ nào, mười giờ tối lại đi đánh máy tành tạch, lại phải nghe me mắng. Qua điều này cũng cho các nàng thấy tài chém truyện của ta nhanh tới chừng nào: Ba tiếng đồng hồ! Nhưng mà nói gì thì nói, ta cũng được nghỉ hè rồi, các nàng cũng chuẩn bị tinh thần mà ngày ngày bóc tem đi. Hô hô!

Còn chuyện anh rể thì miễn bàn, tốt khỏi biết, ta cũng không nói nữa, chỉ là ta bị thằng anh rể cho ăn bơ quá nhiều nên giờ nhìn thấy trai đẹp là mắt sáng trưng như cái đèn đường bị thiêu thân bu vào -.- Đạo này là ta đang viết truyện mới a~~, nhưng lướt view lại ít như vậy làm ta buồn có ăn có ngủ đành hoàng, các

nàng định bỏ mặc truyện mới của ta như vậy sao? *giấy đành ạch* Thôi thì một giờ sáng xả hàng, ta chỉ nói đến đây thôi, chào các nàng, ta đi ngủ đây!

Nhã Ân chạy theo lối hành lang dẫn ra vườn cây bằng lăng tím ở trường. Vì đang là hè nên sắc tím chói ra ngợp cả một trời. Nhã Ân đặc biệt rất thích màu tím, nó thường ở đây làm bài tập mỗi khi rảnh rỗi, chắc cũng một phần vì ở đây rất yên tĩnh, hầu như khá ít người thích cái không khí ở đây nên họ thường ở canteen hay sân trường,... riêng nó, cũng không biết từ lúc nào lại thích chỗ này đến vậy!

Nó vừa chạy, sắc mặt lại không hề tốt mà rất khó coi. Nó cứ chạy, chạy trong vườn cây rộng thênh thang như thế mà không biết lúc nào dừng lại. “A, đau!”- Nó suy nghĩ luẩn quẩn kiểu gì đến nỗi khiến mình đi vào trong cả thảm cỏ, làm chân đập mạnh vào thành bồn ở bên ngoài mà không biết. Nó khịu xuống, lấy tay sờ sờ cái chân đang rỉ máu. “Có chắc là nó không bị trật khớp hay không?”- Nó cúi xuống, miệng âm thầm chửi rủa Trịnh Cảnh Tuấn sáu mươi tám cọng một lần.

Nhã Ân không hề muốn Cảnh Tuấn đuổi theo nó chút nào, thế là nó liền đứng thẳng dậy coi như chưa từng bị ngã. Nó đứng lên, đi đi lại lại, cảm thấy chân vô cùng đau nhưng vẫn cố gắng gượng đi như bình thường.

Cảnh Tuấn đuổi theo sau nó, trong lòng hỗn loạn vì chưa hiểu gì. Nhã Ân đang đứng ở đài phun nước, quay mặt lại với cậu. Cảnh Tuấn nhìn thấy nó, coi như lòng đã dịu hẳn một tí, cậu đi chậm lại chứ không chạy nữa, từ từ... đến bên cạnh nó!

“Con mẹ nó chứ, cậu đừng đến cạnh tôi nữa.”- Nhã Ân quay mặt đi chỗ khác vẫn cảm thấy có bước chân người tiến đến, nó hằn học chửi thề.

“Tổng tiểu thư nho nhã, dịu hiền mà vẫn còn chửi thề được sao?”- Cảnh Tuấn cười hì hì đến đứng cạnh nó, tay bỏ vào túi quần.

“Kệ tớ.” Nhã Ân nói xong, môi dè bium một cái mà quay đi. “Cậu cứ thử đứng gần tớ xem!”

Cảnh Tuấn nhếch nhẹ khóe môi nhìn người đứng bên cạnh đang có phản ứng hơi quá đà. Chẳng nói chẳng giăng, cậu lấy tay quàng ra sau vai nó rồi ôm chặt, gương mặt hiện lên nét tự hào hiếm thấy.

Nhã Ân giật mình trước hành động của Cảnh Tuấn. Theo phản ứng mà thụt lùi ra sau, lấy hai tay ẩy cậu ta ra chỗ khác. Vì thụt lùi theo phản ứng mà cái chân của nó đang bị thương bỗng nhiên bật lại máu ra, làm nó ngã sòng soài trên nền đất. Cảnh Tuấn hơi bất ngờ quay lại nhìn chân nó đang bị thương, bỗng trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó nói: Cảm giác đau lòng!

“Tổng Nhã Ân, chân cậu...”- Cảnh Tuấn nói lớn cúi xuống định đỡ Nhã Ân lên thì bị nó khoát tay ra, nói lớn tiếng lại chẳng kém: “Tớ đã nói với cậu, bỏ tớ ra!”

Cảnh Tuấn từ nãy đến giờ đều đã bị hất hủi, nay trong tình trạng thế này của nó mà vẫn bị ăn “hủi” nữa, cậu ta điên tiết, không thèm dùng cử chỉ nhẹ nhàng với nó nữa mà mạnh tay kéo xóc người nó lên, trong phút chốc đã để nó yên vị trên lưng mình, trong lòng vẫn chưa hết tức tối mà hằm hằm đi lên trước.

Nhã Ân cũng không rõ hôm nay mình đã ăn phải cái gì mà gan lớn vô cùng, nó giẫy giụa một hồi trên lưng cậu ta, hét to: “Thả tớ xuống, Trịnh Cảnh Tuấn! Cậu đừng có đại mà công tớ, tớ nặng lắm, thật đấy!” (Rơm: Mày có là bạch mã thì nó vẫn không thấy nặng đâu con ạ)

“Cậu có muốn tớ đọc cậu nghe kết Vĩ thanh ấy không?”

Lắc đầu.

“Vậy thì quàng cổ tớ, đừng động đấy nữa!”

“...”

Thế là, dưới những tán bằng lăng tím mộng mơ, người ta thấy một cảnh tượng vô cùng lãng mạn: người nam sinh với dáng hình vô cùng khả ái đang công một nữ sinh, người nữ sinh đột nhiên ghé cạnh bên tai của nam sinh kia như thì thầm điều gì: “Chó con, ngoan ngoan đi nhanh nào!”. Cảnh Tuấn đứng hình, quay lại nhìn nó, mắt lờm lờm rồi không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng rồi đi tiếp. Không sao, chỉ cần nó ngoan ngoan ngồi trên lưng để cậu ta công thế này là đủ rồi! Qua một dãy nhà, Cảnh Tuấn vẫn chưa thấy nó quàng tay

qua cổ mình. Cậu ta cố tình mỗi lưng, hơi ngả lưng ra sau, làm Nhã Ân hoảng hồn, bất giác đưa hai tay lên cổ cậu ta ôm thật chặt. Cảnh Tuấn trong lòng đặc chí vô cùng, đường đường chính chính công nó trước con mắt đầy ghen tỵ của bạn bè. Chỉ có điều cậu ta không biết, lưng Nhã Ân đã bắt đầu bị trọng thương bởi cả chục cặp mắt viên đạn đang chia vào nó!

Nhưng có lẽ, cho đến mãi về sau, Tống Nhã Ân cũng không bao giờ có thể ngờ, hình dáng của Trịnh Cảnh Tuấn lúc ấy lại đẹp đến như thế!

“Cảnh Tuấn, cậu thích tớ đấy sao?”- Nhã Ân vẫn đang ngoan ngoãn ngồi trên lưng cậu ta, đột nhiên cất giọng hỏi. Nó đều rất nghi ngờ về cái loại hành động chăm sóc mà Cảnh Tuấn luôn dành cho nó thời gian gần đây, từ lúc đi mua quần áo đến việc ngày hôm nay, đều rất lạ!

Cảnh Tuấn hơi ngớ người bởi câu hỏi của nó, cậu ta cũng không ngờ nó lại hỏi thẳng thắn đến như vậy. “Cậu nghĩ thế nào?”

“Nghĩ như cậu nghĩ”- Nhã Ân trả lời một cách vô cùng bình tĩnh

“Vậy thì cậu biết tớ nghĩ thế nào rồi đấy!”- Cảnh Tuấn đáp lại nó

Nhã Ân vẫn không nói gì, nó không hỏi cậu ta nữa. Cảnh Tuấn vẫn cứ thế mà công nó đến phòng y tế. Không khí sượng sùng đều tỏ ra rõ trong từng cử chỉ của cả hai, làm người ngoài nhìn vào tưởng họ chính là vừa nói lời có cánh với nhau đến nỗi sượng sùng đến thế kia! (Rơm: Thằng người ngoài nào mà tỉnh táo!)

Nhã Ân ngồi trên ghế trong phòng y tế để cô y tá xem qua vết thương. “Nhìn qua tuy chỉ bị xước nhẹ ngoài da nhưng chân em bị chập khớp nhẹ, cần phải băng bó và giữ gìn cẩn thận”- Cô y tá xem qua vết thương rồi chạy đi lấy thêm bông gạc để băng lại vết thương để lại hai đứa ngồi đấy nhìn nhau không biết nói gì.

Cuối cùng, vì không thích bầu không khí này, nó khụ khụ vài tiếng rồi nói với ngữ điệu khá khách khí: “Cậu về lớp trước đi, tớ không sao. Việc lần này, cảm ơn cậu!”

“Tống Nhã Ân, nếu bây giờ, tớ nói tớ thích cậu, cậu có tin tưởng tớ?”- Cảnh Tuấn nhìn nó, nghiêm túc hỏi.

Nhã Ân hỏi: “Cái này có được coi là tỏ tình?”

“Có thể coi là vậy!”

“Tớ- không hề thích cậu.”

“Tại sao lại không?”

“Vì tớ là tớ, cậu là cậu. Đương nhiên, cấp bậc trong xã hội của chúng ta không hề giống nhau, một ột thấp như vậy, cậu thấy câu trả lời là có sao. Giữa chúng ta... cơ bản đều không có điểm tương đồng.”

“Tống Nhã Ân, tớ nói cho cậu nghe. Ngoại trừ giới tính của cả hai ra thì cậu với tớ đều rất nhiều điểm tương đồng”- Cảnh Tuấn bình tĩnh phản biện

“Cậu đừng có suy nghĩ trẻ con như vậy nữa!”

“Cậu thấy tớ giống đứa con nít ba tuổi lắm sao?”

“Đúng!”- Nhã Ân kiên quyết trả lời

“...”

Cô y tá đến vừa đúng lúc, đem theo bông băng và một ít nước sát trùng, nhanh tay lau rửa vết thương ngoài da cho nó. Cảnh Tuấn hình như không có điều gì nói thêm, miễn cưỡng đi từng bước nặng trĩu ra ngoài cửa, trong lòng bộn lên lo lắng: “Làm sao để làm con người cứng đầu cứng cổ này liêu xiêu trước mình đây?”. Cảnh Tuấn gãi đầu, bước về lớp.

Nhã Ân nhìn theo bóng cậu ta, trong lòng không khỏi chút đi thêm gánh nặng. Nó cho đến bây giờ vẫn chưa hề có tình cảm gì với Trịnh Cảnh Tuấn, đơn giản chỉ là ngày đầu cậu ta đến lớp, có chút ngưỡng mộ nhan sắc của cậu ta. Còn ngoài ra đều không có gì hết. Trịnh Cảnh Tuấn đẹp trai, đa tài, học giỏi như thế,

chưa chắc lúc nó thích cậu ta, cậu ta đã chung tình với nó. Nó nhất định không thể dẫm lên vết xe đổ của nữ chính ngôn tình ngây thơ được. Nhất định không!

Cả ngày hôm ấy Nhã Ân đều ở phòng y tế. Đến cuối buổi học thì cô y tá trực gọi người nhà đến đón, đều không hề gặp thêm Trịnh Cảnh Tuấn thêm chút nào nữa. Nhưng cơ bản thì ám khí của cậu ta vẫn không hề tha cho nó mà theo nó đến tận nhà.

Tối đến nó được bố mẹ đãi ngộ rất tử tế vì đang trong lúc “ốm đau bệnh tật” thì bà Ngô Hi và Dao Y đến, mang theo một đồng tử quả to có, nhỏ có, nói chung đều đầy ắp đồ ăn. Nhưng cơ bản thì nó vẫn chẳng có hơi sức đâu mà sáng mắt nữa, ám khí của Trịnh Cảnh Tuấn thật là quá dữ dội mà

~ “Nhã Ân, cháu ăn thêm đậu phụ thối bạn ta mới đi Đài Loan mua về này!”

“Chị Nhã Ân, theo chị thấy em nên mặc bộ nào thì đẹp hơn? Màu đỏ hay màu xanh?”

“Nhã Ân, Cảnh Tuấn nhà ta dạo này ở trường thế nào?”

“Chị Nhã Ân, chị thích sáu múi hay mấy múi?”

“Nhã Ân...”

“Chị Nhã Ân,...”

Cứ thế, Nhã Ân ngồi một góc cho bọn họ hành hạ lỗ tai đến nỗi khóc giở mếu giở. Nó còn chưa “tiêu hóa” xong cái này, lại phải “nạp” cái kia vào, làm cho cái đầu nho nhỏ của nó phải chịu một sự hành hạ rất lớn. Nó cơ bản là không hề thông minh, nay nghe xong lại càng dốt đặc!

Cuối cùng, vợ chồng nhà Tống gia cũng phải bắt tay vào giải vây cho con gái. Ông Dịch Phong thì bắt chuyện với bà Ngô Hi về giá cả cổ phiếu trong lần ngoài nước. Còn bà Hạo Hiên thì kéo Dao Y vào trong bếp chiên chiên nướng nướng vô cùng hấp dẫn. Hai mẹ con bọn họ đều có thú vui riêng của mình, cũng chịu để yên cho Nhã Ân một mình yên tĩnh. Nhã Ân thấy cảm kích vô cùng. Nó cầm máy điện thoại lên, post một hàng khá “ngắn ngủi” nhưng vô cùng súc tích lên weibo: “Trai đẹp luôn luôn có công phá lại quá lớn. Một phút sau, trạng thái của nó đã có cả chục người bình luận, không khí nghe chừng rất rôm rả, vui vẻ:

Cá cấn câu: “Nhã Ân à, cậu có phải là đang rất vui vẻ hay không? Tổ rất khâm phục cậu nha!”

Biến thái thế hệ con cháu: “Từ trước cho đến giờ tổ thật chưa thấy cảnh tượng nào lại siêu cấp lãng mạn như vậy”

Nhược Nhược: “Cậu nói cho tổ mau, cậu là đang cùng cậu ta ở đâu đấy?”

Lâm Chính Chính: “Nhược Nhược, cậu xem ra hỏi thừa rồi. Bọn họ đi đâu chúng ta lại không biết sao? Chính là vườn cây bằng lăng đó. Ngoài đây bây giờ không biết có lạnh không nhỉ *mặt cười gian manh*”

An Nhiên Nhiên: “Lâm Chính Chính, về đây với tổ, cầm ăn nói hồ đồ mà rước họa vào thân!”

Nhược Nhược: “Nhờ bọn họ ở chỗ khác... *mặt ngây thơ*”

Tóc vàng hoe: “Không, dạo này giá thành mấy khu ăn chơi đắt lắm. Họ chắc lại môi kẻ môi, mặt kẻ mặt ở đâu thôi, Nhược Nhược! HEHE”

Biến thái thế hệ con cháu: “Tóc vàng hoe, xem ra ngươi cũng không hề trong sáng mà biến thái như vậy?”

Tóc vàng hoe: “Ô, ta cũng tưởng ngươi biến thái thôi chứ. Hóa ra lại siêu cấp biến thái như vậy sao?”

Biến thái thế hệ con cháu: “A di ma ta mô tô cơ địa lô phơ...”

Tóc vàng hoe: “Bla xì bờ lăm mét xe đét cọt kẹt cọt xì dồ...”

Nhã Ân cười đau đớn nhìn dòng bình luận trước mặt mà không khỏi thán phục Trịnh Cảnh Tuấn. Nhà người... rốt cục tu luyện bao nhiêu năm mà lại có sức mạnh lớn đến như vậy?

Nó cũng không biết giờ ở Trịnh gia đang có một người đang vô cùng tức giận vì lời nói của nó sáng nay mà trần trọc đến mất ngủ. Cảnh Tuấn đã nhiều lần định gọi thẳng bạn “số đo ba vòng” để tư vấn, nhưng mỗi lần định bấm nút gọi lên thì lại bị lòng tự trọng đập tắt rồi lại đứng lên ra ngoài chạy bộ lúc mười một giờ đêm trước con mắt bàng hoàng của quản gia Trương và người làm trong nhà.

Trương Tịnh Văn ở trong nhà lấy tay lên day day chán xem hôm nay trong thực đơn đã cho loại thức ăn gì đến nỗi làm cậu chủ vô cùng coi trọng thời gian, nay lại chạy bộ lúc mười một giờ đêm thế kia. Nhưng mà nghĩ mãi, nghĩ mãi quản gia Trương cũng không biết được!

Trương Tịnh Văn sai người ra ngoài chạy bộ theo Cảnh Tuấn, không quen dặn mang theo khăn bông để cậu ta thấm mồ hôi.

Người làm mới- Lôi Trần Vũ đương nhiên được lôi ra làm người chạy theo Trịnh Cảnh Tuấn. Anh ta phải công nhận là Trịnh Cảnh Tuấn chạy rất nhanh, chạy nhanh đến nỗi một người nhỏ con hoạt bát như anh ta cũng phải đuổi hớt hớt ở theo sau.

“Cậu chủ, cậu nên chạy từ từ”

Cảnh Tuấn vẫn không nói gì, vẫn tiếp tục giữ nguyên tốc độ của mình, bỏ ngoài tai những lời của anh người làm.

“Cậu chủ,…”

“Anh thật lắm lời!” – Cảnh Tuấn gắt

“Cậu nên vào trong đi ngủ, trời muộn rồi, sẽ có nhiều sương!”

“Anh là đang lo cho tôi đấy sao?”

“Đúng”

“Vậy nếu muốn tôi đồng ý thì anh hãy chơi một trò chơi nho nhỏ này với tôi đi!”

Lôi Trần Vũ suy nghĩ một lúc rồi ậm ừ trả lời: “Được!”

Cảnh Tuấn cả ngày hôm nay đều đã rất khó chịu, nay lại có người đứng trước mặt để cậu ta dìm xuống, đương nhiên không nường tay: “Kể từ giây phút này trở đi, tôi hỏi gì anh cũng phải trả lời ”tất nhiên rồi” ngay tức khắc. Tôi cho anh ba cơ hội, nếu anh trả lời sai cả ba, ngày mai coi như anh không phải người ở Trịnh gia!”

“Tôi biết.... Tất nhiên rồi!”

“Tốt! Câu thứ nhất, anh là đang có cảm tình với tôi?”

“Tất nhiên rồi”

“Câu hỏi thứ hai, anh thích đôi môi của tôi nhất.”

“Tất nhiên rồi!”

“Câu hỏi thứ ba, anh đang có cảm giác rất muốn được tôi công.”

“Tất nhiên rồi”

“Câu thứ tư, anh là gay?”

“Tất nhiên rồi!”

“Tốt! Coi như anh may mắn lần này, lần sau đừng có điên mà cản tôi làm việc gì cái kiểu đấy nữa!”

Anh người làm mặt xanh mét lại nhìn thẳng bé cậu chủ đang học lớp 11, nghĩa là kém mình đến tận chín tuổi, vậy mà cậu ta vừa rồi lại có thái độ ấy với anh, làm anh không khỏi có chút thán phục tài năng của cậu ta. Quả là tuổi trẻ tài cao!

Cảnh Tuấn giật phăng cái khăn bông của Lôi Trần Vũ ở cổ tay anh ta, mặc cho anh ta đứng như trời trồng ở đấy, vào nhà trước....

15. Chương 15: Bị Ăn Bơ

Các nàng thân yêu của Rơm, Rơm súp pờ cuồng trai của các nàng đã trở lại rồi đây. Rơm hiện giờ đang phải đối mặt với điểm lý thấp tẹt, chưa biết nói gì với mẹ cả, Rơm thật sự rất buồn phiền a~~. Nhưng mà Rơm vẫn tiếp tục viết truyện với tâm trạng vô cùng “ngọt” cho các nàng. Bởi vì sao ư? Bởi vì anh rể của các nàng vô cùng ngoan ngoãn đó :v

Ta chính ra là ngồi vào bàn máy lúc mười giờ kém đó, ta cố gắng viết dài ra cho các nàng dù diễn biến câu chuyện chỉ có thế. Hình như là từ ngày nghỉ lễ, lượt view không còn đều đặn như trước nữa. Cho ta hỏi, uây sờ mà? Chương lần này cháu Tuấn nhà ta chuẩn bị tấn công dữ dội, y như kế hoạch của ta lúc này, thôi thì các nàng cứ chờ ta báo tin mừng dần dần đi nha. -- Ta không muốn nói nhiều nữa, trước khi khò, cho ta hỏi là truyện của ta có bao nhiêu độc giả là nam vậy? Nói cho ta biết đi, ment ở phía dưới ý!

#Hội_ những_ người_ thích_ làm_ cú#

Phải nói là những ngày gần đây, bơ trong siêu thị rất rẻ, rẻ đến nỗi mà một người như Tống Nhã Ân không hề thích vị ngậy béo của bơ vậy mà khi nhìn thấy cái bảng giá đại hạ giá ở siêu thị cũng mua một đồng về rồi không ăn hết mới phân phát dần dần cho Trịnh Cảnh Tuấn. Kể ra Trịnh Cảnh Tuấn cũng rất lợi, ăn không ngồi rồi rồi đều được Nhã Ân thiên vị phân phát bơ ồi ngày, đây chính là trường hợp hiếm gặp nhất của bọn vượn 11A5. Cho đến giờ, bọn vượn bọn vẫn chưa có cách gì để hiểu nổi tình cảnh của hai con người này.

Nhưng nếu để phân tích kỹ hơn thì chưa đến nỗi Trịnh Cảnh Tuấn bội thực vì bơ, Nhã Ân vẫn nói chuyện với cậu ta đấy thôi, chỉ là với kính ngữ như nói chuyện với bạn bè. Đối với Cảnh Tuấn, đấy cũng là một loại ăn bơ gián tiếp rồi. (Rơm: Hai con nó làm gì cũng rất tình thú, đến cách mặt nhau cũng tình thú đến xít nước mũi, à nhầm máu mũi ra thế này a~~)

Thời gian được nghỉ ngơi, không phải học mà phải ở trên lớp, nó đều không nói với cậu ta nhiều lắm. nhất như thế cũng tạm được hơn là coi nhau như bạn bè bình thường ngay được, tình cảm tất nhiên không thể che giấu nhanh đến thế được, nó sẽ cho Cảnh Tuấn một thời gian. Còn nó....nó sẽ chờ Dịch Dương Thiên Tỉ rước về làm vợ. (Rơm: Con nó lại bị ảo tưởng giống mạ. Xin lỗi mày chứ mày có biết mày già hơn Dịch thiếu bao nhiêu tuổi hơn? Đừng đau lòng nha con, mạ không nói đâu).

Cảnh Tuấn một mặt trước lớp vẫn băng lãnh như bình thường, một mặt thì luôn âm thầm xem xét từng hoạt động hay trạng thái của Nhã Ân một cách lén lút. Đây thật không giống phong thái nhìn người của Trịnh Cảnh Tuấn chút nào! Nhưng mà rốt cục cậu ta cũng chưa bao giờ thật sự thích ai, việc Nhã Ân cách mặt cậu ta lần này, Cảnh Tuấn vẫn chưa biết làm thế nào. Mẹ kiếp, đừng bảo cậu ta phải nhờ đến Chính Lâm mấy việc thế này chứ.

Giờ ăn trưa....

Nhã Ân rủ An Nhiên và Na Na đến canteen với mình, trên đường, nó ắt cảm thấy có một vật thể to lù lù và có nhiệt độ cơ thể rất tuyệt đi sát sau nó. Tất nhiên đó là Trịnh Cảnh Tuấn chứ không phải ai khác, tuy nhiên, nếu có trường hợp đó, vật thể sau nó sẽ không có cơ hội về nhà gặp mặt gia đình nữa. Trịnh Cảnh Tuấn thì khác, dù sao nó cũng không thể làm tổn thương đến “con rể hờ” của bố mẹ được.

Nhã Ân dù biết vậy nhưng cũng không nói gì, tay nó khoác vào tay An Nhiên, tay còn lại thì vòng qua cổ Na Na rất thân thiết mặc hai con mắt đang đảo liên hồi, hết nhìn nó lại nhìn vật thể “ám muội” đứng đằng sau. An Nhiên trong lòng không khỏi cảm thán: “Trịnh Cảnh Tuấn, cậu thật là có khí chất a~~, nhưng mà khí chất đối với Nhã Ân nhà tớ không là gì đâu. Chính là cần đột phá đó. Trịnh Cảnh Tuấn, lão bà bà tớ ắt hẳn phải dạy cậu thế nào là đột phá. Vì cậu, vì một tương lai Nhã Ân không bị ế.”

Nhã Ân lườm lườm nhìn An Nhiên đang nói chuyện mắt với Trịnh Cảnh Tuấn. An Nhiên cảm giác bàn tay của Nhã Ân nóng dần lên, nó biết điều, thu ánh mắt về. Trong đầu nhắm soạn thảo giáo án bài giảng khí chất cho Trịnh Cảnh Tuấn.

Canteen giờ này đã chật đông người, chỗ ngồi gần như đã bị vây kín. Ba con vượn cái còn đang rầu rĩ định quay về lớp thì vật thể có nhiệt độ rất tuyệt ấy đã đi trước rồi bao trọn một cái bàn cho cả sáu người, dù ở

đây chỉ có đúng bốn người.

“Nam thần sức công phá thật khác người nha Trịnh Cảnh Tuấn!”- Na Na cảm thán

Cảnh Tuấn không nói gì, lấy tay đập đập nhẹ xuống bàn ý bảo ba đứa ngồi xuống. Thấy Nhã Ân vẫn chưa có phản ứng gì, An Nhiên liền lôi nó ngồi xuống.

Tình cảnh ở cái bàn sáu người này có thể nói như sau, bên kia chiến tuyến chính là Trịnh Cảnh Tuấn với tình thần cảnh giác vô cùng cao, còn bên này hậu phương gồm có Nhã Ân, An Nhiên và Na Na- một hậu phương vô cùng vững chắc, không làm gì, chỉ coi bên kia chiến tuyến chính là một thứ gì đó tàng hình và không có trên đời. (Rơm: Tội nghiệp thằng bé a~)

An Nhiên lấy điện thoại ra, ngằm nhắn tin cho Chính Lâm xuống dưới đây để giải quyết chính sự khó khăn này. Đúng ba phút sau, chỗ ghế trống cạnh Cảnh Tuấn đã có người đặt mông xuống và bắt chuyện như đúng rồi. Mọi câu chuyện mà Chính Lâm biết đều được mang ra làm đề tài nói chuyện. Nhã Ân thực ra cũng không hiểu ra ý nghĩa của cuộc nói chuyện này nên nó bắt chuyện vô cùng nhanh. Gì như tám phét chính là sở trường của nó.

Cảnh Tuấn từ đầu tới cuối đều không nói gì mà đều lắng lắng nghe và theo dõi. Thực ra thì mấy cái đề tài Chính Lâm đề cập đến đều không phải là sở trường của Cảnh Tuấn, nên cậu ta đương nhiên không biết nói gì, ngồi yên lặng chính là cách mà Cảnh Tuấn chọn từ này đến giờ.

Nhã Ân không phải không thấy được thái độ của Cảnh Tuấn, nó cũng không nói gì với cậu ta, vui vẻ bắt chuyện với bạn bè. Ngồi một lúc nữa thì Nhã Ân muốn đi vệ sinh, nó rời bàn, rủ Na Na và cả An Nhiên đi, nhưng An Nhiên cuối cùng cũng không chịu đi, bảo là nó muốn ngồi đây chờ. Nhã Ân không muốn bắt ép bạn, thông dong đi với Na Na rời bàn.

Cặp đôi “số đo ba vòng” đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội quý giá này. Cả hai người nhảy bổ đến trước mặt Cảnh Tuấn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Cảnh Tuấn vì không thể chịu được ánh mắt của hai con người này, cuối cùng cũng lên tiếng: “Tớ có việc này muốn nhờ các cậu!”

Chính Lâm nghe xong liền cười nhếch mép, tay vất qua cổ Cảnh Tuấn, tỏ ra một khí chất vô cùng kiêu tiền bối: “Cảnh Tuấn, nói thật thì tớ cũng không muốn dính dáng gì đến chuyện của hai cậu đâu. Nhưng mà mấy khi bạn bè thân cận với nhau có việc nhờ cậy, tớ đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. An Nhiên, cậu chơi với Nhã Ân nhiều hơn bọn tớ, cậu xem nên giải quyết thế nào?”

An Nhiên cũng không hề kém cạnh, hai tay đan vào nhau, đặt dưới cằm, lại cố tỏ ra vô cùng ngạo mạn, cuối cùng nó nói một câu: “Thêm một phần cánh gà chiên nữa, tớ sẽ giúp cậu!”

Chính Lâm gượng cười quay sang cậu bạn. Cảnh Tuấn cầm thẻ canteen đứng lên, nhanh chóng trở lại với khay đồ ăn. An Nhiên cười tươi, vừa nhận lấy khay thức ăn, vừa hỏi: “Đầu tiên, tóm tắt cho tớ nguyên nhân tại sao các cậu lại chiến tranh lạnh như vậy?”

“Đã tỏ tình....gián tiếp.”

“Qua gì?”

“Qua câu hỏi.”

Dừng một lúc để gặm cánh gà, An Nhiên lại hỏi: “Phản ứng lúc ấy của Nhã Ân thế nào?”

“Tất nhiên là không chấp nhận.”

“Cậu chắc không phải là loại câu hỏi sến sẩm đấy chứ?”

Cảnh Tuấn dừng lại suy nghĩ, cũng không rõ lúc hỏi câu hỏi đấy, Nhã Ân có cảm thấy sến sẩm không nữa.

An Nhiên thấy Cảnh Tuấn im lặng hồi lâu, tiếp tục hỏi sang câu khác: “Cậu có biết nguyên nhân gì làm Nhã Ân không chấp nhận lời tỏ tình của cậu không?”

“Khác nhau.”- Cảnh Tuấn luôn khó chịu khi nghĩ tới cái lý do tức cười ấy, chỉ trả lời cụt lủn

“Về cái gì?”- An Nhiên vẫn tiếp tục hỏi, một mặt nhìn sang Chính Lâm

“Về mọi thứ. An Nhiên, cậu có thể nói luôn vào vấn đề chính cho tớ được không?”

“Như một bài toán vậy, chúng ta phải đi từ dễ đến khó, giải quyết từng nút thắt được thì mới giải thành công bài toán ấy. Không nói nữa, cậu đã có hành động gì quá khích với cậu ấy chưa?”

“Tất nhiên là....dĩ sát mặt có được coi là hành động quá khích?”

“Có thể nói là vậy.”

Chính Lâm nghe xong liền hòa theo: “Cái gì, cậu dĩ sát mặt cậu ấy đến mức nào? Đã chạm môi chưa?”

An Nhiên ném một ánh nhìn đầy khó chịu nhìn thẳng bạn trai “số đo ba vòng”: “Cậu đừng có mà lép xép, ngồi yên đây nhìn tớ giải quyết vấn đề đây này!”

“Dét sơ”- Chính Lâm ngoan ngoãn đáp

An Nhiên tiếp tục vào vấn đề, nó đã ăn xong cánh gà chiên, giờ đang nói rất nghiêm túc: “Ca này không đến nỗi là khó. Cảnh Tuấn, tớ nói cho cậu từng này thôi: ”Tiếp tục tấn công, giữ vững khí chất, mặt dày lợi hại”.

Cảnh Tuấn vẫn không hiểu ý của An Nhiên thì đã bị Chính Lâm lôi cô bạn đi lên lớp, để cậu ta ở một mình. Cảnh Tuấn vô đầu bứt tai để cố hiểu ý nghĩa của nó. Ca này, thật là khó a

~~ Nhã Ân đi vệ sinh xong liền kéo Na Na ra vườn cây bằng lăng, rồi về lớp luôn. Na Na cũng đã ăn xong bữa trưa, ngoan ngoãn đi theo.

Lúc Nhã Ân lên lớp đã thấy Chính Lâm và An Nhiên thu dọn sách vở để về, chỉ có điều là không thấy mặt Trịnh Cảnh Tuấn đâu cả. Nó mặc dù có chút thắc mắc nhưng không hỏi mà về chỗ thu dọn sách vở và đồ đạc.

“Nhã Ân”. Nghe thấy tiếng An Nhiên gọi mình, nó quay đầu ra sau. “Cậu thu dọn đồ cho Cảnh Tuấn với, cậu ấy đang bị thầy giám thị lôi vào văn phòng đàm chuyện đề thi. Dọn xong thì mang xuống cho cậu ấy với nhé! Bọn tớ đi đây.”- Nói xong An Nhiên cùng Chính Lâm co giò chạy thẳng.

Nó không phải chưa bao giờ dọn sách vở cho vào cặp Cảnh Tuấn, chỉ là hôm nay có chút miễn cưỡng. Nhưng rút cục nó vẫn thu dọn đầy đủ cho cả hai, khệ nệ mang hai cái cặp xuống.

Cảnh Tuấn đang định trở về lớp thì thấy Nhã Ân đang chờ ai đó ở cầu thang. Phát huy bản tính “mặt dày” của mình, cậu ta đi đến bên cạnh Nhã Ân. Chưa định cất tiếng thì Nhã Ân ấn cái cặp vào cặp cậu ta: “Khỏi cần cảm ơn!” rồi đi trước.

Cảnh Tuấn đuổi theo sau nó, hỏi: “Cậu lại đi xe buýt về nhà?”

“Tất nhiên rồi.”

“Hôm nay mẹ tớ nấu làm pizza, cậu đi theo tớ.”

“Xin lỗi nhưng hôm nay nhà tớ có việc, tớ phải về trước.”

“Việc của nhà vợ chẳng lẽ nhà chồng không được biết?” (Rơm: Thằng con tuôi!)

“Cảnh Tuấn, tớ đã nói tớ là vợ cậu chưa?”

Cảnh Tuấn vô đầu, nói: “Chưa, nhưng một ngày nào đó, cậu chắc chắn phải nói!”

“Cậu yên tâm, tớ sẽ dành thời gian ấy để tắm cho con mèo nhà tớ. Tớ về đây!”- Nhã Ân nói xong liền chạy một mạch ra bên xe

Mấy ngày nay thời tiết thay đổi vô cùng bất bình thường. Sáng nắng, chiều mưa, buổi trưa có khi lại man mát, lắm lúc buổi tối còn có tuyết rơi. Thật sự chẳng khác gì tâm trạng của Trịnh Cảnh Tuấn cả.

Quản gia Trương vì lo cho sức khỏe của Cảnh Tuấn nên đều chăm sóc cậu rất chu đáo. Vì bà Ngô Hi và Dao Y trùng thường một chuyến đi chơi ở Hải Nam, nên ngay từ sáng hôm nay, hai mẹ con họ đã đi, chỉ còn một mình Cảnh Tuấn ở nhà. Đối với cậu mà nói, đó cũng là một tin vui cho cái tai và cái đầu xoay như chong chóng mỗi khi có Dao Y ở nhà.

Cảnh Tuấn vì buồn chán mà nảy sinh niềm vui thích với anh người làm mới- Lôi Trấn Vũ. Ví dụ như là mỗi buổi tối mà cậu ta nổi hứng chạy bộ, Lôi Trấn Vũ sẽ phải chạy theo sau cật lực, để mỗi khi nghỉ ngơi, anh ta có thể thấy bộ dạng tức cười của Lôi Trấn Vũ. Hay là mỗi lần Cảnh Tuấn vào phòng đọc sách, Cảnh Tuấn luôn trợn những cuốn sách ở tít trên cao, mỗi khi đọc xong đều bắt anh ta phải cất vào chỗ cũ. Đối với những người ba mét bẻ đôi của anh ta, công việc này đúng là cực hình.

Quản gia Trương mấy ngày nay thấy Cảnh Tuấn có biểu hiện lạ, hỏi: “Cậu chủ, nếu có gì buồn phiền trong lòng. Mong cậu chủ nói ra, ta sẽ có cách giải quyết.”

“Bị bội thực do bơ thì bác định giải quyết thế nào?”- Cảnh Tuấn trả lời

“Thế thì không mua bơ nữa, không mua bơ thì sẽ không cần phải ăn. Hoặc cậu cũng có thể từ chối ăn bơ mà, đúng không?”

Cảnh Tuấn nghe xong như được khai thông đầu óc, lấy ngón tay đập nhẹ mặt bàn một cái rồi cảm ơn quản gia Trương.

“Không có gì thưa cậu chủ. Chỉ có điều, nếu đã thấy lòng nhẹ nhàng hơn thì cậu chủ nên cho Lôi Trấn Vũ nghỉ ngơi một thời gian.”

“Ý bác là anh người làm mới?”

“Đúng vậy.”

“Được thôi, để anh ta nghỉ ngơi một thời gian vậy.”- Cảnh Tuấn lạnh lùng nói nói

Chân của Nhã Ân mặc dù đã lành nhưng bác sĩ bảo vẫn cần giữ gìn thật tốt, tránh hoạt động mạnh, cho nên bây giờ ở nhà nó đích thực là một con lợn chỉ biết ăn chơi và ngủ.

Nói đến việc này thì không thể không kể đến chiến công của bà Ngô Hi khi ngày ngày gọi điện đến Tổng gia, dặn dò bà Hạo Hiên không được để cho nó làm những công việc quá nặng nhọc kéo ảnh hưởng đến vết thương. Được mấy ngày đầu thì bà Hạo Hiên còn giữ được bình tĩnh, mấy ngày sau vì nghe phát ngôn bài ca dương thương của bạn mà liên tục nhờ ông Dịch Phong nghe hộ. Nhã Ân gọi đấy là Miss. Ngô style, phong cách điện thoại vô cùng ác liệt!

Nhã Ân cũng không đến nổi ngây ngô mà không nhận thấy sự khó chịu của Cảnh Tuấn khi thấy nó cạch mặt cậu ta. Thực ra nó nghĩ khá đơn giản, tình yêu tuổi học trò chính là tự xây dựng hình tượng trong mơ của mình, khi không được thì buông bỏ, lúc ấy sẽ ảnh hưởng nhiều đến cảm xúc, thật sự là không tốt cho việc học. Huống chi lại là Trịnh Cảnh Tuấn, văn võ song toàn, đẹp trai học giỏi, nếu nó mà có chấp nhận lời tỏ tình với cậu ta, nó cũng không thể chịu được ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó của nữ sinh Đại Vũ, không chỉ riêng bạn cùng khối hay nữ sinh khối dưới, mà kể cả các trưởng bối cũng như vậy. Trịnh Cảnh Tuấn luôn có một sức ảnh hưởng ghê người mà nó lúc nào cũng phải thán phục. Nhưng nó vẫn thấy ngưỡng mộ nhất là tài đẹp loạn chỗ đông người của cậu ta, thật sự là có tiền đồ để đi mua sắm với lão bà bà ta đó nha!

Còn về việc quà cáp cho Vũ Quang, nó đã đẹp qua một bên rồi, một lúc nào đó rảnh rồi, nó sẽ đến tận nơi cảm ơn cậu ta. Chỉ có vậy thôi, nhưng nó vẫn lười nhác chẳng muốn hẹn lịch với Vũ Quang chút nào!

Nhã Ân nằm trên giường mà xoay hết bên phải sang bên trái, nó thực sự không biết đầu mình đang suy nghĩ cái gì cả, nó chỉ biết là trong đầu cứ hiện lên hình ảnh Cảnh Tuấn cười với nó trong ngày đầu tiên cậu ta vào lớp. Hình ảnh ấy cứ như một thước phim quay chậm được tua đi tua lại không ngừng nghỉ trong đầu nó!

Cảnh Tuấn bây giờ cũng đang ở tình trạng tương tự, cậu ta không thể ngủ mà cũng không thể ra ngoài chạy bộ bây giờ được vì trời đang mưa rất to. Hay quá, đêm nay cậu ta lại thức trắng với cái máy tính rồi!

Hai con người họ, dù cách xa nhau, nhưng không hiểu sao nhất cử nhất động của nhau đều như cảm giác biết rất rõ. Nhã Ân cầm điện thoại lên, di di màn hình nhìn số máy của Trịnh Cảnh Tuấn, nó vẫn đang tự lưỡng lự không biết thái độ của mình có làm quá lên không nữa thì thấy điện thoại thông báo có một tin nhắn mới.... là của Trịnh Cảnh Tuấn: “Tổng Nhã Ân, đêm nay cậu phải ngủ thật ngon thì ngày mai mới có sức công kích với đòn phản công của tớ. Cậu... chờ ở đây, tớ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cậu dễ dàng như thế đâu!”

Nhã Ân đọc xong tin nhắn bỗng giác cười khì, nó trả lời lại: “Không cần cậu chúc thì lão bà bà tớ ngủ cũng đủ ngon. Để xem ngày mai cậu làm gì được tớ. Trịnh Cảnh Tuấn, chúc may mắn!”

16. Chương 16: Tấn Công (1)

Để các nàng chờ lâu rồi! Ta xin lỗi! Chương này của ta chính ra vẫn chưa phải là một chương, nhưng tại để các nàng giục, ta áy náy quá nên chọn cut đoạn này. Hình như là lâu rồi ta mới đăng sớm thế này, cảm giác lạ quá *cười cười*

À, nếu các nàng không thấy phiền thì nếu trong ba ngày tới, lượt view của BCB cán mốc 100K, ta sẽ đăng ảnh bản mặt gọi bếp của ta cho các nàng xem. Hết!

Các nàng đọc đi nhé, ta không nhiều lời nữa! *nháy mắt*

Sáng đầu tuần luôn là những buổi sáng kinh khủng nhất đối với những học sinh cấp 3. Hầu hết họ đều phải rất chuyên tâm cho việc học và ôn để cuối tuần đối phó với những bài kiểm tra bất ngờ của giáo viên. Nếu không muốn bị cô bạch tuộc “gọi hồn” vào hôm trả bài thì chắc chắn bài kiểm tra của lũ vượn phải trên tám mươi điểm. Tám mươi điểm.... hình như có hơi “ít” a!

Nhã Ân mấy buổi sáng trở lại đây, không, nói có lý hơn là kể từ lúc An Nhiên hiểu lầm chuyện giữa Cảnh Tuấn và nó, con bé đã lười gọi nó dậy đi học hơn với lý do là: Người thương gọi sẽ dậy nhanh hơn. Người thương cái rắm nhà cậu ý Triệu An Nhiên! Buổi sáng không có người ý lại, Nhã Ân cũng có chút nhanh nhẹn hơn. Nó ít khi phải chạy thực mạng để đón xe buýt. Dậy coi như cũng là chiến công vĩ đại đầu tiên sau việc lấy chồng của nó. Nhã Ân thực ra rất thích cái cảm giác đi bộ đến trường, nhất là đoạn đi qua công viên mỗi buổi sáng, vừa đi vừa nghe nhạc. Đó thực sự cũng là một cách để tận hưởng cuộc sống! (Rơm: Yêu đời v~ cả ra)

Nhưng....! Chuyện tận hưởng cuộc sống ấy không kéo dài được lâu thì Trịnh Cảnh Tuấn xuất hiện vào trước nhà nó vào mỗi buổi sáng. Kể ra thì việc này cũng tội cho chú tài xế bởi vì nhà Cảnh Tuấn ngược đường với nhà nó. Để có thể đến trước nhà nó mỗi buổi sáng thì Cảnh Tuấn phải đi qua trường, rồi chờ nó, rồi lại bắt xe buýt đến trường lần nữa. Đã thế lại còn được “hai bên gia đình” đồng ý nữa. Nó thật lực bắt tòng tâm mà dẫn theo một cái đuôi đằng sau. Con người này thật là...!

“Tổng Nhã Ân, cậu không chờ tớ, tớ ngã lăn ra đây luôn!”

“Ngã đi, ngã cho gãy chân, què cẳng đi. Đừng đi theo tớ nữa!”

“Tổng Nhã Ân!”

“Tổng Nhã Ân!”

“Tớ đang nghe nhạc, tớ không nghe thấy. Đừng gọi nữa!”

“Tổng Nhã Ân, cậu không chờ tớ, tớ sẽ hôn cậu thật đấy!”

“Hôn đi, hôn...n.... Ồ! Đồ điên!”

Nhã Ân dạo này chính là có chút dị ứng với cặp đôi “số đo ba vòng” bởi mấy cái thể loại loveline của hai bọn họ. Đi ăn trưa, đi uống cà phê, đi vào thư viện, đến đi vệ sinh cũng phải chờ nhau ở ngoài nữa. Nó thật sự không còn gì để nói! Nhưng, thực ra nó không biết rằng, An Nhiên và Chính Lâm là đang giúp Cảnh

Tuấn: Sáu mươi chín kế mặt dày ăn bám khiến Nhã Ân đổ gục! Tuy nhiên cho đến thời điểm bây giờ thì nó lại phản tác dụng. Làm cho con bé muốn bùng nổ thật sự!

Nó quyết định trưa nay sẽ không ở lại ăn trưa mà sẽ về nhà như trước. Nhưng rốt cục thì nó cũng không tài nào thoát khỏi Trịnh Cảnh Tuấn.

“Cậu định đi đâu?”- Cảnh Tuấn đuổi theo nó

“Tớ đi về!”

“Cậu định về ăn không khí à?”

Nhã Ân lấy tay đập nhẹ vào lưng Cảnh Tuấn một cái để cảnh cáo rồi nói tiếp: “Nhà tớ có bố có mẹ, có người làm, việc gì phải ăn không khí?”

“Tổng tiểu thư, để tớ nói cậu nghe, nếu giờ cậu chỉ cần bắt xe buýt về mà không ăn trưa với tớ. Tớ sẽ gọi ẹ rửa hai bác đi chơi, tiện thể cho cô người làm rảnh rỗi một chút!”- Cảnh Tuấn vẽ mặt gian tà nhìn nó cười thâm trong lòng.

Được lắm! Cậu cứ cười đi, cười đi. Tôi không bẻ răng cậu, tôi không phải là người- Nó rửa thâm trong lòng, cũng chẳng dại mà nói ra. Nhã Ân đi trước, Cảnh Tuấn đi chậm rãi đuổi theo sau. Người ta gọi cái này là gì nhỉ? À... Phong cảnh hữu tình!

“Nhã Ân, cậu có muốn ăn thêm mấy miếng sủi cảo chiên không?”

“Cậu ăn đi.”

“Nhã Ân, cậu ăn từ từ thôi.”

“Cậu lo thân cậu trước đi”

“Nhã Ân, cậu đừng ăn nhiều tỏi như vậy!”

“Việc tớ. Ăn tỏi thì liên quan gì đến cậu?”

“Có liên quan, nếu lỡ tí nữa cậu có xinh quá mức cho phép, tớ cũng không phải chờ cậu đánh răng súc miệng rồi mới hôn cậu được!”

Nhã Ân: “...”

Trịnh Cảnh Tuấn ơi là Trịnh Cảnh Tuấn, da mặt cậu rốt cục cũng có thể làm bia đỡ đạn được rồi đấy!

Cặp đôi “số đo ba vòng” lúc này chính là có một cảm giác rung con mẹ nó rợn. Bao nhiêu lần hai bọn họ nói chuyện thì bấy nhiêu lông gà lông vịt bay tứ tung. Trịnh Cảnh Tuấn thật là diễn quá xuất sắc! Đã vậy còn tốt hơn chỉ tiêu của bọn nó nữa. Thật là có chí hướng a!

Ăn xong, nó nhanh nhanh thu dọn đĩa cơm và thức ăn thừa xuống nhà bếp. Xong liền cầm cặp sách chạy một mạch, không thèm để ý Trịnh Cảnh Tuấn đang ở phương nào. Nhưng rốt cục Trịnh Cảnh Tuấn lại tiếp tục ám nó, không hề cho nó kịp xử lí tình huống thì ầy nó lên trên xe, chở về nhà.

Nhã Ân dở khóc dở cười, cả đường đi đều không dám quay sang cậu ta, chỉ lẳng lặng cúi đầu, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

À, còn về việc hiểu lầm của bác tài xế trước đây với nó hoàn toàn đã bị xóa sạch. Giờ đây trong mắt bác tài xế, nó- chính là phu nhân tương lai của Trịnh đại thiếu gia!

Cửa nhà Nhã Ân...

“Cậu mau về, tớ vào nhà đây!”- Nhã Ân vừa bước xuống xe liền nhanh nhanh chóng chóng chạy tốt vào nhà, không dám nhìn cậu ta thêm chút nào nữa bởi... Trịnh Cảnh Tuấn những lúc ôn nhu như thế này, đều tạo cảm giác vô cùng nguy hiểm cho người đối diện.

Nó đang thầm vui mừng vì thoát được thân thì cánh cổng được bác trông cửa mở ra, xe của Trịnh Cảnh Tuấn đường đường chính chính cứ thế tiến vào. Đã thế lúc đi qua nó, chiếc xe lại còn dừng lại, cậu ta hạ kính xuống, ôn nhu hỏi: “Cậu có muốn quá giang một đoạn?”

“Cảm ơn! Tổ đang phải giảm cân, đi bộ một chút sẽ tốt hơn.”

“Vậy thì... hẹn cậu ở trong nhà!”- Nói rồi chiếc xe chạy thẳng

Sh*t! Cậu ta rốt cục là yêu quái phương nào? Yêu quái phương nào vậy? Tề thiên đại thánh ơi, người nhất định phải trừ khử con yêu quái này thì cuộc sống của con mới êm ả được. Trên trời cao, tề thiên đại thánh đang nhâm nhi rượu chè với lão Trư, vỗ đùi cười khanh khách: “Êm ả quá thì sao mà giảm cân được!”

“...”

Nó lò dò đứng trước cửa nhà, đang định mở cửa thì bà Hạo Hiên đã kéo nó vào xềnh xệch, nói: “Nhã Ân con xem, Cảnh Tuấn quan tâm đến con thế nào, mua bao nhiêu đồ ăn thức uống về cho con đây này!”

Cảnh Tuấn ngồi trên ghế sofa, vô tư mở ti vi xem như thể ở nhà mình. Nó nhìn mà tức muộn độn thổ!

“Mẹ, cái này không phải cho con, mà là ẹ!”

“Cho con hay ẹ đều như nhau cả thôi. Cảnh Tuấn thực sự rất ngoan!”- Bà Hạo Hiên nói

Nó ngán ngẩm, không biết nói gì hơn, xách cặp đi lên phòng...

Nó rốt cục là phải chịu sự ôn nhu đến mức quá nguy hiểm như thế này đến thế nào đây? Nếu lỡ cậu ta cứ tiếp tục như vậy mà mình vẫn không cảm thấy thích cậu ta thì sao? Có phải hình mẫu của mình cao quá hay không? Ôi trời ơi, Tống Nhã Ân ơi là Tống Nhã Ân, mày ăn nhiều quá nên bây giờ mỡ chèn hết não rồi phải không- Nó ca thán trong lòng

Nhã Ân, tiến đến trước mắc treo đồ rồi cởi đồ thay quần áo.

Cởi áo đồng phục ngoài, xong!

Cởi áo sơ mi, xong!

Cởi áo lót...

Chiếc cửa phòng của nó đột nhiên bị bật tung ra, không ai khác, đấy chính là Trịnh Cảnh Tuấn!

“Cậu... cậu.....”

17. Chương 17: Tấn Công (2)

*Gửi tới một số thành phần độc giả không mấy trong sáng của Rơm. Ngày qua ngày, giờ qua giờ, nhìn thấy những ment đậm tính chất tối sủa của các nàng như: “Tối bên luôn đề” “Ta mong chờ đoạn sau, đỡ mờ, đang hay v~ l***,...” vân vân hay inbox: “Cảnh sau rốt cục là đen tối nha”

“...”

Xin lỗi chứ cái áo đấy của Nhã Ân không phải là áo nhỏ, mà là áo trùm cả người, chỉ là mặc bên trong thẩm mô hôi thôi -.- Suy ra cho cùng ta đã mất niềm tin vào trí óc ngây thơ của các nàng. Cho nên từ nay, ta bắt đầu chìm vào những suy nghĩ đen tối vậy.

Hãy là Rơm “chong xáng” của ngày xưa! Hihi hihi

“Cậu...cậu..”

“Cậu....”

“Biến ra ngay cho tớ, đồ biến thái!”- Nhã Ân lấy cái chần choàng vội lên người, sẵn tiện phi cái gối vào thẳng mặt Cảnh Tuấn đang đứng hình ở cửa.

Cảnh Tuấn vẫn không có ý định ra ngoài, đút tay vào túi quần, người hơi dựa vào cửa: “Không cần hoảng loạn. Mẹ bảo tớ lên gọi cậu nhanh xuống ăn cơm. À mà cậu vẫn chưa mặc quần áo vào thế này, cậu có cần...?”

“Cần cái đầu cậu ý. Đi ra ngoài nhanh!”

Cảnh Tuấn nở nụ cười gian tà nhìn nó, dù gì thì mai sau cậu ta cũng từ từ mà hưởng thụ. Chưa phải vội! Trịnh Cảnh Tuấn bước xuống cầu thang, từng bậc từng bậc làm cho Nhã Ân sốt hết cả ruột. Chờ đến lúc nghe thấy tiếng bước chân cậu ta xa dần, nó mới dám mon men đến gần cửa, đóng sập cửa lại, khuôn mặt bất giác đỏ ửng: “ĐỒ BIẾN THÁI!”

Nhã Ân thay vội quần áo, thỉnh thoảng còn ngó ra cửa đề phòng tên mặt dày biến thái kia bất ngờ ập đến như lúc nãy. Số nó, đến là khổ!

Nó thay xong quần áo thì đóng sập cửa, chạy xuống nhà. Vì hôm nay vợ chồng bà Hạo Hiên không phải ở công ty lại sẵn tiện có Trịnh Cảnh Tuấn ghé chơi, bà Hạo Hiên trở tài nấu nướng của mình. Thực ra, từ lâu rồi, vì bận bịu công việc ở công ty, bà Hạo Hiên rất ít khi nấu ăn cho chồng con. Chủ yếu đề là thuê cô người làm bán thời gian lo việc cơm nước.

Nhã Ân từ lúc xuống nhà vẫn chẳng hề dám ngẩng mặt lên nhìn Trịnh Cảnh Tuấn lúc nào, bởi cứ nghĩ đến cái cảnh lúc nãy, mặt nó lại đỏ như gấc, không thể cho cậu ta nhìn được! À mà, hình như trưa nay cậu ta ăn cơm ở nhà mình....

Nó kéo ghế ra rồi ngồi xuống, tiện tay lấy khăn lau, chùi mấy cái bát bị ướt. Trịnh Cảnh Tuấn thực sự là một con cáo già, cậu ta xuống dưới bếp, khen trên khen dưới mấy món ăn của bà Hạo Hiên, làm phu nhân Tổng gia vui vẻ ra mặt, hai người cứ thế ở dưới bếp cười đùa để mình Nhã Ân ngán ngấm, cúi đầu xuống không muốn nhìn.

Bà Hạo Hiên nhờ cô người làm bê mấy món ăn lên, rồi cùng Cảnh Tuấn ngồi vào bàn ăn. Trịnh Cảnh Tuấn ắt hẳn phải ngồi cạnh Nhã Ân làm nó nổi hết cả da gà, mồm vẫn chưa mấp máy điều gì.

Bà Hạo Hiên hào hứng ngồi vào bàn, lấy đĩa gấp cho Cảnh Tuấn tận mấy miếng sủi cảo chiên, còn nó, nó vẫn chưa có miếng nào. Nhã Ân phụng phịu:

“Mẹ, mẹ! Của con đâu?”

”Mẹ tưởng mẹ sinh con ra có đủ tay!) (Rơm: Hết nói! -.-)

Nhã Ân cứng họng, không nói nữa, tay gấp một miếng thức ăn về bát. Nó thật sự không muốn ăn tí nào, chỉ gầy gầy miếng thức ăn từ mặt này sang mặt khác, đầu suy nghĩ vẫn vơ.

“Sao lại còn không ăn đi?”- Bà Hạo Hiên thấy con gái của mình hôm nay có gì đó lạ lạ, liền hỏi.

“Con ăn ở trường rồi. Chỉ muốn thử tay nghề của mẹ một chút xem sao thôi.”

“Con bé này....”- Bà Hạo Hiên tiếc rẻ. Mấy khi bà có thời gian nấu cho con, vậy mà nó lại ăn ở trường rồi.

Nhưng mẹ thân yêu à, mẹ có biết thằng “con rể” quý hóa của mẹ lại chính là người bắt con ở lại ăn trưa hay không? Đúng rồi! Là Trịnh Cảnh Tuấn mặt dày đẩy mẹ!- Nhã Ân trong lòng đau khổ

Cảnh Tuấn từ nãy đến giờ vẫn cầm mặt ăn, nhưng vẫn không đến nỗi tai diếc mà không nghe được gì. Cuối cùng, cậu ta thả đĩa xuống, nói: “Bác, chúng cháu đều ăn ở canteen trường rồi! Nhưng mà không sao, đồ của bác nấu ngon thế này, cháu nhất định sẽ ăn!”

Bà Hạo Hiên cười sung sướng: “Tốt, tốt! Ăn đi!”. Nói rồi bà Hạo Hiên còn gấp thêm mấy miếng nữa bỏ vào bát của Cảnh Tuấn.

Cứ thế, giờ ăn trưa trôi qua. Chỉ có một điều lạ và khác người đó chính là vào lúc tàn cuộc ngày hôm nay, người ôm bụng chống tay như bà bầu vì quá nó không phải Tổng Nhã Ân mà là Trịnh Cảnh Tuấn. À, vâng! Là Trịnh Cảnh Tuấn đấy ạ!

Cậu ta khệ nệ vác cái người của mình lên ghế sofa. Thực ra thì nếu biết sớm kết cục bị bà Hạo Hiên nhồi nhét như thế này, cậu ta cũng chẳng dám mạnh miệng như thế nữa. Giá như, giá như... giá như bây giờ thì cũng muộn rồi! Cảnh Tuấn vì ăn nhiều mà bao tử có chút quặn thắt đau. Nhã Ân cũng ngồi xuống xem tivi, vừa xem vừa ăn hoa quả, trong lòng vui phơi phới, thầm cảm ơn mẹ đã làm cho cậu ta thân tàn ma dại như thế này.

“Cậu ăn dưa hấu đi”

“Cảm ơn”

“Cậu ăn quả kiwi này đi”

Phẩy tay...

“Không ăn sao? Thực sự rất là ngon đó!”

Trịnh Cảnh Tuấn: “...”

Bà Hạo Hiên từ trong bếp đi ra, nói: “Cảnh Tuấn, bác đã gọi ẹ cháu rồi. Cháu có thể ăn tối ở đây luôn, bà Ngô Hi và Dao Y sẽ đến. Còn bây giờ thì lên ngủ trưa đi!”

Nghe bà Hạo Hiên nói đến ngủ trưa, nó lại bất giác rung mình. Cả nhà bây giờ, chỉ có mỗi tầng nó là có một phòng thừa bên cạnh. Ai da, ai da, nó phải làm sao bây giờ? Nó đưa mắt cầu cứu mẹ, không biết bà Hạo Hiên có hiểu được không, chỉ nói một câu làm nó mát lòng mát dạ, thở phào nhẹ nhõm: “À, với lại hai đứa cũng đều lớn hết cả rồi, mai sau dù có thế nào đi nữa, bây giờ vẫn phải ngủ phòng riêng.”- Nhã Ân như mở cờ trong bụng, chỉ có mấy câu sau của mẹ đã làm nó muốn bay thẳng xuống địa ngục:

“Nhã Ân, con không phải làm phiền người làm nữa, lên chuẩn bị phòng cho Cảnh Tuấn đi. Mẹ lên đây. Hai đứa ăn xong thì lên ngủ đi nhé!”- Nói rồi, bà Hạo Hiên bước lên phòng.

Cả hai đứa ngồi trên sofa vẫn không nói gì, mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Cảnh Tuấn liếc trộm Nhã Ân xem biểu tình của nó, chỉ biết rằng trên mặt nó hiện ra chữ: “Đảo chính”

Cậu ta làm bộ làm tịch, vươn người ra hít thở, vẻ mặt buồn ngủ: “Tớ buồn ngủ rồi!”

“Buồn ngủ thì đi mà ngủ”

“Tớ không ngủ được khi không có ai dọn phòng sạch sẽ cả”

“Tớ không làm! Tớ không phải con hầu của cậu!”

“Cậu có muốn tớ tố cáo với bác...”

“Được rồi! TỐ LÀM!”- Nhã Ân dậm giật bước lên tầng, Cảnh Tuấn nhìn theo nó, nở một nụ cười vô cùng ôn nhu: “Bánh trôi nhỏ thực dễ thương!”

Lúc Cảnh Tuấn bước lên phòng thì Nhã Ân cũng đã làm xong phần việc của mình, nó vừa nói, vừa ngáp: “Tớ về phòng cái đã, xong việc rồi!”

Cảnh Tuấn tay bỏ vào túi quần theo thói quen, hỏi nó, ánh mắt tà mị: “Thật đã hết việc rồi sao?”

Nhã Ân hơi giật mình: “Đ...úng...đúng a!”

“Vậy thì về phòng của cậu đi! Đừng có mà tự tiện vào phòng tớ đấy!”- Cảnh Tuấn cười cười nhìn nó

Này, người nói câu này phải là tớ mới phải!

Nhã Ân không nói gì, quay đầu đi về phòng....

Quán café G.O.L.D, sáu giờ tối....

“Cậu nói xem kế hoạch của tớ thế nào?”- An Nhiên ngồi trong quán cà phê, tay day day huyết thái dương, trình bày âm mưu của mình cho hai kẻ không-hiểu-chuyện kia.

Chính Lâm nghe xong, không cần biết thế nào, gật đầu tán thưởng lia lịa: “An Nhiên, cậu nói gì cũng đúng!”

“An Nhiên, đừng để tớ làm một tên Trịnh Mặt Dày nữa!” (Rơm: Hóa ra mày cũng biết hả con?)

An Nhiên nghe Cảnh Tuấn nói xong, mắt húng: “Vậy sao?”

Cảnh Tuấn không đáp lại câu hỏi thừa của An Nhiên, từ lúc áp dụng kế sách của nó, chính cậu ta cũng phải cảm thấy ghê sợ trước bộ mặt đờ đạn của mình.

“Thôi thì...thế này vậy....”

Các nàng thân mến của Rơm. Ta hiện tại có rất là nhiều tin vui cho các nàng nghe. Hi hi.

Thứ nhất, tin vui cấp độ một: Tổng kết năm nay của ta được học sinh giỏi cho nên sẽ không sợ bị bố mẹ bắt dừng viết truyện cho các nàng nữa.

Thứ hai, tin vui cấp độ bình thường: Thời tiết càng ngày càng như sh*t

Thứ ba, tin vui cấp độ max le vô, chỉ có bốn chữ thoai: Ta hận lão rể!

Rồi, xong phần tin vui cho các nàng, tiếp theo là phần lảm nhảm cuối truyện của ta.

Dù sao hè cũng tới rồi, ta lại là học sinh, khá rảnh! Cho nên ta đang nung nấu một ý định tổ chức trò chơi cho các nàng. Còn phần thưởng như thế nào thì ta éo có biết. Ai có ý tưởng thì cứ inbox cho ta nhá *bật ngón cái*

À, còn truyện mới của ta mong các nàng ủng hộ nhiệt tình nhé *bắn tim giả tạo*

18. Chương 18: Đối Đầu

Lúc Cảnh Tuấn trở về nhà thì đã muộn. Bởi phải hẹn bọn An Nhiên và Chính Lâm ra ngoài nói chuyện cho nên vẫn không có gì trong bụng, khổ nỗi, cái bụng của cậu ta đang đã đảo dữ dội. Cảnh Tuấn mò xuống bếp, trên bàn ăn tất nhiên không còn dư thứ gì vì bà Ngô Hi và Dao Y đều đến Tổng gia ăn tối. Trịnh Cảnh Tuấn mở tủ lạnh ra, dù trong bụng đang rống lên thảm thiết nhưng sắc mặt cậu ta vẫn rất bình thường. Thật là tốt, tủ lạnh không có thứ gì cho cậu ta ăn được!

Tất tần tật những việc này đều chỉ vì Tống Nhã Ân, vậy coi như tối nay Tống Nhã Ân không thể ngủ ngon được rồi!

Cảnh Tuấn bước lên phòng, cởi chiếc áo sơ mi ở ngoài để lộ ra một vòng ngực rắn chắc, cậu ta vào phòng tắm, tiếng nước róc rách khe chảy.

Lúc tắm xong thì đã là mười hai giờ. Trịnh Cảnh Tuấn bước ra khỏi phòng tắm, thân dưới được một chiếc khăn tắm trắng ôm đến phần eo thon nhỏ, cả người còn có cả hơi nước nóng ẩm bao quanh. Trên tóc còn vương chút nước, vài cọng tóc ngoan cố dính trên trán, khí chất trở nên vô cùng kiêu ngạo, vô cùng nam tính. (Đệt! Mày tắm lúc nào éo ả biết?)

Trịnh Cảnh Tuấn vì mệt mỏi mà nằm thụp xuống giường. Tay khua khua tay lấy chiếc điện thoại ở trên giường gọi điện cho Nhã Ân.

Lần thứ nhất, không ai trả lời.

Lần thứ hai, không ai trả lời.

Lần thứ tư, cũng ở tình trạng tương tự.

Lần thứ n, Tống Nhã Ân cuối cùng cũng bắt máy.

“Đã ngủ?”- Trịnh Cảnh Tuấn hỏi bằng giọng trầm ấm nhẹ nhàng. Tuy nhiên, buổi đêm nghe được giọng nói ấy thì cứ coi là có ma gọi dậy đi.

Trịnh Cảnh Tuấn không thể ngờ rằng bộ dạng bị gọi dậy bên đầu kia của Nhã Ân kinh khủng đến mức nào. Tổng Nhã Ân mặt hầm hầm đầy sát khí trả lời lại: “Nhà người bị điên hay sao? Giờ này không ngủ chẳng lẽ đi vật lông chân chờ người gọi đến?”. Nói xong nó liền tức tối cúp máy, không hề biết rằng đầu dây bên kia đang có người-nào-đó nghe thấy giọng nó mà cười ôn nhu.

Nhã Ân vui đầu vào chăn tính ngủ tiếp, nhưng hai ba phút sau đó lại có tin nhắn gửi đến:

Hồ Đại Nhân: “Vật lông chân có hơi đau!”

Bánh Trôi Nhỏ: “Còn đỡ đau hơn là đang ngủ bị người gọi dậy!”

Hồ Đại Nhân: “Ngủ nhiều không tốt!”

Bánh Trôi Nhỏ: “Mặt dày quá cũng không tốt!”

Hồ Đại Nhân: “...”

Trịnh Cảnh Tuấn đọc xong tin nhắn, khoe miệng đột nhiên nhếch lên, lòng vui vẻ: “Từ ngày mai cậu sẽ không phải nhìn thấy Trịnh Mặt Dày nữa đâu!”

Hồ Đại Nhân: “Chúc ngủ ngon!”

Bánh Trôi Nhỏ: “...”

Nhã Ân hậm hực nhìn điện thoại, cậu ta là đang trêu tức nó chứ tán tống cái nỗi gì! Nó nhìn đồng hồ, bây giờ cũng đã hơn mười hai giờ, Trịnh Cảnh Tuấn là động vật sống về đêm hay sao?

Lúc Nhã Ân đến lớp, Cảnh Tuấn vẫn chưa đến cho nên nó tạm thời có thể nằm gục xuống bàn thật thoải mái mà ngủ. Cái này phải kể đến tội trạng của Trịnh Cảnh Tuấn mười hai giờ đêm qua “tận tình” gọi điện hỏi thăm nó, làm nó “cảm động” đến nỗi quên cả ngủ, để sáng mai dậy nhìn mắt nó cứ tưởng makeup hỏng.

Trịnh Cảnh Tuấn ngông nghênh bước vào lớp, tay vẫn đút vào túi quần, cả người toát lên một vẻ vô cùng cao ngạo, làm nữ sinh không cần cửa mà đổ đứ đừ. Chính là thời điểm ngồi vào bàn học, Tổng Nhã Ân vẫn còn đang say giấc nồng, khuôn mặt nửa cười nửa không nhìn nó.

Chính Lâm và An Nhiên chắc hẳn đều đã đến, hai người bọn họ nháy mắt đầy ẩn ý nhìn cậu ta. Trịnh Cảnh Tuấn chỉ coi họ như không khí, chuyện này vẫn chưa giải quyết xong vẫn chưa thể vui được!

Trịnh Cảnh Tuấn cũng không hề gọi nó dậy mà cùng nằm dài trên bàn, đầu quay về phía nó.

Ánh nắng buổi sớm không hẳn là nắng gắt mà chỉ nhẹ nhàng, từng sợi, từng sợi mỏng chiếu qua cửa sổ lớp, đọng trên khuôn mặt của nó, làm cậu ta không thể rời mắt. Trên khóe môi bất tri bất giác cong lên đầy sự ôn nhu sủng nịnh.

Bọn vượt lớp nó bắt đầu không hiểu tiếng người, đứa này đứa nọ tranh nhau nói, rồi còn tranh nhau bình luận. Nhưng tất nhiên bàn của Trịnh Cảnh Tuấn và Tổng Nhã Ân bây giờ chỉ còn là một màu hồng phấn lãng mạn, bọn người kia ắt phải làm không khí.

Lúc chuông vào học vừa điểm thì Nhã Ân cũng mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt nó không phải là gì khác mà là mặt của Trịnh Cảnh Tuấn. Không hiểu sao má nó tự nhiên nóng bừng. Hình như..khoảng cách này có hơi gần thì phải?

“Cậu là bị gì đó sao?”- Nhã Ân hơi mất tự nhiên hỏi cậu ta.

Cảnh Tuấn không nói gì, chống tay ngồi dậy, vẻ mặt điềm nhiên nhìn đi chỗ khác. Đây thực mới là Trịnh Cảnh Tuấn a!

Nó thấy cậu ta im lặng, cũng chẳng muốn bắt bẻ thêm. Đạo này đầu óc nó toàn những thứ mờ ám, nhất định là tại Trịnh Cảnh Tuấn rồi.

Giờ ra chơi....

Nhã Ân len lỏi qua đám “fan cuồng” của Trịnh Cảnh Tuấn để xuống canteen mua vài cốc trà đá. Sự việc có thể hiểu được như thế này, mặc dù Trịnh Cảnh Tuấn vẫn chưa hề nói hay thông báo về việc cậu ta sẽ theo đuổi Tống Nhã Ân nhưng hầu như cả trường này đều biết việc này. Nhã Ân không tránh khỏi có nhiều kẻ thù hơn trong trường!

Lúc nó xuống cầu thang thì gặp Hoàng Thái Tiên ở đó. Hình như cũng đến một hai tuần rồi nó đều tránh mặt Hoàng Thái Tiên. Cái này....là cảm giác sợ sao?

“A! Tống Nhã Ân, lại gặp cậu ở đây!”- Hoàng Thái Tiên nhìn nó khinh bỉ

Nhã Ân không nói gì, đi vòng qua Hoàng Thái Tiên nhưng cuối cùng vẫn bị cô ta chặn lại: “Làm sao vậy? Được Trịnh Cảnh Tuấn theo đuổi nên bây giờ cậu không cần tôi nữa sao?”-Giọng Hoàng Thái Tiên mỉa mai.

Nhã Ân vẫn không nói gì, lại đi vòng qua cô ta.

Hoàng Thái Tiên điên máu nhìn thái độ không coi nó ra gì của Nhã Ân, bắt đầu trò chơi của mình: “Cậu xem tôi phải làm thế nào đây Nhã Ân? Hình như cậu vẫn rất khinh thường năng lực của tôi thì phải.”

Nhã Ân cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi thấy tốt hơn là cậu nên để cho tôi đi!”

Hoàng Thái Tiên lại nhìn nó cười mỉa mai, bộ dạng vô cùng kiêu ngạo: “Vậy cũng được. À! Hình như cậu cũng đang xuống canteen, mắc quá chân tôi vì đi giày cao gót còn hơi đau, chi bằng cậu đi mua hộ tôi vài miếng bánh ngọt ở đó được không?”

Nhã Ân không nói gì, đứng yên cho cô ta độc thoại.

“Ôi, chết! Tôi quên mất, hình như tiền trong thẻ của cậu tháng này không được dư dả cho lắm, thôi thì cậu có thể mượn thẻ của tôi vậy!”

Nhã Ân dứt khoát: “Tôi không cần tiền của cậu! Nếu cậu muốn, tôi có thể mua bằng thẻ của tôi, cảm ơn!”

“Nhã Ân, đừng hiểu nhầm tôi, dù sao cái thẻ này của tôi cũng phải nên làm lại thôi, cậu cứ cầm đi!”

Từ nãy giờ hai người họ đứng nói chuyện ở cầu thang, không ít người đi qua cũng phải dòm ngó. Nhã Ân vì sợ lại sinh chuyện, nó cầm chiếc thẻ mà Hoàng Thái Tiên chìa ra, xuống canteen.

Hoàng Thái Tiên tuyệt đối không hề có thành ý gì với nó khi cho nó mượn cái thẻ này. Chắc chắn cô ta lại nghĩ ra cách để làm nó dở khóc, dở cười thôi. Nhã Ân cầm chiếc thẻ trên tay cười khinh miệt. Nó lần xuống phòng giám thị báo tìm thấy đồ bị mất, xong việc nó mới lên canteen mua trà đá và bánh quy cho Hoàng Thái Tiên.

Sự thật đúng như nó nghĩ, nó cầm chiếc thẻ đi chưa được bao lâu thì Hoàng Thái Tiên bắt đầu đóng phim. Bộ dạng cô ta vô cùng hoảng hốt như mất cái thẻ giá trị vô cùng như vậy.

“Thái Tiên, rốt cục là cậu để đâu cơ chứ!”

“Mình cũng không rõ nữa!”

“Cậu thử nhớ lại xem, lần cuối cùng cậu thấy nó là ở đâu!”

“Là lúc mình gặp Tống Nhã Ân ở cầu thang. Đúng rồi, đích thị là nó!”

Thế là hội bốn đứa con gái Hoàng Thái Tiên hùng hổ xuống canteen, đứng trước mặt nó, Xảo Huyền nhìn nó nói to: “Tống Nhã Ân, tao thật không ngờ mày lại túng quẫn đến nỗi phải đi ăn trộm thẻ của Thái Tiên.”

Nhã Ân cười lạnh, nửa có nửa không.

Hoàng Thái Tiên tỏ vẻ hoảng sợ, có phần nhút nhát nhìn nó: “Nhã Ân, nếu cậu lấy của tớ, mong cậu trả lại, nếu không có chiếc thẻ ấy chỉ sợ trưa nay không có gì mua đồ!”

Kiều Thư cũng lên giọng với nó: “Mày rốt cục đã nghe thấy chưa, đồ ăn cắp!”

Hoàng Thái Tiên lúc này diễn rất nhập vai, tỏ vẻ tiểu bạch đập nhẹ tay Kiều Thư: “Kiều Thư, cậu ấy sẽ trả thôi, cậu đừng nói nặng lời!”

Cả canteen bây giờ xúm lại một chỗ, vòng quanh chỗ bọn họ đứng, chăm chú quan sát từng tình tiết một.

Hoàng Thái Tiên lại lên tiếng: “Nhã Ân, mong cậu trả lại cho tớ!”

Lúc này loa thông báo từ phòng giám thị có bắt đầu hoạt động: “Xin thông báo em học sinh nào bị mất thẻ, liền lên phòng giám thị nhận lại ngay. Mã số học sinh XXX. Xin nhắc lại, mã số học sinh XXX...”

Lúc này, hội Hoàng Thái Tiên chỉ biết đứng hình, không nói gì mà đứa nào đứa đấy ho khan vài tiếng. Hoàng Thái Tiên có phần ngạc nhiên mất mấy giây, nhưng rốt cục cô ta vẫn diễn tốt vai của mình: “Ôi, xin lỗi cậu, Nhã Ân. Tớ thực đã hiểu lầm cậu rồi. Thực xin lỗi!”

Nhã Ân trong lòng cười khinh miệt, cũng cùng Hoàng Thái Tiên đóng trọn vai diễn: “Không sao, bạn bè hiểu lầm nhau là chuyện thường. À! Bánh quy cậu nhờ tớ mua đây này, cậu cầm đi!”. Nói rồi nó đưa bọc bánh quy cho Hoàng Thái Tiên đang nhìn nó đầy tức tối. Nói xong, nó quay gót rời đi.

Hoàng Thái Tiên bỗng cười ha hả vài tiếng nhẹ nhẹ, nhếch nhẹ khóe môi đầy nguy hiểm: “Coi như hôm nay cậu cao tay hơn tôi. Nhưng rốt cục không có lần thứ hai!”

Nhã Ân vừa đặt chân vào đến lớp đã có vài cặp mắt soi mói nhìn nó. Nó vẫn điềm nhiên về chỗ của mình.

Trịnh Cảnh Tuấn tai còn đeo phone nghe nhạc, thấy nó bước vào thì gỡ xuống, hỏi nó: “Có chuyện?”

“Không có gì cả!”- Nó ngồi xuống ghế, soạn lại sách vở

“Thật là không có?”- Cảnh Tuấn vẫn nhẹ nhàng hỏi.

Nhã Ân như mất bình tĩnh, mắng nhẹ Cảnh Tuấn: “Có nhưng cũng chẳng sao. Tớ vẫn còn sống là được rồi!”

Cảnh Tuấn lại đeo tại phone lên, không nói gì, chỉ có điều tay cậu ta bắt giắc bắt ở sau thành ghế của Nhã Ân làm cho nó mười phần sững sốt.

“Cậu là đang làm cái gì đấy?”

“Này, Trịnh Cảnh Tuấn, bỏ tai nghe ra cho tớ hỏi..”

“Này...”

Nó thở dài khổ sở. Nó phải chịu tình cảnh này cho đến khi nào đây?

Xin chào các nàng của Rơm, mặc dù truyện BCB cán mốc 100K đã lâu nhưng bây giờ vẫn cảm ơn nàng một lần nữa. Cảm ơn mọi người rất nhiều, cảm ơn vì luôn ủng hộ và góp ý cho ta để có được một BCB như ngày hôm nay.

Thực ra thì nói ta là động vật sống về đêm cũng chả sai chỗ nào, 11h rồi vẫn còn ngồi nghe thím GD hét hò Good Boy với Fantastic Baby nữa, tâm hồn của ta chính là đang ở trên mây :v

Còn việc có một số độc giả bảo ta inbox trước khi đăng chap, thì ta thật sự xin lỗi, ta cứ quên mất. Thôi thì từ nay ta không thông báo gì nữa đâu, các nàng cứ thấy nút follow trên trang của ta thì ấn vào đi. Thế nhé!

Dạo này hình như văn hóa ment của các nàng đang giảm đi trầm trọng. Đừng làm ta buồn mà, và mần ngay đi. Hiều không?

Lời cuối cùng ta muốn nói với các nàng là ta vô cùng “yêu quý” lão rể nhà chúng ta, chúc lão rể một đêm không điều hòa, không quạt, nằm đắp chăn. Vậy thôi, các nàng đọc truyện đi nhé! Bai bai!

19. Chương 19: Chăm Sóc Bánh Trôi Cũng Là Bốn Phận Của Hồ

Cho đến bây giờ cũng đã gần hết năm học, chuẩn bị ôn thi để sẵn sàng cho bài kiểm tra chuyển khối. Nhã Ân cũng không còn thời gian đâu để ngó ngang hay để ý đến một số hành động vô sỉ của Trịnh Cảnh Tuấn. Nhưng tất nhiên, ngoài những hành động vô sỉ đó, cũng có một số việc làm nó cảm thấy khá tiện nghi khi được cậu ta chăm sóc.

Nhã Ân mệt nhọc thở dài nhìn đồng hồ thi trong phòng tự học, nó đã ngồi đây từ lúc tan học đến giờ mà bây giờ đã là hai giờ chiều rồi. Đã thế bụng nó lại trống không, chỉ vừa được lấp đầy bởi một miếng kẹo bông gòn và thế là tiếp tục ôn đề. Cả phòng tự học bây giờ đều rất im ắng, tất nhiên là từ lúc Trịnh Cảnh Tuấn ra ngoài cho đến giờ thì không khí nghiêm túc ấy mới được giữ gìn.

Nhã Ân nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh của Cảnh Tuấn còn đang trống trơn, cậu ta hình như đã đi được mười, mười lăm phút rồi mà vẫn chưa thấy quay trở lại. Hình như nó có phần lo lắng thì phải? Mà này, gì chứ? Nó không phải lo lắng cho cậu ta, mà nó lo cho bụng mình. Nó nhớ là nam chính trong ngôn tình, mỗi khi chưa cầm ai đó, thường cho bồi bổ cho cô gái đó rất nhiều đồ ăn. Liệu, Trịnh Cảnh Tuấn có đi mua đồ cho nó không nhỉ?

Nhã Ân bất giác chăm chú nhìn ra cửa phòng tự học. Trịnh Cảnh Tuấn như có thần giao cách cảm với nó, chưa đầy ba mươi giây sau đã thông dong đi về với tay không. Nhã Ân xụi lơ một mảng, mặt phân nửa là đen, phân nửa gần đen.

“Cậu không thấy đói à?”- Đợi Trịnh Cảnh Tuấn ngồi xuống, nó hỏi.

“Có, làm sao?”- Trịnh Cảnh Tuấn trả lời

“Tớ cũng vậy!”

“Thì sao? Thầy giám thị mà bắt gặp cậu ăn trong phòng tự học là cậu không còn đường sống đâu!”- Trịnh Cảnh Tuấn uể oải.

Nó xì một cái. Gì chứ việc ăn vặt trong phòng tự học chính là sở trường của nó. Nó nghe xong không muốn nhìn Trịnh Cảnh Tuấn thêm chút nào nữa, quay mặt đi làm bài.

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn bánh trôi nhỏ có phản ứng giận dữ liền cười nhếch mép: ĐỒ LỘN CON! Cậu ta liền kéo ghế đứng lên, tiện thể kéo nó xềnh xệch ra ngoài. Nhã Ân tất nhiên cũng rất muốn buông cánh tay đang kéo nó đi nhưng nó làm sao có thể vật được với sức của cậu ta cơ chứ! Cho nên nó chỉ biết dùng mồm để phản kháng lại.

“Này, Trịnh Cảnh Tuấn, cậu có bị điên không, thả tay ra để tớ đi!”

Tiếp tục kéo.

“Này, cậu có nghe thấy tớ nói cái gì không?”

Tiếp tục kéo.

Nhã Ân cuối cùng vẫn chẳng còn hơi sức đâu mà hỏi thêm, liền ngoan ngoãn đi theo cậu ta như một con cún con.

Sau một hồi đi qua cổng trường, Cảnh Tuấn kéo nó vào một quán ăn cách đó khá xa. Quán ăn này chỉ là một quán ăn vô cùng bình dân, bàn ghế có chút cũ kỹ nhưng lại có khá nhiều người ra vào, ắt hẳn món ăn ở đây phải rất ngon!

Đặt nó ngồi yên vị trên ghế, cậu ta bắt đầu gọi người lấy thực đơn. Nhân viên mang quyển thực đơn ra đưa cho Trịnh Cảnh Tuấn, nhưng cuối cùng cậu ta chẳng thèm giở mà đưa cho nó.

Nhã Ân ngẫu nhiên được quyền hưởng thụ liền không hề khách sáo và gọi đủ thứ làm cô nhân viên mắt tròn mắt dẹt, viết ỏi cả tay xong liền thở một hơi dài, đoạn nhìn Trịnh Cảnh Tuấn có vài nét thương tâm. (Haha)

Cảnh Tuấn không nói gì, một tay để trên bàn, một tay theo thói quen mà đút vào túi quần, người hơi ngả ra sau vì mỏi. Trong lòng nhìn thấy bộ dạng vui vẻ gọi món của Nhã Ân mà không khỏi có chút buồn cười.

Bỗng một người đàn bà bước từ gian bếp đi ra, trên người còn có chút mùi vị của thức ăn, niềm nở nhìn Cảnh Tuấn.

“Tiểu Tuấn? Tiểu Tuấn, có phải cháu đấy không?”- Người đàn bà ấy vừa nói vừa bước đến thật gần Cảnh Tuấn, câu hỏi mang chút nghi ngờ.

Trịnh Cảnh Tuấn bất giác nghe được giọng nói quen thuộc, liền đứng dậy, quay mình đối diện người đàn bà đó:

“Dì Lâm, là cháu!”

Dì Lâm hình như có vài phần xúc động, lại có chút cảm kích đan xen trách móc mà nói: “Tiểu Tuấn, rất lâu rồi mà cháu không ghé vào quán của ta, sao lại như vậy? Cháu bận gì sao?”

“Dì Lâm, cháu xin lỗi vì đã không đến thường xuyên!”- Trịnh Cảnh Tuấn áy náy nói.

Nhã Ân há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt. Nó không thể tin được Trịnh Cảnh Tuấn lại có thể có kiểu ăn nói ngoan ngoãn như vậy, mà lại là người ngoài nữa đấy! Nếu không vì món ăn sắp được bày ra, chắc nó cũng muốn vào bệnh viện mất thôi!

Dì Lâm hỏi thăm Trịnh Cảnh Tuấn một lúc, ánh mắt dừng trên người Nhã Ân, hỏi:

“Đây là bạn gái cháu sao?”

Nhã Ân một mực: “Không... không phải ạ!”

“Phải ạ!”- Trịnh Cảnh Tuấn cướp lời.

Dì Lâm nhìn Cảnh Tuấn có chút ý cười, lại quay sang nói với Nhã Ân:

“Cháu gái, cháu tên gì vậy?”

“Cháu họ Tống, tên Nhã Ân, thưa dì!”- Nó ngoan ngoãn trả lời

Dì Lâm nhìn nó chợt có vài tia vui vẻ đan xen, nói: “Một đứa trẻ ngoan, thật là một đứa trẻ ngoan! Nhã Ân này, từ sau nếu Tiểu Tuấn có bắt nạt cháu, cứ đến tìm ta. Được chứ?”

Nhìn bộ dạng dì Lâm đang vô cùng quan tâm mình mà hỏi, nó chẳng lẽ buông lời từ chối, đành vâng dạ lễ phép chứ trong lòng đang có một ngọn lửa nhiệt tình đả đảo. Gì chứ Trịnh Cảnh Tuấn mà dám bắt nạt cháu, cháu sẽ cho cậu ta mai sau không có con luôn đó dì Lâm! (Nhã Ân, mà tính thế là thế nào? -.-)

Dì Lâm tươi cười một hồi rồi như chợt nhớ ra gì đó, vội vàng: “Đúng rồi, nếu là Tiểu Tuấn đến, chính tay ta phải nấu thật ngon. Hai cháu cứ chờ nhé!”

“Vâng, thưa dì!”- Nhã Ân mồm mép leo leo. Để được ăn ngon thì chắc chắn nó sẽ không từ một thủ đoạn nào cả!

Trịnh Cảnh Tuấn để dì Lâm đi rồi mới ngồi xuống. Hình như cậu ta hiểu được tâm tư của nó, liền giải thích: “Dì Lâm là chủ quán cơm này. Ngày trước, chồng dì Lâm làm vệ sĩ cho bố tớ, nhưng không may cuối cùng chồng dì Lâm qua đời vì tai nạn xe khi cố cứu bố tớ khỏi chiếc xe ô tô đang bị lật. Nhà dì Lâm lúc đó chỉ có một mình dì Lâm cùng một đứa con trai nhỏ, đều không có cách nào để kiếm sống đủ cả. Ngay sau khi bố tớ tỉnh lại và biết được tình hình, bố tớ đã đến nhà dì Lâm quyên suốt một tiếng dù dì ý có ra sức ngăn cản. Cuối cùng, ông quyết định mở một hàng ăn cho dì kinh doanh lấy tiền chi trả cuộc sống. Lẽ ra đây phải là một nhà hàng thật lớn, nhưng vì dì Lâm cự tuyệt không cần đến nhiều tiền đến vậy nên bố tớ đành bỏ cuộc. Ngày đó, lúc nào rảnh rỗi, bố tớ đều cho tớ đến đây ăn cơm của dì Lâm nấu. Cơm dì Lâm nấu vô cùng ngon, cậu chắc chắn sẽ thích!”

Nhã Ân từ từ tiêu hóa hết từng chữ một rồi mới hiểu ra ngọn ngành. Cảnh Tuấn lại nói tiếp:

“Dì Lâm đối với tớ cứ như con mình. Có lần tớ lên cơn sốt cao, bác sĩ gia đình lại không đến được, dì Lâm đêm hôm một mình để lại con nhỏ cho hàng xóm trông để sang với tớ. Tớ thật sự rất quý dì!”

Nhã Ân gật gà gật gù, thăm nào cậu ta lại ngoan ngoãn đến vậy. Nhã Ân ngược lên nhìn vẻ mặt bình thản của Cảnh Tuấn. Cảnh Tuấn, rốt cục từ lúc đó đến giờ, cậu đã phải chịu bao nhiêu ủy khuất? Nó vẫn nhớ

chuyện mẹ kể về chuyện gia đình của Cảnh Tuấn, nghe xong, nó có chút cảm thương đến cậu ta. Trong khi nó được sống trong tình yêu thương của cha mẹ thì Trịnh Cảnh Tuấn lại cố chấp làm mình tự tổn thương như vậy. Có đáng??

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn thấy ánh mắt có chút bất bình thường của Nhã Ân, trêu chọc: “Cậu muốn hôn tớ hay sao?”

“Đồ điên! Đừng có mà ảo tưởng quá đáng!”- Nhã Ân rùng mình

Đúng lúc đó, đồ ăn được dì Lâm dọn lên bàn. Đĩa nào đĩa đấy đều rất hấp dẫn, làm nước miếng của nó cứ trực trào không thôi.

“Tiểu Tuấn, Nhã Ân, hai cháu ăn đi!”- Dì Lâm ân cần sắp bát cho hai đứa, giọng vui vẻ.

“Vâng, thưa dì!”- Nhã Ân cười tươi nhìn đồng thức ăn trên bàn đến nỗi không thấy tổ quốc đâu.

Nó cầm bát cơm trong tay mà lòng vui đến dậy sóng, ăn chưa hết miếng này đã bỏ sang miếng khác, thật sự là không chút khách sáo.

Ánh mắt dì Lâm hiện lên vài tia kinh dị nhìn nó...

“Thôi, hai đứa ăn đi nhé! Dì phải ra tiếp khách cái đã! Nhã Ân, cháu ăn ngon nhé!”- Dì Lâm vừa nói vừa tươi cười nhìn nó.

“À..âng...ưà...ì”

“Ừc!” . Nhã Ân mặt mày bỗng nhiên tối sầm lại vì mắc nghẹn, nó luống ca luống cuống toan nhổ miếng thức ăn thứ này thứ nọ trong miệng. Đang trong lúc hoảng hốt, một cốc nước được đưa ra trước mặt nó.

“Uống đi! Ăn từ từ thôi!”- Cảnh Tuấn tay cầm cốc nước, nhẹ nhàng nói với nó.

Nhã Ân như vớ được cái phao, liền cảm kích dốc uống một hơi.

Uống xong, nó mắc thẹn đến nỗi chẳng muốn ngẩng đầu lên nhìn các bàn khác đang nhìn nó với một ánh mắt không hề khác gì dì Lâm lúc nãy. Nơi nơi đều tràn ngập mùi vị của sự ngỡ ngàng! Cô gái nhỏ bé này thực sự đã khai sáng cho họ biết thế nào là lợn biến thành tinh!

Nhã Ân nhìn người đối diện đang hổ thẹn, nhanh tay gấp một miếng thức ăn vào bát của nó, nhỏ nhẹ: “Ăn đi không là tớ ăn hết đấy!”

Nhã Ân thấy thức ăn bày trước mặt, đều không giấu khỏi sung sướng bất giác ngẩng đầu lên cười tươi: “Cảm ơn!”

Trịnh Cảnh Tuấn đột nhiên nhìn nó vài giây, rồi cả người rời khỏi ghế, tiến về phía nó.

Gần...

Gần hơn...

Gần hơn nữa.....

Tim Nhã Ân hình như đang đập rất mạnh. Mà hình như sắp nổ ra thì phải. Không phải cậu ta định cướp nụ hôn đầu của mình trong lúc này đấy chứ? Trăng đâu? Gió đâu? Biển đâu rồi?

“Nhã Ân, mồm cậu có dính tương cà này!”- Cảnh Tuấn nói

Nhã Ân giật mình sờ sờ lên, chưa kịp lau đi thì Trịnh Cảnh Tuấn đã lấy tờ giấy ướt lau sạch cho nó rồi cậu ta lại thu người, ngồi về chỗ của mình, thưởng thức bữa ăn.

Nhã Ân tròn tròn mắt. Đầu óc nó là đang chứa mực Queen đen ở trong đó hay sao vậy?

“Cảm.. cảm ơn!”

“Không có gì! Cậu ăn đi!”- Trịnh Cảnh Tuấn vừa nói lại vừa tiếp tục gấp thêm thức ăn vào bát nó.

Ngoài trời hôm nay, hình như nắng rất đẹp!

Chap này hình như đủ thỏa mãn của các nàng rồi đúng không? Một buổi tối của ta đó, đừng có mà than ngắn nữa. Hi hi :v

À, về một số độc giả nhắn cho ta sẽ bỏ truyện chờ full. Cho ta hỏi một câu thôi: Tại sao vậy? Cho ta than một câu thôi: Đừng làm thế mà! -.-

Nghỉ hè được có mấy ngày thôi mà ta cảm giác như cả mấy thế kỷ như vậy. Lão rể eiii, lão đang ở chỗ ẻo nào, có nhớ đến ta? Không nhớ thì xác cmn định tối nay điều hòa hồng nghe chưa :3

Điều cuối cùng đó chính mong các nàng ủng hộ cặp đôi Ngôn-Mễ ở bộ truyện mới của ta: Thiên thần của riêng anh nhé. Xin lỗi nếu muốn bép thì cứ bép cái đũa cứ thích đi pro truyện như ta :3

Điều cuối cùng của cuối cùng, có một số thành phần hình như không nhìn thấy cái hình ngôi sao góc trên cùng bên phải màn hình ha. Nên là đọc xong out luôn ha. Cẩn thật đó ha!

Điều cuối cùng của cuối cùng của cuối cùng, tiếp tục và màn nếu muốn ta vui và đăng truyện thường xuyên.

Các nàng ngủ ngon! *hôn gió*

20. Chương 20: Cát Công Làm Giám(1)

Tối trước ngày kiểm tra, Nhã Ân nhận được hai tin nhắn, một là của Vũ Quang. Nội dung tin nhắn đại loại là hãy làm bài thật tốt và một là của An Nhiên, cũng cùng nội dung tương tự. Chỉ riêng Trịnh Cảnh Tuấn là gọi cho nó làm nó không tránh khỏi giật mình:

“Tổng Nhã Ân, cậu chắc chắn đã ăn no chưa đấy?”

“Tớ ăn rồi!”

“Nhã Ân, mai thi rồi đừng nhớ tớ quá đến phát điên đấy nghe chưa?”

“Xi. Không cần cậu nhắc tớ cũng chẳng thèm!”

Cảnh Tuấn lại tiếp: “Ngày mai là bài kiểm tra chuyên lý thuyết, cậu nhớ học thuộc thật tốt!”

“Cảm ơn!”- Nhã Ân đáp

“Vây thôi. Tớ học tiếp đây!”

“Ừ. Bai bai”

“Cậu cúp máy trước đi!”

“Ok!”- Nó ngoan ngoãn cúp máy theo lời của cậu ta. Nó cũng không biết từ khi nào đều rất nghe lời Cảnh Tuấn. Nó tự hỏi đây có phải là một loại khác của việc chịu đựng ủy khuất hay không?

Nhã Ân gác bài vở sang một bên, nó ra vườn khua khoảng tay chân một lúc rồi mới tiếp tục vào học bài.

Cảnh Tuấn gác bài vở sang một bên, cậu ta ra vườn khua khoảng tay chân một lúc rồi mới tiếp tục vào học bài.

Sáng mai không cần phải gọi Tổng Nhã Lợn cũng dậy rất rất đúng giờ làm cho An Nhiên đôi phần sửng sốt. Mới có một thời gian bỏ mặc nó theo trai mà buổi sáng đã ngoan ngoãn như vậy rồi sao? Thật là không thể tin được!

“Nhã Ân, hôm qua cậu uống café đấy sao?”

“Không!”- Nhã Ân vừa nói vừa lấy chiếc dây trên kệ đi vào chân mà không hề thấy sự ngỡ ngàng trong câu hỏi của cô bạn.

“Cậu....cậu từ khi nào lại thành ra như vậy?”

Nhã Ân ngẩng lên cười đều với An Nhiên: “Từ khi cậu trốn đi theo trai đó. Tớ phải tự lực cánh sinh thôi!”

“Ừ! Cũng đúng. Dậy sớm như vậy thì mai sau còn kịp nấu ăn cho chồng con nữa chứ!”

“Cậu...!”- Nhã Ân đột nhiên hiểu được ý tứ của An Nhiên, xách cặp đuổi theo nó ra đến cổng.

An Nhiên hôm nay cảm thấy tâm tình mình không hề vui chút nào vì hôm qua lại bắt gặp một hộp quà đầy mùi nước hoa trong cặp cậu ta. Nó đang thử nghĩ xem có trò nào thật vui để làm hay không.

Nhã Ân hốt hơ hốt hải chạy ra cổng thì đúng lúc bắt gặp ánh mắt xen vài phần cay đắng của Cảnh Tuấn. Nó theo bản năng mà nhìn theo ánh mắt của cậu ta. Haha, vui thật! Cái cúc áo này bị tuột ra rồi! (Tao hết lời để nói với bọn mày -.-)

Tất nhiên An Nhiên cũng không hề để ý đến bọn họ mà nhìn Chính Lâm ngây thơ đầy thách thức. Để tớ xem, hôm nay cậu về mà không thấy tí mùi giấm nào thì tớ đi bằng đầu!

Nhã Ân mặt đỏ bừng quay người lại cài cúc áo. Xong xuôi nó mới bước ra cổng.

Màn hài kịch, bắt đầu!

An Nhiên quay qua Cảnh Tuấn đang đút tay vào trong túi áo, người hơi tựa vào chiếc xe ô tô đẩy về lãng tử, ngọt ngào nói:

“Cảnh Tuấn, hôm nay mình đi với cậu!”- Nói xong chưa kịp nhìn biểu tình của cậu ta, nó đã tự mở cửa rồi cùng cậu ta an vị ở đó, mặc ánh mắt đầy kinh ngạc của Nhã Ân và ánh mắt đầy tia máu của Chính Lâm. An Nhiên hôm nay quả thật rất cao tay!

Chính Lâm cả mười phần đều không ngờ rằng An Nhiên đang cho cậu một bài học nên điềm nhiên mở cửa cho Nhã Ân ngồi vào xe của mình. Cố nặn ra một nụ cười ngọt ngào tương tự làm ai kia đang ở cùng Cảnh Tuấn có mấy chút bực tức. Cậu là đang trả đũa tớ đấy sao? Cậu dám!- An Nhiên mặc dù nghĩ trong lòng nhưng lòng bàn tay ghì chặt.

Tất nhiên là cũng phải kể đến tâm tình của Trịnh Cảnh Tuấn lúc này: Phát điên. Hôm nay là ngày thi cuối năm, lưu ban hay lên lớp đều tùy thuộc vào nó. Đáng lẽ ra, Tổng Nhã Ân phải là người ngồi với cậu ta hôm nay. Chỉ tiếc là... chần tinh An Nhiên đã dùng sức mạnh vô biên chiếm hữu chỗ ngồi trước cái bánh trôi nhỏ vô hại kia rồi!

Thực ra với tính cách sở hữu của Trịnh Cảnh Tuấn, cậu ta chỉ cần ra mặt một phen là cái bánh trôi nhỏ kia lại trôi dạt về đây thôi. Chỉ có điều...chần tinh An Nhiên qua lời kể đầy hải hùng của Chính Lâm có làm cho cậu ta đôi phần sợ sệt. Thứ nhất cũng vì lý do này, thứ hai là cũng không nỡ đuổi một cô bạn gái “vô tội” kia ra khỏi xe. Đang phân vân thì chiếc xe từ từ chuyển bánh, Cảnh Tuấn đành phải mang sự khó chịu của mình suốt đường đi.

Qua được ngã tư thứ nhất, Nhã Ân cũng không giấu nổi sự tò mò của mình, hỏi:

“Hai cậu đang giận nhau đấy sao?”

“Hâyzz! Cô nương à, tại hạ đâu dám kinh động đến lão chần tinh, chỉ là hôm nay có chút trục trặc kĩ thuật cần cô nương xem xét qua cho!”- Chính Lâm đưa một tay lên vuốt cằm, ra vẻ suy nghĩ.

Nhã Ân cũng bắt đầu nhập vai diễn: “Nhà người bị trục trặc ở đâu?”

Chính Lâm cười cười gian tà, bắt đầu nhìn xuống bụng rồi cái phần dưới bụng là gì cũng không biết luôn!

Nhã Ân tiếp tục nhìn theo ánh mắt của cậu ta, từ từ....đi xuống. “Biến thái!”- Nhã Ân mười phần sững sốt khi biết độ biến thái của cậu ta. Chắc chỉ thua Trịnh Cảnh Tuấn một tí xíu thôi chứ mấy!

“Tớ đã nói là gì đâu!”- Chính Lâm cười cười

“Thì cậu đã nhìn xuống cái...cái... cái đó còn gì!”- Nhã Ân vừa nói ánh mắt vừa bất đắc dĩ lướt qua để biểu thị cho chứng cứ của mình.

“Ý tớ là cái chân!”

Đùng! Đoàng! Đùng là tiếng sét giữa trời quang. Nhã Ân như bị trúng gió, ngồi yên không nhúc nhích. Rốt cục trong đầu nó có gì đen hơn mực Queen đen nữa không?

Nhã Ân mặt lại bất giác đỏ lên vì ngượng, nó không nói nữa quay đi. Đoạn Trịnh Chính Lâm cũng không dùng giằng thêm vì sợ Nhã Ân lại nổi đóa lên, lỡ đâu nói với Trịnh Cảnh Tuấn, tối nay chắc cậu không có đường về nhà.

Cuối cùng thì xe cũng đến nơi, Trịnh Cảnh Tuấn và An Nhiên cũng lần lượt xuống xe. Bốn người, bốn trạng thái khác nhau, chỉ có điều biểu cảm của Trịnh Chính Lâm là rõ ràng nhất: Mặt cậu ta nhăn nhó hết cả lại vì uống phải hũ giấm lâu ngày. Mô Phật!

An Nhiên khoác tay Trịnh Cảnh Tuấn vô cùng công khai, cũng không có vẻ gì là ngượng ngùng. Kể ra, hai người bọn họ đứng với nhau cũng không phải là không đẹp đôi!

Cho đến lúc này chỉ riêng Nhã Ân là chưa có biểu lộ gì, nó bị Trịnh Chính Lâm một mực khoác vai đi vào cổng trường. Mặc cho ánh mắt của bàn dân thiên hạ đang đổ dồn vào bốn người bọn họ.

Đi cùng An Nhiên một lúc, Cảnh Tuấn quay sang nói: “Cậu cứ đi trước! Tớ cần phải ra đây một chút!”

An Nhiên thấy cũng khá hợp lý, dù sao cũng để cho tên kia ăn quả tức được một hồi. Thôi thì độ lượng cho cậu ta nghỉ giữa hiệp cái đã.

“Cậu đi đi!”

Cảnh Tuấn tay vẫn đút vào túi quần, điềm đạm bước đi.

Thực ra, sáng nay cậu ta ăn cũng không ít giấm. Không thể cho cái bánh trôi cứ thế mà cùng người thông dong lượn trước lượn sau cậu ta như vậy được. Cứ để yên như vậy, cậu ta chẳng khác nào một cái bù nhìn!. Vào trong phòng thể chất, Trịnh Cảnh Tuấn lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Nhã Ân.

Nhã Ân đang ngồi ở ngoài trao đổi về bài kiểm tra cùng bạn, bỗng nhận được tin nhắn, theo thói quen mà ra chỗ khác đọc tin. Chỉ biết, lúc quay trở về, mặt nó trắng bệch, mồ hôi hột bắt đầu chảy. Trong đầu chỉ biết hình dung ra gương mặt biến thái của Trịnh Cảnh Tuấn lúc đó!

Thực ra hôm nay là tết thiếu nhi, ta cũng không định viết chương mới. Định ngày mai đi chơi xong mới bắt đầu viết. Nhưng nghĩ thế nào đi chẳng nữa đều cảm thấy hôm nay nên tặng một chương cho các nàng vậy nên ta chẳng thêm chuẩn bị đồ ngày mai đi chơi mà nằm trong phòng lạch cạch đánh máy. Thôi được rồi, đừng cảm ơn ta! :v

Các chương tiếp theo đây sẽ có một nhân vật bí ẩn lộ diện. Các nàng cứ chờ đi, nhưng chưa chắc là chương sau sẽ có luôn đâu. Hi hi :)

Dù đã cuối ngày rồi nhưng ta vẫn chúc: Hôm nay, ngày 1/6, tôi Thị Rơm, chúc các nàng một ngày 1/6 vui vẻ, cuộc sống tràn đầy hạnh phúc. Chúc lão rể của chúng ta một ngày tết thiếu nhi ăn chơi điều hòa hết mình, vì hết hôm nay thôi là ta lại tiếp tục nguyên :v

Các nàng đọc truyện vui vẻ là tốt vì ta còn chưa tiết lộ cái tin nhắn mà thằng con trai ta nhắn cho Nhã Ân là gì. Thôi thì...chờ đi và phó mặc cho thời gian :v

21. Chương 21: Oan Ưc Của Nhã Ân

“Tối nay, bảy giờ tối, tại nhà cậu, phòng cậu!”

Nhã Ân xem xong tin nhắn, mặt nó đột nhiên trắng bệch, mồ hôi hột bắt đầu chảy. Trong đầu chỉ biết hình dung ra gương mặt biến thái của Trịnh Cảnh Tuấn lúc đó!

“Nhã Ân! Nhã Ân! Cậu mau ra đây xem đề của Nhược Minh này!”- Na Na vừa nói vừa kéo tay nó lại chỗ đám con gái đang tụm năm tụm bảy đang xem đề.

Nhã Ân âm ừ rồi cất vội cái máy điện thoại vào túi áo. Chạy nhanh ra chỗ Nhược Minh nhưng trong lòng rất cục không khỏi có chút sợ sệt.

Trịnh Cảnh Tuấn sau khi gửi xong tin nhắn tâm trạng có chút khả quan hơn. Nếu không phải là một trăm phần trăm thì cậu ta cá là chín mươi chín phần trăm là cái bánh trôi nhỏ đang sợ run người. Còn tầm mười lăm phút nữa, cậu ta bước ra ngoài, nhanh chóng đi tìm phòng thi của mình.

Nhã Ân dù thế nào đi nữa cũng phải trấn tĩnh lại. Nhất định phải trấn tĩnh lại để làm bài thi thật tốt! Nhưng mà....tin nhắn của Trịnh Cảnh Tuấn vẫn thực sự làm nó sợ. Nhớ đâu buổi tối cậu ta đến thật! Nhớ đâu cậu ta kiểm có là bày bài cho nó rồi lên phòng nó.....Không được! Nhất định không! Nó phải ngăn chặn chuyện này.

Loa phát thanh từ phòng giám thị thông báo chỉ còn năm phút nữa sẽ bắt đầu tiến hành kiểm tra. Nhã Ân vội vội vàng vàng vào phòng thi, trong đầu cũng không còn lo nhớ nhiều về tin nhắn của Trịnh Cảnh Tuấn nữa.

Nhã Ân sau khi ngồi yên vị ở chỗ ngồi của mình thì thấy thấp thoáng bóng dáng của Hoàng Thái Tiên đang tiến đến. Cô ta....ngồi ngay sau mình!

“Nhã Ân, chào!”- Hoàng Thái Tiên tươi cười giả tạo làm nó sồn cả gai ốc. Nhã Ân chỉ nhìn Hoàng Thái Tiên một chút cho có lệ, không hề có ý muốn trả lời lại.

Hoàng Thái Tiên thấy thái độ của Nhã Ân lòng thầm nguyên rủa.

Sau khi phòng thi đã đủ học sinh thì vừa đúng lúc giám thị coi thi bước vào. Bước đầu tiên chính là điểm danh lại từng người trong danh sách. Bước tiếp theo chính là mời từng người cất cặp sách ở tủ bên ngoài phòng thi, đồng thời thu toàn bộ máy điện thoại của học sinh để tránh một số trường hợp gian lận khi thi bằng điện thoại thông minh.

Buổi sáng của nó sẽ phải thi lý thuyết ba môn: Sử, Lý và Văn. Vì lý thuyết dày đặc nên nó cũng đã cố ghi nhớ hết mình, nó tin chắc chắn nó sẽ làm được!

Sau khi hoàn thành xong nốt các phần thủ tục, giám thị coi thi bắt đầu phát đề và tờ giấy làm bài thi. Vì lịch sử có rất nhiều sự kiện cho nên buộc nó phải ghi nhớ một cách tư duy hơn là học thuộc bình thường, ví dụ như dùng bản đồ tư duy vậy! Nhưng thực ra....cái này là do Trịnh Cảnh Tuấn dạy nó. Dùng trong trường hợp này cũng khá là hiệu quả!

Đề sử đối với nó cũng không quá khó hay quá dễ, cho nên thời gian 90 phút theo nó thấy cũng thật hợp lý. Nó bắt đầu dồn hết sức cho phần khoanh tròn ở phần một trắc nghiệm. Đối với Nhã Ân bây giờ những người khác xung quanh nó chính là không khí!

Đang làm bài một cách say sưa thì nó cảm thấy chiếc bàn phía sau nó liên tục có những hành động đập vào lưng nó. Lần thứ nhất...Lần thứ hai.... Cuối cùng, lần thứ ba nó cũng quay đầu nhẹ xuống, vì nếu quay hẳn cả người ra sau, chắc chắn nó sẽ bị đuổi ra khỏi phòng thi.

Đằng sau nó là Hoàng Thái Tiên đang cố rút một mảnh giấy trắng từ trong chiếc váy của cô ta. Hử...tài liệu?

Hoàng Thái Tiên thấy có người đang quay xuống nhìn nó thì giật mình đưa tay lên bàn, khuôn mặt vẫn cố giữ nét bình thản.

Nhã Ân quay lên cười khinh bỉ. Tôi tưởng cậu phải học giỏi lắm chứ Hoàng Thái Tiên, hóa ra cũng chỉ là một đứa đi xem tài liệu một cách vụng trộm trong khi thi thôi sao?. Nhã Ân dù trong lòng thực muốn đứng lên tố cáo nhưng cuối cùng lại thôi, nó lại bình tĩnh ngồi làm bài.

Được một lúc sau đó thì nó lại thấy chiếc bàn phía sau có tiếng lật tài liệu nhẹ nhẹ, tiếp đến là tiếng một tờ tài liệu bị rơi xuống, nó khó chịu trở mình nhưng vẫn tiếp tục làm bài. Chỉ có điều, giám thị coi thi thì không hề bỏ qua cho Hoàng Thái Tiên được. Cô Lý từ trên bục bước từng bước xuống bàn của Hoàng Thái

Tiên. Từng bước, từng bước một nặng trĩu. Nhã Ân dù chỉ là một người không-liên-quan nhưng thực sự vẫn rất sợ uy lực cả lão sư lúc này.

Cô Lý là một người lâu năm trong nghề, chỉ có câu thứ nhất, nếu có câu thứ hai thì chết liền. Cho nên lúc đến gần Hoàng Thái Tiên, cô Lý không cần hỏi gì nhiều mà trực tiếp cầm tờ tài liệu được Hoàng Thái Tiên đang cố che dấu dưới đôi giày của mình.

“Kết quả đề thi sao?”- Cô Lý cầm đề thi lên, lạnh lùng hỏi.

Hoàng Thái Tiên mặt mày xanh ngoét, đưa ánh mắt cầu cứu tới thầy Vận cũng đang đứng hình ở trên bục giảng. Chuyện này mà để lộ ra ngoài thì chắc chắn cả thầy lẫn trò đều không toàn mạng mà trở về. Thầy Vận ho khan vài tiếng rồi bước xuống, về mặt lại bình thần.

“Thái Tiên, chuyện này là sao?”

Cô Lý lạnh lùng nhìn Hoàng Thái Tiên rồi nói với thầy Vận: “Đừng hỏi nhiều, lập tức dừng làm bài kiểm tra!”

Hoàng Thái Tiên hoảng hốt, nó liếc mắt xung quanh tìm người cứu giúp, nhưng người duy nhất là thầy Vận vẫn không thể làm gì cho nó. Đầu nó bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, nó ngáp ngừng nói về mặt vô tội:

“Thưa cô, tờ giấy này... là bạn Nhã Ân chuyển xuống cho em, em thật không biết gì!”

Nhã Ân đang làm bài bỗng nhiên trợn tròn mắt khi nghe thấy câu trả lời của Hoàng Thái Tiên. Gì chứ? Cô ta định đổ oan cho nó sao? Nhã Ân chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng cô Lý như đang gần bên tai: “Ai là Nhã Ân? Đứng lên cho tôi!”

Nhã Ân dù biết không phải là mình nhưng vẫn phải đứng lên. Nó rụt rè: “Thưa cô, em không đưa tờ giấy này cho Hoàng Thái Tiên! Không phải là em!”

“Em đừng có mà ngụy biện nữa! Ban nãy chính mắt tôi thấy em có quay xuống đưa tờ giấy ấy cho Hoàng Thái Tiên!”- Thầy Vận như vớt được chiếc phao cứu sinh, dù trong lòng không hề muốn nhưng vẫn bắt buộc phải làm thế này.

Nhã Ân một mực thanh minh: “Cô! Thầy! Không phải là em! Chắc chắn là do thầy nhìn nhầm, em đưa tài liệu cho Hoàng Thái Tiên.”

“Em đừng cãi tôi nữa. Mau mau lên phòng giám thị, không làm mất thời gian của nhiều người!”

Cô Lý cho đến bây giờ vẫn không có thiện cảm với Hoàng Thái Tiên, nói: “Không chỉ một, cả hai em đều lên phòng giám thị cho tôi. Thầy Vận, tôi ở đây tiếp tục trông lớp, thầy mau đưa hai đứa nhỏ này lên phòng giám thị làm việc!”

Thầy Vận ậm ừ rồi ra lệnh cho hai đứa cùng lên phòng giám thị.

Hoàng Thái Tiên cũng ngoan ngoãn theo sau, tránh ánh mắt đang liên tục bắn đạn về phía nó của cô Lý. Dù đã đổ được một phần lỗi sang cho Tống Nhã Ân, lòng nó vẫn như lửa đốt.

Nhã Ân thật sự bàng hoàng. Nó thực sự rất hoang mang không rõ sẽ phải làm gì trong lúc này. Nếu Hoàng Thái Tiên cứ tiếp tục đổ lỗi cho nó thế này, nó thật sự không thể có điểm tổng kết năm học mất thôi! Nhã Ân trong lòng bất chợt run sợ....

Vì từ phòng thi của nó đến phòng giám thị đều không đi qua phòng của Trịnh Cảnh Tuấn cộng thêm với việc cả ba môn đều thi liền nhau, cậu ta ắt hẳn không biết gì mà chăm chú làm bài, xung quanh là những cặp mắt đăm đăm đuổi của nữ sinh.

Lúc nó ngồi yên bị trên ghế của phòng giám thị thì thầy giám thị đã cầm một chiếc gậy, ve vẩy trước mặt, giọng lạnh tanh:

“Nhã Ân, Thái Tiên. Các em nói tôi nên làm thế nào đối với hành vi gian lận này của các em đây?”

Nhã Ân phản bác lại, giọng nói vì oan ức mà có phần đồng dục: “Thưa thầy, em không hề có hành vi gian lận ấy!”

Thầy giám hiệu ra ý không quan tâm, nói tiếp:

“Cho đến bây giờ, chúng cứ đều rõ ràng thế rồi. Tôi sẽ dừng việc truy cứu. Hai em sẽ phải dừng làm bài thi chuyển khối, tuyệt đối không có chuyện nhân nhượng. Tôi sẽ lên báo cáo chuyện này với thầy hiệu trưởng và hội đồng kỷ luật của nhà trường.”- Nói xong, thầy giám thị bước ra cửa, chỉ còn lại nó và Hoàng Thái Tiên ở trong phòng.

“Hoàng Thái Tiên, rốt cục cậu còn loại việc nào bỉ ổi hơn thế này không?”- Nhã Ân nén giận, cổ hủi cô ta thật bình tĩnh.

Hoàng Thái Tiên nhếch khóe miệng cười: “Đối với cậu thì tôi còn phải làm hơn thế này chứ!”

“Hoàng...Hoàng Thái Tiên, cậu thật sự không phải là người!! Không phải là người!”- Nhã Ân phẫn nộ. Gì chứ nếu nghĩ thi chính là đồng nghĩa với việc ở lại lớp.

Hoàng Thái Tiên vòng hai tay trước ngực, trình thượng nói: “Thực ra, tôi là người hay là cái gì đi chẳng nữa cũng không quan trọng. Quan trọng là tôi lo cho cậu thôi, Nhã Ân ạ! Cậu xem, liệu có ai có thể giúp cậu được đây? Chính là lưu ban lại lớp đấy. Còn đâu đừng lo lắng cho tôi, bố tôi chắc chắn sẽ không để con gái cưng của ông ấy khổ sở với một đứa không cùng một đẳng cấp lưu ban lại lớp đâu!”. Nói rồi Hoàng Thái Tiên đóng sập cửa, bước ra ngoài...

*Ta phải giải thích một chút sợ các nàng lại nghĩ ta phóng đại chuyện thi cử một cách quá đáng. Thực ra, hệ thống thi cử ở Trung Quốc nói chung vô cùng nghiêm ngặt, chặt chẽ. Các nàng có thể search bác Gò để xem những hình thức chống gian lận ở đó và hậu quả của gian lận thi cử sẽ ra sao. Ta chỉ thử hỏi nếu Việt Nam cũng như vậy, ta và các nàng có còn thảnh thơi đọc truyện trên Wattpad hay không? :v

Bởi vì đã là hai giờ sáng nên ta chẳng có gì để nói nhiều. Chỉ có điều là dạo này ta đang bận khoản và cái ảnh bìa của truyện. Chiều cao của con bé như vậy là ổn rồi nhưng Trịnh Cảnh Tuấn con trai ta thực ra tóc tai không bù xù, dài ngoẵng như vậy. Ta nhìn đi nhìn lại vẫn có phần không ưng lắm ảnh bìa cho nên nàng nào rảnh rỗi có thể kiếm và des cho ta một tấm ảnh bìa thật đẹp được không? Ta đã mày mò nhiều lắm rồi nhưng cuối cùng vẫn chẳng làm được cái nào ra hồn. Nếu ai có lòng hảo tâm làm hộ ta thì inbox cho ta, ta sẽ send link fb qua rồi send ảnh vào đó cho ta nhé. Vì ngày mai, chỗ ta mất điện cả ngày cho nên sẽ không rep được cmt của mọi người, các nàng thông cảm cho ta. Yêu mọi người :)

22. Chương 22: Chịu Đựng Ủy Khuất

Lúc Trịnh Cảnh Tuấn vừa ra khỏi phòng thi, cậu ta đã lấy ngay điện thoại gọi cho Nhã Ân. Vừa gọi, bộ dạng vừa như tìm kiếm.

An Nhiên cũng vừa thi xong, thấy có người đến báo chuyện thì hốt hoảng đi tìm Trịnh Cảnh Tuấn: “Cảnh Tuấn, Nhã Ân bị đình chỉ thi, giờ đang ở phòng giám thị.”

Trịnh Cảnh Tuấn nhú mày: “Đình chỉ?”

“Tớ cũng không biết lý do là gì nữa. Mau đến đó nhanh nhanh xem thế nào!”- Vừa nói, An Nhiên vừa sốt ruột kéo Cảnh Tuấn đi theo nó.

Trịnh Cảnh Tuấn vừa chạy đến nơi thì đã thấy cửa phòng giám thị chặt kín người. Trịnh Cảnh Tuấn bắt đầu dùng sức mạnh phân tán đám đông bấm sinh của mình, chưa gì, cả tá người trước phòng đã xếp thành hai hàng ngay ngắn như chào đón nguyên thủ quốc gia.

Đập vào mắt cậu ta chính là hình ảnh Tống Nhã Ân ngồi một mình trong phòng, quay lưng lại với cậu ta. Hình ảnh này có làm cho lòng cậu ta có chút âm ỉ không rõ nguyên nhân.

Chưa kịp hỏi rõ tường tận sự việc thì thầy giám thị vì nghe tin có cảnh nhốn nháo trước phòng đã xuống dẹp loạn, đang định đóng cửa đi vào thì bị Trịnh Cảnh Tuấn chặn cửa:

“Em phải vào!”

Thầy giám thị không phải không biết điều, từ ngày cậu ta về đây, công quỹ của nhà trường tăng lên trông thấy, tất cả là nhờ tập đoàn của bố cậu ta. Những điều này phải chiều theo quý công tử đây chắc không có gì khó khăn: “Em vào đi!”

Trịnh Cảnh Tuấn chỉ nghe có thể, liền hùng hổ xông vào, ngồi vào ngay chiếc ghế cạnh nó. Mặc dù lòng có chút hoang mang thoáng qua nhưng bộ dạng vẫn lạnh băng chẳng hề thay đổi. Thầy giám thị hỏi: “Hoàng Thái Tiên không phải lúc này còn ở đây sao?”

Nhã Ân bình tĩnh trả lời, vẫn coi Trịnh Cảnh Tuấn như không khí: “Cậu ấy vừa ra ngoài, thưa thầy!”

Cảnh Tuấn nhú mày khó hiểu. Chuyện này....chẳng lẽ liên quan đến Hoàng Thái Tiên?

Vừa nhắc đến Hoàng Thái Tiên, nó đã dang hoàng mở cửa phòng, đi bên cạnh là một người đàn ông vô cùng lịch lãm, theo mắt thường mà nhìn các điểm tương đồng trên khuôn mặt của họ, người này chính là bố của Hoàng Thái Tiên!

Thầy giám thị tất nhiên thấy phụ huynh vẫn phải có chút lịch sự tối thiểu, liền bước ra cửa bắt tay chào hỏi. Người đàn ông kia dù vẫn đáp trả nhưng biểu hiện có chút khinh rẻ nhìn xung quanh phòng. Nhưng một chút, thầy giám thị quay lại nhìn hai đứa nó, nói: “Hai em cùng chúng tôi lên phòng hội đồng!”

Nhã Ân liền đứng lên đi theo, Cảnh Tuấn lẳng lặng theo sau nó. Không ai nói với ai câu nào...

Lúc lên phòng hội đồng, trong phòng đã có đầy đủ các giáo viên trong hội đồng kỷ luật ở đó. Người nào người nấy đều biết điều mà chào hỏi Hoàng Thịnh- ông chủ của tập đoàn Hoàng Phong nổi tiếng lầy lùnh.

Nhưng cuối cùng, Trịnh Cảnh Tuấn vẫn không thể vào trong phòng họp. Đành bất lực ngồi chờ ở ngoài.

Tầm mười, mười lăm phút sau thì bà Hạo Hiên đến, thần thái có chút không tốt. Bà Hạo Hiên hỏi Cảnh Tuấn sơ qua về tình hình hiện tại rồi cũng bước vào phòng họp.

Trịnh Cảnh Tuấn đứng dựa cạnh bức tường gần phòng họp, tay nắm chặt, lòng có chút khó chịu. Chẳng lẽ vì cậu ta mà Nhã Ân phải chịu đựng ủy khuất?

Vì trong phòng có hệ thống cách âm, cho dù cậu ta có là một con cún xinh xắn đi chẳng nữa thì cũng bật vô âm tín, mọi thứ đều mù mờ.

Cuộc họp kéo dài hơn một tiếng thì mọi người đều ra ngoài. Khuôn mặt ai cũng như giải tỏa được một chút gánh nặng, chỉ có Nhã Ân là cúi thấp đầu từ trường ra đến xe. Cảnh Tuấn vẫn chưa hề muốn hỏi xem tình hình thế nào vì nhìn biểu tình của nó, cậu ta biết, nếu cậu ta hỏi bây giờ thì chắc chắn Nhã Ân sẽ thành chần chừ.

Bà Hạo Hiên có chút mệt mỏi, bà quay ra dặn dò Nhã Ân vài điều rồi nói với Cảnh Tuấn:

“Cảnh Tuấn, nhờ cháu đưa Nhã Ân về nhà, bác thực sự đang có một việc quan trọng ở công ty cần phải đến!”

“Bác! Bác yên tâm, cháu sẽ đưa Ân Ân về!”

“Ừ! Vậy thì bác yên tâm rồi. Vậy nhé Nhã Ân! Mẹ đi đây, hai đứa!”- Bà Hạo Hiên lên xe rồi đi.

Cảnh Tuấn cũng không phải là tuýp người tò mò quá hóa rồ, cậu ta vẫn bình thản mở cửa xe ra cho Nhã Ân rồi ngồi lên.

Trịnh Cảnh Tuấn quay lên nói với chú Vệ: “Chú đưa cháu đến X View.”

“Ok!”- Chú Vệ vì thấy bầu không khí hơi căng thẳng trong xe, liền đồng ý bằng giọng vui vẻ đồng thời còn bật thêm nhạc.

Nhã Ân lúc này mới lên tiếng: “Chú cho cháu về nhà, làm ơn!”

“Nhã Ân, giờ này không về nhà. Đi chơi với tớ!”

“Không! Tớ muốn về nhà!”

“Tớ không nói nhiều với cậu đâu!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói

“Không! Cho tớ về nhà cơ!”

“Cho tớ về nhà! Cho tớ về nhà đi mà!”- Nhã Ân bỗng nhiên bật khóc thảm thiết.

Thực ra từ lúc này cho đến giờ nó đều giữ vẻ mặt này của mình để không bật khóc trước mặt mọi người. Nó chỉ chờ đến nhà để òa lên nhưng cuối cùng Trịnh Cảnh Tuấn cũng không chấp nhận. Thế nên nó khóc to hơn nữa!

Chú Vệ ở đằng trước mười phần sưng sốt bởi tiếng thét dựng tóc gáy của Nhã Ân, phanh xe đột ngột, mặt từ từ chuyển sang trắng, rồi trắng bệch. Rốt cục cổ họng con bé có cái loa khuếch đại âm thanh ở trong hay sao?

Trịnh Cảnh Tuấn cũng không kém phần giật mình, cậu ta nhìn Nhã Ân đang gào khóc trước mặt, có chút không ứng phó kịp.

“Nhã Ân, đừng khóc! Cậu muốn về nhà, tớ sẽ đưa cậu về nhà. Nín đi nào!”- Trịnh Cảnh Tuấn trấn tĩnh.

Nhã Ân vẫn không nín khóc, ngày một thêm nước mắt nước mũi tùm lum trước mặt. Ở... nhưng mà nó nhớ, trên phim truyền hình, lúc các diễn viên khóc, họ đẹp lắm cơ mà, sao mà lúc này lại có một đồng bầy nhầy trước mặt nó thế này?

Trịnh Cảnh Tuấn nói với chú Vệ: “Biệt thự Tổng gia, chú!”

Chú Vệ hốt hoảng làm theo lời Cảnh Tuấn về Tổng gia để Nhã Ân nín khóc.

Vì cái thứ đang chảy rùng rùng ra từ mắt và từ mũi của nó ngày càng nhiều, vì giữ hình tượng, nó đành từ từ nín hắt. Cho đến trước cổng nhà thì đã thôi hẳn, chỉ có đôi mắt sưng phù. (Mày mà cũng có hình tượng nữa hả con?)

“Cậu không sao đấy chứ?”- Trịnh Cảnh Tuấn ân cần hỏi.

“Không sao!”

“Cậu có cần tớ vào cùng cậu!”

“Cậu về trước đi!”

“Có thật là cậu không sao?”

Nhã Ân đột nhiên hét lớn: “Tớ không sao! Tớ không sao! Đừng quan tâm tới tớ nữa, làm ơn! Tớ không sao hết!!”

Trịnh Cảnh Tuấn sững người, Nhã Ân đang cầu xin cậu ta đừng-quan-tâm nó sao?

”Nhã Ân, cậu đừng có chơi trò trẻ con. Tớ không quan tâm cậu thì ai quan tâm cậu nữa? (Có mẹ này, có Vũ Quang này, có nhân vật bí ẩn nữa này, à, có các độc giả nữa này :v)

“Tớ không cần. Cậu đừng hỏi tớ nữa!”

Cảnh Tuấn kéo tay Nhã Ân lại, chặn nó không cho nó bước vào nhà.

“Nhã Ân, cậu phải nói cho tớ, có chuyện gì xảy ra!”- Cậu ta bóp cổ tay nó càng ngày càng chặt

Nhã Ân mắt rưng rưng: “Không có chuyện gì cả, không hề có chuyện...”

Cảnh Tuấn thực sự tức giận: “Cậu đừng có nói dối tớ!”

“Sao cậu lại quan tâm tới tớ làm gì? Tớ không cần, không cần, không cần!”

“Cậu vừa nói cái gì?”- Cảnh Tuấn hét lớn, làm chú Vệ đành phải đánh xe ra chỗ khác tránh quả bom đang nổ.

Nhã Ân hơi sững người, cúi đầu xuống, không trả lời.

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn qua nó, ánh nhìn có chút bất lực xen chút thất vọng. Cậu ta từ từ rời lòng cổ tay Nhã Ân ra. Không hề nói câu gì, bước lên xe ô tô, đi mất hút.

Nhã Ân tuyệt vọng mở cổng bước vào nhà, lòng nặng trĩu....

Buổi tối tại Trịnh gia...

Bà Ngô Hi vẫn hàng ngày săn sóc cho Cảnh Tuấn để làm giảm đi sự xa cách mà cậu tỏ ra với bà hàng ngày. Cho đến bây giờ, cậu ta cũng có chút hiểu chuyện mà đi về biết chào hỏi đàng hoàng. Chỉ có điều ngoài hai câu chào hỏi, đều không hề có câu nào hơn.

Trịnh Cảnh Tuấn từ lúc nhà đã chạy lên phòng đập sập cửa làm kinh động đến cả nhà, sợ nhất có lẽ vẫn là anh người làm mới, vì mỗi khi cậu ta có điều không vui, anh ta chính là vật thế thân.

Cảnh Tuấn ngồi trên giường, lòng có chút tức giận khi nhớ lại thái độ của Nhã Ân. Nhưng cuối cùng cái bộ mặt tội nghiệp đó của nó vẫn làm cậu ta mềm lòng. Trịnh Cảnh Tuấn lấy máy điện thoại ra: “Chú, nhờ chú xem qua hộ cháu vụ gian lận thi cử ở trường cháu sáng nay. Càng nhanh càng tốt!”

Đầu điện thoại bên kia truyền qua một thanh âm nghiêm nghị: “Được!”

Mặc dù làm mất lòng bạn des ảnh bìa hộ ta, thực ra bìa nàng des khá là ưng ý ta rồi nhưng mà trước khi nàng des ta lỡ đi kiếm cái bìa hợp ý ta hơn, tại nó cũng dễ thương nữa, nên ta lại lấy nó làm ảnh bìa rồi. Ta xin lỗi, nhưng cảm ơn nàng nhiều, hiếm ai lại nhiệt tình như nàng 123nhanhlen :)

Với cả ta muốn thông báo cho các nàng một việc, vì trong hè này, nhà ta có chuyện nên có thể là năm sáu ngày ta mới có thể ra một chap. Các nàng đừng trách cũng đừng bỏ truyện ta nhé. Vì bình thường ta đều ra khá sớm mà, 3-4 ngày là có rồi nên các chap tiếp theo đây mong các nàng lượng thứ. Ta sẽ cố gắng viết thật nhanh cho các nàng, đừng lo!

Đạo này ta hay nghe nhạc dance, thấy có một bản hay, thêm luôn link vào phần mô tả, các nàng vào mà nghe, mấy bài toàn là những bài ta nghe trong khi viết thôi đấy, chỉ có mấy bài đấy mới làm ta có hứng sáng tác :3

Đấy, ta chỉ làm nhằm có từng đấy thôi, các nàng đọc truyện vui vẻ và nhớ cổ vũ cho đội tuyển Việt Nam nhé! :v

23. Chương 23: Càng Ngày Càng Nghiêm Trọng

Theo những gì chú Trân- luật sư cũ của bố Trịnh Cảnh Tuấn nói thì Nhã Ân là người truyền tờ tài liệu xuống theo lời của Hoàng Thái Tiên. Sự việc đã được các bên nói sáng nay và tìm ra hướng giải quyết đó chính là cả hai người sẽ phải dừng việc thi nhưng vì yêu cầu của phụ huynh điều tra lại một lần nữa sự việc nên nhà trường phải tiếp tục truy cứu. Chỉ có một điều lạ đó chính là ngay chiều nay, Hoàng Thái Tiên đã được bỏ lệnh cấm thi đồng thời thấy ở tài khoản của một số giáo viên trong hội đồng kỷ luật có tăng. Điều này làm Trịnh Cảnh Tuấn khó chịu, cậu ta không phải là một đứa thiếu năng mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Dù kết quả vụ việc có chút lằng nhằng nhưng cũng phải đánh giá cao năng lực của chú Trân chỉ trong mười lăm phút đã giải thích tường tận cho cậu ta.

“Chú Trân, việc này lại phải nhờ chú rồi!”

“Được rồi!”

“Chỉ có điều, đừng để cho ai biết cả!”

“Cháu yên tâm, đừng lo điều gì! À, mà ta nghe bà Ngô Hi vừa mới về nước?”

Trịnh Cảnh Tuấn đang bàn việc “lớn” bỗng nhiên nhắc đến bà Ngô Hi liền tụt hứng: “Chú! Cháu đập máy đây!”

Haizz, thằng bé này thật là, đến bao giờ thì hai mẹ con họ mới bình thường được cơ chứ?...

Cảnh Tuấn khó chịu, vác xác vào phòng tắm.

Sáng sớm hôm sau bà Hạo Hiên đã nhận được tin nhắn rút bỏ lệnh cấm thi đối với Nhã Ân. Lòng có chút hoang mang nhưng vẫn hào hứng lên gọi Nhã Ân mắt đang sưng húp dậy.

Chờ cho nó hoàn thành xong mọi việc, bà Hạo Hiên còn tiễn nó ra xe, dặn dò đủ thứ để trấn an tinh thần của nó rồi mới cho nó đi.

Nhã Ân tâm trạng có chút tốt hơn. Lòng lại có chút lo lắng về bài tổng hợp lại của nó từ cả ngày hôm qua. Chỉ có điều đề sẽ là đề khác, hơn nữa chính là nó lại vừa phải thi thực hành nữa. Thật là có chút nặng nề!

Nó bỗng nhớ đến tâm trạng của Trịnh Cảnh Tuấn ngày hôm qua mà không khỏi rùng mình. Cậu ta lúc tức giận thật đáng sợ!

Khi nó đến trường đã bị An Nhiên kéo vào một chỗ hỏi han:

“Này, không phải là hai bác đã hối lộ hay đưa tiền gì đó chứ mà thầy cô lại thay đổi nhanh như vậy?”

“Thật sự là không có! Tớ cũng không hiểu tại sao nữa!”

“Dù sao cậu được thi lại cũng tốt rồi. Cậu xem này, mắt cậu gần giống Panda rồi đây này. Thật là ngốc, tại sao lại khóc nhiều như vậy?”

Nhã Ân cười cười: “Cảm ơn cậu, An Nhiên!”

Hai cô bạn ôm trằm lấy nhau, Nhã Ân cảm động suýt khóc, may là đang ở ghế đã sân trường không thì nó đã thật sự bùng nổ rồi!

Trịnh Cảnh Tuấn vì hôm qua chạy bộ cả đêm với ...anh người làm nên bây giờ có chút không tỉnh táo. Thấy Nhã Ân đang nói chuyện với đám bạn, hình như tâm trạng có tốt lên, cậu ta có chút bằng lòng. Nhưng không hề đến bắt chuyện với nó như ngày thường...

Loa thông báo đã bắt đầu thông báo thời gian vào phòng thi. Nhã Ân vì phải thi lại sáu môn tổng hợp từ ngày hôm qua cho nên sẽ phải thi ở một phòng khác, nhưng cho đến lúc này vẫn chưa hề thấy bóng dáng của Trịnh Cảnh Tuấn ở đâu. Nó đành bước nhanh chóng vào phòng thi, không hề biết rằng đang có ánh mắt của người-nào-đó đang dõi theo nó. (Rõ hư cấu!)

Trịnh Cảnh Tuấn thấy Nhã Ân thu dọn vào phòng thì mới yên tâm rời đi, an vị ngồi vào ghế.

“Thông báo, còn năm phút nữa bắt đầu bài thi thực hành!”

“Thông báo, còn năm phút nữa bắt đầu bài thi thực hành!”

Nhã Ân ngồi vào phòng thi, hồi hộp chờ giám thị đến. Có lẽ vì hôm qua cả nó và Hoàng Thái Tiên bị nghi gian lận cùng nhau cho nên mỗi đứa đều ngồi riêng một phòng, điều này làm nó có phần an tâm hơn.

Giáo viên giám thị của nó là một giáo viên dạy bộ môn ở khối mười hai, cô Lã.

Vì vừa mới gặp lần đầu tiên, lại là một học sinh gian lận trong kỳ thi, cô Lã không hề có một chút cảm tình với nó. Từ lúc mới bước vào, cô Lã đã chẳng thèm để ý đến lời chào hỏi của nó, gạt đầu qua loa cho xong chuyện. Làm nó có chút buồn, nhưng thực chất đều không để trong lòng.

Cô Lã bước xuống chỗ nó, theo yêu cầu của nhà trường thì trước khi thi, nó sẽ phải kiểm tra lại tất cả từ người đến cặp sách để tránh gian lận. Tất nhiên, Nhã Ân không hề phải sợ sệt. Nó tin, nếu ban giám hiệu hôm nay đã cho nó đến thi, chắc chắn đã nhìn thấy kẻ hở nào đó. Chắc chắn nó sẽ được minh oan!

Bài thi tổng hợp đối với nó chính là một đại thử thách, nhưng tất nhiên, với loại học lực như nó mà xét, nếu cố gắng, nó có thể làm được.

Lúc bước ra khỏi phòng thi, Nhã Ân thở phào nhẹ nhõm, nó như đã trút được gánh nặng. Cả đôi chân của nó bất tri bất giác chạy đi tìm Trịnh Cảnh Tuấn chứ không phải là Triệu An Nhiên.

Lúc nó đi qua phòng của khối mười hai, lớp 2-3 thì thấy Trịnh Cảnh Tuấn đang thong dong bước ra. Nhã Ân vì còn nhớ như in chuyện chiều ngày hôm qua, lúc nhìn thấy cậu ta, có chút mất tự nhiên:

“Cảnh Tuấn, cậu làm được bài không? Tổ làm cực tốt. Chiều nay chỉ còn bài thực hành nữa thôi là đuổi kịp các cậu, hoàn thành xong phần thi chuyển khối.”

Trịnh Cảnh Tuấn khuôn mặt vẫn như cũ: “Vậ à?”

Nhã Ân đột nhiên giật mình, cậu ta là đang không-quan-tâm đến nó đó sao?

Nghĩ vậy đột nhiên Nhã Ân dừng lại, thôi việc đi theo cậu ta, đầu bắt đầu cúi xuống. Trịnh Cảnh Tuấn là đang làm lơ với nó thật! (Con bệnh! Hôm qua mày chẳng nói nó làm lơ mày còn gì -.-)

Cảnh Tuấn đúng thực là không hề quan tâm đến nó, cậu ta bước ra hàng ghế đá gần đó, nói chuyện với hội Trịnh Chính Lâm, diềm nhiên coi nó là không khí.

Nhã Ân một giây chấn động

Nhã Ân một giây hốt hoảng

Nhã Ân một giây lo sợ.

Đang đứng tần ngần một chỗ, Na Na từ đâu bước đến, đập vào vai nó:

“Nhã Ân, cậu làm bài được không?”

Nó giật mình quay lại, cười cười: “Cảm ơn cậu. Tổ làm bài cũng được a. Cậu làm bài được không?”

Na Na mặt nhăn nhó: “Cũng không tệ. Tổ chỉ là đang lo lắng cho bài thực hành của tổ. Lúc diễn thuyết, tổ làm không tốt lắm. À! Nhã Ân, chúng ta lại kia hỏi mấy người khác nữa đi!”

“Ừ! Đi thôi!”- Nhã Ân tươi cười, khoác tay Na Na.

Na Na đi trước, dẫn nó đến gần hội Chính Lâm.

Trịnh Cảnh Tuấn vẫn vậy, đôi mắt dưới ánh nắng dù trong veo nhưng vẫn rất lạnh lùng.

Na Na dẫn nó đến đây cũng tự động khoác tay nó ra, khoa tay múa chân, làm lại bài diễn thuyết của mình cho bọn bạn nghe. An Nhiên từ trong đám, chạy ra:

“Làm bài thuận lợi cả chứ?”

“Ừm”

“Vây thì tốt rồi. Thi xong rồi, tí nữa chúng ta đi ăn nhé.”- An Nhiên tươi cười rạng rỡ.

Nhã Ân gật gật đầu. Nhìn Trịnh Cảnh Tuấn mà lòng nó trùng xuống, đôi mắt xen vài tia đáng thương, nhưng hiển nhiên nó đã cúi đầu xuống, chẳng ai có thể hiểu được nỗi lòng nó lúc này.

Rồi từng đám bạn rời đi một, sân trường cũng vắng vẻ dần. An Nhiên và Chính Lâm cũng cùng giục đi về.

An Nhiên đi cạnh Chính Lâm, nói cười vui vẻ:

“Này Cảnh Tuấn, chúng ta cùng đi ăn đi. Cả cậu, Nhã Ân nữa!”

“Tổ có việc phải về trước, các cậu cứ ăn đi!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói giọng lạnh trầm, bước nhanh ra xe.

An Nhiên bị dập mắt húng, nổi đóa: “Này, nhà cậu không chọn được lúc nào bạn rộn hợp lý hơn à? Trịnh Cảnh Tuấn, cậu nhất định phải đi ăn đấy! Tí nữa tổ sẽ gửi địa chỉ nhà hàng!”

Trịnh Cảnh Tuấn không nói gì, lên xe đi mất hút.

Nhã Ân tâm trạng tồi tệ vô cùng, nó quay sang nói với An Nhiên: “An Nhiên, tổ cũng có việc, tổ phải về trước đây!”

“Này, này, hôm nay các cậu làm sao vậy?”- An Nhiên ngửi thấy mùi lạ lạ, nghi vấn.

“Không sao cả. Bữa sau tổ sẽ khao cả hai cậu, yên tâm đi!”- Nhã Ân cũng bước đi thật nhanh để lại cặp đôi “số đo ba vòng” đang đứng hình ở cổng.

“An Nhiên, cậu có nghĩ là bọn họ đang giận nhau không?”- Chính Lâm quay sang hỏi

“Có thể lắm. Nhưng mà vấn đề này thì tớ chịu thôi, tớ không đụng tay vào được đâu?”

“Thôi thì bọn mình đi ăn cái đã. An Nhiên, đi thôi!”- Chính Lâm dắt tay An Nhiên đi đến chỗ xe đang đậu trước cổng trường.

Nhã Ân một mình lủi thủi đi đến trạm dừng xe buýt.

Nó ngơ ngẩn, cứ suy nghĩ lung ta lung tung, đều không để ý đến mọi việc xung quanh. Bỗng từ đâu một chiếc Bentley trắng đi đến, tuýt còi làm nó giật mình, ngoảnh lại....

Ta phải nói là ta đang thực sự, thực sự rất là lười a. Ngoài việc ăn và ngủ ta hầu hết đều không muốn làm việc gì, trong đó có việc viết truyện. Đùa thôi chứ tại nhà ta dạo này có việc, ta đều không thể ngồi yên vị một chỗ đánh máy được. Các nàng thông cảm cho ta một việc nữa, papa đại nhân bây giờ đang cấm ta thức khuya, khổ nỗi thức khuya ta mới viết được truyện, cho nên ta đành cày ban ngày, lấy ý tưởng thực khó a!

Tối nay Việt Nam đá với Thái Lan, các nàng nhớ bật ti vi lên cổ vũ cho tuyển Việt Nam đấy! Thực ra ta định hôm nay đá xong, nếu Việt Nam thắng ta mới đăng chương nhưng tại lo các nàng chờ lâu, ta đăng luôn vậy. Cho nên nhớ đấy, nhớ bật ti vi lên và cổ vũ nhé!

Thôi đấy, ta nói đến đây thôi, tại mấy tuần nay không gặp lão rể nên ta chẳng có gì để nói về lão. Các nàng đọc truyện vui vẻ :)))

24. Chương 24: Anh Là Ai?

Chiếc Bentley trắng tiến về chỗ nó, nó liền theo phản ứng quay lại thì đã bị một cánh tay kéo mạnh vào. Nó giật mình theo bản năng mà giãy dụa nhưng bàn tay đang bám lấy cánh tay nó vô cùng khỏe, nó có giãy đến chết cũng không thể thoát ra khỏi được!

Lúc hoàn hồn trở lại thì chiếc xe đã chạy biến vào làn dòng đông tấp nập. Nhã Ân hoảng hốt nhìn xung quanh. Cảnh tượng này....có chết nó cũng không thể tin được.

Người con trai mặc bộ lê đen bên cạnh nó cất tiếng: “Tổng Nhã Ân?”

Nhã Ân mắt chữ A mồm chữ O. Đây...không lẽ vì nó quen Trịnh Cảnh Tuấn danh tiếng lẫy lừng nên giờ nó mới bị bắt đi làm con tin để tổng tiền đây chứ? Không thể nào a! Trịnh Cảnh Tuấn, bà mà có sống sót trở về, chắc chắn bà sẽ băm người thành trăm mảnh a!

“Nhã Ân, hình như em đã quên mất anh rồi!”

Nhã Ân nhìn người con trai trước mặt, ước chừng còn khá trẻ, nó vẫn không nói gì. Trùm mafia trẻ đẹp vậy à? Hư cấu, quá hư cấu, hư cấu quá đi mất!

Người con trai bên cạnh nó tiếp tục độc thoại. Anh ta đưa một tay lên nâng đôi mắt kính màu đen, cười khẩy mà vô cùng quyến rũ: “Em đã bao giờ nhớ anh đâu mà quên!”

Nhã Ân vẫn một mặt ngẩn ngơ. Hình như vẫn chả có con tin nào lại ngây ngô như nó bây giờ.

“Chắc em đói rồi. Đi ăn thôi!”

Này, chẳng lẽ là buôn bán người. Chẳng lẽ cho nó ăn no xong mới đủ tiêu chuẩn cân nặng để bán đi?

“Này, anh phải thả tôi ra, không thì tôi sẽ...sẽ...sẽ cắn chết anh đấy!”- Nhã Ân trong lòng hơi hoang mang, thể này cũng gọi là bất cóc à?

Người con trai đột nhiên cười thoải mái làm nó giật mình. Cái này là giải tỏa tâm lý cho con tin hay sao?

“Nhã Ân, em thật vẫn trẻ con như ngày nào!”

“Này, anh bị bệnh đấy à? Thích bắt tôi thì bắt luôn đi, hỏi han với cảm thán gì cho dài dòng?”

“Được, bắt em. Bắt em về làm lợn!” (Mẹ chỉ thử hỏi nếu thằng Tuấn mà nghe được mấy câu trả lời của mày, tối về không biết làm sao mẹ giặt áo nó cho hết mùi giấm nữa -.-)

Nhã Ân mặt mũi cứng đờ. Tên này là thành phần thiếu não của mafia hay sao? Chắc vậy rồi, nếu là mafia đến bắt cóc nó thật thì bây giờ nó chẳng có cảm giác thoải mái mà nói chuyện thế này. Vậy thì....người này là ai?

“Này, nếu anh không phải là kẻ bắt cóc thì anh là ai? Fan hâm mộ của Trịnh Cảnh Tuấn chắc?”

Chương Hàm Kiệt nhíu mày, hình như cái tên Trịnh Cảnh Tuấn này có được bà Hạo Hiên nhắc qua. À! Đúng rồi, là bạn học thì phải.

“Anh là fan của Trịnh Cảnh Tuấn thì phải bắt cậu ta chứ bắt em làm gì?”

“Thì là làm con tin đấy!”

“Phí thời gian!”

Nhã Ân bĩu mũi. Nói chuyện với anh ta thế này, nó đột nhiên có cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Chương thiếu gia, đã đến nơi rồi!”- Người lái xe nói với Chương Hàm Kiệt.

“Ok! Chúng ta xuống thôi!” Chương Hàm Kiệt vừa nói xong đã xuống xe mở cửa cho nó.

Nhã Ân bước xuống xe. Đầu vừa ong ong hoạt động hết công suất.

A! Chương thiếu gia. Chính là Chương Hàm Kiệt đây mà!

“A! Anh...anh chính là Chương Hàm Kiệt?”

“Chẳng lẽ anh lại là Dịch Dương Thiên Ti?”

“A! Đúng là anh rồi!”- Nhã Ân hét toáng.

Chương Hàm Kiệt cười nhếch mép: “Mở chèn hết não nên đầu còn nhớ anh nữa!”

Nhã Ân cười hì hì: “Đầu có. Lúc đó em còn nhỏ tí như vậy, đầu nhớ được gì!”

Chương Hàm Kiệt chính là người anh họ “con nhà người ta” trong truyền thuyết của vợ chồng Tống gia. Chăm học như Chương Hàm Kiệt. Giỏi giang như Chương Hàm Kiệt. Đẹp trai như Chương Hàm Kiệt. Ngoan ngoãn như Chương Hàm Kiệt. Tất cả đều như Chương Hàm Kiệt. Nhưng có một điều nó không thể phủ nhận chính là Chương Hàm Kiệt từ ngày bé đã vô cùng chiều chuộng nó. Từ cái thời “cởi truồng tắm mưa” Chương Hàm Kiệt đã có tính tình vô cùng nam tử, có lần nó nghe mẹ kể, đợt đó vì nó bị trẹo chân, chính Chương Hàm Kiệt đã cõng nó về. Cảnh tượng ấy, đến là buồn cười, mẹ bảo chẳng khác nào một con kiến cõng một con voi cả! Tuy nói là thế nhưng trong ký ức của nó, Chương Hàm Kiệt cũng chiếm một phần nho nhỏ, đợt đó vì cả gia đình họ Chương chuyển qua Mỹ sinh sống nên Chương Hàm Kiệt mới không còn ở với nó, nó chỉ nhớ rằng lúc tiền Chương Hàm Kiệt ra sân bãi, nó đã khóc lên khóc xuống, vô cùng bi lương thảm thiết. Nhưng mà bây giờ có phần lu mờ rồi a!

Nhã Ân vui vẻ bước vào nhà hàng với Chương Hàm Kiệt.

Hàm Kiệt mở cửa cho Nhã Ân bước vào. (Anh con trai nào đọc đến đây thì đừng bảo ta sến, trai nước ngoài chính là ga lăng như thế đấy, học hỏi thật nhiều vào nhé! :v)

Nhã Ân vui vẻ đi trước, đầu óc mơ mộng về một bữa chiến đến bội thực vì thức ăn.

Chương Hàm Kiệt tiêu sái bước vào sau. Bộ lê đen vừa vặn ôm lấy vóc dáng đã muôn phần hoàn hảo của anh. Cùng với ngũ quan tinh tế đẹp mê người, vừa chỉ bước vào nhà hàng, đã có vạn cặp mắt ngược nhìn anh ta. (Đã có nàng nào bắn loạn chưa vợ? Con trai thứ ba của ta đấy, thật là giống lão rể mà :v)

Nhã Ân nhận thấy sự bất thường liền chờ Hàm Kiệt bước đến rồi khoát tay thân mật. Tội gì mà không để mấy chị gái em gái GATO học máu, trai đấy, ta đấy, không tỏ ra thân mật thì không phải là người a!

Chương Hàm Kiệt hơi bất ngờ bởi hành động của nó nhưng vẫn vô cùng lịch sự cười cười cùng nó. Nhã Ân cũng thích chí cười khì, dung mạo muôn phần xinh xắn!

Hình như đầu đó vang lên tiếng người gào thét...

Tốt! Tốt! Cứ tiếp tục như vậy!

Ngồi vào bàn ăn, một người phục vụ nam cung kính tiến đến. Chương Hàm Kiệt đưa cho nó chiếc menu, nói:

“Bữa này không ăn no, anh cho em tự lẫn về!”

Nhã Ân dẫn môi: “Nói thừa! Anh đã bao giờ thấy em ăn ít chưa?”

“Biết vậy thì tốt!”- Chương Hàm Kiệt cười nhẹ vô cùng diễn trai

Nhã Ân bắt đầu màn gọi món thần thánh của mình, anh phục vụ một lần nữa lai là nạn nhân ghi (gần) gãy tay của nó. Mô Phật!

Sau khi gọi món xong, Nhã Ân quay sang hỏi Hàm Kiệt:

“Anh Chương dạo này anh sống thế nào?”

“Không phải tốt mà là quá tốt!”

“À! Hai bác có về không vậy?”

“Bố mẹ anh tạm thời về nước một thời gian sau. Hè này anh về trước để tương kiến em gái thật sớm!”

Nhã Ân cười.

“À, mà anh còn đi học nữa không?”

“Năm hai Stanford”

Nhã Ân kinh ngạc, há hốc mồm rồi từ từ đưa tay lên bật ngón cái.

Chương Hàm Kiệt khua tay không nói gì.

Nhã Ân lại tiếp tục nhanh nhẩu: “Vây...anh đã có bạn gái chưa?”

Chương Hàm Kiệt nhú mày: “Em định làm bà mối đấy à?”

“Em chẳng cần giới thiệu với bọn họ thì bọn họ cũng tự động bu đến em hỏi về anh à xem!”

Chương Hàm Kiệt nhếch mép: “Có thể coi là vậy. Anh vừa đẹp trai, vừa học giỏi như vậy, em gái phải chịu khổ rồi!”

Nhã Ân bĩu môi khinh thường: “Được rồi đấy ông anh ạ! Ai chẳng biết anh tài hoa hơn người!”

Chương Hàm Kiệt thích thú nhìn biểu cảm của Nhã Ân đang thay đổi liên tục.

Nhã Ân ngồi một lúc liền muốn vào phòng vệ sinh, nó xin phép đứng lên. Chương Hàm Kiệt gật đầu, ngồi giữa vào ghế, mắt hơi nhắm lại một hồi vì chuyến bay hạ cánh sớm sáng nay.

Bỗng nhạc tin nhắn gửi đến từ máy điện thoại của Nhã Ân để trên bàn bất chợt kêu. Chương Hàm Kiệt khó chịu nhíu mi tâm, từ từ mở mắt nhìn chiếc điện thoại.

An An Nhiên Nhiên: Trịnh Cảnh Tuấn đã đến nhà hàng rồi. Cậu cũng phải đến đi chứ! Đừng có mà giận nhau trước mặt bọn tớ đấy! Biểu tượng cảm xúc pacman

Chương Hàm Kiệt cười cười. Anh chuẩn bị có việc phải làm rồi!

Nhã Ân đi vệ sinh xong lập tức trở ra, hiển nhiên không biết điều gì chỉ có điều lưng nó đã lộ chỗ vì đạn mắt của các chị GATO liên tục bắn về. Thật là phi lý quá a! Có sao vì đi cùng trai đẹp cũng bị trọng thương như vậy?

Lúc nó ngồi vào bàn được năm mười phút thì thức ăn bày ra, hai người bọn họ nhiệt tình ăn vui vẻ. Chương Hàm Kiệt còn thỉnh thoảng gấp đồ cho nó, làm nó vô cùng thích thú. Cảm giác có anh trai hóa ra là như vậy a!

Ta vốn định để thêm hai ngày nữa mới đăng chương vì lượt view dạo này giảm quá, một chương chỉ có tầm 1K-2K người đọc thôi, nhưng tại viết rồi mà không đăng thấy cứ thế nào ý :) Cho nên, ai còn đang đọc chùa truyện của ta mà chưa cmt thì cmt ngay đi nhớ, dạo này thật là ít cmt của các nàng, ta buồn chết!

Với cả để ta dễ add nick khi tặng chương thì các nào ấn vào nút follow của ta nhớ, nhiều khi nhớ được nick của các nàng cũng mệt -.-

Vậy thôi, các nàng đọc đi. Chương sau ta sẽ ra muộn lắm lắm! :3

25. Chương 25: Giẫm Càng Ngày Càng Chua (1)

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Nhã Ân cùng Chương Hàm Kiệt đi dạo phố một lúc. Vì đã vào hè nên không khí có chút khô hanh, đi một tí là nó đã kéo Hàm Kiệt vào trong quán cà phê ngồi điều hòa. Chương Hàm Kiệt tất nhiên không hề nói gì, ngoan ngoãn làm theo nó, dù sao anh ta cũng mới về nước, vẫn chưa thông thạo đường xá ấy!

Chương Hàm Kiệt vừa ngồi vào ghế đã rút tận mấy tờ giấy ăn đưa cho nó, ý bảo để thấm mồ hôi. Nhã Ân vui vẻ nhận lấy, Chương Hàm Kiệt có khác nha, cực kỳ kỳ kỳ ga lăng!

Nhã Ân sau khi gọi bồi bàn chọn đồ uống, nó hướng Chương Hàm Kiệt, hỏi:

“Anh Kiệt, anh tính về nước trong bao lâu?”

Chương Hàm Kiệt cau mày: “Cứ ở đây cái đã, tính sau!”

Nhã Ân gật gật gù gù ra vẻ hiểu chuyện.

“Em cả ngày mai rảnh rồi chứ?”

Nhã Ân lắc đầu: “Mai em còn phải làm nốt một bài thực hành nữa, em bị chậm!”

Chương Hàm Kiệt lại nhú mày.

Nhã Ân nhìn biểu cảm nhăn nhó của ông anh họ mà cười khì, nó đưa một ngón tay hướng trán Chương Hàm Kiệt, ần ần: “Anh lúc nào cũng phải tỏ ra là mình ngầu mới được sao?”

Chương Hàm Kiệt lắc đầu: “Không cần ra vẻ thì nó cũng như thế rồi!”

“Anh có muốn xấu trai không? Để em làm cho!”- Nhã Ân nhắc móng khỏi ghế, chồm ra bàn, ánh mắt mười phần nguy hiểm nhìn Hàm Kiệt.

Chương Hàm Kiệt giật mình, lấy một ngón tay của mình gí vào trán Nhã Ân, đẩy nó ra xa: “Đừng có nháo nữa!”

Nhã Ân cười hì hì thích thú.

Hôm nay quán cà phê này khá đông nên cho đến năm sáu phút sau vẫn không có cà phê như bình thường. Chương Hàm Kiệt thì say mê chơi game, nó cuối cùng cũng rút điện thoại ra. Cả chiều nay nó đã chẳng thèm sờ mó đến cái điện thoại rồi!

Để xem nào! Tổng cộng có 21 cuộc gọi đến, 12 tin nhắn và tận 20 cái icon tức giận, báo hiệu cho ngày tận thế của nó.

Vậy là trưa nay nó không chịu xem điện thoại, kết cục là như thế này!

Nhã Ân lo lắng gọi điện lại cho An Nhiên, giọng vô tội: “Tiểu An, cậu đừng vì thế mà giận tớ chứ! Trưa nay nhà tớ có việc thật mà!”

“Việc gì vậy?”

“Việc quan trọng a!”

An Nhiên lại hỏi: “Việc quan trọng là việc gì?”

Chương Hàm Kiệt thấy đồ uống đã được gọi ra, lại không thấy nó ngồi vào bàn, đi đến bên cạnh nó nói làm nó giật bản mình: “Nhã Ân, em vào ngồi đi!”

Nó quay lại, gượng cười: “Được rồi! Anh vào ngồi trước đi, chờ em một lúc!”

An Nhiên ở bên đầu dây bên kia không phải là không nghe được thanh âm trầm ấm kia, nó lập tức cau mày: “Nhã Ân, cậu bắt cả hai tay đây à?”

Nhã Ân giải thích: “Không! Không phải!”

An Nhiên đã bắt đầu nóng ruột, hỏi: “Cậu bây giờ đang ở đâu? Nói mau thì tớ mới không tiếp tục giận cậu nữa!”

Nhã Ân ngập ngừng: “Tớ đang ở cà phê X”

An Nhiên nhanh nhẹn: “Ồ đấy! Tớ sẽ đến ngay lập tức!” rồi nó dập máy.

Nhã Ân thở dài nhìn chiếc điện thoại rồi quay trở về bàn.

“Mặt em chuẩn bị chảy đến tận rốn rồi đấy!”- Chương Hàm Kiệt nhìn nó một cách châm biếm.

“Hứ! Kệ em chứ!”

“Thôi được rồi! Em uống đi này!”- Chương Hàm Kiệt đưa cốc trà đá cho nó, nói.

Nhã Ân nhận lấy cốc trà đá mát lạnh trên tay, hút cật lực.

Đúng mười phút sau, An Nhiên bước tới bàn bọn họ. Nhưng không chỉ có mỗi An Nhiên mà có cả Chính Lâm đi theo sau, nắm tay rất tình tứ.

An Nhiên ngây thơ vừa nhìn thấy Chương Hàm Kiệt, hai mắt liền sáng lên, may mà nó đang nắm tay Chính Lâm, không thì chính nó cũng gào thét điên cuồng rồi!

Nhã Ân nói: “Hai cậu kiếm ghế ngồi đi!”

“Được được!”- An Nhiên hào hứng

Nhã Ân sau một hồi chờ bọn họ ngồi an vị vào bàn, chỉ tay về phía Chương Hàm Kiệt, giới thiệu: “Đây là Chương Hàm Kiệt....!”

“Tớ biết rồi! Biết rồi, không cần phải giới thiệu nữa!”- An Nhiên cắt ngang lời Nhã Ân, nhiệt tình đưa tay ra hướng phía Chương Hàm Kiệt, mắt sáng như hai cái đèn pha ô tô.

Nhã Ân tròn mắt nhìn An Nhiên. Bạn Tiểu An à, bạn có thể thu hồi lại được ánh mắt kinh dị đó được rồi đấy. Tớ thực sự thương cho Chính Lâm ăn giấm ngồi không ở kia kìa!

Chương Hàm Kiệt mỉm cười đầy mỉa mai, giơ tay ra nắm lấy tay An Nhiên, nói: “Chào em!”

An Nhiên nói đến lú cả lưỡi: “A...À...rất vui được gặp anh. Em tên là Triệu An Nhiên!”

“Triệu An Nhiên? Cái tên hay thật đấy!”- Chương Hàm Kiệt lại làm lơ. Nhã Ân nhìn ông anh họ của mình đầy khinh miệt.

An Nhiên nói với Chính Lâm ra gọi đồ uống ỉnh, trong lòng vui tới mức thật sự không thấy mặt cậu bạn trai đang đen sì, trên đầu còn có ngọn khói bay nghi ngút có mùi giấm nồng nặc. Thật là khủng khiếp a!

Chính Lâm để mặc ba con người đang nói cười vui vẻ ở kia, đến chỗ gọi đồ, liền lấy cái điện thoại ra, nhắn tin cho Trịnh Cảnh Tuấn.

Chính Lâm: Quán cà phê X, đường Y. Nếu không muốn đến thì chắc chắn hối hận cả đời!

Bên kia, Trịnh Cảnh Tuấn đang ngồi hành hạ anh người làm, nhận được tin nhắn, liền nhấc lên xem. Cậu ta mấy giây sau đều không muốn nhắc người rời khỏi nhà. Nhưng cuối cùng vì đang chán nản, cậu ta quyết định đến nơi Chính Lâm dặn dò.

Năm phút sau, Trịnh Cảnh Tuấn bước ra khỏi chiếc taxi, bước vào quán.

Chính Lâm nhìn thấy đồng môn, vẫy tay gọi gọi: “Ồ đây, Cảnh Tuấn!”

Cảnh Tuấn nhìn theo hướng tay của Chính Lâm, tiêu sái bước đến. (Càng viết ra càng cảm thấy, vẻ đẹp của con trai ta đang bị lu mờ theo thời gian :v)

Chính Lâm thấy vẻ mặt của Nhã Ân và An Nhiên đều đóng băng, liền giải thích: “Là tớ gọi cậu ý đến, càng đông càng vui mà!”. Nói xong liền kéo Trịnh Cảnh Tuấn ngồi xuống ghế.

Cảnh Tuấn nhìn người con trai trước mặt. Nhíu mày nhè nhẹ khó hiểu!

Chương Hàm Kiệt nghe thấy tên Trịnh Cảnh Tuấn, khoe môi khê nhếch, đồng thời giơ tay ra trước mặt Trịnh Cảnh Tuấn: “Xin chào! Tôi tên là Chương Hàm Kiệt.”

“Trịnh Cảnh Tuấn!”- Cậu ta đáp.

Chính Lâm ngồi một bên tiếp tục thêm mắm thêm muối: “Hôm nay anh Kiệt đi cùng với Nhã Ân đến đây. Bọn họ vừa gọi tớ đến thôi, cậu muốn uống gì?”

Cảnh Tuấn trong lòng giấy lên một ngọn lửa, cậu ta nhìn Nhã Ân đầy nguy hiểm.

Bánh trôi nhỏ đột nhiên sợ hãi khép nép lại, không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ta. Trịnh Cảnh Tuấn làm cái gì mà lại muốn ăn tươi nuốt sống nó như vậy?

“Một Long Black!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói. (Tối nay anh Lôi xác định đi nhé :v)

Không khí bắt đầu có chút nặng nề trong đó có 50% là do ánh mắt của Trịnh Cảnh Tuấn lúc này!

Nhã Ân bắt đầu thấy là lạ, hắng giọng cười nói: “Mọi người, sao lại im lặng như vậy?”

Im lặng...

Thôi được rồi! Nó bó tay!

Nước uống vừa được mang ra, Chương Hàm Kiệt gọi thêm cho Nhã Ân một cốc kem rồi đưa đến trước mặt nó, nói giọng ngọt ngào: “Em ăn đi!”

Nhã Ân rung mình.

An Nhiên mắt sáng rực nhìn cảnh tượng tình thú trước mắt, lấy máy điện thoại nhắn tin cho Nhã Ân.

An An Nhiên Nhiên: Nhã Ân! Anh chàng đó quá tuyệt. Tớ chắc chắn sẽ không mai mối cho cậu và Cảnh Tuấn nữa đâu. Ân Kiệt only! Biểu tượng cảm xúc trái tim

Nhã Ân đọc xong tin nhắn, “sặc” kem.

Chương Hàm Kiệt lại được thể, đưa cánh tay của mình vươn đến, lau nhẹ khoe miệng đang dính kem của nó, cười ôn nhu: “Ăn từ từ thôi!”

Trịnh Cảnh Tuấn ngồi ở ghế, tay ghì chặt đặt ở dưới bàn, cuối cùng cậu ta lên tiếng: “Mọi người tối nay đến công viên chơi đi, tớ bao!”

Chính Lâm cười khì, chiêu khích tướng của cậu ta đã có hiệu quả!

An Nhiên và Nhã Ân đều đồng lòng, reo lên thích thú!

Chương Hàm Kiệt lại tiếp tục cười.

Chỉ có Trịnh Cảnh Tuấn đang đau khổ cầm cốc cà phê lên hút ừng ực, mà này, nhà hàng này cho giấm vào cà phê hay sao?

Ăn xong bọn họ cùng rời quán, gọi xe đến công viên.

An Nhiên và nó nắm tay nhau đi lên trước, bỏ lại ba đứa con trai có chút ngại ngùng đi cạnh nhau, không nói cùng không rằng. (Tình tay ba như vậy, thật khó xác định ai là công ai là thụ a! haha :v)

Thứ nhất, ta có chuyện muốn hỏi các nàng, về các tác phẩm chuyển ver, chúng ta cần phải hỏi ý kiến của người viết đúng không? Nhưng mà ví dụ ta thích quyển “Nhẹ bước vào tim anh” của Lynk Boo chẳng hạn, vậy ta phải hỏi ý kiến người viết kiểu gì? Nàng nào rành cái này thì bày cho ta với nhé!

Thứ hai, đợt trước nhà ta có giỗ, ta cùng người nhà đi mua hàng mã. Đến nơi liền trợn tròn mắt. Các nàng biết làm sao không? Cái áo quan có ghi hai chữ Thiên Phước to đùng ở bên ngoài. Như vậy thì chắc chúng ta biết tập đoàn của thằng Tuấn mai sau thừa kế kinh doanh cái gì rồi đúng không? Đúng rồi, chính là hàng mã đó, haha. Nàng nào mai sau có nhu cầu thì gọi điện cho con nó bao trọn bộ luôn nhé! Đỡ phải tốn tiền xuống dưới đây mua thêm quần áo :v

Thứ ba, đợt trước ta đọc truyện Bong bóng mùa hè của Minh Hiểu Khê, tình cờ thể nào trong đây có một nhân vật tên là Tống Nhã Dân. Hô hô, hóa ra bấy lâu nay con bé có anh trai cơ đấy! Cơ mà cứ gặp phải kiểu anh trai như Chương Hàm Kiệt thì thật tội cho bạn Tuấn quá!

Thứ tư, đợt trước ta search mạng biết một số trang web lấy truyện của ta trong đó chưa có sự cho phép. Nhưng mà ta có một điều thắc mắc là có trang web Wattpad giao diện màu cam giống như ở Wattpad của chúng ta đây này. Cho ta hỏi trang đấy có phải là trang khác của Wattpad gì đó không? Hay lại là trang riêng do người nào đó lập ra và cop truyện đi? Tiện thể để ta nói luôn nhé, truyện Bạn cùng bàn của ta chính thức được ta đăng trên trang web Wattpad, còn những trang khác cho đến thời điểm hiện tại chính là cop truyện của ta mà chưa có sự cho phép.

Thứ năm, vì ở trên ta đã kể rất nhiều truyện cười cho các nàng cho nên lúc này ta muốn thông báo một chuyện. Đây sẽ là chương cuối cùng ta viết cho Bạn cùng bàn. Vì một số lý do cá nhân mà ta không thể tiếp tục được cũng như là để dành dự định cho những dự án mai sau. Cảm ơn các nàng đã luôn luôn ủng hộ truyện của ta. Ta rất cảm ơn!

Cuối cùng, ta chúc các nàng đọc truyện thật vui vẻ, có những tháng hè thật vui vẻ bên người thân, bạn bè của mình và tiếp tục học thêm trong hè để nắm chắc kiến thức chuẩn bị cho năm học tiếp theo nhé! Còn lúc này, ta xúc động quá, ta chỉ muốn nói rằng các nàng đã ăn phải quả lừa to đùng của ta! Haha, đừng giận đừng giận, ta chỉ là đùa cho vui thôi mà :v

26. Chương 26: Giấm Càng Ngày Càng Chua (2)

Công viên giải trí vào ban đêm thực sự rất đẹp, không chỉ có trò chơi để tham gia mà còn có cả một con sông để chèo thuyền cạnh bên. Khung cảnh lãng mạn đến vô cùng!

“Nhã Ân, cậu lại đăng kia chơi đi!”- An Nhiên chỉ tay vào trò tàu lượn siêu tốc.

Nhã Ân không chỉ không sợ hãi mà còn tỏ ra vô cùng thích thú, hưởng ứng: “Được thôi, chúng ta đi nào!”

Chương Hàm Kiệt từ đằng sau chạy tới, nói với nó: “Anh cùng đi!”

Nhã Ân không hề để ý, nói: “Vậy thì đi!”

Chính Lâm nghe xong cũng chạy đến bên An Nhiên, nắm tay nó chạy trước để lại ba con người thế này!

“Cảnh Tuấn, cậu có đi không?”- Nhã Ân quay xuống hỏi.

Cảnh Tuấn tay dứt vào túi quần, mặt ngưỡng cao, nói: “Tớ không đi! Cậu cứ đi trước đi!”

“Nhưng mà là cậu mời bọn tớ đi chơi mà, sao cậu không chơi chút nào. Vậy nghĩa là thế nào!”- Nhã Ân vẫn một mực nghi vấn.

“Tớ sẽ chơi cái khác, tớ không hứng thú với trò đó. Cậu đi đi!”

Chương Hàm Kiệt cắt đứt dùng dằng, cầm cổ tay Nhã Ân kéo đi. Trịnh Cảnh Tuấn một mình cô đơn lẻ loi!

Cậu ta vào quán cà phê gần đó, cạnh khu tàu lượn siêu tốc, gọi một cốc cà phê lên. Lại ầm ức!

Chương Hàm Kiệt là thằng quái nào chạy vào như vậy? Anh ta là cái gì mà lại có thể khiến Tống Nhã Ân ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Bộ cậu ta là không khí hay sao, hay là cuối cùng anh ta không biết cậu ta

đang theo đuổi nó. Nay, đến chuyện này cả người ngoài hành tinh cũng biết nữa. Vậy thì anh ta từ đâu ra như vậy? Chương Hàm Kiệt, con người này, là muốn đối đầu với cậu ta hay sao?

Chiếc tàu lượn ở trên kia nghe thấy tiếng người còn đang nháo nhác hét lên hét xuống. Cậu ta nhìn lên tìm kiếm nó. Tổng Nhã Ân còn đang vui vẻ ở kia, cười đùa hò hét với Chương Hàm Kiệt, cậu ta cũng không thể một mình buồn bã thế này được.

Cảnh Tuấn gọi người phục vụ của quán, nói: “Bốn xuất bánh kem!”

Nhã Ân chơi xong trò chơi, hào hứng đi xuống. Nó không hề cảm hề cảm giác bị chóng mặt như An Nhiên, ngược lại còn vô cùng tỉnh táo.

“An Nhiên, cậu có sao không?”- Nó chạy đến hỏi

“Tớ hơi bị chóng mặt một chút.”- An Nhiên vừa nói, vừa dựa vào người Chính Lâm

Nhã Ân quay sang nói với Chính Lâm đỡ An Nhiên ngồi xuống, mình thì chạy đi tìm Cảnh Tuấn.

“Ở đây!”- Trịnh Cảnh Tuấn cũng đang đi tìm mấy người bạn họ, liền thấy nó, cậu ta giơ tay ra hiệu.

Nhã Ân đứng chờ cậu ta đi đến, vẫy tay: “Đi nào! An Nhiên đang bị chóng mặt!”

“Tớ có mang một chút đồ ăn ọi người!”- Vừa nói cậu ta vừa giơ cái túi to đựng ra trước mặt nó.

Nhã Ân nhắm mắt thở dài: “Từ nãy đến giờ cậu là đi mua đồ ăn đó sao?”

“Tớ chỉ vừa mới đi thôi!”

“Thế từ nãy đến giờ cậu làm gì vậy?”

Cảnh Tuấn nhú mày nhìn Nhã Ân rồi bất chợt xoa xoa đầu nó, ôn nhu nói: “Đi thôi nào! Mọi người đang đợi!” (O, thế là mày hết giận rồi hả con?)

Nhã Ân bị một tay Cảnh Tuấn kéo đi, tất nhiên không thể làm gì, im lặng đi theo sau.

Cảnh Tuấn cùng Nhã Ân đến gần ba người bạn họ. An Nhiên đến bây giờ đã bình thường trở lại, nó lại tiếp tục cười nói vui vẻ, rủ Nhã Ân cùng đi chơi trò chơi.

”Tớ cùng đi!- Cảnh Tuấn lên tiếng

Chương Hàm Kiệt đứng một bên nhếch mép cười: “Anh cũng đi!”

An Nhiên nhún vai nhìn hai con người vô sỉ đó, kéo Nhã Ân đi trước. Bạn họ ngay sau đó cũng đi cùng theo, cả hai người đều không nói nửa lời với nhau. (Cứ làm vậy đi con rồi mai sau hối hận :v)

An Nhiên cùng kéo Nhã Ân đến trò gấp thú bông rồi thả nó ở đó, kéo tay Chính Lâm ra hiệu.

Chính Lâm nhìn An Nhiên rồi tự động đi mua về một túi xèng rồi giơ giơ trước mặt hai đứa nó. Cảnh Tuấn cùng Chương Hàm Kiệt cũng cùng đứng đó. Trịnh Cảnh Tuấn bất chợt đưa tay ra bắt lấy túi xèng:

“Chia ba. An Nhiên cậu cầm một phần, tớ và Nhã Ân cầm một phần còn anh Chương cầm phần còn lại. Đi thôi!”- Cậu ta vừa nói vừa chia chỗ xèng trong túi, đoạn kéo Nhã Ân đi chỗ khác.

An Nhiên cùng Chính Lâm tay trong tay vào khu trò chơi, theo sau là nó và Trịnh Cảnh Tuấn, cuối cùng là Chương Hàm Kiệt.

Cảnh Tuấn cho đến bây giờ vẫn chưa hiểu quan hệ của hai người bạn họ, một mực coi Chương Hàm Kiệt là không khí, không hề nói chuyện hay hỏi han, thỉnh thoảng còn có vài cái liếc mắt cảnh cáo lướt qua Chương Hàm Kiệt.

Chương Hàm Kiệt bề ngoài cũng không khác gì cậu ta nhưng trong lòng lại vui vẻ vì đã cho Trịnh Cảnh Tuấn ăn phải một vỏ lừa đau đớn. Cái này coi như là màn chào hỏi của anh trai, em rể tương lai đi!

“Cảnh Tuấn, chúng ta chơi cái kia đi!”- Nhã Ân kéo nhẹ ống tay áo cậu ta, chỉ về phía bốn chiếc máy chơi bóng rổ xếp liền nhau. (Ta nói thật là ta mê trò này lắm lắm luôn, đi BigC bao giờ cũng tốn tiền mua xèng :v)

“Được thôi!”- Cảnh Tuấn cùng nó đi đến một chiếc máy, bỏ vào năm chiếc xèng. Năm quả bóng rổ từ từ trôi xuống, Nhã Ân thích chí cầm lên ném. Trịnh Cảnh Tuấn không chơi, chỉ đứng một bên quan sát điểm số và thời gian.

Cậu ta đảo mắt một hồi đi tìm Chương Hàm Kiệt, kết quả là vẫn không thấy anh ta. Trịnh Cảnh Tuấn trong lòng đắc chí vô cùng!

Nhã Ân nhìn thấy Trịnh Cảnh Tuấn chỉ đứng một bên không chơi, nó lên tiếng: “Cậu mau chơi đi chứ!”

Cảnh Tuấn quay đầu lại nhìn nó, miễn cưỡng cầm một quả bóng rổ lên và ném.

Quả thứ nhất, trúng phóc!

Quả thứ hai, trúng phóc!

Quả thứ ba, trúng phóc!

.....

Quả thứ n, trúng phóc!

Trong thời gian chưa đầy chín mươi giây mà Trịnh Cảnh Tuấn đã ném được trúng rổ gấp mười lần nó, ném quả nào là vào quả nấy. Nhã Ân há hốc mồm nhìn cậu ta, tay chân không động đậy.

Cảnh Tuấn thấy sự bất thường, quay sang nhìn nó, nhẹ nhàng nói: “Chơi tiếp thôi!”

Nhã Ân vẫn há mồm chỉ riêng cái cổ có chút động đậy, gập lên gập xuống cơ sở lần.

Năm lượt chơi vừa hết, hai người bọn họ chuyển sang chơi trò khác, nhưng có lẽ Trịnh Cảnh Tuấn và Nhã Ân không hề biết ngày hôm sau, chủ gian hàng đã phải nhờ thợ đến sửa chiếc máy chơi bóng rổ vì lý do cái máy “chết yểu” vì tài ném bóng thần thánh của cậu ta!

Lúc hai người bọn họ dùng hết số xèng, Nhã Ân cũng đã thấm mệt. Nó ra chiếc ghế bên ngoài ngồi, Trịnh Cảnh Tuấn cũng nhanh nhẹn đi mua nước.

Nhã Ân để một mình cậu ta đi mua nước, ngồi thừ ra hàng ghế. Đột nhiên có tiếng người bước đến, nó theo phản ứng mà ngưỡng mặt lên nhìn.

Chương Hàm Kiệt dẫn theo một chị gái vô cùng xinh xắn đi theo sau, đã thế lại còn có hành động thân mật. Hàm Kiệt nhìn nó, vẩy tay cười: “Làm gì mà ngồi ngẩn ra như thế? Chưa gì cậu ta đã bỏ mặc em rồi sao?”. Đoạn đỡ chị gái xinh đẹp ngồi xuống.

Nhã Ân hướng Chương Hàm Kiệt: “Đây là...?”

“Là bạn gái cũ của anh. Chị ấy tên Vũ Mai!”

Nhã Ân nghe xong liền lịch sự cúi đầu chào hỏi. Vũ Mai cũng lên tiếng: “Em của anh thật cũng vô cùng xinh đẹp!”

Nhã Ân bỗng chốc đỏ ửng mặt. (Ảo tượng vừa thôi con ơi! Không mọ mày khổ!)

Chương Hàm Kiệt trong mắt bỗng hiện lên vài tia cười: “Tất nhiên rồi!”

Đúng lúc đó, Trịnh Cảnh Tuấn mua nước về. Cậu ta nhìn thấy cảnh trước mắt, trong lòng thầm nguyện rửa Chương Hàm Kiệt vô sỉ, cùng một lúc bắt cả hai tay.

Cảnh Tuấn hùng hổ xông tới, đưa nước cho Nhã Ân. Vì cậu ta vẫn còn mua dư ra vài chai nữa, lúc nhìn thấy Vũ Mai cũng đồng thời đưa ra, Vũ Mai tươi cười đón nhận.

“Còn đây là....?”

“Đây là Trịnh Cảnh Tuấn, bạn trai của Nhã Ân!”

Nhã Ân giật thột mình, nhìn Chương Hàm Kiệt ánh mắt giết người.

Vũ Mai nhìn hai người trước mắt, không khỏi thốt lên: “Đẹp đôi! Đẹp đôi a!”

Chương Hàm Kiệt lại cười châm biếm.

Cảnh Tuấn vẫn không lên tiếng, chỉ có điều cẩn thận lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Nhã Ân nhìn điện thoại, như bất chợt nhớ ra điều gì, giục Chương Hàm Kiệt

“Anh Kiệt, chúng ta về thôi!”

“Được rồi, nhưng anh phải đưa cô ấy về trước đã. Trịnh Cảnh Tuấn, đưa Nhã Ân về hộ anh nhé!”- Chương Hàm Kiệt quay sang cậu ta nói.

“Tất nhiên là như thế rồi!”

Chương Hàm Kiệt nói xong cùng Vũ Mai tiến về phía cổng.

Cảnh Tuấn quay sang Nhã Ân, hỏi: “Nhã Ân, anh ta là ai mà lại về cùng cậu được?”

Nhã Ân nhíu mày, trả lời: “Ồ hay! Anh ấy là anh họ tớ vừa mới từ nước ngoài về, tất nhiên là phải ngủ ở nhà tớ rồi!”

Cảnh Tuấn đứng im bất động.

“Cảnh Tuấn, cậu làm sao vậy? Về thôi!”- Nhã Ân giục

Cảnh Tuấn không nói gì, bước cùng nó đến trạm xe buýt.

Nhã Ân đi theo sau, không hề biết Trịnh Cảnh Tuấn trong lòng đang tự dày xéo bản thân đến cùng cực....

Chào các nàng! Đã là sáu ngày kể từ khi ta đăng chap cuối cùng. Thật là lâu đúng không, cho nên ta ngày nào cũng phải bỏ ra một chút thời gian để viết. Mama đại nhân của ta bây giờ nóng tính lắm, đợt trước còn cấm ta viết truyện cơ, tốn lắm nước mắt nước mũi của ta lắm đó -.- Còn truyện ta đừng viết truyện chỉ là đùa thôi, các nàng đừng vì thế mà bỏ truyện nhé!

Còn nữa, các nàng bảo các nàng thương ta, các nàng yêu ta. Vậy cho ta hỏi, các nàng ở đâu khi bộ ngôn tình mới của ta chỉ được hơn một nghìn lượt đọc! Ta đi chót đây! Đắng ruột quá!

Với cả dạo này ta đang phim Vãn cứ thích em có Trần Kiều Ân đóng. Các nàng nếu hè rảnh quá thì xem đi nhé! Vừa hay vừa hài đó, cực hợp. Ta là đứa kén phim, phim mười tập thì chỉ xem năm, cơ bản là xem từng đó cũng đủ hiểu và biết phần kết nó thế nào rồi :3 mà xem phim đầy cũng mê tới luôn :)

Cuối cùng, các nàng nhớ liên tục cập nhật link nhạc ở phần mô tả nhé! Ta hay add thêm bài mới lắm đấy!

Thôi, ta hết việc rồi! Các nàng đọc đi nhé!

27. Chương 28- Trả Giá

Đã là một tháng kể từ lúc Chương Hàm Kiệt về nước, anh ta không khỏi cảm thán khí hậu ở Bắc Kinh không chỉ rất tuyệt mà đến chế độ dinh dưỡng của anh ta cũng phải dùng đến hai từ hoàn hảo. Những điều này chắc chắn là nhờ Trịnh Cảnh Tuấn- tác giả làm cân nặng của Chương Hàm Kiệt tăng gùn gục.

Kể từ sau lần đi chơi công viên ấy, Trịnh Cảnh Tuấn vô tình trở thành thê nô bất đắc dĩ của Chương Hàm Kiệt. Không chỉ Nhã Ân đi đâu cậu ta cũng phải đi theo mà đến Chương Hàm Kiệt đi đâu, chỉ cần gọi cậu ta một tiếng, năm phút sau là đã có thể xuất phát ngay lập tức được. Quả là một ứng cử viên sáng giá!

Ngay như ngày hôm nay, ba người bọn họ cùng đến sân bóng rổ để luyện tập. Nói là luyện tập nhưng chỉ có Chương Hàm Kiệt cùng Trịnh Cảnh Tuấn là xuống sân, còn Nhã Ân ở trên khán đài phụ trách phần cổ vũ và mua nước uống.

Về phần Trịnh Cảnh Tuấn, kể từ lúc biết được hung tin đó, cậu ta tính tình bỗng chốc có chút hòa nhã hơn, nhưng trái lại, mặt cậu ta càng ngày càng đen và tính khí một khi không có Chương Hàm Kiệt ở bên cạnh thì sẽ thay đổi thất thường. Thật là làm hại Nhã Ân bao đêm không ngủ vì tin nhắn dọa người của cậu ta!

“Nhã Ân, cậu ở trên này, tí nữa gần xong thì không cần đi mua nước luôn đâu, tớ sẽ đi!”- Cảnh Tuấn trước khi ra sân, chạy đến dặn dò.

Nhã Ân gật đầu: “Được rồi! Cậu cứ đi đi!”

Cảnh Tuấn chạy đến chỗ Chương Hàm Kiệt, hai bọn họ cùng nhau tranh giành một quả bóng rổ. Cứ thế qua lại. Có thể nói, mặc dù Trịnh Cảnh Tuấn ít tuổi hơn Chương Hàm Kiệt nhưng trình độ của cậu ta rất khá xấp xỉ với Chương Hàm Kiệt. Còn Chương Hàm Kiệt đương nhiên là mỹ nam như hoa, đến chơi bóng rổ cũng vô cùng tiêu sái. Lúc mới bước vào khoảng sân ấy chỉ có tầm hai ba người, chẳng mấy phút sau, chỗ ngồi đều bị chiếm giữ. Nhã Ân nửa khóc nửa cười nhìn hai đại mỹ nam đi theo mình. Nó thật có phúc, có phúc a!

Từ chỗ chỉ có hai người chơi trên sân, giờ đã đủ đội hình. Đám người mới kết nạp bắt đầu chia đội tranh giành thắng thua. Khổ nỗi chàng nào chàng nấy cơ bắp lại cuộn cuộn, diện mạo vô cùng thu hút, đám con gái trên sân có chết cũng không thể bỏ qua. Không thiệt bỏ được thì phải ngắm cho đã, thật đã cái đã!

Nhưng Nhã Ân thấy đặc biệt nhất vẫn chính là Trịnh Cảnh Tuấn và Chương Hàm Kiệt. Trịnh Cảnh Tuấn thì khỏi nói rồi, nhưng Chương Hàm Kiệt dù đã học năm hai Stanford, là sinh viên đại học, đã có chút bươn chải nhưng khuôn mặt cũng không già dặn là mấy, mới nhìn qua có lẽ ai cũng đoán họ bằng tuổi nhau. Lão Đại, bốn cô nương thật khâm phục anh. Mai sau nếu thời gian có kéo sụp da mặt của bốn cô nương xuống đến tận rốn, bốn cô nương chắc chắn sẽ đi tìm anh học hỏi kinh nghiệm trẻ hóa thần thông!

Nhã Ân ngồi một chỗ khép nép, vì nhường chỗ cho người này người kia nên nó càng lúc càng bị ra tận ngoài cùng, cuối cùng là bị đẩy bởi các chị gái một cách không thương tiếc. Nó tiếc nuối nhìn trận bóng dưới sân, chán nản đi ra ngoài cổng chờ. Sẵn tiện không có việc gì làm, nó đứng chờ chực trước quầy ăn nhanh ở đó, miệng bắt đầu tứa nước miếng.

“Chủ tiệm, làm cho cháu một mì tương đen!”- Nhã Ân hớn hở ngồi vào bàn

Bác chủ tiệm tuổi tầm ngoài năm mươi, nhanh nhẹn mời chào: “Được được! Cháu chờ một chút!”

Nhã Ân ngồi không liến láy điện thoại ra lướt lướt, không bận tâm đến xung quanh.

Đúng lúc bác chủ tiệm bê bát mì tương ra thì hai người bọn họ cũng chạy đến, mồ hôi đầm đìa. Nhã Ân nhìn bọn họ. Nhìn bát mì. Nhìn bọn họ. Nhìn vài cọng mì trong bát mì. Nhìn bọn họ. Rồi liên tưởng đến việc mấy cọng mì kia không thể nằm ngoan ngoãn trong bụng nó. Nhìn bọn họ. Cắm đũa xuống. Thở dài: “Hai người đến đúng lúc thật đấy!”

Chương Hàm Kiệt cùng Cảnh Tuấn ngồi xuống phía đối diện với nó, tay lấy đũa chờ chực nó giao bát mì cho bọn họ.

Nhã Ân thở dài, ẩy bát mì đến trước mặt Cảnh Tuấn và Chương Hàm Kiệt, nói: “Ăn đi!”

Chương Hàm Kiệt nhận lấy bát mì nhanh hơn cả Trịnh Cảnh Tuấn, mồm mép nhanh nhẩu: “Cảm ơn cảm ơn!” rồi ăn ngon lành.

Cảnh Tuấn quay đi gọi bác chủ quán thêm ba bát mì nữa. Nhã Ân thắc mắc:

“Cậu còn mua cho ai nữa sao mà gọi tận ba bát nữa?”

“Cậu ăn thêm một bát nữa!”- Cảnh Tuấn điềm tĩnh trả lời.

Nhã Ân nghĩ đến ăn là lại sáng mắt, đã thế lại còn được tận hai bát mì nữa chứ. Còn gì bằng!

“Được được. Coi như hai người có lòng!”- Nhã Ân đắc chí

Chương Hàm Kiệt ngồi bên ăn sì sụp nhưng vẫn vô cùng tỉnh táo để nghe được từng câu, từng chữ của Trịnh Cảnh Tuấn. Anh ta dừng ăn, nói bóng nói gió:

“Ày da, hình như lúc này anh có vận động nhiều một chút, sức lực thật cùng kiệt a!”

Cảnh Tuấn hơi nhúu mày, quay ra nói với bác chủ quán: “Chủ quán, thêm một bát nữa!”

Bác chủ quán đang trong lúc ế ẩm, lại gặp phải ba người bọn họ đây, vui vẻ đáp lại: “Được! Được! Chờ chút, có ngay đây!”

Cả ba người bỗng chốc im lặng....

Nhã Ân lại bắt đầu kiếm chuyện để nói:

“Lúc này đội nào thắng vậy?”

“Đội của Trịnh Cảnh Tuấn thắng đội của bọn anh. Không ngờ, Trịnh đại thiếu gia lại có kinh nghiệm đến như vậy. Thật là có triển vọng!” - Chương Hàm Kiệt vét vét bát mì đã gần hết, nói.

Cảnh Tuấn khiêm tốn: “Không có gì. Chỉ là hôm nay gặp may mắn một chút!”

Rồi bọn họ lại nói chuyện bóng rổ. Nhã Ân mù mờ ngồi gù gật một bên.

Lúc bác chủ tiệm bưng mấy bát mì lên, Chương Hàm Kiệt bỗng chốc đứng dậy, lấy cớ là có việc rồi chuồn đi mất.

Này, chẳng phải Chương Hàm Kiệt rất thích mì tương đen hay sao mà vừa đưa ra đã đi rồi?

Nhã Ân sốc tập một.

Nó mắt chớp chớp nhìn theo ông anh họ: “Này, anh đi đâu vậy?”

“Hẹn hò”

Nhã Ân sốc tập hai.

“Anh đừng có điên nữa. Đi đâu nhớ về sớm đón em!”

“Nhã Ân, em có phải trẻ con nữa đâu. Anh về muộn, Cảnh Tuấn sẽ đưa em về!”

Nhã Ân sốc tập ba.

Cảnh Tuấn nhìn thấy trạng thái đơ toàn tập của Nhã Ân, giục: “Ăn khẩn trương cho nóng!”

Nhã Ân ngoan ngoãn: “Được!” rồi cầm đầu vào ăn. Trịnh Cảnh Tuấn chỉ ăn đúng một bát, còn đồng chiến trường còn lại là để nó lo.

Ăn xong, nó ôm cái bụng của mình, kêu than trong lòng: “Thế này thì sao vác nổi về nhà? Haiz, đi với Trịnh Cảnh Tuấn nhiều cũng thật lắm cái vạ vào người mà!”

Nó đang mải suy nghĩ đầu đau, chợt có một cánh tay tiến đến trước mặt nó. Cảnh Tuấn đưa tờ giấy ăn cho nó, nói: “Lau miệng đi!”

Nhã Ân không định hất tay ra, cơ bản là đã quen, lại ngoan ngoãn nhận chiếc giấy từ tay cậu ta, lau miệng.

“Nhã Ân, tối nay cậu còn muốn đi đâu nữa hay không?”- Cảnh Tuấn hỏi

“Tớ sao? Tớ...không biết nữa!”

“Vậy đến X View đi!”

Nhã Ân nghe thấy hai chữ X View, lịch sự đen tối đêm hội ở trường lại hiện lên. Nó giật nảy mình: “Không không. Đi chỗ nào khác ý!”

Cảnh Tuấn chớp nhẹ mi tâm, lại hỏi: “Vậy thì...”

“Hay là tối nay cậu về nhà cậu, tớ về nhà tớ. Để buổi tối lúc tớ ngủ, tớ nghĩ xem. Mai lại đi!”

Cảnh Tuấn im lặng.

“Im lặng coi như là đồng ý rồi nhé. Đi về thôi!”- Nhã Ân kéo Cảnh Tuấn đứng lên.

Cảnh Tuấn ngoan ngoãn đi theo.

Nhã Ân cứ tưởng mình thật sự đã được thả ra, vui vẻ đi trước hát hò.

Trịnh Cảnh Tuấn cơ bản đã phải chịu nhiều khổ cực, vậy mà Nhã Ân lại có thể từ chối phũ phàng như vậy. Cái này, nhất định phải có cái giá để trả!

Nghĩ là làm liền ngay, Cảnh Tuấn cầm cổ tay của Nhã Ân rồi tiến đến. Bị tấn công bất ngờ, nó không thể làm gì, lại theo đã thụt lùi về bức tường phía sau. Cảnh Tuấn lại càng được thế, mạnh bạo ép nó vào góc tường, mắt đối mắt, mặt đối mặt. Vô cùng, vô cùng gần!

Nhã Ân hoảng hốt, giãy giụa: “Bạn... bạn... bạn học Trịnh Cảnh Tuấn. Đề nghị giữ lòng tự trọng!”

Cảnh Tuấn trong lòng thì thầm cười bộ dạng ngốc nghếch của Nhã Ân nhưng về về ngoài vẫn chẳng có chút biến chuyển, coi lời nói của nó chính là động lực để tiến đến.

“Này, Trịnh Cảnh Tuấn, cậu mà làm gì tớ, tớ tuyệt đối giết không tha!”- Nhã Ân đe dọa trong sợ hãi

Cảnh Tuấn nhin cười.

Nhã Ân bỗng từ dưới dùng chân, toan đá lên nhưng bị Trịnh Cảnh Tuấn nhanh trí chặn lại. Cậu ta lúc này mới nhếch nhẹ khóa môi, cười đắc trí.

Được! Được. Nhà người cứ tiếp tục cười đi, bốn cô nương nguyên nhà người sái quai hàm luôn.

Trịnh Cảnh Tuấn thấy trờng trị thế là đủ, một lúc sau thì thả nó ra. Không nói gì, tiến đi trước.

Nhã Ân được thả ra bất ngờ, có chút hụt hẫng rồi bỗng nhiên đỏ mặt. Chạy theo sau cậu ta lẩm bẩm.

Đột nhiên từ trước có một chiếc xe máy lao đến, Nhã Ân hoàn toàn biết nhưng vẫn không thể tránh kịp vì ánh đèn quá sáng của chiếc đèn pha. Nó đưa tay ra che mặt.

Trịnh Cảnh Tuấn giật mình đưa tay ôm ngang eo nó, kéo nó về sát cạnh mình.

Nhã Ân thoát chết, hú hồn, người cứng đờ dựa hoàn toàn vào người cậu ta.

“Mất mũi cậu để đâu hết vậy? Lại còn đi xuống dưới lòng đường nữa!”- Cảnh Tuấn nhìn nó trách móc

Này, là bốn cô nương mắc nguyên rửa người nên mới như vậy đấy!- Nhã Ân nghĩ như vậy, nhưng trả lời khác: “Tại tớ không để ý! Cảm ơn!”

Nó định đứng lên thì bị Trịnh Cảnh Tuấn cầm cổ tay kéo đi, chỉ sợ nó biến mất, cậu ta nắm rất chặt, rất chặt!

Nhã Ân bỗng nhiên không có phảng kháng, nó cũng không hề biết tại sao. Chỉ cảm thấy có chút gì đó cực kỳ ấm áp ở đây....

Ta không có gì để nói, các nàng đọc truyện vui vẻ. Xong nhớ cmt và vote để trả công ta

28. Chương 28: Ủy Quyền

Nhã Ân tay xách nách mang cả tá đồ linh kinh. Vốn dĩ như thế vì hôm nay Chương Hàm Kiệt có nói rằng anh ta sẽ nấu một bữa thật ngon cho nó, chỉ cần nó lên thực đơn là được. Mới đầu nó còn bán tính bán nghi, không lâu sau vì hy vọng quá nhiều mà gật đầu, ngoan ngoãn lên list để tới siêu thị mua đồ nên thành ra bây giờ có bộ dạng như thế này.

Nhã Ân bê tới gần cửa nhà thì đã có một hai cô giúp việc đứng trước cổng chờ sẵn. Bọn họ hốt hoảng khi nhìn thấy cô chủ mồ hôi ròng ròng, tay xách túi này, tay xách túi kia bận rộn trong khi bọn họ thì rảnh rang buồn chuyện.

“Tổng tiểu thư, cô có đi đâu thì hãy nói với chúng tôi. Nhất là những việc nội trợ như thế này lại càng là việc chúng tôi phải làm”

“Tôi không sao, đừng lo”

“Không được. Lỡ bà chủ có biết thì mắng chết chúng tôi mất”

“Tổng tiểu thư làm được. Mấy người không nên lo, mau đi vào giúp Chương thiếu gia nấu nướng đi!” - Trịnh Cảnh Tuấn bất ngờ từ nhà bước ra, nói.

Mấy cô giúp việc nghe thấy Chương Hàm Kiệt đích thân vào bếp lại càng thêm sợ hãi, chạy ồ vào trong, lòng lo sợ. Đây là khách của bà chủ vậy mà lại vào bếp làm những thứ dầu mỡ thay bọn họ, không đắc tội thì thật lạ!

Nhã Ân không bắt ngờ vì sự xuất hiện của cậu ta nhưng vẫn hỏi: “Cậu đến đây làm gì?”

“Đến làm phận sự của một ứng cử viên sáng giá thôi”- Cậu ta bình tĩnh trả lời rồi đỡ đồ trên tay của nó xuống, nói tiếp: “Không định vào nhà sao?”

” Cậu làm như đây là nhà cậu không bằng!”

” Thì đây là nhà tớ mà”

Nhã Ân: “...”

Thật đúng là vô sỉ hết chỗ nói, Trịnh Cảnh Tuấn!

Bọn họ mang đồ vào cho Chương Hàm Kiệt, anh ta trước mặt đang mặc một chiếc tạp dề màu hồng hình con bò sữa. Vốn dĩ chiếc tạp dề này là của nó, mua về dùng để vào bếp nhưng vì năng lực nấu ăn của nó có hạn nên đành phải rời bỏ căn bếp để người khác nấu ăn, không thì chẳng mấy lâu sau người trong nhà đều bị ngộ độc thực phẩm!

Nhã Ân nhìn thấy bộ dạng khôi hài của Chương Hàm Kiệt, cười phá lên. Là một đại thiếu gia mà lại đi mặc một chiếc tạp dề màu hồng hình con bò sữa. Nó không muốn mất cơ hội ngàn năm có một, lấy chiếc điện thoại ra chụp một tấm. Cười sung sướng.

“Em cười cái gì? Nếu còn cười thì nghỉ ăn luôn đi!”

Im bắt.

“Ý em là lúc anh mặc chiếc tạp dề này vô cùng, vô cùng khả ái!”- Nhã Ân nhin cười.

Cảnh Tuấn cũng quay đi chỗ khác nhin cười.

Chương Hàm Kiệt bối rối một lúc rồi lấy thức ăn từ trong tay Trịnh Cảnh Tuấn ra rồi tiến hành sơ chế. Im lặng không nói gì.

Nhã Ân ngồi xuống ghế, lại thừa cơ chụp ảnh Chương Hàm Kiệt đeo tạp dề từ phía sau. Nó thích thú đăng ảnh lên weibo, vui vẻ chia sẻ: “Gia đình cần những người đàn ông biết nội trợ! Anh ấy chính là một điển hình!”

Trịnh Cảnh Tuấn đứng dựa vào tường nhìn nó, đoạn giật phăng chiếc điện thoại nó đang cầm, nói cho nó đủ nghe: “Cậu muốn nhin ăn hay sao đấy?”

“Này, Trịnh Cảnh Tuấn, trả lại cho tớ!”

“Không. Cái điện thoại này có thể là nguy cơ cho tớ không được ăn cơm!”

“Không được, tớ đang dùng, sao cậu có thể cướp như vậy được? Trả lại!”

” Không, cậu mau ngoan ngoan ngồi đó đi!”

Nhã Ân tức giận đi lên phòng.

Chương Hàm Kiệt nghe thấy tiếng đóng sập cửa phòng của Nhã Ân. Quay đầu lại: “Hai đứa cãi nhau đấy à?”

” Một chút!”

” Yêu nhau lắm thì cãi nhau đau!”- Chương Hàm Kiệt thở dài.

Cảnh Tuấn không trả lời gì, tiến đến cạnh bàn ăn, cầm điện thoại của Nhã Ân lên ấn ấn.

Chương Hàm Kiệt đã làm xong cua, anh ta tiếp tục rửa rau và mấy thứ nữa.

“Em không tò mò tại sao hôm nay anh lại vào bếp nấu cơm sao?”

Cảnh Tuấn dừng chơi điện thoại, quay đầu về phía Chương Hàm Kiệt: “Hình như là không!”

Chương Hàm Kiệt dừng nói một lúc rồi tiếp: “Ngày kia anh phải về Mỹ. Cảm giác muốn nấu ấy đứm một bữa trước khi đi!”

“Hóa ra là vậy!”-Trịnh Cảnh Tuấn gật đầu

“Với cả, anh cũng có việc muốn nói với chú!”- Chương Hàm Kiệt bỗng nhiên giở giọng giang hồ.

” Việc gì vậy?”

“Có thể năm sau anh cũng chưa thể về nước được. Lần này về lại thấy con bé còn trẻ con thế kia, cần nhờ chú chăm sóc hộ anh. Khi nào anh về được, nếu con bé có phải chịu bất xử tổn thương hay ủy khuất nào. Anh tuyệt đối sẽ không cho chú con đường sống!”

Cảnh Tuấn nghe xong thì bật cười trong lòng. Việc gì chứ việc đấy chính là nghĩa vụ của cậu ta: “Anh cứ tin ở em!”

“Nam tử hán đại trượng phu, nói lời giữ lấy lời!”

“Được!”

Hai người đang nói chuyện gì vậy?”- Nhã Ân từ trên tầng đi xuống, tò mò hỏi.

” Không có việc gì!”

“Cây hết giận rồi đấy à?”

Nó dẩu môi lên nói: “Hứ, bọn cô nương không dám giận nhà người!”

“Trả lại cậu này!”- Cảnh Tuấn lấy chiếc điện thoại trên tay, đưa cho nó

“Cảm ơn!”

“Không có gì!”

Kể ra cũng lạ, Nhã Ân lúc này rất giận cậu ta mà lúc này lại chẳng cảm thấy gì. Tính thù giai, nhớ lâu của nó đâu hết rồi?

“Này, hai đứm mau đi mua cho anh thêm một lọ sa tế!”-Chương Hàm Kiệt tắt bật nói

” Được!”-Hai đứm cùng đồng thanh

Cảnh Tuấn cùng Nhã Ân đi đến một siêu thị mini gần đó. Trịnh Cảnh Tuấn ban đầu chỉ có ý định đi thẳng đến chỗ bán sa rế rồi đi về nhưng Nhã Ân lại bị hấp hồn bởi một bàn ăn thử bánh kem ở gần đấy, thành ra cậu ta còn phải đợi mỗi đợi mòn chờ nó ăn xong.

” Cảnh Tuấn, cậu thử xem vị nào ngon nhất, chúng ta liền mua vị đấy!”-Nhã Ân đưa chiếc thìa lên trước mặt cậu ta.

“Không cần đâu, chúng ta mua hết!”

“Mua hết sao? Hahaa, cậu đừng có đùa tởm đấy chứ! Ở đây có tận 32 loại đấy, cậu chọn nhanh nhanh để còn về!”

Trịnh Cảnh Tuấn không nói gì với nó, quay đi nói với người bán hàng, giao trọn ba mươi hai loại bánh được bày trên bàn. Mặt hiển nhiên.

Nhã Ân trợn mắt:” Vậy thì đến khi nào mới ăn hết?”

“Cậu không nên nghĩ nghề tài năng cái dạ dày của cậu!”

“...”- Đây, Trịnh Cảnh Tuấn, từ khi nào cậu lại có sở thích đá đều tớ trước mặt mọi người như vậy?

Người bán hàng đưa hóa đơn cho Trịnh Cảnh Tuấn nói: “Các khách hàng mua nhiều hơn mức giá quy định của cửa hàng chúng tôi sẽ được tặng thêm một hộp kem hạnh nhân. Tiện thể cũng xin chúc mừng hai người đã trở thành cặp đôi thứ một trăm của cửa hàng bánh mới, chúng tôi đã chuẩn bị một món quà, mong hai người nhận lấy!”

Nhã Ân nghe xong liền hí hửng cầm lấy chiếc hộp, nó mở ra. Bên trong là một cặp nhẫn đính hình chiếc cupcake nhỏ nhỏ vô cùng đẹp. Nó ríu rít khoe Trịnh Cảnh Tuấn: “Cậu xem này! Cậu xem này!”

Trịnh Cảnh Tuấn chỉ lướt nhìn qua cặp nhẫn, không nói gì nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ khi nó đang say sưa cười cười nói nói.

Người bán hàng tiếp: “Nếu hai người không phiền thì chúng tôi có thể chụp lại một kiểu ảnh để các khách hàng của chúng tôi bình chọn được không?”

“Được, được. Tất nhiên là được!”-Nhã Ân tươi cười nói rồi kéo tay Trịnh Cảnh Tuấn, đeo một chiếc nhẫn lên cho cậu ta. Cảnh Tuấn hết sức không cam chịu, vẻ mặt khó coi.

Nào, nào. Cười lên, Trịnh Cảnh Tuấn!

“Tách!”-Chiếc máy ảnh vừa chụp xong bọn họ, chỉ chờ một chút là có thể lập tức in ảnh ra. Nhã Ân hào hứng cầm lấy, khoe khoe với Trịnh Cảnh Tuấn: “Cậu xem này, cậu xem này!”

Trong ảnh, Trịnh Cảnh Tuấn mặc dù không cười nhưng vẫn vô cùng đẹp trai, ánh mắt đầy tia ôn nhu nhìn nó-đang tươi cười rạng rỡ, hết như ánh nắng đầu hạ, không gay gắt nhưng đủ để người ta xao xuyến!

Trên đường về, Trịnh Cảnh Tuấn hỏi nó, bởi lẽ thái độ của nó đối với cậu ta vô cùng khác so với trước: “Nhã Ân, cậu thật sự muốn chụp ảnh với tớ sao?”

-“Tất nhiên rồi!”

-“Hôm nay cậu có ăn gì không vậy?”

-“Để tớ xem, tớ chỉ ăn mỗi cơm thôi! Làm sao vậy?”

-“Không có gì! Cậu nên ăn thêm nhiều thức ăn nữa mới đủ dinh dưỡng!”

-“Được!”

Nhã Ân trong lòng cười thầm Trịnh Cảnh Tuấn. Thực ra lúc xuống cầu thang, nó đã nghe được cuộc nói chuyện ngắn gọn của hai bọn họ. Trong lòng đột nhiên có chút xao động. Nếu Cảnh Tuấn đã đối tốt với nó như vậy. Tại sao nó lại không thể thử một lần?

Bất giác, Nhã Ân ôm một cánh tay của Trịnh Cảnh Tuấn mà không nói lời nào!

Xong công việc, bọn họ về nhà. Chương Hàm Kiệt đã bày thức ăn lên từ lâu, phàn nàn: “Chẳng lẽ Bắc Kinh rộng lớn này thiếu thốn đến mức hai người phải đến Thượng Hải mua sao?”

-“Đâu có, đâu có, bọn em phải đi mua bánh kem cho anh, nên mới muộn như vậy!”

Chương Hàm Kiệt tắc lưỡi bỏ qua, bật nồi lẩu cua lên rồi cho sa tế vào. Thoạt nhìn những đĩa thức ăn được bày biện khá bắt mắt, công phu.

Bọn họ cùng ngồi xuống, ăn uống, nói chuyện vui vẻ.

-“Anh Kiệt, anh nấu thật ngon!”. Nhã Ân suýt xoa

-“Cô nương quá khen!”

Nhã Ân lại tiếp tục chúi đầu vào ăn.

-“Ngày kia anh sẽ về Mỹ!”

Nhã Ân đột nhiên dừng tiến độ thi công, ngẩng mặt lên, tròn mắt.

-“Em tưởng cả hai bác về nữa cơ mà?!”

-” Bọn họ hiện tại đang gặp rắc rối với công ty ở bên đó. Có lẽ lần này chưa về được!”

Nhã Ân trên mặt tỏ rõ tia thất vọng.

Trịnh Cảnh Tuấn ngồi ăn một bên , dịu dàng nhìn nó. Chẳng khác gì trẻ con, nghe xong lại ngồi thừ ra không chịu ăn rồi!

“Cậu ăn thêm miếng cua này đi!”- Cảnh Tuấn gấp một miếng vào bát nó, nói.

“Được rồi, tớ ăn đây!”

“Cậu uống thử nước lẩu đi. Ngon lắm đấy!”

“Được rồi, tớ ăn đây!”

“Cậu mau ăn thêm một chút mì gạo. Đừng ăn quá nhiều mì tôm như vậy!”

“Được rồi, tớ sẽ ăn!”

“Cậu uống nước cho đỡ cay đi này!”

“Được rồi, Trịnh Cảnh Tuấn!”

Chương Hàm Kiệt ngồi phía đối diện, lòng cảm giác vô cùng tin tưởng vào Trịnh Cảnh Tuấn. Cảnh Tuấn, con bé là của cậu!

Các nàng, các nàng ạ ta. Ta muốn thông báo một việc là hiện tại ta đang đi chơi xa, lại không mang laptop, chủ yếu là phải mượn nên có khi ra chap RẤT THẤT THƯỜNG. Tiện cũng thông báo luôn là chương này ta hoàn toàn phải sử dụng cái Lumia của ta để viết. Thực nhọc, thực mệt a

~~Vì vậy thương ta đi cmt đi, trừ việc giục hóng chap ra, thì ta đều rất muốn các nàng cmt. Đạo này các nàng thực sự rất lười cmt nhá -.-

Đạo này ta cũng chán, các nàng có rảnh thì inbox trên W hoặc qua fb cũng được. Ta sẽ cop đường link fb trên trang cá nhân W của ta. Hoặc các nàng có thể nhập trên ô tìm kiếm gmail của ta thì sẽ thấy: levuonglinh2002@gmail.com. Rảnh thì inbox kết bạn để nhắn tin với ta nhá, tiện thể chiêm ngưỡng “cầu” sắc của ta nữa :v

29. Chương 29- Bánh Trôi Nhỏ, Đùng Nháo!

Chương Hàm Kiệt ngày hôm nay được Nhã Ân cùng Cảnh Tuấn ưu ái tiễn ra sân bay. Còn được nó khuyến mãi thêm mấy giọt nước mắt trước khi rời đi. Chương Hàm Kiệt tuy bên ngoài có chút miễn cưỡng tiếp nhận nhưng trong lòng lại vô cùng cảm động. Trước khi đi, anh ta còn quay lại nói với Nhã Ân:

-“Nhớ giữ sức khỏe thật tốt, học hành cũng thật cố gắng. Với lại nhờ em gửi lời chào của anh với hai bác nhé, hôm nay chỉ gặp được một buổi sáng là phải đi rồi!”

-“Được rồi, anh yên tâm đi!”

Chương Hàm Kiệt nói xong định quay đi nhưng rồi nhớ đến nhân vật sáng giá phía sau nó, anh ta quay lại, vẫy tay:

-“Chú nhớ lời anh nói. Anh đi đây!”

Cảnh Tuấn gật nhẹ đầu ở phía sau, ý về tiễn biệt.

Chương Hàm Kiệt đã soát xong vé, cầm vali rời đi. Từ từ biến mất sau cánh cửa.

Nhã Ân nhìn theo Chương Hàm Kiệt, bắt giác thở dài. Chẳng mấy khi có dịp gặp nhau mà chỉ được một chút đã phải đi. Đã thế Nhã Ân là lần đầu tiên được hưởng thụ cảm giác có một người anh nuông chiều, sủng ái thế này. Lúc Chương Hàm Kiệt bước đi, lòng nó có chút mất mát nho nhỏ.

Cảnh Tuấn đứng im lặng đằng sau không nói lời nào. Cậu ta biết, lúc này Nhã Ân đang cảm thấy có chút hụt hẫng, thậm chí là sẽ có cảm giác nhớ mong. Tại sao cậu ta biết ư? Tất nhiên rồi, vì cậu ta rất hiểu được tâm lý của trẻ con mà!

Nhã Ân cuối cùng cũng xoay người rời đi. Nó cầm lấy cánh tay của Trịnh Cảnh Tuấn, nói:

-“Đi thôi!”

-“Cậu muốn đi đâu!”

-“Đi đâu tùy cậu!”

Cảnh Tuấn suy nghĩ một hồi vừa đúng lúc đến chiếc taxi đang dừng gần đó, mở cửa cho nó vào trước rồi nói với bác tài xế: “Phố Vương Thủ Tĩnh!”

Nhã Ân nghe xong bỗng nhiên vui vẻ. Phố Vương Thủ Tĩnh chính là một thiên đường ẩm thực, mua sắm kết hợp với vui chơi giải trí lớn nhất Bắc Kinh. Nhã Ân thực sự vẫn rất ít đến nơi này. Lần này được đi đến phố Vương Thủ Tĩnh cùng với Trịnh Cảnh Tuấn như thế này thì thật là vui!

-“Cảnh Tuấn, cậu là nhất!”

Nhã Ân toan lấy chiếc điện thoại trong túi ra định gọi cho An Nhiên thì bị lời nói của Trịnh Cảnh Tuấn chặn ngay lập tức: “Cậu là đang hẹn hò hay là bọn họ hẹn hò?”

Nhã Ân đóng băng.

Này! Nó mới chỉ là khoác tay cậu ta có hai lần, chỉ là thân thiết hơn bình thường một chút thôi mà cậu ta đã nghĩ nó thực sự chấp nhận rồi sao? Này, Trịnh Cảnh Tuấn, cậu là đang ảo tưởng đó sao?

-“Ai, ai nói tớ với cậu là đang hẹn hò?”

Cảnh Tuấn quay sang nói về điềm nhiên: “Tớ nói!”

Nhã Ân tiếp tục đóng băng.

Nhìn thấy biểu tình sững sốt của Nhã Ân, Cảnh Tuấn không nói thêm gì nữa, cậu ta chỉ thỉnh thoảng quay sang nhìn nó một cái rồi lại quay đầu nhìn ra cửa xe. Hoàn toàn im lặng...

Chiếc xe dừng chân tại đầu phố Vương Thủ Tĩnh theo lời của Trịnh Cảnh Tuấn. Nhã Ân xuống xe trước, Trịnh Cảnh Tuấn ghé lại trả tiền cho bác tài xế xong rồi mới xuống. Nhưng vừa bước ra ngoài tuyệt nhiên không thấy Nhã Ân đâu. Cậu ta bước nhanh về phía trước đi tìm nó. Con người này....đúng thật là cầm tinh con ngựa!

“Cảnh Tuấn! Ở bên này!”- Nhã Ân giơ tay vẫy vẫy.

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn theo hướng Nhã Ân. Nó một thân còn đang bận rộn cầm que xiên ở cửa hàng bán đồ ăn rong, miệng nhom nhem đầy thức ăn.

Cảnh Tuấn đứng im nhìn bóng dáng nho nhỏ của nó một hồi lâu rồi mới tiến đến: “Ăn từ từ!”

Mặc lời cảnh báo của Cảnh Tuấn, tay nó vẫn không ngừng nhét đồ ăn vào miệng cơ hồ như muốn ăn cả cái xe đồ ăn này.

Trịnh Cảnh Tuấn cảm giác được chuyện không lành, tiến đến một cửa hàng tiện lợi để mua vài chai nước. Đúng năm phút sau khi cậu ta ra ngoài, Nhã Ân vì ăn không kịp mà nghe suýt chết. Nó cầm lấy chai nước mà lòng reo hò vui sướng như bắt được vàng.

“Tớ nói có sai?”-Cảnh Tuấn nhìn nó giọng lạnh tanh. Thực ra,nó muốn ăn hay không ăn thì đều tùy vào quyết định của nó. Nhưng ăn đến nỗi mắc nghẹn như thế kia, cậu ta có chút không cam lòng đành phải nén giận đi mua nước cho nó. Kết quả là chiếc bánh trôi nhỏ ngậy thơm vẫn không biết con hổ trước mặt mình bây giờ chính là một quả bom hẹn giờ.

“Không sai, không sai chút nào!”-Nhã Ân liến thoắng.

Cậu ta nhìn bộ dạng của nó, trong lòng lẩm bẩm: “Đồ trẻ con!”

Đội Nhã Ân ăn xong, cậu ta tiến ra ngoài trước. Không khí đã bắt đầu đỡ khô hanh, dù sao cũng đã đến lúc khai giảng, tiết trời vẫn giữ được như hôm nay thì thật đẹp! Nhã Ân nán lại quây đồ ăn một chút để mua thêm vài xiên cho Cảnh Tuấn rồi bước ra ngoài. Nó tươi cười giơ cả tá que xiên trên tay đến trước mặt cậu ta, nói:

“Cảnh Tuấn! Cậu ăn đi!”

“Tớ không muốn ăn đồ có nhiều dầu mỡ, cậu cứ ăn đi!”

Nhã Ân cau mày, bắt bình: “Được rồi! Vậy thì cậu muốn ăn cái gì để tớ đi mua?”

Cảnh Tuấn dừng chân lại, nó theo bản năng cũng lập tức đứng lại ngay. Cậu ta nhìn biểu hiện của nó một hồi rồi nói: “Cậu có hứa là tớ muốn ăn gì cậu sẽ mang tới không?”

Nhã Ân nhanh nhẩu trả lời: “Tất nhiên là có rồi!”

“Tớ muốn ăn cậu!”- Cậu ta vừa nói, ánh mắt vừa hiện lên vẻ gian tà.

Nhã Ân đứng chờ ra năm giây để tiêu hoá hết câu vừa rồi của Trịnh Vô Sĩ. Năm giây sau:

“Trịnh Cảnh Tuấn, người hôm nay chết với lão bà bà!”

Cảnh Tuấn đi trước, coi lời đe dọa của Nhã Ân chỉ như là chuyện đùa. Tổng Nhã Ân, để xem cậu làm gì được tớ!

Một mặt khác, Nhã Ân thực sự đang giận dữ. Lẽ ra hôm nay là một ngày cực vui mà cậu ta có thể trêu đùa như thế, trêu cho nó phát tức mà không làm được gì, đã thế cậu ta còn ung dung tự tại bước đi như chưa có gì xảy ra. Trịnh Cảnh Tuấn ơi là Trịnh Cảnh Tuấn, có lẽ cậu nên thử sự lợi hại của tớ đi. Hôm nay tớ sẽ đảo chính, đảo chính!

Nhưng mà trước hết cứ đi theo cậu ta để lấp đầy cái bụng đã.

Nghĩ rồi nó chạy lên, đi song song với Trịnh Cảnh Tuấn.

Cậu ta nhìn thấy nó, cơ hồ như muốn làm thịt nó thật sự, làm nó giật mình lùi lại phía sau. Nhưng rốt cục chưa cho nó thời gian để phòng thủ, Trịnh Cảnh Tuấn đã nắm lấy bàn tay nó, thật nhanh!

Nhã Ân đột nhiên có người cầm tay, mặt bỗng giắc đỏ ửng. Không hề phản kháng!

Trịnh Cảnh Tuấn cư nhiên thấy thái độ ngại ngùng của nó, châm chọc: “Không phải cậu sẽ đánh tớ đến chết sao?”

Nhã Ân ngược lên nhìn cậu ta, đôi mắt mở tròn: “Thôi thì lần này tớ bỏ qua cho cậu. Dù sao tay tớ cũng đang rất ”lạnh”!

Trịnh Cảnh Tuấn nghe xong câu trả lời của nó, khóe miệng bất giác xong lên một cách hoàn mỹ: ” Nhã Ân, có chắc là tay cậu đang rất lạnh không?”

“Tớ chắc mà, vì lúc cậu vừa động vào tay tớ, người tớ đã rét run rồi!”- Nhã Ân nín cười

Trịnh Cảnh Tuấn nghe xong, mặt đen sì.

Nó lần này lại một lần nữa nhìn thấy bộ dạng hài hước của Trịnh Cảnh Tuấn, cười híp mắt đến nỗi không rõ cả đường đi.

“Bánh trôi nhỏ, đừng nháo!”-Trịnh Cảnh Tuấn ra lệnh. Tay càng thêm siết chặt hơn như thay cho việc trừng trị.

Nhã Ân nghe xong lời nói của cậu ta, bỗng chốc sợ hãi, im lặng như tờ. Lời nói của Trịnh Cảnh Tuấn thật có sức mạnh, chưa gì cũng đủ răn đe nó rồi!

Hai người bọn họ tiếp tục đi như thế. Hình bóng dưới nắng xế tà càng thêm lung linh, nửa hư nửa thực. Giá như... hình ảnh này mãi mãi có thể gặp lại!

Đến gần một nhà hàng kiểu Pháp thì Nhã Ân dừng lại, níu tay Trịnh Cảnh Tuấn. Nhưng lần này không phải vì ăn, mà là vì chiếc băng treo ở đằng kia!

“Khuyến mãi mười hai phiếu ăn miễn phí cho bất cứ ai có thể mời được hơn bốn mươi thực khách vào nhà hàng. Bằng tất cả tài năng của bạn, đừng ngại ngần, hãy thử sức!”

Nhã Ân để Cảnh Tuấn đọc xong thì ra sức mời chào: “Cảnh Tuấn! Cảnh Tuấn hay là cậu thử đi. Nhà hàng này quả mát ta, tận mười hai chiếc phiếu ăn luôn đấy!”

Cảnh Tuấn trong lòng gay gắt phản đối. Cậu ta đặc biệt ghét những trò khuyến mãi miễn phí như thế này: “Đừng có làm mấy trò trẻ con như thế nữa!”

“Cảnh Tuấn, Cảnh Tuấn, đi mà!”

” Không!”

“Này, tại sao cơ chứ?”

“Tớ không muốn làm những việc mất mặt như thế! Đi thôi!”

“Mất mặt?”

Cậu không muốn ăn thì cứ đứng đấy!”- Mặt cậu ta trở khí lạnh.

Nhã Ân bị cậu ta phản đối, thả tay ra.

Trịnh Cảnh Tuấn trước thái độ trẻ con của nó, nghiêng răng ken két: “Tổng Nhã Ân!”

Nhã Ân không nói gì, từ từ quay đầu lại, bước đi.

“Tổng Nhã Ân, đừng làm quá giới hạn của tớ!”- Trịnh Cảnh Tuấn gọi nó, giọng mất kiên nhẫn

Nhã Ân thở dài quay mặt lại nói với cậu ta: ” Đi về thôi! Đừng ăn nữa!”

Trịnh Cảnh Tuấn dường như mất hết lý trí, kéo tay nó lôi xềnh xệch đằng sau, không nói lời nào.

Nhã Ân bị cậu ta thô bạo kéo đi, đôi dép ở phía dưới bị trật ra, đi chân trần. Nhưng vì nó đang mặc một chiếc váy maxi dài đến chân, nghiêm nhiên không thể thấy!

“Cậu đi từ từ một chút!”-Giọng nó bắt đầu sợ hãi.

Trịnh Cảnh Tuấn tuyệt nhiên không để ý, bắt một chiếc taxi, kéo nó vào trong.

Không khí trong xe yên lặng đến đáng sợ, anh tài xế trẻ nhìn thấy bộ dạng phát hỏa của cậu ta cũng có vài phần sợ hãi.

Cảnh Tuấn cho chiếc taxi về đến cổng nhà nó, rồi tự tay mở cửa tiễn nó xuống. Cậu ta thở dài nhẹ một tiếng không cho nó biết rồi nói: “Tớ sẽ đến tìm cậu sau! Vào nhà nghỉ trước đi!”

Rồi cậu ta leo lên xe, mất hút....

Trịnh Cảnh Tuấn, rốt cục cậu không thể vì tớ mà mất mặt một lần? Xem ra, hình như tớ không hề quan trọng trong lòng cậu mất rồi!

Nhã Ân nhìn theo chiếc xe cho đến khi nó khuất xa, bước khập khểnh vào trong nhà, lòng nặng trĩu....

Lôi Trần Vũ ở thời điểm hiện tại đã đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Đối diện với cậu ta là Trịnh Cảnh Tuấn đang tiếp tục chơi cờ.

“Đại thiếu, bây giờ đã hơn mười hai giờ, nếu có chơi, chúng ta nên chơi ở trong nhà!”

“Anh có muốn nói tiếp không?”-Trịnh Cảnh Tuấn ngược lên nhìn anh ta cảnh cáo.

Lôi Trần Vũ lạnh sống lưng, im bặt.

Trịnh Cảnh Tuấn tiếp tục chơi cờ, đi được một nước, cậu ta lại thúc giục: “Chú Vệ, đến lượt chú!”

Chú Vệ ngồi đối diện cậu ta, đưa ánh mắt trấn an Lôi Trần Vũ ở bên cạnh, ý bảo anh yên tâm, tôi sẽ cho Trịnh thiếu gia vào nhà sớm rồi tiếp tục chơi.

“Mất tướng!”- Chú Vệ động tác nhanh nhẹn, nuốt trọn con tướng đen của Trịnh Cảnh Tuấn. Mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Chú Vệ, xem ra bao nhiêu năm nay, trình độ của cháu vẫn chưa khá lên tí nào!”

“Cảnh Tuấn, ván này đã xong, cháu vẫn nên vào nghỉ ngơi thì hơn, sương đêm sẽ không tốt!”

Lôi Trần Vũ cũng cuống quýt hòa theo: “Đúng đúng! Đại thiếu mau mau vào nhà!”

Trịnh Cảnh Tuấn cứng họng cười khỏ, mặt đen sì bước vào trong nhà. Lôi Trần Vũ, anh nhớ đấy!

Lúc cậu ta bước vào nhà, Dao Y cùng bà Ngô Hi vẫn còn ngồi xem ti vi. Thấy thái độ của cậu ta, Dao Y hỏi:

“Có ai lại trêu tức anh trai của em hay sao?”

“Em đừng có giở trò nữa!”

“Này, em là đang hỏi anh tử tế đấy!”

“Trẻ con mau đi ngủ sớm, đừng tò mò việc người lớn!”

“Ha, buồn cười, anh là người lớn đó sao? Anh là người lớn mà lúc đó bỏ mặc con gái nhà người ta yếu đuối một mình bắt taxi về, hẳn anh là người lớn!”- Dao Y nói, giọng đầy khiêu khích

“Em đừng có ăn nói hồ đồ!”

“EM KHÔNG ĂN NÓI HỒ ĐỒ!”

“Y Y, em mau đi ngủ cho anh!”-Trịnh Cảnh Tuấn gằn mạnh từng chữ làm cả gian phòng như chìm trong núi băng. Bà Ngô Hi thấy tình hình nguy cấp, một đằng bịt miệng Dao Y, một đằng xua tay ý bảo cậu ta mau lên phòng để tránh để lại hậu quả khó lường!

Trịnh Cảnh Tuấn bước lên phòng rồi khóa trái cửa lại, ngồi mạnh xuống giường.

Tính khí của cậu ta cả tối hôm nay vô cùng thất thường, hơi một tí là dễ nổi nóng. Thật khó kiểm soát!

Trịnh Cảnh Tuấn cầm chiếc điện thoại lên kiểm tra: Không cuộc gọi nhỡ, không tin nhắn chưa đọc. Tổng Nhã Ân, bình thường vào lúc này cậu đã gọi cho tớ!

Cậu ta vớt chiếc máy điện thoại xuống giường, bỗng nhìn thấy chiếc nhẫn từ hôm ở cửa hàng bánh được tặng. Cậu ta cầm lên một lần nữa, bất giác nắm chặt: “Tổng Nhã Ân, cậu thực sự rất cứng đầu!”

Hi, các nàng! Ta viết xong từ đêm qua nhưng do mất điện mà nửa đêm mới có, không đành lòng nên để dành đến sáng mai mới đăng. Hi hi

Ta dạo này không có nhiều việc để nói nhiều, chỉ có một điều ta cực kỳ muốn nói, vấn đề này cũng được nàng Cột nói rồi chính là mọi người đọc xong đều không có ý thức vote hoặc nghĩ việc đăng truyện của ta là việc hiển nhiên, là lẽ thường. Những ai từng viết truyện như ta chắc chắn sẽ hiểu được tâm lý, sẽ hiểu được công lao mà mình bỏ ra, có lẽ từ lúc viết truyện đến nay, chưa lúc nào ta ngủ sớm hơn 12h. Các nàng hầu hết đều nghĩ rằng ta viết xong một chương rồi để đó, mấy ngày sau sẽ viết tiếp. Nhưng không, ta viết xong chương này rồi đến chương khác. Tại sao lâu? Ta cần chỉnh trang lại lời văn, câu cú trong truyện, để khi các nàng đọc sẽ cảm thấy hay hơn. Dù sẽ dễ bị mất readers nhưng ta vẫn phải nói, việc đăng truyện của ta thực sự chính là do sự ủng hộ, động viên của các nàng. Không cần vote cũng được, cmt cũng là một hình thức để thể hiện sự ủng hộ! Ta thực sự có một thói quen mỗi ngày, cứ mười mười lăm phút là lại bật Watt lên xem thông báo, thông báo xem có ai cmt, nếu có thì sẵn sàng trả lời. Các nàng biết tại sao ta lại trả lời mọi cmt của các nàng không? Vì ta cũng đã từng rất ghét cảm giác mình bình luận trong một bộ truyện mình yêu thích mà không được tác giả quan tâm đến, cảm giác ý gọi là hụt hẫng, hoặc đôi lúc là mất thiện cảm. Ta lại không muốn làm vậy với độc giả của ta, cho nên các nàng đừng nghĩ ta không quan tâm hoặc cảm thấy phiền vì cmt của các nàng. Nhiều lúc ta mở thông báo ra, thấy có rất nhiều bình luận nối liền nhau, ta chưa đọc cũng cười hí hửng. Đó là sự thật, đừng bảo ta sến rồi cười ta -.-

Ngoài lề một chút là sao dạo này số view trên một chương lại giảm thế? Cho ta câu trả lời đi! Ta đau lòng lắm!

Vậy thôi, ta cũng chỉ nói từng đó. Các nàng đọc truyện vui vẻ!

30. Chương 30: Mất Tích

Nhã Ân mấy ngày nay đều không có bất kì tin tức hay thông báo gì từ Trịnh Cảnh Tuấn. Hai ba ngày đầu nó đã bắt đầu sốt ruột mà bây giờ đã hơn một tuần rồi vẫn bật vô âm tín, điện thoại đều không thể kết nối được, hỏi làm sao nó không lo cơ chứ?

Nhưng dù cho điện thoại của cậu ta không thể kết nối được đi chăng nữa, nó vẫn liên tục nhấn tin gọi điện, liên tục liên tục cả ngày đến mức cổ chấp:

“Cảnh Tuấn, mấy ngày nay cậu đề không gọi cho tớ, có chuyện gì sao?”

“Cảnh Tuấn, cậu còn giận tớ sao?”

“Cảnh Tuấn, có phải cậu bị ốm hay không?”

“Cảnh Tuấn, tớ cho cậu mười phút để đứng trước cổng nhà tớ!”

“Trịnh Cảnh Tuấn, mau nhận điện thoại của tớ!”

Một ngày, hai ngày như thế vẫn không có hồi đáp. Nó quyết định đến nhà cậu ta, bấm chuông cửa thì chỉ thấy Lôi Trấn Vũ ra mở. Nhìn thấy nó, Lôi Trấn Vũ liền trình trọng mời vào nhà, nó vì sốt ruột lại cộng thêm lo lắng, nó chạy một mạch vào nhà trong, vừa chạy vừa thở. Lúc mở cửa bước vào, trong nhà đều rất yên tĩnh. Ngay cả quản gia Trương cũng không thấy mặt!

“Anh Lôi, dạo gần đây em không thấy Cảnh Tuấn đâu, chưa kể gọi điện cũng không được. Ở đây có chuyện gì sao? Người trong nhà đi đâu hết rồi?”

“Anh cũng không rõ nữa. À, mấy hôm trước bọn họ đều đến sân bay từ rất sớm. Nhưng anh không biết là đi đâu!”

“Em biết rồi. Em đi trước đây!”

Nhã Ân rời khỏi Trịnh gia, trong lòng rối như một mớ bòng bong. Sân bay? Mấy hôm trước? Chẳng lẽ cậu ta chuyển nhà? Không thể nào!

Trịnh Cảnh Tuấn, cậu rốt cục đang ở đâu...

Lúc Bà Hạo Hiên về đến nhà đã là bảy rưỡi tối. Cô giúp việc đang tắt bật nấu bữa tối trong bếp, chỉ có tiếng nước ào ào vọng ra phòng khách tĩnh mịch. Bình thường, giờ này, con bé đã ở nhà rồi chứ nhỉ?

“Nhã Ân, con bé chưa về sao?”- Bà Hạo Hiên vào trong bếp, hỏi cô giúp việc.

“Tiểu thư đi từ sáng đến giờ, vẫn chưa thấy về!”

Bà Hạo Hiên nhăn mày, lo lắng: “Con bé đi đâu được nhỉ?”

Cô giúp việc đứng tay, hỏi: “Tiểu thư không thông báo gì hay sao?”

“Không, con bé từ sáng đến giờ vẫn không gọi cho tôi. Không biết có chuyện gì nữa?”. Dừng một chút, bà Hạo Hiên nói tiếp với cô giúp việc: “Cô cứ tiếp tục làm đi. Tôi lên trên nhà một chút rồi sẽ xuống ngay!”

“Vâng!”

Nhã Ân trở về nhà lúc tám giờ mười lăm, trên người ướt mồ hôi vì chạy ở ngoài đường cả ngày.

Bà Hạo Hiên nhìn thấy con gái trở về, trong lòng lo lắng đã giảm nửa, nhưng vẫn sốt ruột, hỏi:

“Tiểu Ân, con đi đâu mà cả nay đều không gọi ẹ. Buổi tối thì điện thoại cũng không kết nối được, có chuyện gì sao?”

Nhã Ân nhìn biểu hiện của mẹ, thở dài một chút rồi hỏi: “Con xin lỗi, máy con vừa rồi rơi xuống nước, vẫn không thể mở được. Mà mẹ có biết mấy ngày nay dì Ngô đi đâu hay không?”

Bà Hạo Hiên mơ hồ trả lời: “Mẹ cũng không biết nữa. Mấy ngày nay đều không gọi được cho dì Ngô. Mà này, có chuyện gì sao? Sao con cứ mập mờ mà không nói ẹ cái gì vậy?”

Nhã Ân giấu một chút cảm xúc vào trong, vì nó biết, nếu bà thấy được cảm giác của nó lúc này, chắc chắn sẽ đau lòng: “Không, con chỉ hỏi vậy thôi!”

“Mà sao con không gọi cho Cảnh Tuấn mà hỏi, mẹ nào đâu biết!”

“Vâng, con biết rồi! À, mẹ, tối nay mẹ bảo dì chia một phần cơm lên phòng của con nhé, hôm nay con có nhiều việc phải làm, không muốn xuống bếp nữa!”

Bà Hạo Hiên mắng yêu: “Con bé này! Thôi được rồi! Con lên tắm rửa đi, tắm muộn không tốt đâu!”

“Vâng, con lên đây!”- Nó nói xong, chạy lên phòng, đóng cửa lại, một mình trong phòng khóa chặt cửa, im lìm!

Tòa nhà bệnh viện X, London, Anh...

Trịnh Cảnh Tuấn cả đêm đã thức trắng, nay lại gọi điện cho Nhã Ân không được. Trong lòng cậu ta không khỏi sốt ruột, tính khí lại tăng thêm phần tức giận.

Rốt cục bánh trôi nhỏ tại sao không nhắc máy của cậu ta? Chẳng lẽ, nó còn giận cậu ta hay sao?

“Cảnh Tuấn, cháu đã xem tin nhắn mới của luật sư gửi đến chưa?”

Cảnh Tuấn nhìn lên quần gia Trương đang đứng trước cửa phòng, nói: “Cháu đi xem ngay đây!”

Thực ra mấy ngày trước, thư ký của Phí Thiên Phước gọi điện về, báo rằng chủ tịch đã gặp tai nạn, cần mọi người đến gấp. Bà Hạo Hiên nghe xong, liền cuống cuống chuẩn bị quần áo, Trịnh Cảnh Tuấn mới về đến cửa nhà, cũng bị Dao Y kéo đến sân bay, hoàn toàn chưa chuẩn bị được gì.

Dù nói là kéo đi nhưng cậu ta thực sự phải có trách nhiệm với Phí Thiên Phước, không đi không được. Hơn nữa, vụ tai nạn trên ban đầu được cho là có người cố ý, mọi việc vẫn vô cùng rắc rối, đang trong quá trình làm rõ.

Chỉ có điều, cậu ta vô cùng lo lắng cho Nhã Ân vì không thấy cậu ta mà đau lòng, lại suy nghĩ lung tung rồi lại khóc một mình, lúc ấy cậu ta lại chẳng ở bên nó. Một cảm giác bất lực lại tràn vào. Nhã Ân, cậu đợi một chút, tớ sẽ về nhanh thôi!

Hai giờ sáng....

Tiếng chuông cấp cứu ở trước cửa phòng đột nhiên kêu liên hồi, tiếp theo đó là tiếng ồn ào của bác sĩ, y tá. Trong phòng bệnh, Phí Thiên Phước đang được thở bằng ống thở, khuôn mặt bình thản đến kì lạ, nhịp tim bắt đầu giảm mạnh. Bên trong tràn đầy không khí khẩn trương, bên ngoài hai mẹ con bà Hạo Hiên cũng không kém phần lo lắng, Dao Y khóc đến phát nấc lên, phải có Trịnh Cảnh Tuấn ở bên để dỗ dành, nó mới thôi khóc.

“Anh Cảnh Tuấn, anh có nghĩ là bố sẽ qua khỏi hay không?”- Dao Y sụt sùi

Cảnh Tuấn vuốt vuốt tóc của Dao Y, động viên: “Em đừng lo, chú ấy sẽ không sao đâu!”

“Anh có chắc chắn?”

“Anh chắc chắn!”

Dao Y nghe xong, dựa vào lòng Cảnh Tuấn, mệt mỏi ngủ thiếp đi...

Nhã Ân cả mấy ngày tiếp theo liên tục nằm ở trong phòng ngủ triền miên. Một phần vì mệt mỏi, một phần vì nó biết, dù nó có ra ngoài kia đi nữa thì cũng không có Trịnh Cảnh Tuấn đi theo nó.

An Nhiên nghe được bà Hạo Hiên nói, cũng vội vàng đến nhà nó. Xách túi này túi nọ làm quà.

“Nhã Ân, cậu sao rồi?”

“Tớ..”-Nhã Ân nghẹn ngào

“Cậu nói đi! Là ai bắt nạt cậu? Tớ tuyệt đối giết không tha!”- An Nhiên an ủi nó.

Nhã Ân đột nhiên khóc lớn: “TRỊNH CẢNH TUẤN!!! Cậu ấy chuyển nhà rồi!”

An Nhiên nghe xong, tròn mắt, hỏi lại: “Tớ có nghe Tiểu Lâm nhà tớ nói gì đến chuyện này đâu! Hay là cậu có nhầm lẫn gì đó?”

“Không, là thật là thật mà. Bọn họ đã đi từ mấy hôm trước rồi. Điện thoại cũng không thèm nghe. An Nhiên, có phải vì tớ luôn luôn bắt nạt cậu ấy mà cậu ấy ghét tớ rồi hay không?”

“Nhã Ân, cậu đang nghĩ gì vậy? Nhã Ân của tớ cực kỳ, cực kỳ dễ thương, không ai ghét cậu cả!”

“Vậy tại sao tớ không gọi cho cậu ấy đều không thèm nghe máy?”- Nhã Ân nức nở

“Chắc là có việc gì thôi, cậu đừng khóc như thế này nữa. Lúc cậu ấy mà về, nhìn thấy cậu thế này, chắc chắn vô cùng đắc chí đấy. Nín đi nào!”

Nhã Ân nghe xong lời động viên của An Nhiên, cũng thấy vài điểm hợp lý, từ từ nín đi.

An Nhiên thấy Nhã Ân đã dần ổn định lại tinh thần, liền nghĩ đến việc đi shopping, rủ rê: “Nhã Ân, tớ nghĩ là cậu ấy cũng sắp về thôi. Chi bằng bây giờ chúng ta đi may đồng phục. Tớ có số đo của Chính Lâm đây rồi, cậu đừng nói là cậu không có đấy chứ?”

“Tớ không đo, tớ cũng biết. Cậu ấy còn để quên áo khoác ở nhà tớ nữa!”

An Nhiên cười gian manh: “Vậy à?”

Nhã Ân nhìn thấy nụ cười vài phần hắc ám của An Nhiên. Nhanh nhanh chóng chóng vào phòng thay đồ, tránh ánh mắt của cô bạn.

Cửa hàng thời trang học sinh chỉ toàn người là người. Nhã Ân bước xuống taxi, không khí đã nặng nề, nay lại nhìn thấy cửa hàng trước mặt, chỉ cảm thấy ngọt ngào muốn chết!

“An Nhiên, tớ nghĩ không khả thi lắm đâu, cậu có tự tin là cậu có thể chen chân vào đám đông kia không?”

An Nhiên nhìn theo hướng tay của Nhã Ân, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thôi thì chúng ta qua cửa hàng khác vậy!”

“Được!”

Hai người học đi đến một cửa hàng cách đó vài mét rồi tiến vào trong. Khác với cửa hàng lâu năm đông đúc kia, cửa hàng này vô cùng im ắng, khách qua lại tầm hơn chục người nhưng vẫn giữ im lặng, lại còn có thêm âm nhạc du dương. Thật là khiến cho người ta có cảm hứng mua sắm!

Nhã Ân cùng An Nhiên vào chọn đồ. Mặc dù nó thích nhiều bộ khá phù hợp nhưng vẫn không muốn mua. Kết thúc việc shopping nó chỉ mua đúng hai bộ váy và một cái túi xách.

An Nhiên nhìn nó than thở: “Cậu là phải tiết kiệm tiền đi lấy chồng hay sao mà chi tiêu dè dặt như vậy?”

Nhã Ân khuya tay tùm lum: “Cậu thôi đi. Tớ còn lâu mới là con nhà người ta!”

An Nhiên miễn cưỡng gật đầu, cười tủm tỉm.

“A, Nhã Ân, tớ quên mất, đi dạo phố mà không có trà đá thì thật là chán. Cậu chờ tớ một lúc để tớ đi mua!”

“Ừ!”

An Nhiên nhanh chóng chạy đi. Nhã Ân một mình ngồi ở ghế đá.

Không biết từ đâu ra có một con chó con chạy bán sống bán chết làm nó giật mình nhìn theo. Một lúc sau thì nghe thấy tiếng chủ nhân của nó hét hải chạy đến: “San San, đứng lại!”

Giọng nói này hình như nghe quen quen.

Hoàng Thái Tiên đi đằng sau cô người làm đang hốt hoảng chạy theo chú cún, gương mặt thập phần khoa chịu, hỏa khí bừng bừng.

“Cô mà làm San San chạy mất, tôi cho cô nghỉ việc luôn đấy!”

“Tiểu thư, tiểu thư, cô chờ một chút, tôi nhất định sẽ bắt nó được!”. “A, ôi chân tôi!”-Cô người làm vì vội đuổi theo con chó, chân mắc vào một hòn đá, ngã sõng soài trên nền đất.

“Đi có làm sao không?”-Nhã Ân hốt hoảng chạy đến đỡ cô người làm dậy.

“Cảm ơn tiểu thư, tôi không sao!”

“Còn không mau đi tìm San San về!”- Giọng Hoàng Thái Tiên hậm hực.

Nhã Ân nhìn thấy bộ dạng cưỡi đầu kê cổ của cô ta, mặc người xung quanh, quay lại mắng xối xả: “Hoàng Thái Tiên, cậu rốt cục là người hay là thú mà không biết tôn trọng đồng loại của mình? Hơn nữa bác ấy còn là người trung niên. Tôi nghĩ đến loài lang sói cũng không bao giờ giống cậu! Đồ vô tâm!”

Hoàng Thái Tiên mới đầu chưa nhận ra Nhã Ân, lại còn bị mắng xối xả như vậy. Lòng bực tức:

“Haha, hóa ra cậu chính là nữ hán tử đi lo chuyện bao đồng đây sao?”

Nhã Ân nhìn Hoàng Thái Tiên khinh thường: “NHÂN PHẨM RẺ MẶT!”

Hoàng tiểu thư từ lúc sinh ra đến giờ, vẫn chưa có ai đủ tư cách để đánh giá nhân phẩm của cô ta, vậy mà...

“Cậu câm mồm lại cho tôi!”

Nhã Ân cười nhếch mép, nửa có nửa không: “Tôi càng không nói, cậu càng không biết tự lượng sức mình!”

“Tổng Nhã Ân, cậu...cậu!”

“Gâu..gâu”- Dưới chân Nhã Ân xuất hiện một cục bông màu đen nhỏ màu xám. Con cún tên San San vừa sửa yêu lại vừa ra sức cọ cọ bộ lông mềm mượt vào chân nó.

Hoàng Thái Tiên tức đến điên người, một cước đạp con chó bay ra xa. Tiến đến Nhã Ân, trừng mắt, hỏi một cách nguy hiểm:

“Nhã Ân, tôi nghĩ cậu cũng nên lượng sức mình. Cậu xem rốt cục địa vị trong lòng Trịnh Cảnh Tuấn là thế nào?”

Nhã Ân im lặng một lúc, nói: “Tôi không ở đây để nói chuyện này với cậu! Mau lui ra!”

“Vậy thì xem ra cậu quá ngây thơ mà không biết rồi Tổng Nhã Ân!”

Nhã Ân khuôn mặt như sắp khóc dù đã cố gắng giữ lại cảm xúc của mình: “Mau lui ra!”

“Tôi không lui!”- Hoàng Thái Tiên cố chấp, nhìn bộ dạng của nó cười hả hê

“Vậy thì cậu cứ tiếp tục đứng đấy cho tôi!”- Nhã Ân nói xong bước qua cô ta. Đoạn lấy chiếc băng keo cá nhân đưa cho cô người làm đang đứng cạnh hàng rào rồi đi tìm An Nhiên.

Nó không phải không suy nghĩ về lời của Hoàng Thái Tiên? Rốt cục nó là gì của cậu ta?

“Nhã Ân, mình mua xong rồi, chúng ta đi tiếp thôi!”- An Nhiên bận rộn cả hai tay, một tay đưa cốc trà đá cho nó, vui vẻ.

“Ừ, đi thôi!”

Buổi sáng sớm hôm sau bà Ngô Hi đến bệnh viện cùng với một cặp lồng cháo cho Cảnh Tuấn. Trịnh Cảnh Tuấn từ tờ mờ sáng đã bị tỉnh ngủ nên lúc bà Ngô Hi vừa đến đã thay đồ ra ngoài khỏi phòng bệnh, người có chút không tỉnh táo.

“Con lại đây ăn miếng cháo lót dạ đi!”- Bà Ngô Hi gọi Cảnh Tuấn đến một cái bàn.

Trịnh Cảnh Tuấn ngoan ngoãn bước đến, nói: “Mẹ cũng cùng ngồi đi!”

Bà Ngô Hi sắp xếp cặp lồng cháo trước mặt cậu ta, lấy một cái thìa, đưa đến: “Mau ăn thôi!”

Trịnh Cảnh Tuấn không nói gì thêm, cặm cùi ăn mặc dù thực lòng không muốn ăn cháo một chút nào. Cháo chính là thứ cậu ta ghét nhất!

Bà Ngô Hi mấy ngày nay hốc hác đi trông thấy, da mặt cũng xạm lại vì lo lắng cho Phí Thiên Phước. Nói là cả đêm hôm qua nghỉ ngơi ở khách sạn nhưng không khác gì ngồi trên một đồng lửa, làm gì cũng không yên lòng.

“À, Cảnh Tuấn, mấy ngày nay tình hình cũng đã ổn hơn, mẹ nghĩ con nên về nước đi, dù sao cũng đã sắp đến khai giảng rồi. Ngày đầu tiên bao giờ cũng phải có mặt, như thế mới thuận lợi. Ở đây đã có mẹ và Dao Y lo cho bố rồi. Con đừng lo!”- Bà Ngô Hi nhìn cậu ta, dặn dò.

Trịnh Cảnh Tuấn vẫn đều đặn đưa từng muỗng cháo lên miệng, vẫn chưa biết nên làm thế nào. Nếu cậu ta không ở đây thì thực lòng rất lo cho bà Hạo Hiên và Dao Y, một đằng thì tâm trí lại để ở Bắc Kinh, hàng ngày đều sốt ruột vì không gọi được cho bánh trôi nhỏ. Nên về hay không về?

“Con không nên lo, ở đây còn có gia đình bác Chương, còn có luật sư Trân, mẹ và Dao Y chắc chắn lo được ình. Khi nào xong xuôi việc ở nước, con lại qua đây!”

“Liệu có được không vậy?”- Cảnh Tuấn hỏi bà Ngô Hi.

“Con cứ về đi!”

“Vậy để chú Trương đặt vé!”- Trịnh Cảnh Tuấn dừng ăn, nói.

Bà Ngô Hi cũng gật đầu, một lúc sau nói tiếp: “Cảnh Tuấn, dù ông ấy đang hôn mê nhưng chắc chắn vẫn biết con đang ở đây. Ông ấy sẽ rất vui! Cảm ơn con!”

Trịnh Cảnh Tuấn nghe xong, mặt hơi nhăn lại một chút, nói: “Chỉ là việc nên làm!”

“Con thật sự đã hết ghét bỏ chúng ta rồi sao?”

Cảnh Tuấn không nói gì thêm, lau miệng đứng dậy, chỉ thông báo vài việc: “Tối nay sẽ bay luôn! Mẹ không cần gọi nữa đâu!”. Nói xong, cậu ta bước từng bước chậm rãi, ra về.

Bà Ngô Hi nhìn theo bóng cậu con trai đang tiến về phía thang máy, tâm tư lại có thêm vài phần ưu phiền....

Cảnh Tuấn vì không có chủ đích đến đây nên không hề có đồ đạc gì nhiều, cho đến lúc rời khỏi khách sạn, chỉ có bộ quần áo mặc trên người là phải bảo quản chu đáo. Trịnh Cảnh Tuấn trước khi ra sân bay còn ghé vào nhà luật sư Trân chào hỏi. Luật sư Trân là luật sư cũ của cố chủ tịch, vì ở nước ngoài lâu năm nên tiếng anh lẫn tiếng mẹ đẻ cứ trộn lẫn vào nên rất khó nghe. Cậu ta ngồi đối diện mặc dù gật gà gật gù nhưng cơ bản là vẫn chỉ hiểu đôi từ, đôi từ khác bỏ ngoài tai.

Lúc rời khỏi nhà luật sư Trân, cậu ta chợt nhớ đến bánh trôi nhỏ, liền nói với quản gia Trương đến một cửa hàng trang sức gần đó, trình trọng bước vào.

Trong cửa hàng trang sức tất nhiên chỉ các chị, các dì. Đã thế còn nhìn thấy một đại nam thân bước vào cửa hàng như thế này, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ. Một chị gái tóc vàng, da trắng, mặc một bộ đồng phục của hãng tiến đến gần cậu ta, chào hỏi bằng tiếng Anh:

“Không biết vị tiên sinh đây có nhu cầu gì?”

“Tôi muốn mua một chiếc vòng cổ cho bạn gái!”- Trịnh Cảnh Tuấn trả lời bằng tiếng Anh một cách lưu loát.

Chị gái phục vụ nghe đến hai từ bạn gái, từ tận sâu trong thâm tâm gào gào thét thét. Thế quái nào đàn ông bước vào đây đều là hoa đã có chủ?

“Được, đi theo tôi!”

Cậu ta đi theo cô nhân viên lướt qua một tá nhân viên cửa hàng khác đang đưa chuyện với nhau, bàn tán xì xồ.

Cô đeo găng tay vào rồi mới mở tủ kính, thận trọng đem một chiếc dây chuyền ra, giới thiệu kĩ càng: “Đây là chiếc dây chuyền cuối cùng của nhà chế tác Vanmirs trước khi qua đời, trên thế giới này, chiếc vòng cổ chỉ có một, không có hai. Dây chuyền thanh mảnh, dịu dàng còn mặt dây chuyền được đính kim cương, vừa quý phái lại vừa sang trọng. Được biết, Vanmirs lấy cảm hứng từ người vợ quá cố của mình để chế tác ra chiếc vòng cổ này.”

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn tổng thể chiếc vòng. Mặc dù cậu ta không cố ý chê bai nhà chế tác Vanmirs nhưng thực sự tác phẩm này của ông ta không gây ấn tượng sâu đậm cho cậu ta quá nhiều.

“Cho tôi xem mẫu khác!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói với cô nhân viên.

Cô nhân viên trở mắt nhìn cậu ta, loại dây chuyền này quý hiếm đến mức nào, cậu ta không biết hay sao? Đã thế, đối với những loại mặt hàng này, vừa nhìn thấy là đã phải mua rồi. Không phải chứ, chẳng lẽ cậu ta không có tiền?

Cô phục vụ tiếp tục đưa cho cậu ta các mẫu khác. Tuy nhiên, mẫu nào đưa ra đều bị cậu ta từ chối.

Sau một hồi tìm kiếm hết chiếc này đến chiếc nọ, Trịnh Cảnh Tuấn khó chịu bước ra khỏi cửa hàng. Tại sao cả một cái cửa hàng lớn như vậy mà không có chiếc nào vừa mắt cậu ta?

“Cảnh Tuấn, giờ chúng ta nên đi ăn, lên máy bay sẽ đói!”- Quản gia Trương đứng ở trước cửa xe, nói với Trịnh Cảnh Tuấn.

Cậu ta trong lòng vẫn đang rối vì vẫn chưa chọn được quà cho bánh trôi nhỏ. Thực sự vẫn chưa muốn đi: “Chú đừng lo, cháu lên máy bay ăn cũng được!”

“Cảnh Tuấn, cháu cũng đừng lo. Chú đã thay cháu đặt quà rồi!”

“....”

“Chú biết là thế nào cháu cũng phải mua quà cho nên lúc trước đã nhờ một người đến đặt, cháu có muốn xem hay không?”

“Chú Trương, quà cáp phải là chính người tặng mua chọn thì mới có ý nghĩa!”

Quản gia Trương hơi hít hít cái mũi: “Lên xe thôi, còn hơn là không có gì để tặng!”

Trịnh Cảnh Tuấn bị thúc giục, miễn cưỡng lên xe. Tâm trạng có chút lo lắng, có chút nghĩ ngợi. Liệu không phải là quà của cậu ta chọn, có nên tặng cho bánh trôi nhỏ? Nhưng dù sao cũng đã sắp đến giờ bay, cũng không thể mua được gì, đành phải nhờ vào con mắt thẩm mỹ của quản gia Trương vậy!

Trịnh Cảnh Tuấn mang một thân chỉ toàn đồ đen ra sân bay, lúc vào máy bay mới cởi ra, cũng chỉ vì cảm mạo mà chậm trễ. Cậu ta bước vào toa hạng sang, trùm chăn nửa người, ngủ ngon lành.

Nhã Ân hôm nay đi lấy đồ đồng phục đặt may từ mấy hôm trước cùng An Nhiên. Xem ra đồ đồng phục năm nay cũng không khác năm trước là bao. Nó cầm trên tay túi xách đựng đồ, bắt chuyện với An Nhiên:

“An Nhiên, cậu thấy đồng phục năm nay như thế nào? Tổ thấy nó vẫn hệt như đồng phục cũ!”

“Đúng là từ đồng phục cũ thôi mà, tớ thấy nó cũng không đến nổi!”

“Ừm!”

“À, cậu có thông tin gì về Trịnh Cảnh Tuấn chưa? Cậu ta vẫn chưa về sao?”

Nhã Ân lắc đầu.

“Cậu ta đi đâu được nhỉ?”

Nhã Ân nhìn An Nhiên, thủ thủ: “Nói chuyện khác đi!”

“Nhưng mà tớ lại có cảm giác hôm nay cậu ta sẽ lại về, đứng trước mặt cậu!”

Nhã Ân thở dài: “Cậu tưởng tượng cái gì mà lảm thế? Việc của cậu còn lo chưa xong đâu đấy!”

“Chưa gì đã sợ tớ cướp Trịnh Cảnh Tuấn rồi sao?”

“Cậu cướp thì cứ cướp đi. Tớ rộng lượng lắm mà!”- Nhã Ân nói đùa

“Tớ hóa ra chỉ là hàng hóa cho cậu trao đổi thôi sao?”

Nhã Ân giật mình nghe giọng nói trầm ấm quen thuộc phía sau. Nó từ từ quay người lại.

Trịnh Cảnh Tuấn.....cuối cùng cũng về đây rồi?

Nhã Ân bất giác quay hẳn lại ra đằng sau, ôm trầm lấy cậu ta từ phía chính diện, gào to: “TRỊNH CẢNH TUẤN. ĐỒ ĐỘC ÁC. TẠI SAO ĐI LẠI KHÔNG NÓI VỚI TỚ? TỚ GHÉT CẬU, THỰC SỰ RẤT GHÉT CẬU!”

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn xuống bánh trôi nhỏ đang không biết xấu hổ mà ôm lấy cậu ta giữa phố, vòng một tay lên an ủi: “Thế tại sao còn ôm tớ làm gì?”

“Vì...vì..”- Nhã Ân vẫn chưa bỏ tay ra.

“Thôi được rồi, là tớ sai!”

An Nhiên đứng một bên bọn họ, từ từ đi ra chỗ khác. Thực ra, trước khi gặp Nhã Ân, cậu ta đã gọi cho An Nhiên, phổ biến kế hoạch thực hiện đầy bất ngờ.

Nhã Ân từ từ buông lỏng tay ra, lúc nhận thấy vì quá xúc động mà ôm lấy cậu ta, mặt nó bất giác đỏ ửng.

Trịnh Cảnh Tuấn vuốt vuốt tóc của nó, nói: “Cậu đặc biệt ngốc!”

Rồi cậu ta mặc nó ỉnh xoa xoa cái tóc, tay còn lại lấy một chiếc vòng cổ hình mặt trời sáng lấp lánh, đưa ra trước mặt nó.

“Nhã Ân, cậu tha lỗi cho tớ chứ?”

Nhã Ân nhìn chiếc vòng cổ trước mặt, mắt theo bản năng cũng sáng lên, cảm kích:

“Tớ có nói cậu phạm lỗi gì đâu”-Nó cười hì hì

Cảnh Tuấn cũng bật cười nhìn nó. Cậu ta vòng tay ra sau đeo cho nó chiếc vòng.

“Nhã Ân, tớ không phải là một người lãng mạn, cũng không giống như nam chính trong phim, luôn mua tặng cậu những món đồ đắt tiền. Món đồ này tớ tặng cậu, chính là chân tình của tớ. Tổng Nhã Ân, làm bạn gái tớ, được không?”

Thực ra, lý do lúc lên sân bay, Trịnh Cảnh Tuấn phải mặc đồ kín mít vì cậu ta không chấp nhận món đồ quần gia Trương đã đặt sẵn. Mà còn phải đến ngôi biệt thực cũ ở gần ngoại ô, nơi cậu ta và bố đã từng đến du lịch, tìm kiếm chiếc vòng cổ này. Trước lúc mất, bố cậu ta còn dặn dò: “Chiếc vòng này là kỉ vật của ông nội đưa cho bố, bố lại muốn để cho con. Tiểu Tuấn Tuấn, mai sau, nếu con thật sự yêu thương một ai đó, hãy tặng chiếc vòng này cho người ấy. Người ấy sẽ là của con mãi mãi!”

”Tớ tưởng chúng ta đã là một cặp rồi mà- Cậu ta trở về với thực tại, nghe Nhã Ân bắn khoắn.

“Cậu nghĩ như thế từ lúc nào vậy?”

“Từ lúc cậu đeo cho tớ chiếc vòng cổ ý!”- Nhã Ân cố tình trêu Trịnh Cảnh Tuấn

“Đặc biệt ngốc!”

Nhã Ân phụng phịu nhìn Trịnh Cảnh Tuấn.

“Nhã Ân, cậu.... làm bạn gái của tớ. Được không?”

“Tớ đồng ý!”

“Cậu nói gì? Tớ nghe không rõ!”

“TRỊNH CẢNH TUẤN, TỚ ĐỒNG Ý!”

Cả hai mỉm cười nhìn nhau, tay nắm chặt.

Thỉnh thoảng, từng đợt gió từ bờ sông rì rào thổi đến, hai người bọn họ lại cùng cầm tay nhau, đi dọc bờ sông.

Có lẽ... cảnh tượng ấy cho đến mai sau kia cũng không bao giờ phải nhạt...

..*

Rơm: Lần đầu tiên truyện đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng. Khả khả, phải đăng chap ăn mừng luôn. Đồng thời cũng cảm ơn các nàng thật nhiều nhé!

Ta đến bây giờ cũng đã sắp khỏi bệnh rồi. Cảm ơn các nàng đã hỏi thăm. Ta thấy vui lắm lắm ý.

Thứ bảy tuần này là sinh nhật ta, không biết có kịp đăng chap ăn mừng luôn không nhé? Để ta nghĩ, nếu ta lười thì thôi :v

Chuyện cuối cùng, ai còn chưa kb fb với ta, lúc nào mà kb rồi ý, kể từ nay trở đi, trước khi kb thì inbox cho ta để ta biết nhé. Nhiều lúc có nhiều người ta không quen lại chấp nhận, mệt lắm.

P/s: Chap này viết bằng điện thoại :3

32. Chương 32- Có Cậu Nuôi Tớ Rồi!

Từ lúc khai giảng cho đến giờ, Nhã Ân vẫn chưa khi nào cơ thể thanh thản đầu óc. Bởi lẽ không phải đến cuối năm, mà là từ đầu học kỳ một lớp mười hai đã phải sẵn sàng cho việc thi cử đại học- đấu mốc quan trọng trong thời kỳ cấp sách tới trường. Bài tập cứ từng ngày từng ngày mà tăng ngùn ngụt, vào đến phòng cũng chỉ thấy một màu trắng xóa của đề bài, giấy nháp. Có thể nói, trừ phòng vệ sinh ra, không nơi nào là nó không học được!

Cũng bởi vì thế nên cả ngày nó cũng chỉ học ở trường rồi về nhà, hoàn toàn không có thời gian cho các hoạt động khác. Vậy nên... để nó tính xem... đã là hơn một tuần rồi, nó không đi chơi với Trịnh Cảnh Tuấn.

“Cậu đang làm gì vậy?”- Nhã Ân ở đầu dây bên này, gọi bằng giọng tra hỏi.

“Ngoài việc học thì cho tới thời điểm này, tớ không có việc gì khác để làm!”

“Tớ cũng đang học. Nhưng mà để khó quá!”

“Khó chỗ nào? Nếu không hiểu thì để tớ bày cho cậu!”- Trịnh Cảnh Tuấn hỏi bằng giọng quan tâm.

“Được, được. Ngày mai học xong, tớ sẽ hỏi cậu sau!”- Nhã Ân tíu mắt.

“Vậy thì cậu học đi! Đừng có nhớ tớ đến nỗi chểnh mảng việc ôn thi đấy!”

“Hứ, tớ không thèm a!”

“Ừm, mau học đi!”

Nhã Ân cúp máy, tiếp tục sự nghiệp ôn thi đầy vĩ đại....

Trịnh Cảnh Tuấn cúp máy, tiếp tục sự nghiệp ôn thi đầy vĩ đại....

Nhã Ân chạy vội đến lớp. Hôm nay, Trịnh Cảnh Tuấn vì Dao Y về nước nên phải ra sân bay đón, không có ai gọi nó dậy, thành ra

từ buổi sáng, đã thấy nó chạy bán sống bán chết đến trường. Nhưng cũng phải kể đến vị trí nhất định của Trịnh Cảnh Tuấn trong cuộc sống của nó: Đánh thức viên!

Nhã Ân may ra vẫn còn kịp vì thầy giám thị vẫn chưa lên đến nơi. Nó vội vội vàng vàng chạy vào bàn, chỉnh sửa lại tóc tai cho thật gọn gàng rồi lấy sách vở ra, trà trộn vào đám vượn bạn đang ôn bài. Đúng lúc đó, thầy giám thị bước vào!

“Lớp này còn ai chưa có mặt?”

“Thưa thầy, ngoài bạn học Trịnh Cảnh Tuấn nghỉ vì có lý do ra, mọi người đều có mặt đông đủ!”

Thầy giám thị nheo nheo mắt kiểm tra, liếc đến bàn nó rồi trở đi, không cần kiểm tra thêm.

Nhã Ân cả người toát mồ hôi hột, thở phào: May thật sự rất may mắn a, Tổng Nhã Ân!

Nó bắt đầu lấy sách vở cần ôn ra, chuyên tâm học hành, nhất là những vùng khoanh tròn đỏ được Trịnh Cảnh Tuấn kỳ công khoanh tròn để nó dễ thuộc. Nhã Ân học hành đến say sưa là đằng khác!

Chờ cho đến lúc các thầy cô phải đến phòng họp, An Nhiên quay ra chỗ Nhã Ân, hỏi: “Tiểu Ân, sao hôm nay Trịnh Cảnh Tuấn lại không đến vậy?”

“Cậu ấy phải đi đón Dao Y”

“Ồ, Dao Y về nước rồi sao? Chẳng lẽ Phí chủ tịch thực sự đã khỏi rồi?”

“Tớ cũng không rõ nữa! Để tí nữa tan học, tớ đến nhà cậu ấy thử xem sao!”

An Nhiên cũng gật đầu đồng tình:

“Đúng đấy, tí nữa tớ cũng sẽ cùng đi!”

“Ừm!”- Nhã Ân cười nhẹ, trả lời An Nhiên.

Bọn họ sau đó chỉ nghe thấy tiếng trang giấy được gỡ đi gỡ lại, hoàn toàn tập trung...

Ở một quán cà phê, An Nhiên cùng Trịnh Cảnh Tuấn đang ngồi với nhau. Sắc mặt của hai người thoát nhìn có vẻ bình thường nhưng thực sự câu chuyện mà hai người họ đề cập đến thì không bình thường chút nào.

Dao Y nhấp một miếng cà phê trên miệng rồi nói tiếp:

“Cảnh Tuấn, là em nói, anh nên nghe lời em. Không thì mai sau, anh sẽ hối hận cả đời!”

“Dao Y, những việc như thế này, không đến phiên em phải chỉ giáo anh. Yên yên ổn ổn mà học hành đi. Đừng có suốt ngày đi qua đi lại thế này, mắc công anh phải đến đón em đi!”

Dao Y nhăn mặt:

“Anh Cảnh Tuấn, rốt cục là anh có biết ông ấy đã yêu thương chúng ta như thế nào không? Kể cả ông ấy chỉ là bố dượng của anh, nhưng ông ấy cái gì cũng vì chúng ta mà hi sinh. Ông ấy không yêu cầu mẹ phải sinh cho ông ấy một đứa con, chỉ vì nghĩ cho chúng ta. Ông ấy cũng không đối xử với anh tồi tệ, thậm chí đến lúc ước mong duy nhất của ông ấy là để lại cả sự nghiệp cho anh, để bù lại những gì anh đã mất. Anh cũng không chấp nhận, vậy cuối cùng, anh là loại người thế nào?”

“Dao Y, đừng nói gì thêm nữa. Đi về thôi!”- Cảnh Tuấn kéo tay Dao Y ra khỏi quán. Nếu còn ngồi trong này một chút nữa, chắc chắn cô em gái quý hóa của cậu ta sẽ liên tục hét toáng lên mới chịu được.

“Lên xe!”

“Anh Cảnh Tuấn, người chết thì đã chết, người sống chúng ta đừng vì họ mà phải ám ảnh như vậy. Nếu bố biết anh cứ tiếp tục cố chấp như vậy, ông ấy có chịu nổi hay không? Ông ấy có buồn lòng hay không?”

Trịnh Cảnh Tuấn giọng lạnh tanh, bùng phát:

“Trịnh Dao Y, anh nói cho em nghe, ông ấy là bố chúng ta, mà bố chúng ta chỉ có một. Dù cho ông ấy có đối tốt với anh như thế nào, anh cũng không bao giờ ông ấy là bố được! Cho nên, đừng bao giờ nói những lời như vậy nữa. EM- không nên chống lại anh!”

Dao Y nghe xong những lời cảnh cáo của Cảnh Tuấn, không chỉ không sợ hãi mà còn tiếp tục điên người. Nó đã giải thích bao nhiêu mà Cảnh Tuấn cũng không hiểu, rốt cục anh trai của nó còn tiếp tục cố chấp đến thế nào đây?

“Được, vậy thì em về, từ nay về sau, anh cũng không cần đến đón em nữa. Anh cũng không cần phải lo lắng cho em nữa, vì anh cũng lo lắng chút nào cho ông ấy đâu. Em đi!”

Nói rồi, Dao Y đóng sập cửa ô tô lại, khuôn mặt chưa bao giờ có sắc thái giận dữ như thế!

“Chú, cho cháu đến chỗ bố!”- Cảnh Tuấn nói với chú Vệ

“Được, mau lên xe đi!”

Cậu ta dứt khoát lên xe. Chiếc xe từ từ chuyển bánh đến nghĩa trang.

Nghĩa trang J....

Trịnh Cảnh Tuấn mang một bó hoa đến một ngôi mộ. Tấm bia chạm khắc vì bụi mà đã không đọc được chữ. Cậu ta cúi xuống, lấy những ngón tay của mình, từ từ, từ từ phủ xuống, cho đến lúc tay cậu ta đã bị lấm bởi những hạt bụi bám trên tấm bia, cho đến khi, ba chữ Trịnh Thiệu Cơ được chính mắt cậu ta thấy rõ. Trịnh Cảnh Tuấn thả tay xuống:

“Bố, có vẻ lâu nay bố phải ở đây một mình rồi! Bố không giận con đấy chứ? Không sao, hôm nay con mang hoa đến tặng bố. Con biết là bố không thích hoa, nhưng lúc này, ngoài hoa ra, con còn có thể tặng gì cho bố nữa chứ! Bố mau nhận lấy, đừng chê tấm lòng thành của con”

.....

“Bố, chắc con chưa kể cho bố việc chủ tịch Phí gặp tai nạn đâu nhỉ? Hay là bố biết rồi? Có phải bố biết rồi hay không?”

.....

“Thực ra, con không biết bây giờ bố nghĩ ra sao. Nhưng thực sự con không biết phải làm thế nào thì mọi chuyện mới hợp tình hợp lý. Bố, có phải bố đang trách mắng con không?”

Từng đợt gió nhẹ thổi, cũng là cậu ta đang nói chuyện, nhưng mà thật khác năm xưa. Bây giờ, đã không còn ai đáp lại lời cậu ta nữa. Giờ cũng đang nói chuyện, nhưng chỉ là một người tự hỏi, tự trả lời.

“Bố, chắc con đến chỉ nói từng này thôi bố sẽ phiền lắm. Hôm nay con về trước đây, hôm sau con sẽ lại đến thăm bố. Khi nào rảnh rồi bố nhớ ghé qua nhà, con sẽ cho quần gia Trương mở cửa. Con về đây!”

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn ngôi mộ nằm một mình giữa thảm cỏ xanh. Bố bao giờ cũng thế, đi đâu cũng vậy, đều muốn ở một mình mà an an tĩnh tĩnh. Bố, thực sự con rất nhớ bố!

.....&.....

Nhã Ân đứng chờ cậu ta ở chỗ hẹn đã hơn ba giờ đồng hồ. Chờ lâu đến nỗi An Nhiên đã không đủ kiên nhẫn mà bỏ về trước. Khách trong quán vẫn vào, nhưng tuyệt nhiên Trịnh Cảnh Tuấn lại không thấy bóng dáng đâu. Chẳng lẽ... cậu ta lại phải đi nữa sao?

Nhã Ân lấy máy điện thoại ra, chần chừ một lúc mới bấm số máy quen thuộc.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hie...”

Quái lạ!

” Cô bé, em có muốn gọi thêm đồ uống hay không?”- Nhân viên phục vụ bước đến, hỏi.

Nhã Ân nhìn đồng hồ uống la liệt ở trên àn. Thở dài:

“Không cần đâu, nhờ anh thanh toán tiền hộ em luôn!”

“Được rồi, vậy em thanh toán bằng tiền mặt hay thẻ tín dụng!”

“Thẻ đi ạ!”

.....

Trời vào hè thường có những cơn mưa bất chợt. Có khi là lất phất nhẹ nhẹ, có khi lại ào ào xối xả, tất cả đều không thể đoán trước được. Hình như, cảm giác này cũng giống như mối tình đầu vậy! Nhanh đến, và nhanh đi!

“Bánh trôi nhỏ, cậu đang nghĩ gì mà lơ đãng như vậy?”

“A, Cảnh Tuấn, cậu tới muộn!”- Nhã Ân đứng dậy, trách móc

Trịnh Cảnh Tuấn nói giọng ăn năn: “Tớ xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa!”

Nhã Ân cười tít mắt:

“Biết lỗi là được rồi! Nhưng mà từ nay cậu đừng bao giờ để tớ phải chờ nữa nhé. Tớ đã phải chờ rất lâu rồi!”

“Được, bánh trôi nhỏ!”

Cậu ta yên vị ngồi xuống bãi cỏ, tiếp theo sau là nó. Hai người ngồi cạnh nhau, ôn bài.

“Nhã Ân, chỗ này tớ đã nói là phải làm theo cách của tớ cơ mà!”

“Nhưng ở trường, lão sư đã dạy tớ như thế!”

“Cách của tớ nhanh và chính xác hơn! Cậu cứ thử đi!”

“Nhưng mà....tớ quên mất cách của cậu bày rồi!”

Trịnh Cảnh Tuấn lấy tay xoa xoa hai huyệt thái dương: “Tớ mới chỉ bày cho cậu cách đây bốn mươi tám tiếng hai mươi lăm phút mười một giây năm tích tắc mà cậu thật sự đã quên rồi sao?”

Nhã Ân cười hì hì: “Xin lỗi tớ quên mất! Dù sao cậu cũng phải bày lại cho tớ thôi!”

Trịnh Cảnh Tuấn dừng lại, bỏ hai tay xuống. Cầm bút lên rồi giảng lại cho nó: “Ở đây, cậu không cần rút gọn lại nữa, tiếp theo....”

Thứ giọng trầm ồm của cậu ta thực ra nghe rất dễ vào, cho nên người đọc thực sự rất thích, rất hứng thú.

“Nhã Ân, cậu có định tiếp tục học nữa không đây. Mau nhìn vào sách, đừng nhìn vào tớ!”

“...”

“Được rồi chúng ta tiếp tục học!”

“Hình như Trịnh Cảnh Tuấn kiếp trước là mỹ nhân, nên bây giờ mới đẹp như vậy. Đôi lông mi này, chiếc mũi nữa này, cả đôi môi của cậu ta nữa. Trịnh Cảnh Tuấn, cậu thật là khiến Nhã Ân tớ cảm thấy ghen tỵ!”

“Nhã Ân, tớ phải làm thế nào mới khiến cậu tập trung?”

“A, Cảnh Tuấn, hình như tớ nhận ra một điều rồi!”

“Điều gì, cậu mau nói!”

“Tớ nghĩ là bây giờ tớ không phải học nữa đâu!”

Mặt Cảnh Tuấn bắt đầu chuyển sang màu than...

“Cậu biết vì sao không? Vì mai sau đã có cậu nuôi tớ rồi!”

Trịnh Cảnh Tuấn cười, lộ ra khoe miệng quynh rũ đến chết người: “Cậu còn không mau học đi!”

Nhã Ân cười cười, theo mệnh lệnh của cậu ta, vùi đầu vào sách.

Trời hôm ấy rất xanh, bãi cỏ hôm ấy cũng rất xanh, ký ức thanh xuân của chúng ta cũng một màu xanh tươi đẹp ấy!

..*.*

Các nàng, lần này lâu quá ta mới ra chương. Nói xin lỗi chắc chưa đủ, nhưng ta cũng phải xin lỗi mới yên lòng: "Ta xin lỗi!". Cũng phải nói rằng cả tuần vừa qua, ta rất bận, rất bận, bận đến nỗi mà ít khi ngoi lên rep cmt của các nàng. Nhiều lúc cảm thấy mệt lắm, nản lắm. Nhưng ta sẽ cố, không sao đâu, các nàng cũng không cần phải bức xúc lắm đâu :v

Hôm ta sinh nhật cũng có rất nhiều người chúc mừng ta. Dù sớm hay muộn thì ta cũng rất vui. Năm nay ta có rất nhiều người chúc mừng nên ta cảm thấy ý nghĩa hơn hẳn. Cảm ơn các nàng!

Còn có một số cmt, thỉnh thoảng không thấy ta rep, không phải là vì ta không muốn mà nhiều khi mở thông báo, không thấy nó hiện ra, nhất là những chương mở đầu, rất khó để biết. Chỉ nên, các nàng đừng giận ta nhé!

Điều cuối cùng, hình như ai cũng thích end truyện rồi thù phải?! Hay là ta end luôn nhé? :v

Các nàng đọc truyện vui vẻ....

33. Chương 33- Tất Cả Điều Là Của Trịnh Cảnh Tuấn

Hưởng phúc lợi thật sớm a. Đây coi như quà xin lỗi của ta đi!

Chuyện Trịnh Cảnh Tuấn và Tống Nhã Ân đang hẹn hò, cả trường ai ai cũng biết. Ngay cả những con một sách suốt ngày ngồi trong thư viện cũng rõ mồn một. Vậy mà dạo này, Nhã Ân còn có thêm một kẻ theo đuổi, hết trên đường đến trường rồi về nhà. Đã thế, thỉnh thoảng còn có một hộp quà được đặt trước cửa nhà nó không có tên người gửi, chỉ ghi ba từ "Tớ thích cậu".

Chết thật! Nếu Trịnh Cảnh Tuấn mà biết điều này, chưa chắc nó đã sống được tới lúc già. Cho nên, nó chắc chắn không thể nhận được món quà này. Nhưng mà.... đây đều là đồ ăn cả, nếu bỏ đi thì vô cùng phí phạm. Phải làm thế nào? Hay là..... nó cứ mang vào nhà gửi hộ đi!

Nhã Ân tính cho đến nay đã sáu bảy lần "giữ hộ" quà cho kẻ theo đuổi kia. Mỗi lần đều ăn rất ngon miệng, đều vô cùng cảm kích mà ngày càng thích nhận quà hơn. Nó ăn nhiều đến nỗi, Trịnh Cảnh Tuấn cũng phải nghi ngờ:

"Nhã Ân, dạo này có ai nuôi cậu thay tớ vậy?"

Nhã Ân lấp lửng: "Không, không có ai cả. Tại dạo này tớ rất đói, ăn rất nhiều!"

Trịnh Cảnh Tuấn không nói gì thêm nữa, quay đi, tiếp tục ôn bài. Chỉ có Nhã Ân ngồi một bên rùng mình, nem nép nhìn cậu ta.

Dạo này Hoàng Thái Tiên cũng không tới tìm nó gây sự nữa, nghe bảo cô ta đã cặp kè với ai đó học trường bên, nhìn qua thì anh ta cũng khá nổi bật. Nhưng rốt cục thì chỉ cần Hoàng Thái Tiên không phá bình nó nữa, nó cũng sẽ không thèm liên quan gì đến cô ta.

Nhưng sự việc sẽ không có gì đáng quan tâm nếu chiều nay, bạn cặp mới của Hoàng Thái Tiên đứng trước cửa nhà nó, trên tay cầm cả một bó hoa, miệng thì cười tươi: "Nhã Ân, xin chào!"

Nó thoát đầu tỏ ra vài phần lúng túng. Chỉ hỏi lại: "Anh là ai?"

"Xin lỗi, anh quên giới thiệu. Anh là Lã Thâm, người hàng ngày đều tặng quà cho em. Chắc là, em phải biết anh chứ?"

Nhã Ân trong lòng kêu gào: "Chẳng lẽ hôm nay anh ta đến đây để đòi quà?"

"Hôm nay anh cũng đến tặng em, nhưng là lần đầu tiên đứng trước mặt em. Em cũng không cần phải để khách đứng ở ngoài đường như vậy chứ?"

“Xin lỗi, tôi còn không quen biết anh. Làm sao tôi có thể cho anh vào nhà được!”

Lã Thâm bắt đầu cười, không biết tại sao, Nhã Ân nhìn thoát qua, lại có vài phần gian xảo ở đây: “Em không quen biết anh? Được! Vậy thì anh sẽ để em quen biết anh!”

Nhã Ân nghe xong, không nói gì. Chỉ cúi đầu nhẹ chào anh ta rồi đóng cửa vào nhà. Tuyệt đối không quay đầu lại!

Nó cũng không biết, cách nó một mặt cổng kia. Có nụ cười nào nham độc đang đùa giỡn với nó..... Tổng Nhã Ân, con đường phía trước không đơn giản như cậu nghĩ!

Nhã Ân gần đây rất hay qua quán dì Lâm để học nấu ăn. Không chỉ dạy cho nó cách nấu ăn, mà cả đến cách trang trí thức ăn, bát đĩa. Nhã Ân hàng ngày dù bận ôn thi nhưng vẫn qua đây học tập đầy đủ từng ngày. Nó đến bây giờ đã có thể luộc rau, nấu canh và rán trứng. Dù mới chỉ học được ba món đơn giản này thôi nhưng nó cũng đã rất tự hào. Không ngày nào là nó không quảng cáo với Trịnh Cảnh Tuấn về tài nghệ của mình gần đây. Đáp lại nó, cậu ta chỉ nói đúng một câu ngắn gọn: “Nhã Ân, để tớ nấu là được rồi!”

Nó nghe xong lấy làm không bằng lòng. Cho nên hàng ngày càng ra sức nấu ăn thật tốt, thật chăm chỉ để có thể nấu cho cậu ta một bữa, mở rộng thế giới quan của cậu ta!

Nhã Ân hôm nay quyết định gọi điện hẹn cậu ta đến nhà. Bởi lẽ, lúc đấy dì giúp việc cũng không ở nhà, không ai có thể giúp nó. Nó đương nhiên sẽ thể hiện được trình độ của mình.

“Cảnh Tuấn, hôm nay cậu đến thử tay nghề của tớ đi! Đi mà!”

Trịnh Cảnh Tuấn hạ bút xuống, nói: “Được!”

Nhã Ân cảm thấy vô cùng thỏa mãn với câu trả lời của cậu ta. Chăm chỉ học bài...

Sân trường Đại Vũ...

Ngập trong tiếng hò hét....

“Tiểu Nghi Nghi, cậu xem trường chúng ta thật là có phúc mà, ngày nào cũng có thể ngắm thoải mái lãnh nhân như thế này!”

“Nhưng mà đáng tiếc là Trịnh Cảnh Tuấn đã hẹn hò với Tống Nhã Ân rồi!”

“Không sao, chỉ cần hợp lực, tớ cũng có thể cướp hoa về cho cậu!”

Tiếp tục những tiếng cảm thán...

Trịnh Cảnh Tuấn cùng Nhã Ân bước ra đến sân trường, cậu ta đi đến đâu thì nó đi đến đó, tuyệt đối không liếc ngang liếc dọc, không thì chắc chắn nó sẽ bị lườm ù mắt

“Nhã Ân, cầm tay tớ!”

“Không, cậu điên hay sao? Cậu định giết tớ chắc?”

Trịnh Cảnh Tuấn trong lòng có chút bức dọc, vòng ra sau cầm tay nó lên nhưng bị nó một mực từ chối, nói nhỏ: “Ra khỏi cổng trường, tớ không ngăn!”

Trịnh Cảnh Tuấn đành quay lên nhưng tay lại vòng qua vai nó, thì thầm: “Không cần sợ!”

Nhã Ân ngược lên nhìn cậu ta, cười tươi. Đúng rồi! Là nó không nên sợ!

Nó đồng ý cho cậu ta vòng tay qua sau vai, không nói gì thêm.

Rồi Hoàng Thái Tiên cùng Lã Thâm xuất hiện trong đám đông. Hai bọn họ cùng nắm tay nhau đi. Nó liếc nhìn Hoàng Thái Tiên, nhưng tuyệt nhiên không có cảm xúc gì, hoàn toàn chỉ là một ánh nhìn lạnh như băng. Nó lại quay lên nhìn Lã Thâm, anh ta vẫn là dùng thái độ hôm qua để nhìn nó, cười tươi như đã quen thuộc lâu lắm vậy!

Lã Thâm.... Lã Thâm...Lã Thâm... Rốt cục anh ta như thế nào?

“Nhã Ân, sao lại dừng lại?”- Trịnh Cảnh Tuấn nhìn theo hướng mắt của nó, chạm mặt Lã Thâm.

“Không sao, tớ đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt một chút. Đi thôi!”

Trịnh Cảnh Tuấn vòng tay ra sau nó chặt hơn, liếc mắt nhìn tên con trai lạ mặt, đi ra cổng....

Tại nhà của Nhã Ân....

“Cảnh Tuấn, nhờ cậu ném thử cho tớ món canh này một chút!”- Nhã Ân vừa nói, vừa bê bát canh đến trước mặt cậu ta

Trịnh Cảnh Tuấn ban đầu nhìn bát canh, sắc mặt có chút vừa lòng liền bắt tay vào ném thử. Một muỗng đầu tiên...

“Cậu thấy thế nào?”

“Ngon đấy!”

Nhã Ân đặc biệt vừa lòng, cười tươi rói:

“Không uống câu bao ngày vất vả của tớ!”

“Vô cùng tốt! Cậu cũng ném thử đi! Món này nữa!”- Trịnh Cảnh Tuấn lấy đũa, đút cho Nhã Ân một miếng chả.

“Cảnh Tuấn, mai này tớ sẽ học nấu thật nhiều món, lúc đấy sẽ làm cho cậu ăn! Lúc đó, tay nghề của tớ chắc chắn đặc biệt giỏi!”

Trịnh Cảnh Tuấn cười nhẹ, gạt đầu nhìn nó, trong ánh mắt ánh lên tia nhìn dịu dàng.

Ăn xong, Nhã Ân một mực đòi rửa bát nên cậu ta bắt đắc dĩ phải ngồi ở phòng khách, tuyệt đối không được xen vào giúp.

Thỉnh thoảng vang lên tiếng bát đũa va đập.....

“Nhã Ân, cậu ổn đấy chứ!”

Xoảng!

“Cậu mà làm vỡ thêm cái nữa là tớ sẽ vào đấy!”

“Không, cậu mà vào đây tớ giận cậu đến chết luôn! Keng!..”

“ ... ”

“Cẩn thận đứt tay đấy, Nhã Ân!”

“Được rồi, cậu cứ chờ đi!”

Trịnh Cảnh Tuấn thở dài, nằm xuống ghế sofa, từ từ nhắm mắt lại.

Máy điện thoại của Nhã Ân bỗng nhiên đổ chuông....

Cậu ta hơi khó chịu, nhú mắt lại.

“Alo, Nhã Ân à? Tớ là An Nhiên đây!”

“Nhã Ân đang rửa bát. Tớ là Cảnh Tuấn.... Xoảng! A, cái bát sứ của mẹ bị vỡ rồi!.....&^\$%^%*&^%&”

“ ”

“Có chuyện gì vậy?”

“À, tớ định nhờ Nhã Ân mang cuốn sổ phụ trách của tớ xuống dưới cổng, tại tớ sáng nay để quên mất trong cặp cậu ấy. Tớ ở dưới này đây rồi, tớ đang có việc nên phải về sớm, nhờ cậu tìm hộ tớ với!”

“Được, cậu chờ một chút!”

Cảnh Tuấn để máy xuống dưới bàn, bước lên phòng của Nhã Ân.

Cậu ta tiến đến chiếc cặp, đang định lôi nó xuống khỏi bàn thì thấy một đồng thứ giấy màu hồng bị rơi ra khỏi một cái hộp.....

Từ từ nhặt lên.....

“Tổng Nhã Ân, anh thực sự rất thích em!”

“Nhã Ân, hình như dạo này em lại béo lên rồi. Có vẻ quà tặng anh bỏ ra không phí phạm chút nào....”

Trịnh Cảnh Tuấn nhăn mày, cầm lên bức thư còn in dấu mực mới...

“Tối nay em có thể cùng anh đi xem phim không?”

“Cảnh Tuấn, cậu đang làm gì vậy, đã tìm thấy chìa khóa của An Nhiên chưa?”- Nhã Ân một thân đang hốt hải chạy lên, vẫn còn mặc chiếc tạp dề, lúc vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại không có ai nhắc liền chạy ra rồi lên phòng.

Trịnh Cảnh Tuấn nhanh chóng thu gọn những mảnh giấy vào: “Tớ tìm được rồi, cậu xuống trước đi!”

Nhã Ân ừ một tiếng, căn bản là không để ý, bước xuống phòng bếp.

Cậu ta mang chiếc sổ xuống cho An Nhiên xong, trở lại phòng khách.

Nhã Ân đang ngồi ở bàn cắt hoa quả, gọi: “Cậu vào ăn đi!”

Trịnh Cảnh Tuấn ừ một tiếng, ngồi vào cạnh nó. Tư thế vô cùng khoan thai...

“Nhã Ân, cậu có chắc là dạo này cậu không làm gì có lỗi với tớ chứ?”

Nhã Ân trợn mắt kinh ngạc:

“Tớ không làm gì cả!”

Cậu ta ừm một tiếng.

“Cậu làm sao vậy?”

“Cậu hạ dao xuống cho tớ. Ngồi yên không động đấy!”

Nhã Ân làm theo lời cậu ta. Hạ dao xuống bàn. Ngồi một bên không động đấy.

Trịnh Cảnh Tuấn trên miệng xuất hiện vài tia gian manh.

Cậu ta một mực tiến đến sát Nhã Ân, một tay chống ra đằng sau, bám vào thành ghế sofa. Lại là mặt sát mặt...

“Trịnh Cảnh Tuấn!”

Cậu ta không nói gì, chỉ đưa một ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng.

“Trịnh Cảnh Tuấn, mau lui ra. Không thể thế này được!”

.....

“Trịnh Cảnh Tuấn!.....”

Nó còn đang một miệng hét lên hét xuống tên cậu ta đã bị cậu ta dùng miệng nuốt trọn. Tuyệt nhiên vô cùng sợ hãi.

Thực ra..... nó đã sớm biết có ngày này! Trịnh Cảnh Tuấn mặt dày đến thế cơ mà!

Vì nụ hôn của cậu ta rất sâu, đến nỗi chặn cả đường thở của nó, nên nó chỉ kháng cự bằng giọng mũi.

Cậu ta vẫn coi như không nghe.

Cho đến lúc nó lấy tay giật thật đau tóc của cậu ta, Trịnh Cảnh Tuấn mới bắt đầu tiến ra một chút.

“Nhã Ân, coi như cậu đã nhận được một lời cảnh cáo!”

“Cậu....”

Khoảng cách giữa nó với cậu ta vẫn không là bao nhiêu. Vậy mà.... cậu ta còn có thể nhìn ngang liếc dọc cả người nó như thế này. Vô sỉ!

“Nhã Ân, chỗ này là của tớ, tớ đã đặt chủ quyền!”- Cậu ta vừa nói, ánh mắt xẹt qua môi của nó.

“Chỗ này cũng là của tớ, chỗ này, chỗ này nữa....”

“Trịnh Cảnh Tuấn, cậu nhìn đến đây là quá giới hạn rồi đấy! Mau ngồi dậy cho tử tế!”

“Xem ra tớ vẫn chưa thể ngồi dậy được rồi!”

Nhã Ân xấu hổ, hét to: “Được rồi, được rồi mà! Tất cả đều là của Trịnh Cảnh Tuấn! Cậu đã đồng ý chưa?”

Trịnh Cảnh Tuấn cười thỏa mãn, từ từ ngồi dậy:

“Tạm chấp nhận!”

Nhã Ân nửa giận nửa xấu hổ mang khuôn mặt đỏ bừng lên phòng, không quay lại:

“Cậu ăn hết chỗ hoa quả đấy là về được rồi!”

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn biểu tình của nó. Trong lòng vô cùng an tâm: Tất thấy đều thuộc về tớ!....

34. Chương 34: Bảo Bối!

Nhã Ân mấy ngày hôm nay bắt buộc phải đeo khẩu trang khi đến trường, bởi mỗi khi nghĩ đến việc hôm đó, mặt nó cứ đỏ bừng lên như quả cà chua chín. Khổ nỗi, đã như vậy mà nó không thể dừng nhớ lại hình ảnh đó của Trịnh Cảnh Tuấn, lúc đó cậu ta vô cùng, vô cùng đẹp trai, đã thế lại còn tỏ ra đặc biệt ngẫu nhiên chứ.

Được rồi, nó biết là truyện gì đến sẽ đến, mà chuyện hôm đó tất nhiên sẽ xảy ra, nhưng tại sao mặt nó cứ nóng ran mãi như thế này? Hay tại nó không chuẩn bị đủ tốt nên bây giờ mới phải chịu ả ảnh?

“Nhã Ân, cậu bị cảm sao?”- An Nhiên hỏi

Nhã Ân biện hộ, cười tránh

“Đâu có, tớ vẫn bình thường”

“Thế cậu đeo khẩu trang vào làm gì? Dù sao cũng vào đến trường rồi mà?”

Nhã Ân biện hộ, lấy tay quơ quơ xung quanh mấy cái

“Cậu không cảm thấy dạo này khí hậu ở Bắc Kinh có chút bụi bặm hay sao?”

“Không, không hề!”

Nhã Ân nhìn An Nhiên, mắt cười cười, chạy đi trước....

“Cậu ấy bị làm sao vậy nhỉ?”

“Cậu ấy chẳng làm sao cả. Chỉ là mới bị ăn thịt, bản chất thiếu nữ lại bộc phát. Cậu không phải lo!”- Trịnh Cảnh Tuấn cùng Chính Lâm đi đến. An Nhiên giật mình quay ra sau

“Cái gì?”

“Tớ nói là cậu ý bị ăn thịt rồi!”

Cả Chính Lâm và An Nhiên đều từ từ đưa ngón cái lên trong im lặng. Trịnh Cảnh Tuấn, cậu thực sự rất giỏi đấy! Chưa gì đã cướp nụ hôn đầu của con gái nhà người ta rồi!

Chính Lâm quàng cổ Cảnh Tuấn, gian manh

“Cảnh Tuấn, thế rốt cục nó có vị gì?”

Trịnh Cảnh Tuấn trau mày

“Vị cái đầu cậu!”

Chính Lâm vẻ mặt không đồng tình, cùng nhìn An Nhiên....

Nhã Ân cả ngày ngồi học trong trạng thái mặt đỏ ửng, nhưng nó lại coi Trịnh Cảnh Tuấn là không khí. Gì chứ, nụ hôn đầu của nó, hoa, nến, biển đầu hết rồi?

“Nhã Ân, đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta đi ăn thôi!”- Cảnh Tuấn quay sang, kéo nó dậy.

Nhã Ân lủi thủi theo sau.

“Cậu muốn ăn gì nào?”

“Tớ sao? Tớ ăn gì cũng được!”

Trịnh Cảnh Tuấn suy nghĩ một hồi, quyết định vẫn đến quán của dì Lâm. Bởi chiều nay vẫn phải học, đi ăn những quán gần trường sẽ tiện hơn.

Quán của dì Lâm hôm nay đông hơn bình thường, khách khứa đến đông đúc, nhiều người còn phải đi chỗ khác vì không đủ chỗ. Nó và Cảnh Tuấn phải cố lắm mới có hai chỗ ngồi, nhưng là cạnh sát nhau...

“Cảnh Tuấn, Nhã Ân, các cháu đến rồi? Hôm nay muốn ăn gì để dì làm nào?”

Nhã Ân tươi cười nhìn dì Lâm, nói giọng nũng nịu

“Dì nấu món nào cũng ngon hết, cho nên cháu sẽ ăn hết luôn!”

Dì Lâm nhăn trán “Thôi được rồi! Cô nương ạ!”

Rồi quay sang Trịnh Cảnh Tuấn “Cảnh Tuấn, cháu có muốn gọi thêm thứ gì nữa không?”

“Cháu không cần gì nữa! Dì mau vào nấu đi, đông khách quá!”

“Được, được, hai đứa chờ một tí!”

Một tiếng sau....

“Nhã Ân, chúng ta về trường thôi!”

“Cảnh Tuấn, cậu chờ chút! Bụng tớ no đến nỗi không đi nổi nữa rồi!”

Trịnh Cảnh Tuấn đưa tay lên day trán

“Chỉ còn mười phút nữa thôi đấy!”

Nhã Ân vẫn ngồi ôm bụng.

Cậu ta thực sự là người tuân thủ thời gian. Vậy mà....

“Này, Trịnh Cảnh Tuấn, cậu làm gì vậy? Thả tớ xuống!”

“...”

“Thả tớ xuống! Tớ sẽ đi được mà. Giữa ban ngày ban mặt mà cậu lại giở trò này ra sao? Cậu muốn tớ xấu hổ đến chết chắc? Mau thả tớ xuống đi mà!”

“Ý cậu là ban ngày ban mặt thì không được làm vậy? Còn ban đêm thì được làm vậy?”

Á khẩu....

Trịnh Cảnh Tuấn thả nó xuống đất, vừa cười vừa xoa đầu nó. Nhã Ân, tại sao mỗi lần như thế này cậu lại đáng yêu như vậy chứ?

“Đi vào trường thôi! Muộn rồi!”

Trịnh Cảnh Tuấn giữ bước đi của nó lại, cầm tay của nó rồi mới bước đi

“Tớ nói với cậu. Đã đăng ký chủ quyền thì không ai cướp được, cũng không phải sợ. Có luật pháp bảo vệ!”

Cái gì mà luật pháp?

Cảnh Tuấn cầm lấy tay nó, đường đường chính chính bước vào cổng trường, một thân bảo vệ nó trước những ánh mắt hình viên đạn. Nhã Ân cũng coi là lo lắng đi, nhưng da mặt cậu ta làm từ áo chống đạn nên cũng vui bất phần nào. Trịnh Cảnh Tuấn, cậu đặc biệt lợi hại!

Buổi chiều sau khi tan học, Nhã Ân nhận được một cuộc điện thoại của Dao Y. Nó nói chuyện một lúc rất lâu mới ra khỏi trường, trên mặt có chút căng thẳng.

“Cảnh Tuấn, chiều nay cậu có muốn đi đâu đó chơi không?”

“Cứ coi là có đi! Cậu cứ đi theo tớ là được!”

Nói rồi cậu ta kéo tay Nhã Ân đi.

Hai bọn họ xuống xe ở phố Vương Thủ Tĩnh, dừng chân ở trước cửa hàng treo biển lần trước.

“Cậu định ăn tiếp hay sao?”

“Không phải!”

Nhã Ân vò đầu

“Vậy cậu đến đây làm gì?”

“Chẳng phải lần trước cậu muốn lấy phiếu ăn miễn phí sao?”

Nhã Ân bất ngờ, há hốc mồm.

“Không cần cảm động đâu! Đi theo tớ!”

Sau khi cậu ta vào nói chuyện với chủ quán, người đàn ông trung niên liền chuẩn bị ngay sau đó. Ông ta thực sự hào hứng bởi không biết tài nghệ của cậu thanh niên có tương mạo đẹp đẽ như thế này sẽ làm được những gì! Hay chỉ là dùng vẻ ngoài của mình một cách thực dụng như những người trước kia?

Trịnh Cảnh Tuấn cười nhìn nó rồi bước lên sân khấu, sau đó tỏ ra vô cùng ngẫu, bật tay ra tín hiệu cho người phụ trách âm nhạc.

Trịnh Cảnh Tuấn định nhảy hay sao?

Âm nhạc bắt đầu vang lên....

Những bước nhảy vô cùng mạnh mẽ của Cảnh Tuấn bắt đầu....

Nhã Ân là lần đầu tiên được nhìn Trịnh Cảnh Tuấn nhảy, cậu ta từ trước đến giờ đều từ chối nhảy cho người khác xem, vì là lần đầu nên nó chỉ biết dán mắt vào cậu ta.

Trịnh Cảnh Tuấn bỗng chốc trở thành tâm điểm của mọi người, từng tốp từng tốp kéo đến ngày càng đông, chưa gì xung quanh đó đã hóa thành cả biển người.

“Này, đó chẳng phải là mỹ nam trường Đại Vũ hay sao?”

“Ý cậu là Trịnh Cảnh Tuấn hay sao?”

“Đúng rồi, đây đích thực là Trịnh Cảnh Tuấn mà!”

“Ôi trời, đẹp trai chết mất!”

“Nhảy còn đặc biệt cool nữa!”

“AAAAA, mini heart nữa kìa!”

“Trịnh Cảnh Tuấn, em yêu anh!”

“TRỊNH CẢNH TUẤN! TRỊNH CẢNH TUẤN!”

Khi anh mệt mỏi đã có em bên cạnh

Ai ya ya ya ya ya bảo bối của anh

Anh muốn nói cho em biết, em đáng yêu nhất thế gian...

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay lũ lượt vang lên. Lúc này, Trịnh Cảnh Tuấn mới đứng lên cúi chào mọi người, bước xuống sân khấu trong ánh mắt ngập tràn tiếc nuối của khán giả.

Nhã Ân đứng ở một góc khuất, cười tươi rói nhìn cậu ta....

Trịnh Cảnh Tuấn cũng quay lại, mỉm cười....

Sau khi rời khỏi phố Vương Thủ Tĩnh, Nhã Ân cầm số phiếu ăn trên tay, cười đến nỗi không thấy tổ quốc đâu. Nó dựa cả người vào cánh tay của Trịnh Cảnh Tuấn.

“Cảnh Tuấn, cậu quả là rất lợi hại! Bái phục! Bái phục!”

Trịnh Cảnh Tuấn xoa xoa đầu nó, mắng

“Mấy cái phiếu ăn thôi mà đã mua chuộc được cậu rồi!”

Nhã Ân ra sức cười nịnh nọt

“Ày ya, cũng phải nói ông chủ cửa hàng này phóng khoáng quá đi, lại còn cho chúng ta thêm ngân ấy phiếu ăn nữa chứ!”

“Có việc gì cho không hay không?”

Nhã Ân hiểu được ý tứ của Trịnh Cảnh Tuấn, liền nhanh nhẩu

“Tớ biết rồi, là do tài năng khác người của cậu! Vô cùng tài giỏi! Vô cùng tài giỏi!”

Trịnh Cảnh Tuấn không nói gì, tiếp tục đi, tay vòng qua sau lưng nó một cách thoải mái.

Cứ coi đây là chút phúc lợi đi!

Nhã Ân đi bộ một hồi trong im lặng mới nhớ ra việc quan trọng của mình, khuôn mặt lại trở nên căng thẳng

“Cảnh Tuấn, tớ có việc này muốn nói với cậu!”

Cảnh Tuấn nhìn biểu tình rụt rè của Nhã Ân, cười

“Tớ không ngăn cậu nói. Cậu cứ nói đi!”

“Tớ...tớ... nghĩ...”

“Tránh ra, tránh ra nào!”- Một chiếc xe bán bánh mì dạo xông đến chỗ bọn họ như bay, thậm chí còn chẳng thèm phanh lại, lao đi vun vút.

Nhã Ân né sang một bên, Trịnh Cảnh Tuấn cũng miễn cưỡng né sang một bên!

“Cậu không sao đấy chứ?”- Trịnh Cảnh Tuấn hỏi han.

Nhã Ân lắc đầu.

“Cậu có chuyện gì, cứ nói tiếp đi!”

“À, tớ nghĩ là hôm nay tớ nên về sớm. Tớ đang có di mục!”

Trịnh Cảnh Tuấn nghe xong trở nên khó xử, nói

“Được, vậy để tớ bắt taxi cho cậu!”

“Ừ!”

Trịnh Cảnh Tuấn bước ra, vẫy một chiếc taxi. Chờ đến lúc nó ngồi trên xe mới yên tâm cho tài xế cất bánh.

Nhã Ân thực ra đã được Dao Y nhờ việc giải thích cho Cảnh Tuấn về chủ tịch Phí, đi kèm theo đó lại là những lời cảnh báo, Trịnh Cảnh Tuấn rất dễ nổi nóng khi nhắc đến chuyện này!

Đang lẽ chiều này nó sẽ cùng cậu ta đi đến một nơi cậu ta muốn để tâm trạng cảm thấy tốt hơn, nói chuyện cũng sẽ bình tĩnh hơn. Nhưng mà.... hôm nay Trịnh Cảnh Tuấn lại đặc biệt vui vẻ như thế này, nó nào nữa?

Xe dừng gần nhà nó, bởi Trịnh Cảnh Tuấn đã gửi tiền nên nó chỉ cần bước xuống xe rồi vào nhà. Thời tiết hôm nay cũng khá dễ chịu, phải chăng vì như vậy tâm trạng Cảnh Tuấn mới tốt đến thế?

“Nhã Ân, em về hơi muộn!”

Một giọng nam lạ lẫm cất lên. Là tên Lã Thâm đó sao?

“Tôi về muộn không liên quan gì đến anh!”

Nhã Ân đã cố đi tránh sang một bên nhưng lại bị anh ta chặn lối đi. Nó bực tức

“Đi ra!”

Anh ta cười cười, xoa cả hai tay vào nhau, hoàn toàn không nói gì.

“Anh....ừm.....anh bỏ ra!”

Hehe các nàng, bởi vì lần này có ra chậm một chút, ta cố kéo dài ra một chút. Lần này ta không nói dài dòng nên muốn chia ra mấy phần như sau

Thứ nhất, dạo này vẫn có một vài người hiểu lầm giới tính của ta. Nhưng mà ta nói, ta xưng hô ta/nàng kiểu này nhưng ta đích thị là con gái, là gái một trăm phần nghìn đấy nhé! Ta nhiều lúc hay ăn nói hơi mất kiểm soát một chút nhưng không phải là giống đực đầu nhó, ta là ta lười ai toét mắt nói ta nói chuyện y hệt giống đực --

Thứ hai, cho ta hỏi tại sao view lại giảm thê thảm thế kia?

Thứ ba, cho ta hỏi tại sao vote cũng lại giảm thê thảm như thế kia?

Thứ tư, ta sẽ có một kế hoạch phát triển lượt follow, chứ ta nhìn vào lượt follow mà ta đau lòng quá, thật là dày vò con tim mà! T.T

Thôi, ta hết lời rồi, các nàng đọc chuyện vui vẻ, nhớ cmt cho ta, chứ dạo này các nàng ít cmt quạ....

35. Chương 35- Có Biến

“Anh....ừm.....anh bỏ ra!”

Nhã Ân cố hết sức lấy tay của tên Lã Thâm đang bóp mềm nó, vẻ hiển nhiên. Đã thế, anh ta còn mắng yêu nó:

“Em đi đâu, làm gì, là trách nhiệm của anh!”

Nhã Ân trong lòng máu bắt đầu sục sôi. Tên này say hay sao?

“Anh uống rượu phải không?”

“Anh rất tỉnh!”

“Vậy thì đừng có điên điên khùng khùng mà gây rắc rối cho tôi nữa!”- Nói xong, Nhã Ân lườm anh ta một cái rồi mới bước đi.

Tên Lã Thâm đương nhiên sẽ không để nó đi một cách dễ dàng như vậy. Anh ta cầm tay nó giật lại về phía mình. Trong tích tắc dí sát vào môi nó.

Là hôn!

Nhã Ân đứng sững người lại. Mọi thứ trên cơ thể đều không thể cử động, đầu óc nó bắt đầu sinh ra một loại cảm giác sợ sệt.

Không biết tên Lã Thâm này có nhận ra vẻ sợ hãi của nó hay không mà anh ta chỉ dừng lại trên môi nó vài giây rồi lùi lại. Anh ta đưa tay lên quệt môi, ra vẻ như đã xong:

“Mùi vị cũng không tệ!”

Nhã Ân trong lúc đó gần như sợ đến phát khóc nhưng nó vẫn giữ bình tĩnh lấy can đảm tát Lã Thâm một cái rồi tức tốc rời đi!

“Cuối cùng cũng xong việc rồi, cô bé!”

Đúng! Cậu ta cuối cùng cũng đã giải quyết xong nhiệm vụ của mình, số tiền còn lại chắc chắn sẽ theo cậu ta! Hoàng Thái Tiên, tôi nói được là làm được!

Nhã Ân mặc mạch chạy vào phòng vệ sinh, tay ra sức kỳ đi kỳ lại chiếc môi đang dần sưng lên của mình, trong lòng sợ hãi cũng có, tức giận lại càng không kém.

Tên Lã Thâm đó rốt cục tại sao lại đeo bám nó làm nó phát điên lên như thế?

Còn việc lúc nãy, nếu có ai nhìn thấy thì sao? Làm sao nó có mặt mũi để giải thích với mọi người? Không chỉ thế, tên Lã Thâm đó cuối cùng cũng đã tạo nên một vết ghê sợ trong nó mỗi lúc gặp cậu ta, vậy mà....

“Nhã Ân, cháu mau ra ăn cơm đi!”- Di giúp việc gọi từ phòng bếp.

Nó không trả lời lại, thất tha thất thểu bước chân lên phòng thay quần áo. Trong lòng không biết phải làm sao cho đỡ rối ren.

Buổi tối tại Trịnh gia....

Trịnh Cảnh Tuấn đang cùng Lôi Trấn Vũ tập luyện bóng rổ. Thực ra, thân hình của Lôi Trấn Vũ tuy nhỏ bé nhưng kỹ thuật và kinh nghiệm thực tế của anh ta thì phải dùng đến hai từ hoàn hảo. Bởi đang phải chuẩn bị cho trận đấu bóng rổ sắp tới đây, Trịnh Cảnh Tuấn đành miễn cưỡng “mời” Lôi Trấn Vũ chỉ dạy. (Cái này nghe lạ nha, trên đời này làm gì có anh thụ hơn anh công kinh nghiệm thực tế bao giờ :v)

Hai người bọn họ tập luyện được một lúc lâu thì ngồi xuống nghỉ. Lôi Trấn Vũ xem ra hôm nay có chút gọi là bẽ anh, khuôn mặt nở ra trăm phần tuy nhiên lại rất tận tình chỉ dạy cho Trịnh Cảnh Tuấn. Nhưng nói vui là thế, Trịnh Cảnh Tuấn ngược lại lại là một người rất có tài năng, mọi đường chuyền của cậu ta vô cùng dứt khoát, nhanh nhẹn, đôi lúc làm cho Lôi Trấn Vũ không đoán được đường bóng, để cậu ta chọc thủng lưới vài ba lần.

Trịnh Cảnh Tuấn có vẻ như đã thấm mệt, cáo từ lên phòng trước.

Cậu ta đang định bước vào phòng vệ sinh thì thấy có chuông tin nhắn điện thoại. Dừng lại một chút, cầm chiếc điện thoại lên, nếu cậu ta nhớ không nhầm thì đây là số điện thoại của Hoàng Thái Tiên.

Cảnh Tuấn, chúc ngủ ngon!

Ngủ ngon?

Cậu ta bị ốm à?

Trịnh Cảnh Tuấn nhúm mày vút máy xuống giường, vào phòng tắm.

Nhã Ân buổi sáng vẫn được Trịnh Cảnh Tuấn đón đưa như thường, chỉ có điều khuôn mặt nó sáng nay có vẻ phờ phạc. Trịnh Cảnh Tuấn gắng hỏi nhưng nó cũng chỉ trả lời qua loa. Thật sự rất khác với Tống Nhã Ân ngày thường!

Cứ thế, hai bọn họ cũng nhanh chóng tới trường!

Trường học chính là một chiến trường, mà học sinh lại là một đội quân cảm tử. Không chỉ phải chiến đấu với bài tập, sách vở mà còn phải ứng xử khôn khéo với giáo viên, bạn học. Có thể nói, việc phụ huynh cho con cái đến trường chính là một cách khác giúp chúng thành người hơn!

Nhã Ân đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, càng đến gần cuối học kỳ, nó lại ngày một trưởng thành hơn. Không phải là quá nhanh, mà là ngày một chín chắn, ngày một tiến bộ hơn. Điều này, những người ở xung quanh nó cũng có thể thấy!

Trịnh Cảnh Tuấn bên nó mỗi ngày, hiểu nó đến từng li từng tí một nhưng vẫn không thể hiểu nổi thái độ của nó gần đây đối với cậu ta. Vừa gần gũi, nhưng cũng lại vừa xa lạ.

Cậu ta, không thể lý giải được?

Độ tuổi dậy thì chăng?

Đã qua rồi!

Tiền mãn kinh?

Còn lâu!

Vậy, rốt cục là gì?

“Nhã Ân, Chính Lâm rủ cả hai chúng ta tối nay cùng đến tiệc nhà cậu ta. Đầy đủ cả lớp. Cậu có muốn đi không?”

“Vậy à? Hôm nay tớ hơi mệt, đành lần khác vậy!”

“Được! Vậy tối nay tớ không đi nữa!”

Nhã Ân gật đầu. Hai chân căng lên, lấy tay vuốt vuốt tóc cậu ta, cười:

“Cậu thực ngoan!”

Thực ra, câu chuyện ấy vẫn không kết thúc ở đây. Lý do nó lại tạo ra cảm giác đó cho Trịnh Cảnh Tuấn, chỉ có một!

Hoàng Thái Tiên!

Một buổi chiều mưa tại quán cà phê TDT....

Hoàng Thái Tiên ngồi một bên ghế, khuôn mặt ngẩng cao nhìn Nhã Ân, tươi cười:

“Nhã Ân, cậu vẫn là dũng cảm hơn tôi tưởng!”

“Cậu? Cậu là nhân vật gì mà tôi phải sợ?”

Hoàng Thái Tiên gật đầu đầy mỉa mai:

“Biểu hiện tốt! Nhưng để xem cậu làm thế nào với những bức ảnh này?”- Cô ta vừa nói vừa chỉ mấy bức ảnh trên bàn.

Nội dung bức ảnh là gì?

Khỏi phải nói! Một trò gian lận bản thủ của một đứa học sinh cuối cấp! Chính là hình của Lã Thâm và Nhã Ân.

Nhã Ân đối với những bức ảnh trên vẫn một biểu cảm khinh thường. Giọng nói cũng đầy mỉa mai:

“Cậu vẫn nghĩ tôi sẽ sợ những bức hình này sao? Chuyện như thế nào, chỉ người trong cuộc mới biết, cậu nghĩ cậu ấy sẽ tin được chiêu trò bỉ ổi này của cậu sao?”

“Được, vậy cứ cho là Trịnh Cảnh Tuấn sẽ tin cậu, vậy học sinh trong trường sẽ nghĩ gì? Cậu thức sự không sợ sao? Hay không dám nghĩ đến?”

Nhã Ân nhắm mắt rồi mở ra, tất thấy chỉ xảy ra trong vòng ba tíc tắc, để lộ một ánh mắt quật cường:

“Tôi đối với những trò hạ nhân không bao giờ phải sợ. Huống chi đó là cậu! Thái Tiên, từ đầu đến giờ, tôi vẫn không ngờ cậu chỉ là một người bạn đồng trang lứa như tôi lại có thể làm việc này. Tôi nghĩ, cũng chỉ có trong phim. Cậu có nghĩ là cậu đang đi quá xa hay không?”

Hoàng Thái Tiên hơi sững lại vài giây nhưng vẫn lấy lại được phong độ:

“Cậu đừng nghĩ có thể không chế được tôi!”

Nhã Ân dứt khoát đứng lên, cười mỉm: “Không hề!”

Rồi rời khỏi quán.....

Hoàng Thái Tiên từ hôm đó đến giờ vẫn chưa tung những bức ảnh đó ra. Mặc dù sự thật không hề giống những gì mà bức ảnh phản ánh nhưng tốt nhất vẫn là không nên để chúng bị tuôn ra ngoài.

Lúc này, t thần kinh còn phải hơn cả thép mới không chế được Hoàng Thái Tiên.

Nhã Ân vừa đau đầu đối diện với Thái Tiên, vừa phải giữ vững tinh thần của mình luôn kiên định trước mọi người, một mặt khác lại phải liềm mình ôn tập để chiến đấu với kỳ thi cao trung đang ngày càng gần.

Nó thực sự cần nghỉ ngơi!

Tuy nhiên, trước Trịnh Cảnh Tuấn, Nhã Ân sẽ sinh ra một loại cảm giác sợ sệt, sợ cậu ta sẽ lo lắng cho nó. Vậy nên, nó nhất định phải tỏ ra càng bình thường càng tốt!

Trịnh Cảnh Tuấn ngày hôm nay lại đến đón nó đi dạo. Nó vui vẻ đồng ý.

Trịnh Cảnh Tuấn vẫn là ít nói như vậy, thỉnh thoảng sẽ chèn thêm một số chi tiết nhỏ khi nói chuyện. Còn nó lại một mình thao thao bất tuyệt, chỉ là, hôm nay nó lại không thể làm vậy được.

Nó đột nhiên cảm thấy có lỗi với Cảnh Tuấn! Nó không dám!

“Nhã Ân, dạo này cậu rất lạ!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói nhỏ

Nhã Ân hơi giật mình. Cười trừ:

“Cậu tưởng tượng!”

Cậu ta bỗng chốc đứng lại. Đôi mắt có phần nghiêm nghị:

“Nhã Ân, nếu có chuyện gì, cậu tuyệt đối không được để trong lòng. Cậu phải nói cho tớ biết. Cậu không được một mình gánh vác!”

Cậu có hiểu hay không? Tớ đang lo lắng cho cậu!

“Được!”- Nhã Ân gật đầu

Trịnh Cảnh Tuấn thu hồi lại ánh mắt của mình, tiếp tục tản bộ cùng nó. Gió từ hồ từng đợt nhẹ thổi lên, từng đợt sóng lòng cũng vì thế mà cuộn trào lại.

Nên hay không nên?

Trịnh Cảnh Tuấn bắt chợt cầm tay nó lên, nói gì đó. Thực ra thanh âm vô cùng nhỏ, nhưng là nhờ gió gửi đến. Ba từ: Tớ thích cậu!

Nhã Ân mỉm cười!

Cảnh Tuấn, là tớ không nghe lời cậu. Nhưng có thể một lần này thôi, để tớ quyết định. Tớ sợ, chúng ta không đủ lòng tin rồi cậu sẽ bỏ tớ mà đi!

Một lần này thôi! Cảnh Tuấn

Tin tớ!

An Nhiên từ phòng giáo vụ đi xuống, vừa hay lại gặp An Nhiên cũng đang từ cầu thang đi lên. An Nhiên không giấu nổi sự vui mừng. Gần đây, được đi chung với nó trong giờ ra chơi là rất hiếm, nó tươi cười:

“Điện hạ, người cuối cùng cũng vì thần thiếp mà vi hành đến nơi hoang vu hẻo lánh này rồi!”

Nhã Ân lấy một ngón tay, dí trán An Nhiên:

“Điện hạ cái đầu cậu!”

An Nhiên nhú mày, lẩm bẩm:

“Cũng tại dạo gần đây cậu toàn lo chuyện bao đồng, bỏ rơi tớ một mình như vậy!”

Nhã Ân không trả lời lại vấn đề đó, khoác tay An Nhiên, vừa đi vừa nói chuyện.

An Nhiên có hỏi nó:

“Tớ vẫn không hiểu tại sao bữa tiệc hôm đó cậu lại nghỉ!”

Nhã Ân thở dài:

“Tớ đã nói là hôm đó tớ mệt rồi mà!”

Bĩu môi.

“Sao vậy?”

“Nhã Ân mà tớ biết đâu vì mệt mỏi mà bỏ rơi bữa tiệc nào. Nói đi, có việc gì cậu đang giấu tớ đúng không?”

“Không có! Làm gì có gì đâu!”

An Nhiên lườm nó:

“Nói dối!”

Cùng lúc đó, Hoàng Thái Tiên cùng bố cố ta bước lên cầu thang, đi ngược đường với hai người bọn họ.

Dù là lướt qua rất nhanh nhưng nó vẫn nhìn thấy cô ta nở một nụ cười đầy giả dối với mình.

Sống lưng của nó đột nhiên lạnh cóng!

An Nhiên đợi Hoàng Thái Tiên đi xong. Bĩu môi, giọng khinh bỉ:

“Cậu ta, cũng chỉ là bố mẹ có địa vị cao trong xã hội, nổi tiếng trong giới thương trường mà một mình làm càn. Đến bây giờ vẫn chưa hết cái điệu bộ khinh người ấy! Thật là!”

Nhã Ân phẩy tay:

“Bỏ đi! Kệ cậu ta!”

Các nàng thân eo, Rơm siu nhân đùi gà đã trở lại rồi đây. Lần bỏ ngang truyện lâu nhất của Rơm: hơn hai chục ngày! Ta cũng thật sự không có tin đâu! Nhưng mà vẫn phải cố!

Ta biết ta lâu không đăng, các nàng đọc sẽ không cảm giác được sự thú vị nữa nhưng mà cái tội lỗi của ta lại phát tác. Cộng thêm việc ta phải đi du lịch, không đủ ý tưởng viết một chap để đăng trước khi đi. Đã thế đi xong cũng không có hứng viết, lại nghỉ. Đến khi về đến nhà thì máy lại không lên được mạng, lỗi bảo mật gì đó! Thôi xong, xác định là nhận gạch đá từ các nàng đòi! Ta cũng không mong các nàng bỏ qua cho ta, gạch đá cứ phang đi, phang vào cái não ta đây này. Bố của lỗi!

Với lại, cái kết thúc của chap trước, khá mờ ám. Thực ra là vào đầu các nàng rồi mới mờ ám, chứ với ta nó còn trong sáng chán! Chỉ là người ta đang bóp mồm, cử chỉ “yêu thương” thôi mà! Nàng nào hôm đó cùng suy nghĩ với ta đó nhỉ, điểm danh~ing

Mà thôi, muộn rồi, ta cũng buồn ngủ rồi, dạo này toàn ngủ sớm, quen! Với lại đang đau răng đến phát sốt.

Vậy nhé! Các nàng đọc truyện vui vẻ, vui vẻ, đại vui vẻ. Ta sẽ comeback sớm!

Siu nhân đùi vịt đi ngủ đây!

36. Chương 36: Tạm Thời Chưa Nghĩ Ra Tên Chap

Giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp, khuôn mặt đều là những mảng đen tối, nghiêm khắc đến rùng rợn. Đập tay xuống bàn, giáo viên chủ nhiệm sắc giọng:

“Tôi muốn thông báo với các em, kỳ thi cao trung về cơ bản đã không còn xa nữa. Giai đoạn nước rút này, tôi cần các em chuyên tâm học tập, ôn luyện. Mặc kệ mọi chuyện, thời gian này chỉ có hai chữ học hành. Không yêu đương, bạn bè, tụ tập đi chơi. Nếu để tôi phát hiện ra, các em sẽ phải chịu kỷ luật.”

Dặn dò xong một vài thứ nữa, lão bà bà mới cho ra chơi.

Nhã Ân vẫn ngồi ở trong lớp cùng Trịnh Cảnh Tuấn, hai đứa dù thế nào vẫn giữ thói quen này. Nếu người con lại không muốn ra chơi, người kia đều sẽ ở lại.

Nhã Ân quay mặt sang Trịnh Cảnh Tuấn, cười một cái thật tươi!

An Nhiên từ đâu đi đến, phá vỡ drama Hàn xẻng của đôi bạn trẻ. Cắt ngang:

“Hai cậu có muốn xuống căng tin với tớ không? Dù sao học nốt tiết này là về nhưng tớ đói lắm rồi. Đi thôi nha!”

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn sắc mặt của Nhã Ân. Nếu đã nhắc đến căng tin thì làm sao nó không thể đi.

Nhã Ân trưng bộ mặt con cú ra: “Cảnh Tuấn, cậu có muốn xuống căng tin hay không?”

Cậu ta lại nhìn Nhã Ân, hưởng cả đồng phúc lợi từ cái mặt kia. Gật đầu (miễn cưỡng) cùng hai người họ đi xuống căng tin.

Bọn họ vừa ngồi xuống chiếc bàn thì thông báo đồng loạt nổi lên ở trong phòng, là diễn đàn của trường có tin mới.

Cũng không phải nói nhiều, diễn đàn học sinh của trường chính là nơi tập hợp những con cú thích phá phách cuộc sống riêng của người khác vì tính tò mò. Đó cũng chính là nơi có thể đẩy một học sinh thành tích đầy mình, được bạn bè ái mộ xuống dốc của tuyệt vọng chỉ vì một tin đồn thất thiệt. Tóm lại, diễn đàn trường chính là một nơi vừa an toàn, lại vừa nguy hiểm!

An Nhiên là người đầu tiên cầm điện thoại lên trước, vừa mở khóa điện thoại để xem qua, mặt nó đã đầy hoảng hốt.

“Nhã Ân à...” - An Nhiên thốt ra nhè nhẹ

Nhã Ân nhú mày, cùng Trịnh Cảnh Tuấn mở ra xem.

Kết quả..... những bức ảnh đó cũng hé đầu lộ diện.

Nhã Ân bất chợt căng thẳng, cảm tưởng như không khí bắt đầu đứng lại, mọi thứ ngừng thở. Nó không phải không đoán ra, nhưng trước tình cảnh này, vẫn là lần đầu tiên phải đối mặt. Nó hơi giật mình nhìn sang Trịnh Cảnh Tuấn.

Cậu ta vẫn cầm chiếc điện thoại, khuôn mặt lạnh lùng như thường, đến cả một chút biến sắc cũng không hề có.

Xung quanh bắt đầu có tiếng xì xầm, rồi từ từ có tiếng oán thán, cả trăm con mắt đổ dồn về chiếc bàn của ba người họ.

“Tổng Nhã Ân, hóa ra cũng chỉ là loại người bắt cá hai tay!”

“Trời! Tớ không thể ngờ được! Hai người bọn họ...”

“Tổng Nhã Ân, cô ta...”

An Nhiên trong thâm tâm đã thấy thế sự mất ổn định, liền kéo tay Nhã Ân đi lên lớp trước. Trịnh Cảnh Tuấn cũng lẳng lặng đi theo sau.

Ở căng tin vẫn là một mảng hỗn loạn.

An Nhiên dắt Nhã Ân ra một góc sân sau khuất người. Trịnh Cảnh Tuấn từ lúc này còn đi với bọn họ, giờ đã mất tăm chỗ nào.

“Nhã Ân, cậu nói cho tớ xem chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“An Nhiên, cậu có tin tớ không?”

Triệu An Nhiên bỗng dưng bật khóc, nhìn khuôn mặt đang dần xanh xao của Nhã Ân:

“Nhã Ân. Cậu không coi tớ là bạn bè! Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với tớ!”

Nhã Ân hơi giật mình nhìn hành động của An Nhiên, vỗ về:

“Tớ xin lỗi! Nhưng mà... cậu tin tớ chứ? An Nhiên?”

An Nhiên lau nước mũi tùm lum, gật đầu:

“Tớ lúc nào cũng tin cậu. Nhưng trước hết, kể lại sự tình cho tớ được không?”

Nhã Ân thở dài một hơi, tóm tắt lại một việc. Đáp trả nó, An Nhiên tức giận đến nóng mặt:

“Nhã Ân, vậy mà cậu có gan giấu giếm lâu như vậy. Chẳng nhẽ trong truyện này, cậu có lỗi, cậu mới giật mình? Nhã Ân, cậu thể hai tên Tiên Thâm đấy cho tớ. Để tớ đi xử!”

Nói rồi, An Nhiên tức giận định bay đến căng tin thì bị Nhã Ân chặn lại.

“An Nhiên, tớ nghĩ, nếu chúng ta làm to chuyện lên sẽ không hay!”

An Nhiên dụi mắt hỏa lại, nhìn mặt của Nhã Ân đang buồn bã cực độ.

“An Nhiên, tớ vẫn luôn có cách đối với những việc như thế này!”

An Nhiên tròn mắt nhìn nó! Cách gì?

Nhã Ân cùng An Nhiên lên lớp, trên đường đi, không khỏi có cơ sở con mắt muốn ám sát nó. Một mình An Nhiên đi trước, hứng chịu cả.

Cảnh Tuấn một thân tỏa ra sát khí lạnh băng, an tĩnh đeo tai nghe, mắt nhắm lại. Nhã Ân từ từ tiến đến bên bàn.

Cho tới tận lúc giáo viên vào nhận lớp, cậu ta vẫn không có động tĩnh gì. Vẫn một tư thế thư thái như vậy, nhưng mà là một mình, tự tạo ra cô đơn!

Ừ! Đúng rồi, Trịnh Cảnh Tuấn đang cô đơn!

Nhã Ân mím môi. Lo sợ mà nắm chặt gấu váy, không dám liếc sang bàn bên dù chỉ một lần.

Giữa tiết học cuối của hôm ấy, nó có gửi cho Trịnh Cảnh Tuấn một mẫu giấy: “Sau giờ học, tớ sẽ giải thích hết với cậu!”

Trịnh Cảnh Tuấn cười lạnh, đôi mắt đầy mông lung, vứt tờ giấy sang một bên. Cặm cụi ôn tập bài vở. Từng nét chữ của cậu ta hôm nay đều như muốn xé nát cả trang giấy trắng, xé nát đi sự bực bội của mình.

Nhã Ân trong lồng ngực tim đập nhanh hơn bao giờ hết. Nó vẫn là cần giải thích cho Trịnh Cảnh Tuấn hiểu. Vậy mà..... Bây giờ nó còn cơ hội hay sao?

Cuối giờ học, Trịnh Cảnh Tuấn cầm cặp sách rồi đi trước, không nói với nó cậu nào, ngay cả một cái nhìn cũng không có!

Nhã Ân trong lòng trùng xuống!

Là tại nó!

An Nhiên cầm hộ Nhã Ân chiếc cặp sách, hỏi han:

“Cậu có cần tớ cùng về với cậu hay không?”

Nhã Ân lắc đầu:

“An Nhiên, tớ không sao!”- Rồi nhanh nhanh chóng chóng cầm chiếc ba lô lên, bước như chạy: “Tớ về cùng cậu ấy đây!”

“Nhã Ân....”

Con diên này!

Nhã Ân cật lực chạy ra cổng. Vẫn may, Trịnh Cảnh Tuấn đang còn đứng ở trạm chờ xe buýt.

Nó cũng lạch bạch chạy đến, đứng ở đằng sau cậu ta. Do chạy thực mạng như vậy nên cả tóc tai lẫn đồng phục đều vô cùng nham nhở. Nhưng nó vẫn là không quan tâm mà thở hồng hộc.

Trịnh Cảnh Tuấn nghe thấy tiếng thở của nó, trong lòng cũng sinh ra lo lắng, quay đầu liếc nó nhẹ nhè. Nhưng rồi lại trở lại trạng thái bình thường: Mặt lạnh.

Nhã Ân lúc này mới ngược lên nhìn cậu ta, nhưng Trịnh Cảnh Tuấn đã quay đầu đi từ lúc nào. Đúng lúc đó xe buýt cũng vừa cập bến, Nhã Ân theo bản năng muốn kiếm chỗ ngồi, xông pha đi trước nhưng do đất chật người đông, nó cứ thế mà bị đẩy ra, cho đến khi trở lại vị trí cũ.

Trịnh Cảnh Tuấn không phải không nhìn thấy tình cảnh trước mắt. Một thân mảnh mẽ tiến lên trước, cậu ta vừa cao to, khỏe mạnh, ăn đứt nó nên chưa gì đã có thể lên trên xe. Nhã Ân đi đằng sau, hưởng phúc lợi mà cũng có một chỗ đứng ở trên xe!

Như đã nói, do số phận đưa đẩy mà hôm nay cả hai người bọn đều không cùng đi xe riêng, hơn nữa, xe buýt cũng đông quá sức tưởng tượng. Từ từ, từ từ, Trịnh Cảnh Tuấn đã đứng trước mặt nó từ lúc nào.

Nhã Ân vì thấp hơn cậu ta, cho nên hoàn cảnh này lại hoàn toàn có thể thấy được vòng ngực của cậu ta. Cái này, có chút không hợp lý!

Lần đầu tiên, chiếc xe buýt nghiêng sang phải!

Nhã Ân hơi mất thăng bằng về cánh tay phải của cậu ta!

Lần thứ hai, chiếc xe buýt nghiêng sang trái!

Nó lại mất thăng bằng như lần trước!

Lần cuối cùng, bác tài xế “nhẹ nhàng” cho chiếc xe phanh gấp lại để đón khách.

Kết quả, mặt nó vừa vặn đập vào khuôn ngực rắn chắc của cậu ta!

Cái này, cái này là do số phận đưa đẩy. Không phải do nó muốn ăn thịt bò đầu mà!

Trịnh Cảnh Tuấn nhú mày nhìn Nhã Ân, dừng lại một chút rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Hai bọn họ cứ đứng như vậy cho đến lúc Nhã Ân chuẩn bị xuống bến của mình. Cậu ta mới nói một câu:

“Đi về cho cẩn thận!”

Nhã Ân nhẹ nhẹ gật đầu.

Buổi tối vừa ăn cơm xong, nó đã tức tốc đến quán cà phê hôm nọ.

Hôm nay quán cà phê đó có đóng cửa sớm hơn mọi ngày nhưng nó vẫn một mực đập cửa, gọi nhờ ở ngoài cửa:

“Chúng tôi hôm nay cần nghỉ sớm!”

“Em xin lỗi! Nhưng em cần nhờ chị một việc!”

Cuối cùng, sau mười phút đứng lý trước cửa. Người quản lý đã cho nó vào. Nhã Ân cảm ơn rồi rút rồi bắt tay luôn vào việc chính.

Nó vẫn nhớ ở gần chiếc bàn hôm đó ở góc phòng, nó ngồi cùng Hoàng Thái Tiên có một chiếc camera được gắn ở trên. Nhã Ân vẫn luôn mong đó có thể là camera thu được tiếng. Nếu vậy, việc gạt đổ mọi hiểu lầm của mọi người về những bức ảnh đó sẽ không còn!

Thực ra, việc làm cho nó bình tĩnh đối diện với Hoàng Thái Tiên như vậy, cũng là do chiếc camera đó!

Chiếc camera đó, cũng chính là niềm tin của nó!

Chị quản lý nghe xong mới hắng giọng lên một tiếng:

“Cô bé, tôi phải thông báo cho em là mọi chiếc camera trong quán này, không phải không thu được tiếng. Nhưng tôi cũng không chắc chắn chuyện của em nói là sự thật!”

“Chị quản lý, mong chị giúp em!”- Nhã Ân nhỏ giọng.

Chị gái quản lý này nguyên cũng là học sinh cũ của trường Đại Vũ. Hình như trong lòng cũng có hiện ra mấy phần thông cảm.

“Cô bé, em cứ về trước đi. Hai ngày sau hãy quay lại!”

Nhã Ân đôi mắt đột nhiên sáng bừng. Rối rít cảm ơn. Do thời gian cũng không còn nhiều cộng thêm trời cũng không còn sớm nữa, nó cũng biết điều mà ra khỏi quán.

Trên đường về, nó cứ nghĩ, giả như Trịnh Cảnh Tuấn không quá hoàn hảo như vậy, thì cũng không có những việc nhằm nhĩ để lừa lọc của Hoàng Thái Tiên. Giả như, cậu ta chỉ đủ vừa hoàn hảo với mình nó thì thật tốt!

Trịnh Cảnh Tuấn nguyên chỉ còn một ngày nữa là đã tham dự giải đấu giao hữu với các trường khác. Ngày đêm vẫn cùng vẫn số người trong đội, tập luyện. Chỉ có điều, hôm nay cậu ta vẫn không thể tập trung được.

“Đội trưởng, nếu anh mệt, anh cứ nghỉ trước đi! Chúng tôi có thể tự tập tiếp!”

Trịnh Cảnh Tuấn lắc đầu, hét lớn:

“Tiếp tục luyện tập!”

Mấy người còn lại lắc đầu ngán ngẩm, tiếp tục làm theo mệnh lệnh.

So với nội tâm của bất kỳ ai khác, nội tâm của Trịnh Cảnh Tuấn vẫn không bao giờ dễ bị đoán ra, cậu ta cho đến bây giờ nghĩ gì, hiểu gì.

Chưa một ai có thể hiểu nổi!

Sáng sớm hôm nay đến lớp, Nhã Ân không đi cùng Trịnh Cảnh Tuấn. Nghe An Nhiên phổ biến qua, cậu ta cùng đội bóng rổ được đặc cách nghỉ một ngày tập luyện cho giải đấu. Dù chỉ là đấu giao hữu nhưng các thầy cô vẫn rất quan tâm đến kết quả cũng như bộ mặt của trường. Hơn nữa, các thành viên trong đội bóng rổ đều là những người có thành tích học tập tốt, bọn họ cũng không chỉ vì một buổi học mà sa sút. Nên cuối cùng, lựa chọn của cấp trên được xuống như vậy!

Nhã Ân thở dài.

Hôm nay, bạn cùng bàn.....tạm nghỉ!

Chính Lâm cùng An Nhiên ngồi bàn song song cũng thất tha thất thểu không kém.

”An Nhiên, cậu có bao giờ nghĩ đến tương lai của bọn họ hay không? Đại loại như là....

Năm năm sau, Nhã Ân đi du học về để đến dự đám cưới của chúng ta

Trịnh Cảnh Tuấn một thân mặc vest đen, đi cùng Lôi Trấn Vũ cũng đến làm phù rể, đến trước mặt Nhã Ân:

“Cậu về rồi sao?”

“Ừ, về rồi!”

“Vậy xin giới thiệu với cậu. Đây! Là vợ mới cưới của tớ. Hai người có lẽ cũng đã biết nhau rồi!”- Trịnh Cảnh Tuấn chỉ vào Lôi Trần Vũ đang đứng cười e thẹn ở một bên.

Nhã Ân: “.....”

Hóa ra năm đó bọn mày lừa bà!

Mười phút sau, hôn lễ được hủy bỏ, xe cấp cứu của bệnh viện học tốc tới hiện trường kéo một công một thụ đang tức tưởi đến bệnh viện.....”

“Không được, như vậy đã man quá!”- An Nhiên cắt ngang

“Theo tớ nghĩ, là thế này cơ.....”

Hic, dạo này cạn ý tưởng, vừa để các nàng chờ lâu, chất lượng truyện cũng không đâu vào đâu. Ta muốn tát ta quá!

Ta xin lỗi!

Ta xin lỗi!

Ta xin lỗi!

Các nàng a, do ta lâu đăng nên bơ ta rồi -.- Thôi thì cũng sắp hết truyện, comment cho con bé nó vui tí đi. Coi như là an ủi ta đi mà T.T

Các nàng đọc truyện vui vẻ, đừng ném gạch nữa đạ :v

37. Chương 37: Tớ Thích Cậu, Tin Tưởng Cậu!

Nhã Ân lại một hôm nữa đến trường mà không có Trịnh Cảnh Tuấn. Thực ra, cũng không đến nỗi là cả ngày hôm nay sẽ không gặp cậu ta. Chiều hôm nay, giải đấu sẽ bắt đầu vào lúc ba giờ. Lúc đó, nó sẽ đến sân vận động cùng với An Nhiên để cổ vũ cho đội bóng ở trường.

Nhã Ân bước đến tủ đồ cá nhân của mình để chuẩn bị đồ xuống học thể dục. Vì nó phải bê đồ đồ giúp giáo viên chủ nhiệm nên xuống lớp có hơi muộn, lúc này đã không có một ai trong lớp. Nhã Ân vội vội vàng vàng mở chiếc khóa tủ ra, nghe thấy một tiếng: cộc....cộc

Nhã Ân mở cánh tủ ra nhưng mở mãi, mở mãi đều không có kết cục. Lớp học thể dục thì đã muộn, nó đành mặc nguyên bộ đồng phục vậy, chạy một mạch xuống sân thể dục.

Thầy giáo thể dục tên Tiểu Viên Viên, ngoài ba mươi tuổi, thân hình cường tráng, tính tình khô khan, trái ngược hoàn toàn với cái tên nữ tính, hiền dịu.

Dưới sân trường vẫn chưa xuất hiện nắng gắt vậy mà mồ hôi mồ kê của Nhã Ân đã chảy ròng ròng. Nó nhanh chóng chạy vào hàng, một tay đưa lên mặt lau nhanh mồ hôi, đứng nghiêm chỉnh.

Tiểu Viên lão sư mặc dù đã thấy nó chạy vào trong hàng nhưng vẫn dặn dò xong tất cả các hạng mục phải làm, cuối cùng mới hướng tới chỗ nó, nói giọng không lạnh không nóng: “Em kia, mau ra đây cùng tôi!”

Thôi chết rồi, nó lại phải chịu hình phạt!

Quả nhiên linh cảm của nó không hề sai, Tiểu Viên lão sư đưa nó vào phòng hội trường lớn, bên trong là cả núi đồ còn đang ngổn ngang. Quay sang nói giọng vô cùng nghiêm nghị với nó:

“Tội thứ nhất, không mặc đồng phục. Tội thứ hai, tập trung chậm. Em còn có ý kiến gì phản bác lại không?”

“Dạ, không. Thưa thầy!”

Tiểu Viên lão sư gật đầu: “Vậy thì bê cho tôi đồng giấy tờ vụn vặt này ra ngoài hố rác của trường. Sau tiết này cũng có người đến thu dọn, nhưng tôi yêu cầu em phải làm cho xong!”. Nói rồi, Tiểu Viên lão sư bước từng bước dứt khoát ra ngoài.

Lão sư, lão sư thật là giống một tảng băng biết nói!- Nhã Ân nghĩ trong lòng, thầm sục sùi.

Nó nhìn vào đồng giấy tờ lộn xộn, thở dài một hơi rồi bắt tay vào phân loại, đợi đến lúc xếp thành một chồng vừa sức, nó bê ra ngoài hố rác, đặt ở gần một chiếc xe, chờ cho người đến chuyển đi.

Trong lúc nó đang say sưa làm việc thì tiếng chuông điểm thời gian kết thúc tiết cũng kết thúc, Nhã Ân không để ý lắm, tiếp tục bê đồng giấy tờ thải loại ra ngoài.

Hoàng Thái Tiên đi từ sân thể dục vào, bắt gặp nó đi từ hội trường đi ra, mỉm cười đắc ý.

“Hôm nay không có Trịnh Cảnh Tuấn, cậu vất vả rồi!”- Trong câu nói có chút mỉa mai.

Nhã Ân quay lại, bước chân cũng dừng hẳn, trong đầu nó có một chút trầm mặc.

Hoàng Thái Tiên nhếch nhẹ khóe miệng, giễu: “Chẳng lẽ cậu chịu nhận thất bại trước tôi rồi hay sao?”

Nhã Ân không trả lời.

Hoàng Thái Tiên vất tay trước ngực, đi qua Nhã Ân cố tình lấy vai sượt qua đồng giấy lộn.

Nhã Ân nhất thời không phản ứng kịp, từng tờ từng tờ một bay lên không trung trong vài giây rồi rơi lả tả xuống đất.

Cả một màn trắng xóa.

Nhã Ân hoảng hốt cúi xuống nhặt, nhìn thấy bước chân của Hoàng Thái Tiên đã đi xa. Trong lòng nó đột nhiên đau nhói dữ dội. Trịnh Cảnh Tuấn cho dù như vậy, vẫn tin nó chứ?

“Mau đứng lên!”- Một giọng nói trầm ổn thân quen cất lên.

Nó giật mình nhận ra. Mắt bỗng nhiên long lanh ngấn lệ, ở trước Trịnh Cảnh Tuấn, lúc nào nó cũng mềm lòng, cũng yếu đuối.

Thấy Nhã Ân vẫn chưa có ý định đứng lên, Trịnh Cảnh Tuấn cầm tay nó, nhẹ nhàng kéo lên.

Nhã Ân xấu hổ quay lưng lại với cậu ta, vội vàng quệt nước mắt. Nó lấy lại bình tĩnh, hỏi:

“Cậu không cần phải tập luyện hay sao? Chiều nay đã là thi rồi mà”

Trịnh Cảnh Tuấn không trả lời.

Nhã Ân chau mày, đang định quay ra sau thì một luồng hơi nóng ẩm đầy nam tính phả vào cổ nó:

“Nhã Ân, mau dọn xong đồng giấy tờ này!”

Toàn thân của nó đột nhiên tê cứng lại, nó có thể cảm thấy cả cơ thể của cậu ta cũng đang ở đằng sau, rất gần nó. Hô hấp của Nhã Ân gần như không hoạt động.

Trịnh Cảnh Tuấn mặc kệ nó đang thờ người, cúi xuống nhặt từng tờ giấy lại với nhau. Động tác vừa dứt khoát mà lại vừa mạnh mẽ.

Bộ đồng phục ôm trọn người Trịnh Cảnh Tuấn, mỗi lần với tay ra thu góp càng thấy cậu ta vô cùng có khí chất. Nhã Ân trầm mặc nhìn cậu ta.

Trịnh Cảnh Tuấn thu dọn xong, đứng lên. Ánh mặt trời giờ này đã chiếu sáng rạng rỡ, cậu ta đứng dậy làm che đi tia sáng mặt trời đang chiếu rọi vào mặt nó. Tất cả nhìn lại lúc này chỉ là một ánh sáng mờ ảo xung quanh cậu ta. Nhã Ân hướng ánh nhìn lên trên, ngũ quan của cậu ta vừa tỉnh tã vừa thanh tao, trên trán còn lấm tấm một chút mồ hôi.

Nhã Ân đành lấy đồng giấy tờ: “Để tớ làm nốt! Cậu cứ lên lớp đi!”

Cuối giờ học, Trịnh Cảnh Tuấn vừa thu dọn sách vở, vừa bị Nhã Ân nhìn chăm chăm. Cậu ta có chút không thoải mái.

“Đừng nhìn nữa, đi theo tớ!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói nhỏ với Nhã Ân,

Nhã Ân dừng tay lại một chút, mắt mở to nhìn cậu ta.

Trịnh Cảnh Tuấn định đưa nó đi đâu? Hay cậu ta vì hiểu lầm mà muốn thủ tiêu nó?

Hay cậu ta muốn trừng phạt nó?

Hay cậu ta....

“Đừng nhìn tớ như thế nữa!”- Trịnh Cảnh Tuấn nói, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng chỉ vừa độ, không để nó nhận ra.

Nhã Ân đột nhiên đỏ mặt, cất nhanh sách vở vào cặp. Trong lòng tò mò nhưng vẫn đi với cậu ta.

Trịnh Cảnh Tuấn dặn chú Vệ trước khi đến trường rằng hôm nay sẽ không phải đón hai người họ cho nên cậu ta cùng bắt xe buýt cùng với Nhã Ân.

Xe buýt hôm nay không đông, vẫn còn thừa ra năm sáu chỗ ngồi. Trịnh Cảnh Tuấn cùng Nhã Ân ngồi ở hàng ghế đôi.

Cả hai người đều không nói gì.

Trịnh Cảnh Tuấn quay đầu ra cửa sổ, ánh nắng chiếu vào làm cậu ta phải khép hờ mi mắt, hàng lông mi thỉnh thoảng khẽ động đậy.

Nhã Ân quay đầu nhẹ, nhìn ngắm khuôn mặt của Trịnh Cảnh Tuấn. Trái tim đột nhiên chệch đi vài nhịp, Nhã Ân cả hai tay đều nắm chặt gấu váy, chưa thể xác định rõ thái độ của Trịnh Cảnh Tuấn với nó.

Là cậu ta muốn chấm dứt với nó một cách nhẹ nhàng nên mới có thái độ đó hay sao?

Trịnh Cảnh Tuấn quay lại nhìn nó nhưng lúc này nó đã quay đi chỗ khác, khuôn mặt có vài phần lo lắng, nhịp thở cũng vì thế mà ngắt quãng.

Vài phút sau đó, Trịnh Cảnh Tuấn kéo nó xuống xe mặc dù vẫn chưa đến nhà. Nhã Ân vẫn lo lắng, chỉ thỉnh thoảng mới dám liếc nhìn cậu ta một chút.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”- Nhã Ân hỏi cậu ta

Trịnh Cảnh Tuấn vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm: “Đi ăn”

“Chẳng phải chiều nay cậu phải thi đấu rồi sao? Trịnh Cảnh Tuấn, thời gian không còn nhiều nữa!”

Cảnh Tuấn không trả lời, Nhã Ân lo lắng đến mức hắt tay cậu ta đang nắm lấy tay mình:

“Trịnh Cảnh Tuấn, đừng vì chuyện của tớ mà làm ảnh hưởng đến cuộc thi của cậu! Tuyệt đối không!”

Trịnh Cảnh Tuấn lạnh giọng: “Tống Nhã Ân, cậu...”

“Tớ xin lỗi, Trịnh Cảnh Tuấn!”

Trịnh Cảnh Tuấn dờ người, nhìn Nhã Ân đang cúi thấp mặt xuống nói xin lỗi cậu ta.

“Xin lỗi, xin lỗi cậu, Trịnh Cảnh Tuấn!”- Giọng nó run run

Nhã Ân, cậu có lỗi gì chứ?

Chẳng có lỗi gì cả. Mà tất cả là tại tớ, là tớ đã quá lơ là, chẳng quan tâm nhiều đến cậu. Là tớ đã không bảo vệ được cậu, là tớ đã để người khác bắt nạt cậu, để cậu phải chịu oan ức. Nhưng mà Nhã Ân, tớ giận cậu, giận cậu vì đã không tin tưởng tớ, cậu sợ tớ bị tổn thương nên không nói ra, để cuối cùng khi ngoảnh lại, cậu mới là người phải chịu thiệt thòi nhất.

Tớ thật đáng trách, rõ ràng là sai mà vẫn có thể giận cậu!

Nội tâm Trịnh Cảnh Tuấn phản ứng dữ dội, trong lòng cậu ta đau xót khó tả. Trịnh Cảnh Tuấn đột nhiên cầm lấy tay nó, vòng ra đằng sau, ôm trọn nó vào lòng, giữ nguyên như vậy....

Nhã Ân bất ngờ bị cậu ta ôm chặt, trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ muốn thoát ra khỏi vòng tay của Trịnh Cảnh Tuấn, nhưng cuối cùng.... nó vẫn không thể làm được!

Từ bờ sông thổi vào những cơn gió nhẹ, làm những sợi tóc con của Nhã Ân thỉnh thoảng mất nếp, bay bay trong gió, Trịnh Cảnh Tuấn đưa tay lên đầu, vuốt nhẹ. Nhã Ân còn nghe thấy giọng nói trầm ồm của Trịnh Cảnh Tuấn bên tai mình: “Nhã Ân, người xin lỗi phải là tớ! Xin lỗi cậu!”

Hai hàng nước mắt của người nào đó lặng lẽ tuôn, chỉ có điều, hôm nay đã có người xoa dịu đi!

Nhã Ân vòng hai tay ra sau lưng cậu ta, đập đập nhẹ như vỗ về. Trịnh Cảnh Tuấn đột nhiên bật cười.

Rõ ràng người cần dỗ dành là nó mà lại lấy tay vỗ về cậu ta! Haizz, bánh trôi nhỏ rất ngốc!

Nhã Ân vẫn tiếp tục đập đập tay, trong lòng đã sớm trút bỏ gánh nặng!

Trịnh Cảnh Tuấn, đã không còn hiểu lầm nó nữa, đúng không?

Nhã Ân khóc đã nhiều, nước mũi bắt đầu sụt sịt. Trịnh Cảnh Tuấn nghe thấy liền hốt hoảng, nổi rộng lại khoảng cách vừa đủ để nhìn được nó.

Nhã Ân ngược nhìn lên cậu ta: “Cậu sợ làm bẩn áo của cậu đúng không?”

Trịnh Cảnh Tuấn cười lớn, Nhã Ân cũng cười lớn.

Hai người bọn họ từ từ tách ra, Nhã Ân chỉnh lại tóc tai, lau lại mặt mà nước mắt còn tèm lem. Nó nói:

“Cảnh Tuấn, cậu thật sự tin tưởng tớ sao?”

“Từ trước đến giờ, vẫn luôn là như vậy!”- Giọng của cậu ta ấm áp mà vẫn vô cùng chắc chắn.

“Cho đến bây giờ, vẫn là như vậy chứ?”

Trịnh Cảnh Tuấn quay sang nó: “Nhã Ân, tớ không phải một người ích kỷ, tớ vẫn luôn tin cậu không làm những việc như vậy. Chỉ là trong lúc như vậy mà cậu vẫn không nói gì với tớ. Nhã Ân, vậy còn cậu, cậu có tin tớ không?”

Nhã Ân trầm tư vài giây: “Tớ tin cậu, Trịnh Cảnh Tuấn. Vì thích cậu nên tớ tin cậu, nhưng cũng vì thích cậu, nên tớ không muốn cậu phải đau lòng vì tớ!”

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn nó, ánh mắt nó cũng một mực hướng về Trịnh Cảnh Tuấn. Hai người họ cùng nhìn nhau.

“Đồ ngốc!”

“Đồ ngốc!”

Hai người họ cùng lúc bật lên thành tiếng, nhìn người còn lại mà nói đồ ngốc.

“Cậu ngốc thì có!”- Nhã Ân bĩu môi.

Trịnh Cảnh Tuấn cười cười, gật đầu. Là tớ ngốc, là tớ ngốc mới thích một người cùng ngốc như cậu!

Nhã Ân thấy cậu ta gật đầu, tươi cười ra vẻ. Nó cầm lấy cánh tay của Trịnh Cảnh Tuấn, lắc lắc: “Vậy buổi trưa nay, chúng ta đi ăn ở đâu?”

“Lựa chọn là do cậu!”

“Thật sao?”

“Tớ đã bao giờ lừa cậu”

“Cậu....”

Từng đợt gió trên bờ sông thổi vào hòa cùng ánh nắng dịu dàng của tiết trời mùa thu. Khung cảnh này có lẽ vẫn là đẹp hơn bao giờ hết!

Nhã Ân sau khi ăn trưa liền chia tay Trịnh Cảnh Tuấn ở nhà. Vì cậu ta cũng phải đến trường chuẩn bị cho đội bóng cho nên nó cũng không thể đi theo. Hơn nữa, sáng nay chị quản lý ở quán cà phê cũng đã gọi cho nó về chiếc camera, Nhã Ân vô cùng sung sướng, vừa để Trịnh Cảnh Tuấn khuất dạng đã một mạch chạy đến đó.

Nhã Ân vừa hào hứng chạy đến nơi thì liền tắt ngấm. Cửa hàng, đóng cửa!

Nó gọi điện cho chị quản lý nhưng liên tục đều là những tiếng tút tút dài vô tận. Nó thở dài...

Sau khi nhìn đồng hồ, Nhã Ân mới hốt hoảng nhớ đến trận đấu, nó vội vàng bắt taxi nhưng cứ hết chiếc này đến chiếc kia vượt qua, không hề dừng lại.

Trịnh Cảnh Tuấn lúc này đang chuẩn bị ở đằng sau sân bóng, mặc dù người đã gần lấp đầy sân nhưng cậu ta vẫn không thấy Nhã Ân đâu. Rõ ràng lúc này nó đang ở nhà rồi, còn định đi đâu nữa?

Nhã Ân nhấc điện thoại gọi đến của Trịnh Cảnh Tuấn, may mà lúc này nó cũng bắt được một chiếc xe taxi, liều mạng gào thét đòi đến sân vận động thật nhanh. Bác tài xế sợ đến thần kinh tê liệt, cũng liều mạng phóng ga.

Còn cách sân vận động tầm tám trăm mét nữa thì gặp phải đoạn đường bị tắc nghẽn. Nó đang định mở cửa xe để chạy bộ thì nhận được cuộc gọi của Trịnh Cảnh Tuấn. Nhã Ân vội vàng vừa mở máy, vừa chạy đua với thời gian bởi chỉ cần trận đấu được bắt đầu, phòng vé sẽ không còn hoạt động, nó cũng không thể vào sân.

“Cảnh Tuấn, tớ sắp đến nơi rồi, chờ một ch..... Két!”

Trịnh Cảnh Tuấn chau mày, trong điện thoại giờ chỉ còn là tiếng hét và tiếng va đập.

“Nhã Ân? Nhã Ân?”

Không có tiếng trả lời.

Cậu ta lo lắng đến mức chạy ra khỏi phòng thay đồ, trong đầu chỉ hiện lên ý định đi tìm kiếm nó.

Đang chạy thực mạng qua chỗ khán đài, bỗng nhiên trong máy điện thoại lại vọng lại tiếng của ai đó: “Alo, Cảnh Tuấn, tớ sắp đến nơi rồi, cậu chờ một chút!”

Trịnh Cảnh Tuấn dừng chân, cúi xuống thở dốc: “Cậu không làm sao đấy chứ? Tớ vừa nghe thấy tiếng xe va đập!”

“Không sao! Tớ ở đây này, Trịnh Cảnh Tuấn!”- Giọng Nhã Ân bỗng vui vẻ trở lại.

Trịnh Cảnh Tuấn nhìn ra cổng sân vận động, bóng dáng mảnh mai của ai đó xuất hiện làm cậu ta bất giác mỉm cười.

“Trịnh Cảnh Tuấn, tớ sẽ ngồi ở khán đài A. Cậu nhớ thi đấu tốt nhé!”

“Được! Chờ tớ!”

Nhã Ân cúp máy, liền nhìn thấy An Nhiên đã ở trên khán đài vẫy vẫy. Nó nhanh chóng trèo lên, lướt qua rất nhiều người mới lên được chỗ của mình. Vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ.

“Nhã Ân, cậu cứ kệ bọn họ!”- An Nhiên ngồi bên cạnh, vỗ vai nó.

Nhã Ân gật đầu.

Trận đấu đã bắt đầu. Nhìn qua thì có thể thấy trường cấp 3 Đại Vũ sẽ có lợi thế sân nhà hơn trường cấp 3 Mai Khê Hồ nhưng giây phút này mới chỉ là bắt đầu, không thể nói rõ trước điều gì.

Nhã Ân cùng toàn bộ những khán giả đều nín thở trước những pha bóng lắt léo của tuyển thủ đội bạn, thỉnh thoảng còn tiếc nuối cho những pha bóng mất cảnh giác làm lọt lưới của cấp 3 Đại Vũ.

Trịnh Cảnh Tuấn càng thấy đội mình bị mất điểm thì càng tập trung hơn, mồ hôi đã ướt đầm lưng áo, nhưng động tác ném bóng và chuyền bóng vẫn rất nhanh nhẹn. Nhã Ân vẫn là cảm thấy mình đến đây để xem cậu ta nhiều hơn là để theo dõi trận đấu.

Có thể nói, trường cấp 3 Mai Khê Hồ là một đội bóng rất mạnh, bọn họ không vì đứng trên sân khách mà e dè, chỉ qua ba trận vừa rồi đã có thể thấy tiềm lực của họ không phải ở dạng vừa.

Bây giờ đã là gần cuối hiệp bốn, nghĩa là chỉ còn năm phút nữa là kết thúc trận đấu, tỉ số hiện giờ đang hòa nhau: 76 điểm.

Nhã Ân có thể thấy Trịnh Cảnh Tuấn đang đưa mắt nhìn một người trong đội, hai người bọn họ cùng gật nhẹ đầu.

Mặc dù chỉ là một dải đấu dành cho học sinh cấp ba nhưng vẫn rất hút khán giả, hơn nữa, sức nóng ở trên sân bây giờ không có gì có thể bì nổi. Tất cả mọi người đều hồi hộp.

Nhã Ân cũng hồi hộp dõi mắt theo dáng hình của Trịnh Cảnh Tuấn trên sân. Cậu ta đang chờ đồng đội chuyền bóng đồng thời quan sát đối phương, tìm ra sơ hở.

Còn một phút nữa, tỉ số vẫn hòa.

Lúc này, người đồng đội kia nháy mắt với cậu ta, nhếch miệng cười nhẹ, cậu ta giơ tay lên đoạn định chuyền ột người gần đấy nhưng cuối cùng lại là một cú chuyền xa cho Trịnh Cảnh Tuấn đang cố định ở lãnh địa của đối phương.

”Cầu thủ của cấp 3 Đại Vũ

Cẩn thận!!!

Ghi điểm!!!!”

Tiếng loa của bình luận viên vừa dứt, cả sân vận động cùng hò reo.

Trận đấu đã kết thúc, phần thắng nghiêng về cấp 3 Đại Vũ với 77 điểm. Trên màn hình lúc này đang chiếu cảnh tuyển thủ cấp 3 Đại Vũ cùng ăn mừng, Nhã Ân nhìn bóng hình của Trịnh Cảnh Tuấn trong đám đông, cười tươi.

Trịnh Cảnh Tuấn, cậu rất giỏi!

Đang trong không khí rộn ràng thì đột nhiên, màn hình trong sân vận động bỗng đen sì rồi hiện ra một hình ảnh mập mờ.

Mọi người đều hiếu kỳ nhìn lên màn hình.

Đó chẳng phải là cuộc hội thoại giữa nó và Hoàng Thái Tiên?

Cả sân vận động đều đứng lên đồng loạt, theo dõi đoạn video.

Vậy là,..... từng bức màn của sự đổ ỵ, ganh đua được hé lộ. Hoàng Thái Tiên ngồi ở hàng ghế VIP đột nhiên không thấy đâu nữa, chỉ còn chiếc túi xách bỏ quên.

Nhã Ân cũng ngạc nhiên không kém, lúc này chỉ có một mình nó nhìn xuống sân, hướng mắt về Trịnh Cảnh Tuấn.

Điện thoại đến, là cậu ta gọi!

“Nhã Ân cậu thấy thế nào?”-Giọng nói của cậu ta lộ vẻ đắc chí.

Nhã Ân bật ngón cái lên, mỉm cười.

Trong khi cả sân vận động vẫn đang chăm chú nhìn màn hình thì Trịnh Cảnh Tuấn lại rời sân, dặn dò một đồng đội khác rồi đi ra ngoài.

Nhã Ân cũng từ từ rời khỏi ghế. Hai người bọn họ cuối cùng cũng gặp nhau ở cổng sân vận động.

Trịnh Cảnh Tuấn đã thay xong bộ đồng phục, choàng một tay ra sau lưng nó, khuôn mặt nửa cười nửa không.

Nhã Ân huých nhẹ cậu ta, hỏi: “Cậu không sợ bị giám thị bắt vì tội làm gián đoạn giây phút trọng đại hay sao?”

Trịnh Cảnh Tuấn nhếch nhẹ khóe miệng: “Tớ cũng muốn thử một lần cảm giác làm học sinh hư! Có gì thì tớ kéo cậu cùng lên là được!”

Nhã Ân cười lớn. Trong sân vận động, thầy giám thị đã cuống cuống hét tên Trịnh Cảnh Tuấn.

Hai bóng hình quen thuộc cùng bước ra khỏi sân vận động, ánh chiều nhẹ nhàng trải vàng qua những bước họ đi cùng với những cơn gió nhẹ nhẹ.

Người ta nói đúng, tình cảm thuần khiết tựa như những cơn gió mát lành, mặc dù không thể nhìn thấy nó, nhưng vẫn không ngừng cảm nhận được.....

Trịnh Cảnh Tuấn, tớ vô cùng, vô cùng thích cậu!

Tớ cũng vậy, Tống Nhã Ân!

Ồi các nàng của ta. Ta định cắt ra làm hai chương nhưng cuối cùng lại thôi. Đã là chương cuối rồi đấy!!! Không hiểu sao, ta xúc động quá! *khóc*

Giờ vẫn chưa nói lời cảm ơn, hay là ta cảm ơn bằng ngoại truyện nhaaa!

Vote đi, cmt đi! Chương cuối rồi! *chấm nước mắt*

Cuối cùng, ta nói này, các nàng ai hảo tâm thì vào cái link Ask.fm của ta ở phần thông tin giới thiệu để mở hàng nhaaaa. Hối gì cho vui cửa vui nhà đi nhaaaa!

38. Ngoại Truyện 1: Thực Ra Không Đáng Ghét

Chap này không giật tem nhé. Ta muốn tặng chap ột số người quan trọng với ta :)

Cấp 3 Đại Vũ đang vào những ngày nước rút, đếm ngược 40 ngày trước kỳ thi cao trung. Hết thầy tất cả những việc lằng nhằng giữa mối quan hệ bạn bè, tình cảm, hiểu lầm đều được dẹp sang một bên cho nên việc scandal của Hoàng Thái Tiên và Nhã Ân lần trước đều không ai muốn quan tâm đến. Nhưng sau hôm ở sân bóng đó, tất cả mọi trật tự trong trường đã thay đổi, không nói đâu xa- Hoàng Thái Tiên, chủ tịch hội học sinh của trường đã phải làm việc cùng hội đồng kỷ luật của nhà trường và bị mất chức chủ tịch hội học sinh, trùng hợp thay, cùng lúc đó luật sư Trần cũng bị Trịnh Cảnh Tuấn thúc giục đưa ra các bằng chứng chống lại Hoàng Thái Tiên và thầy giáo kia trong việc gian lận thi cử. Cả hai người này đều đang trong quá trình kỷ luật, hiện tại vẫn chưa có kết quả rõ ràng.

Nhã Ân biết tin Trịnh Cảnh Tuấn điều tra ngầm việc đình chỉ thi lần đó, mặc dù xúc động vô cùng nhưng vẫn gặp cậu ta nói chuyện:

“Trịnh Cảnh Tuấn, cậu định không cho cậu ấy đường sống hay sao?”

Trịnh Cảnh Tuấn nghe xong, vẻ mặt hồ hững, tiện thể vòng tay qua người nó, nói giọng uể oải:

“Cậu không nghĩ đến việc cậu suýt nữa bị lưu ban lại lớp, không nghĩ đến việc cả ngày sẽ không nhìn thấy gương mặt đẹp trai này của tớ sao?”

Nhã Ân véo má Trịnh Cảnh Tuấn:

“Cậu tự luyện!”

Trịnh Cảnh Tuấn thấy nó vẫn còn áy náy, nói thêm:

“Thực ra, việc này không chỉ liên quan đến cậu, nó còn liên quan đến chất lượng dạy và thi của trường. Không sớm thì muộn, chuyện này cũng bị phơi bày. Cậu cứ nghĩ, càng sớm sẽ càng tốt đi. bọn họ coi như cũng chỉ bị kỷ luật trong trường, nếu để đến mai sau, chắc chắn sẽ làm ầm lên, ảnh hưởng đến trường của chúng ta. Cậu tốt cục cứ tin vào tớ đi!”

Nhã Ân nghe xong, thấy vài phần cũng hợp lý, tâm tình trong lòng cũng vui đi một nửa.

Trịnh Cảnh Tuấn thấy vẫn còn thời gian, liền kéo tay nó đưa xuống căng tin để vỗ béo.

“Nhã....Nhã Ân!”- Cuối hành lang, vang lên tiếng gọi.

Nó không quên, đây chỉ có thể là giọng của Hoàng Thái Tiên.

Nhã Ân quay đầu về phía hành lang, Hoàng Thái Tiên đang đứng ở đó. Mặc dù thời gian cách nhau không xa, nhưng chỉ vài tháng trước kia thôi, người đứng ở kia vẫn là nữ chủ tịch hội học sinh của trường, xinh đẹp, kiêu ngạo thì nay lại trở thành một cô nữ xinh rụt rè nắm chặt gấu váy, mái tóc xõa che gần hết khuôn mặt.

Nhã Ân biết ý, đoạn thả tay Trịnh Cảnh Tuấn ra nhưng bị cậu ta giữ lại, nó chỉ nhú mày ra hiệu một cái rồi tiến tới chỗ Hoàng Thái Tiên. Trịnh Cảnh Tuấn biết điều, thở dài đi chỗ khác.

Hoàng Thái Tiên nhìn bước chân của Nhã Ân từ từ tiến lại dần rồi đứng trước mặt, đột nhiên lại không thể thốt lên lời muốn nói.

Nhã Ân mở lời trước:

“Cậu có việc gì muốn nói?”

Hoàng Thái Tiên đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt của cậu ta bây giờ đã gầy đi chút nhiều:

“Tôi đến để xin lỗi!”

Nhã Ân có chút bất ngờ.

“Ngày mai tôi sẽ phải chuyển trường! Thời gian không còn nhiều, tôi chỉ nói nhanh thôi!”

Thực sự, thực sự.... tôi không hề muốn hạ thấp bản thân mình đến vậy, tôi cũng không muốn đứng trước mặt cậu nói xin lỗi.... nhưng tôi chỉ sợ mai sau lúc tôi rời đi, lý trí sẽ làm tôi day dứt về những hành động bông bột của mình.

Đúng, là tôi cố chấp! Tôi đến đây xin lỗi cậu chỉ vì sợ mai sau trong lòng sẽ mang sự lừa dối!

“Tôi xin lỗi, Tổng Nhã Ân!”

Hoàng Thái Tiên thực chất là một người mạnh mẽ, mặc dù lòng tự trọng đã phải hạ thấp đến quá giới hạn của bản thân như vậy, trong lòng một mực nín khóc.

Khóc, là việc ngu ngốc nhất trên đời này!

Khóc, chỉ là một cách khẳng định sự yếu đuối của bản thân!

Nhã Ân nhìn Hoàng Thái Tiên một chút, hai tay hơi nắm lỏng, quay người nhìn ra cửa:

“Cậu biết không? Sự thật thì, tôi đã từng rất ghét cậu. Tôi ghét cậu vì tất cả những gì cậu làm với tôi chỉ vì cùng thích một bạn trai, tôi ghét cậu vì cách cậu bày đặt ra mưu mẹo để hãm hại tôi, tôi ghét, rất ghét!”

Hoàng Thái Tiên im lặng.

“Nhưng lý trí mách bảo tôi rằng, nếu tôi sợ cậu hoặc nếu tôi cũng gian xảo như cậu, tôi chẳng khác gì một con ngốc, thậm chí ngốc ngếch hơn cậu. Việc lần này qua đi, tôi cũng muốn cậu biết, thật ra, Hoàng Thái Tiên, cậu cũng giống tôi, đều là những đứa trẻ chấp chững bước vào đời, còn ngông cuồng, còn thiếu chín

chấn. Chỉ là cách thể hiện của chúng ta khác nhau mà thôi. Tôi nhận ra, cậu không đáng ghét như tôi tưởng!”

Hoàng Thái Tiên cười nhạt: “Cậu không ghét tôi, sau từng đấy việc tôi gây ra cho cậu?”

Nhã Ân cũng cười lại: “Nếu tôi nói là không?”

Hoàng Thái Tiên bắt ngờ.

“Tôi nói đùa. Vẫn là có!”

Nhã Ân hít một hơi thật dài, quay về chỗ Hoàng Thái Tiên.

“Con người ai cũng có lỗi lầm, chỉ cần họ biết sửa chữa nó thôi. Tôi thấy, qua việc lần này, tôi đã học được thế nào là lòng vị tha. Hoàng Thái Tiên, đừng vì lỗi lầm của mình mà dấn vật tới tận tương lai. Ngẩng mặt lên, búi tóc thật cao. Tôi thích Hoàng Thái Tiên ngày trước hơn!”

Nói xong, nó lại lặng lẽ rời đi, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân ngày càng xa dần

Hoàng Thái Tiên có chút ngây người.

Tôi thích Hoàng Thái Tiên của ngày trước hơn...

Hoàng Thái Tiên của ngày trước....

Sáng sớm mai đến trường, Nhã Ân thấy hội vượn không đi ôn bài như mọi khi mà lại túm tụm vào một chỗ. Nó cũng hóng hớt:

“Chuyện gì vậy?”

“Hoàng Thái Tiên chuyển trường rồi!”

Nhanh thế sao?

“Tớ nghe bảo rằng, bố cậu ta đang đi ngoại tình, cộng với việc gian lận thi cử này bị bại lộ, làm mất uy tín của nhân viên đối với người làm trong ngành giáo dục như ông ta. Ông ta thẳng tay đuổi hai mẹ con nhà họ ra khỏi nhà! Haiz, tớ nghe xong cứ nghĩ là drama Hàn cơ, thật không thể lường trước được gì!”

Nhã Ân trợn trong mắt: “Tớ không tin!”

“Nhã Ân, cậu thật vẫn hồ đồ như vậy. Cái này là tin cơ mật, mà tin cơ mật thì chỉ có mình Mẫn Lạc Lạc này biết thôi!”

Nhã Ân lơ đi, đợi đến lúc về mới hỏi Cảnh Tuấn:

“Cậu có biết Hoàng Thái Tiên chuyển trường vì lý do gì không?”

“Tâm can bị dày vò?”

Nhã Ân lắc nhẹ đầu, phủ định.

Giữa dòng người đông đúc bon chen, một dáng vóc quen thuộc hiện ra như ảo ảnh, Nhã Ân nhú mày. Hoàng Thái Tiên đang đứng ở bên đường, ngẩng ặt, búi tóc cao, ánh nhìn ôn hòa lần đầu tiên mới được nhìn thấy.

Nhã Ân thờ thẩn nhìn sang bên kia đường, chỉ thấy Hoàng Thái Tiên bỏ hai tay vào túi áo, miệng cơ hồ như đang nói bảo trọng rồi biến mất.

“Nhã Ân, mau lên xe!”

“À, ừ!”- Nhã Ân chợt tỉnh lại, nhìn Trịnh Cảnh Tuấn một lát rồi mới bước lên xe.

Trời vào gần hè, nhưng vẫn còn cái không khí ẩm ướt của mùa xuân. Nhã Ân mở cửa kính ra, hít lấy hít để khí trời trong lành, trong lòng bỗng chốc đã không còn lo toan.

Cuộc đời kể này kể ra thật buồn cười, mỗi một người ta gặp, đều như lương duyên kiếp trước, vậy mà lại vô tình trở thành kẻ địch của nhau, nhưng chỉ trong một khắc ngắn ngủi đã có thể rời xa, trong một khắc

ngắn ngủi đã có thể trở thành lần cuối cùng nhìn thấy nhau. Rồi cuối cùng thì người đó cũng dần dần ẩn sâu trong trí nhớ, theo năm tháng mà lu mờ, mà hoen ố.....

39. Ngoại Truyện 2: Cách Xa Vạn Dặm

Chú ý trước khi đọc chương này thì mở To April của Cao San lên nghe nghe, cổ động tinh thần lắm đấy!

Nhã Ân đứng sân bay, bên cạnh là Trịnh Cảnh Tuấn đang khoác tay qua vai nó, dáng đứng trầm tĩnh đến lạ thường. Nhã Ân cũng không biết nói gì nhiều, chỉ đứng dựa vào cậu ta, san sẻ chút hơi ấm cuối cùng trước khi Trịnh Cảnh Tuấn lên máy bay.

“Nhã Ân, tớ đi rồi, cậu sẽ một lòng với tớ chứ?”

Nhã Ân phì cười nhìn thái độ lo lắng giống hệt trẻ con của Trịnh Cảnh Tuấn, lắc đầu:

“Thế gian thay đổi, nhân sinh cũng đổi thay, tớ không thể nói được trước điều gì!”

Trịnh Cảnh Tuấn siết chặt vai Nhã Ân, kéo nó vào trong lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nó:

“Tiểu thang viên, cậu cứ thử xem. Tớ đã đánh dấu ở đây rồi, còn ai dám mom mem tiến đến!”

Nhã Ân ôm cậu ta, gật gật đầu ngoan ngoan:

“VẬY TỚ BIẾT RỒI, TỚ Ở NHÀ SẼ CHĂM CHỈ HỌC TẬP ĐỂ LẤY ĐƯỢC HỌC BỔNG, NGOÀI RA HÀNG NGÀY SẼ ĐẾN CHỖ HAI BÁC VÀ DAO Y NẤU ĂN, DỌN RỬA. VẬY LÀ XONG NHIỆM VỤ CHỨ GÌ?”

“Nhã Ân, chờ chút đã. Cậu chỉ cần đến mua vui cho hai người họ là được rồi, cậu và Dao Y đừng động đến bát đĩa nhé! Đồ nấu ăn của mẹ đều là hàng hiếm cả đấy!”

“...”

“Chuyến bay số X0608XX, bay từ Bắc Kinh đến Washington, Mỹ chuẩn bị cất cánh trong vòng ba mươi phút nữa.....”

Trịnh Cảnh Tuấn bước đến cửa soát vé rồi khựng lại, quay lại nhìn Nhã Ân đang ngây ngốc đứng đằng sau, không biết nói thêm gì.

Trong lòng Nhã Ân đột nhiên có loại cảm giác hụt hẫng đến mơ hồ, nó siết chặt tay của Trịnh Cảnh Tuấn, giọng nói trầm ấm sự dịu dàng:

“Cậu mau đi đi, đừng lo, đến nơi thì gọi cho tớ!”

Trịnh Cảnh Tuấn ồm một tiếng nhỏ, quàng hai tay ôm nó thật chặt một lần nữa. Nhã Ân vỗ vỗ nhẹ vào lưng cậu ta rồi thả tay cậu ta ra để Trịnh Cảnh Tuấn đi tiếp.

“Đã bước đi, thì đừng quay đầu lại. Yên tâm, tớ luôn ở đằng sau, không đi đâu cả!”

Tiếng phát thông báo vang lên một lần nữa, Trịnh Cảnh Tuấn bước qua cửa soát vé, bước từng bước vô cùng tiêu sái lên phía trước. Bánh trôi nhỏ nói đúng, đã bước đi, thì không được quay đầu lại. Trịnh Cảnh Tuấn giơ một ngón cái lên trên đầu, Nhã Ân nhìn thấy cử chỉ này, chỉ còn biết mỉm cười.

Ba mươi phút sau khi lên máy bay, Trịnh Cảnh Tuấn phát hiện ra một hộp quà bé xíu ở trong cặp mình, mở ra lại gặp được dòng chữ quen thuộc:

”Trịnh Cảnh Tuấn, hôm nay là ngày cậu đi đến một đất nước khác mà không có tớ, tớ rất lo, rất rất lo, chột nhớ ra cậu còn là người biết tự lập hơn tớ nhưng tớ phát hiện ra một thứ nữa, tớ lo cậu nhớ tớ tới phát điên mất [mặt cười]. Trịnh Cảnh Tuấn, nếu có việc gì thì đừng sợ khác múi giờ mà không liên lạc với tớ, Nhã Ân tớ đây luôn túc trực bên điện thoại 24/24h!

Trịnh Cảnh Tuấn, thay mặt Tiểu Tuấn Đảng, chúc cậu thượng lộ bình an!

Trịnh Biển Thái, Trịnh Vô Sĩ, thay mặt Từ Tuấn Đăng, hứa với cậu ngày ngày chăm chỉ học hành, nghe lời ông bà cha mẹ, họ hàng nội ngoại*, một lòng một dạ với cậu!

Tái bút: Bánh trôi nhỏ sẽ nhớ Trịnh Cảnh Tuấn!”

Trịnh Cảnh Tuấn nhếch miệng cười mỹ mãn.

Tổng Nhã Ân, lần này đi du học về mà không cưới được cậu thì thật có lỗi với tổ tông!

*Con nó nói là họ hàng nội ngoại . Nhà ngoại đâu hết rồi, chuẩn bị ăn cưới con gái thôi :v

Ấy da, ấy da các nàng, chú ý vào nào. Đây đã là kết thúc của Bạn Cùng Bàn rồi, tiệc vui nào cũng phải tàn. Cảm ơn các nàng thời gian qua đã ủng hộ và đón đọc truyện của ta, mặc dù tay nghề càn về sau càng bị chê trách nhưng cũng nhờ đó mới có thể khấm khá lên được. Hơn nữa, đây là bộ truyện đầu của ta lại được các nàng yêu thích, cũng là động lực để ta tiếp tục sự nghiệp viết lách nghiệp dư này.

Ta nói thật nhé, ta cảm ơn thế nào cũng không hết đâu, những ngày đầu nhìn lượt view ta nản lắm nhưng lại được các nàng ủng hộ. Ta vẫn còn nhớ có một độc giả nick là __Nhoc_Sky__ inbox cho ta, lần đầu tiên ta được động viên như vậy thật sự rất ý nghĩa. Không biết bạn ý còn theo truyện ta không nhưng cũng phải cảm ơn bạn rất nhiều!

Các nàng, khoan đã, không phải không inbox cho ta là ta không cảm ơn nheeeeeee, ngày trước ta cũng là một reader im hơi lặng tiếng nhưng luôn theo chân author, ta cảm giác giống các nàng vậy, những chương truyện đó đều là do sự ủng hộ của các nàng, các nàng mất thời gian chờ truyện, comment cho ta, vote cho ta bao lần, luôn giữ được hạng trên BXH, bảo sao ta không vui được?

Còn nữa, các độc giả nam, ta cảm ơn các chàng nữa :v Đáng nam nhi, nói ít làm nhiều (y) Cảm ơn rất nhiều!

Lâu rồi ta không tâm sự với các nàng như vậy nhỉ? Ta cũng muốn, nhưng nói nhiều quá lại bị ghét :v

Tổng kết lại thì, cảm ơn các nàng vô cùng, vô cùngx100000 lần nheee! Mong các nàng sẽ tiếp tục quan tâm tới những truyện khác của ta. Follow có, unflow cũng có, nhưng dù thế nào, một lần nữa cảm ơn mọi người, dù ít hay nhiều, cũng ta đi cùng ta :)

Bạn Cùng Bàn 20h20'- 11/2/2015__ 15h15'- 14/10/2015

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-ban>